

א
ב
X

ספרים אפים על פירוש:

ספר הפלגה שפגה ברבה מנחם . האאירי . שאש ארז . משנול ידקת .
אור האנב , אמתו חיים , ירחין , שבילי הלכת , כב הודרא .
סדר רב (הלימודה רבי הראשון) , סדר דבורה ישראל , סדר אור התפילות .
מנחם ויטהי , סדר חיי סגדיה מאן וסדר חיי אהבה מאן .

בלא איך אפשר לברך על העלמה אם לא עזב את האצורה דאי לא זמין ק"ט הוא איך אומר בדבר ק"ט.

ואיך אומר
דיבור
ק"ט?

שנת מה הכרח רש"י לומר שזוקא מבוכים בברכות ומה אמר
ט"ס שמיכתאמלך לרביה.
לא היה יכול ללמוד שאחרים הברכות עם אה"כ. וה"ל לא הכיור
שלישי אב"ל אי ק"ט לא היו מצאוי"א אלא כשה ראשונה. אמר
אמר רש"י ז"ל לא על אב"ל אמר ק"ט קורא כשה ראשונה, הלא
מה היו זה זין מצרבתן צ"ח"י לקראת ג' הפרטא האחרונה.

בלא
דיבור
בדיבור?

בלא
כ"ל
ראשונה?

אמרי' אכמים אומרים עד חצות, רבן אמילא אומר עד שיעור

עד חצות השתה.

אמרי'
ש' פס'ים
במחוק'
ר"ל וחכמים.

יש שלשה פס'ים באשכנז.

ואין מחוקק כלל בין ר"ל וחכמים, ור"ל רק אכוש צ"ח"י
החכמים דלמחילה עד חצות ודגידוד עד חצות השתה.

ב' חלקים אכמתילה, דרבנן אומרים לכתילה עד חצות
וגידוד כל הלילה ור"ל אומר אף לכתילה כל הלילה, וכן
פ"ט ~~רבנן יונה~~ הרמ"ם (פיוט המענין)

חכ"ם
מחוק'
לכתילה

כל-כ
פירוש
רבן פ"ט

ג' חלקים אכגידוד, דרבנן אומרים דגידוד רק
עד חצות ולא יותר, ור"ל סבר דגידוד עד חצות השתה
ומזים אכמתילה זהו עד חצות. וזהו פ"ט על גמחי' צ"ח"י

ת"ו
בדיו'ו

רבנן יונה.

וארשי. אין הכרח כלל א' דאפשר שאינו נוקן למטה מן המצבה
אין בוננו למטה ממש, אלא שלט ביה ידיו האור וכלל ב' .

רשי. לא ילין לבוקרה:

יש שני לאוין בקרבן פסח, האחד על נאכלים והאחר על מקטרים.

א. לא ילין לבקר בבת של הפסח = נאכלים (פרשג לוא)

ב. לא ילין חלב חצי " = מקטרים (פרשג משבטים)

ובהיה רשי. להביא פסוק דלא ילין חלב חצי " ומדוד הייא דאורי

כאן מקטרים ולא נאכלים, ומדוד הביא פסוק "לא ילין לבקר וכו'?" (ויצין בספר
והרשי. אם פסוק א' מדוד במקטרים דמקטרים הוציא הוא לא משבטים קצת לית המורה.

א. לא ילין
ב. לא ילין
ג. לא ילין
ד. לא ילין
ה. לא ילין
ו. לא ילין
ז. לא ילין
ח. לא ילין
ט. לא ילין
י. לא ילין

רשי. דה כד להחיק וכו' ... אמר ר' יוחנן

ספר רשי. דאכלתם אפרים אסור אחרי חצות וכו' וכו'

ואמר ר' יוחנן דאכלתם אפרים אסור אחרי חצות וכו' וכו'

אסורו בגידודו. ולרין לדין מה סביר בקידוד שמד.

וכתב רשי. דבקשים דאסור כרת היו בגידודו ואלו בקש דבטל

הדסה וכו' לא היו זוקא לכתוביה. אלא בגידודו כשר כל הלילה

ובקטרי חלבים דלא חזור באכלת קשים דא אסורו עד חצות

וקשה למי לא ידא לליל הכותב בקידוד שמד לכתוביה כיו עד
חצות?

ונראה לומר בהסגרה הכה בשלג רשי.

קריאת שמע היו חיוג שגרא. דברים אכילת קשים

היו חלום שם גחמא פירוש דגשר הקדש. צריק להאכיל ואם

לא דא יצי כגון זה אפילו על יצי כגון אחר וכן הוא שבי הקדש

דצריק להיות מוקטרי

ורק בגרא. יש לומר לכתוביה או בגידודו דכיו חלום

א. לא ילין
ב. לא ילין
ג. לא ילין
ד. לא ילין
ה. לא ילין
ו. לא ילין
ז. לא ילין
ח. לא ילין
ט. לא ילין
י. לא ילין

וה' זורו, אבל החפלא אין עומד לעבודו לבתולת או כדודג דבוי
מזה שברק להדעות. [וכאן קיום הגרא תלוי בקיום החפלא ואי קרטי
בהלכה אז גם לעברא איכא מעבד בשמות].

ולכן שבי קדשים באכילה דאיכא כות. אסור למתני לאחרי חצות
דהפקידו כל החפלות דאחו שבדבר צריך להדעות עד חצות.
ואילו שבי הקטר דליכא אלא לאו לא כפלי חכמים ולתולת לא שייק דבוי
חזר גם בחפלה.

קט דבוי חזר גברא יש לעמוד כפטי דאיכא חילוק בין לבתולת
ובדודג.

(ודיון בטוילא קסטוס עם טאה דפשוט הוא לא כפטי ורשעים איש
כפטי ובוט' חולק עליהם).

תוס' ד"ה אמת' ... לא

למשל לא היו התיבות ברטי, וזק"ש ג' סרסה האונת יצא
דאטנכ איך לא עם גוט שום אם לעב. אלא אמת' ה"ה כג בהה שחנה
איכה תלמידי שילב למת' על דבוי רטי.

באז ודיון קט, זק"ש לערך קט ג' לפעם ובי לאתיה וכו'...
אפשר דסגח הרוט דלא אחיו קרבות קט סבבין
אבל מה"ש מוכח דסוגר דאחרים כהנה קט גביה'ן. דהא
סג' דרך פרט שחך היא מצאנוה'א, ובי הפרוט האמת
הם מדרבנן. נמצא שחנה הכתנים של פרט שחך
ובי האמת הם מחולקים. וכן פרט שחך היא

ג'ה
ק'ן
קדש'ם
הקטר
הלכות
וקט
דבוי
אמר
הצות

רטי
ואתם

למאג הכוכבים. ואז מן בי הספוג שם מזרבן יהיו
 מן תפילת דרגיות. ~~למען לזכות לזוהי בדיקה~~
 וצדין קשה איך אמרו ברבות קש כפלא ילאן אלול קש, הא
 אך יבועים למאג ידו ברבת אלול קש קיוב האלה שלמה.

וידוע... ואם למאג חכם הוא אינו צדיק...

למאורה מה קושיה תוסי? הלא אם היה קרא קדמו אינו
 צדיק ורק אם לא קרא קדמו לברך סביאק הראש ומה קושיה
 הוסי? ונראה שסברו הוסי דקש בדי, קבלת דול
 מלכות שמים, ובה ליכא בקראת שמי של המטה, זכיון
 דתה אינו צדיק, ולכא לאו כונת אחת של הידק אפקד
 רוחו" וכן ^{הוא} דדעת ואז ליכא כונת דתש אך יבועים למאג?

קושיה
 גוי
 קושיה
 דול
 המטה

וידוע קשה זאת בסקין כהיב
 קושיה זו כיו האש קושיה המאונה. ופרוש אפילו אם
 גמאר זאין הוי נמי לתי' מלפנין הרבות של המטה,
 איז תבא למקנא דלפולת באמצע מקום וכו' יבוע
 בן לוי, ובלאט בוסקית כתי יומא.

קושיה
 מה
 מבי'ל

[כלל המנהג] $\frac{3.30}{2}$ דד השקידה
 דהיינו מלי המאג
 בין למנה קטנה דד השקידה, ודג הכא קרבן מנהג
 קטנה של מנין הזרבים, וחם הקטירו מלכות ואימא'א

201. ואלו הם יבואם להבטל חנה עד לאר הבאים אי עז
 202. ואם יבואם להבטל קט באמתו ואלו ואלו שיהיה
 אחר שיעורו זכינו פאר שקיפס היום.
 ואלו דיל י שילוג בקט.
 ש רע - גלוי בליה.

אלו
 אלו
 גלוי
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210

21. הנהגותי בזה גלוי

21. הנהגותי בזה גלוי

22. הנהגותי בזה גלוי ולא בזה גלוי אלא בזה
 שיעור מיוחד. והנה פסל שלם זכרים אלה.

22. הנהגותי בזה גלוי

23. אין קט בליה אלא שיעור מיוחד ולא בזה.
 על השיעור בזה שיעור יתר קטן משיעור שנתנו

ואלו גלוי ברביע אלא בזה שיעור מיוחד ולא בזה.
 א מכיון שאין קט גלוי כדמצינו יכול להבטל חנה
 וקט באמתו הזמן ואין גלוי בסגור.

ולפי השיעורים שהשינו בזה קט אחר י משה שביעור
 היותר גדול הוא זה רעד.

ואם ראיה ~~הנהגותי בזה גלוי~~ חנה וכו'...

מסתמא אם היה קורא קט מפני סמיכה שאורה
 להבטלה. וזה ראיה אחר.

פרק ש' הלכות תפילה הלכה ז' פסק דמון קט לאר לאר
 הכובדים ויבואם להבטל חנה לאר כלל הוחנה כמו שיהיה חנה
 בזרע שגור. ואם סגור בהנהגותי שמוכנים שאורה להבטלה ואין

210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220

קשה אך ~~ולא במשנת~~ ^{סומך אלוה לבניה} ^{בברכות וק"ש} אם יוצא ריק אחר לא הכובעים והוא ממשל
למתי פלש האנחה?

למה לטון הרמ"ם: המלפפ תפלה קודם מאנה לא יצא... ויש לו
להפפ תפלה ערבית של לילי שבת בערב שבת קודם לשקד
החמה. וכן יפפ... שלפלה ערבית טור ואין מדקדקין
במאנה. ולבדן שקרא ק"ש המאנה אחר לאת הכובעים. ע"כ

ונראה דהרמ"ם סובר דמאיכא אלוה לבנה בוי דמים בה ריק
כשמתחייב בשנינים עם גפילה ועם קריעת שמה בבת אמה
ובעוקר גפילה השתה היו מתחיל חויב ק"ש וחייג תפלה בהדי
הדדי. הלכך חייב לסמוך אלוה לתפלה. ובגדה אמי לאת הכובעים
ע"כ חייב בשנים לזאת ע"כ מחוייב לסמוך אלוה לתפלה אבל משה
האנחה ע"ד ע"כ לא הכובעים היו במן תפלה ולא במן קריעת
שמה ~~אכאי~~ אכאי אכאי חויב של סמיכה אלוה לתפלה.
ובינו משה דסבר דברכות ק"ש וק"ש חז מלמא הוא והיינו ק"ש ^{והיה}
ה"א אלוה" דמאיכא אלוה ק"ש הוי ריק ^{לתפלה (מלפפ)} ויבטלו חזות ק"ש לתפלה.

אבל הרמ"ם השיע ע"כ הרמ"ם ואחר "אין זה ראוי לדעת בן (טב)
אלא לצורך שדה (ורב אע"פ היה) והלא צריך לסמוך אלוה לתפלה"
דבר ראובן סבר דתמיד יש חזוב של סמיכה אלוה לתפלה.
ב"א אלוה" פירושו ברבת "אלו ישראל" ודין סמיכה אלוה
לתפלה הוא ברבת אלו ישראל צריך להיות סמוך לתפלה
הלכך אין יכול לקיאו אלא במאנה דהיינו אחר לצד
הכובעים ולא אחר פלש האנחה. (ואבד ~~ק"ש~~ ~~במאנה~~ ~~בזה~~)

ועם הראב"ד סובר דאין יוצא בברכות אלו ישראל בלא ע"כ ק"ש.

סכום

רבי
רין

ש"א

ת"ח
אומר
ת"ח
הלכך
ס"ל
מקור
דל"ח

רבי
ק"ש
ק"א

ק"ח
מיוון
דל"ח

הסבר
ברמ"ם:
בכובעים
ק"ש
והיה
ק"ש
כ"א
וסמך
ע"כ
ה"ה
ש"מחוייב
ק"ש
ובגדה
חייג

הסבר
ברמ"ם
אלוה
ק"ש
ולב
ק"ש
מחוייב
אכאי
חייג
ת"ח

סכום

יוליא זמורקיס והראב"ז בכבודם אורה ^{המלכות} חיוג הסמית

שעלה לטפילה. ^א הדרג אורה ^א ~~המלכות~~ ק"ש ^א ~~המלכות~~ ק"ש [בבית אהל ישראלי]

^{חייב ע"ש בגמילה וק"ש א חיוג סמיכה ואי}
^{לאו לא}
^{בכל עשה שיש}
^{הראב"ז חייב לסמוך אמר ק"ש חיוג לטפילה}
^{הז"ק לא יתפלל קו"ש דה ק"ש זלתי ק"ש איני יוצא}
^{בבית אהל}

רב הוי מעליף
ק"ש לית

ראית רב הוי מעליף לא הוי ^{ט"ו} ~~ט"ו~~ לרבי, וז"ל טוב להר"ב.
והראב"ם נזרק כדקארינו, והראב"ז ע"כ, זאומה זרב אנוס הדי.

שילת רש"י

ויטל רש"י חיוסמ כ"ה.

דל ק"ש ^{שניה} ~~האומה~~ שאלה מוס גמ' פלוני מק"ש דל המלכות
הז"ק ראיה דאין קדמ' נדאמ זבאמת ג"ח אינו כאלו מקדמ' אלא
ק"ש מקדימת פורת שמך גמ' היינו מי שלמד גמ' וזונו אלף זאומ'
זאת הנוכחים ואינו. ז"ל קדמ' זלמונו אלא ק"ש כסוק זבידק'
אסקיז ~~ה~~ רוחי. וזה הוי ע"כ קדמ' וא"כ ג"ח יוליא גמ' זמאמפל'
ג' זבידק'.

ג"ח
אומה
המלכות
המלכות
כ"ה
מקדמ'
זלמונו

יש תשובה הרשב"א שנוג ^{שכיכות} ק"ש לא הוי כמו בעולם
ברכה דל המלכות ~~המלכות~~ הוי ~~המלכות~~ (זאמ אין קיום המלכות
אין ברכה בלול) אלא הברכות הוי ~~המלכות~~ קדימת שמך.
והראיה זבקיאת שמך ~~ה~~ שחייב אמ אהר דז אהר אהר שיש
קדימת הברכה אל אמ אינו יוליא ^{זלף הפס"ז בבית} ~~המלכות~~ ק"ש ^{המלכות}

המלכות
ק"ש

וראיה לרשב"א מלכות הברכות אפ"ה זכ"ל ברכה
זכ"ל נהק כ"ה פ"ה אהר ~~המלכות~~ ^{המלכות} ~~המלכות~~ ^{המלכות}

ק"ש
המלכות
זכ"ל

א. ה' רבוב נשג קבלת הסולח האמורא קט

- א. קבלת דול מלכות שמים = שאל ישראל; וכן נשג = יולר אור.
- ב. קבלת דול מלכות = והיה אמר שאל; וכן נשג = אהבה רבה.
- ג. זכירת יציאת מצרים = ויאמר; וכן נשג = שאל ישראל.

מכאן נשג למעלה קראת שאל שני קיומים: האחד מצאונותא, והשני קראת שאל, והיה אמר ויאמר; והשני מדרבנן, וכינוי קראת "יולר אור" אהבה רבה, ושאל ישראל.

ב' קיומים
קט
ה' זכירת
אור
מדרבנן

וקיום מצאונותא תלמי בזמן צאת הכובדים במצאונותא.
וקיום השני אשר הוא מדרבנן, תלמי בזמן תפלה.

והראיה: ~~בזמן תפלה שמים~~ מנה ומצרים יכולים להפיל או במצאונות, או בשלמותם. ושמים י שאל מצאונות (דדס) או שאל במצאונות (דדס) שאל בשלמותם.

ובשמים בזמן קט ה' דדס, ואל כרובים קט והקורא חכא ומילך לא הפסיד באילו קורא קטורב, ^{ובמה} ~~דבר~~ דברות לא הפסיד היינו הברוב שיכול לציאת יני אודת הברוב דדס. ויש מחוקקת ראשונים בטעם קראת הברוב דדס. אם ה' מצד שאל במצאונות וכן שמים אסוד דדס, או מצד ששלמותם וכן שמים אחר אחר ג' ומנה ומצרים.

וא"ה ראים אנו ~~קט~~ ~~דדס~~ דדס קט בקור ה' ימצד דדס בזמן תפלה. א"כ ראים דדס הברוב קט תלמי בזמן תפלה. וא"כ זה יש לומר שיטת רש"י, שהוא סובר שחוקקים על הברוב ה' התפלה. ואם סובר דדס שאל ראשונה היא מצאונותא. ובשמים תלמי ה' הפסיד.

א"כ רש"י
כבר
שינו
ה' שאל

ש"ס
במא
ה' י
ד' יוני ק'
דמא

ד' יוני ק'
דמא

שזר ב' יום ז' פרשת נח שנת תשי"ז.

בזמן קטן זאורייתא או זרבנו, באמת בפטול הפסוקים של קטן
מזכיר ע"ז תלמוד תורה. ולפיכך להבין אך ע"ז חכמי הקבלה שפסוק
"וזכרת בם" הולך עם קריאת שמע? (שיטת ר"ת הוא שזוה"ק
אינו מדבר על חינוך אלא ^{תלמוד} מדברי תורה, דמינוק הוא מדריגין)

קטן זאורייתא
או זרבנו

היה
החינוך
זרבנו

ובאמת קשה שיטת תלמידי רבנו יונה, דסבדי דחובת קריאת שמע
הוא מזאורייתא ורק בחירת פרשה זו למלא החובה הוא מזרבנו. דאמ"ן,
א' קטן זאורייתא היה ברש"י של שמע הוא הפרשה קמא מחוייבים לקרא מטעם
הפסוקים של קטן ואם קטן מזרבנו אז מדין לנו חובה של ~~זרבנו~~ קטן במדע
ובג"ק?

שיטת
תלמי
אננו
מזין

באמת יש שני קיומים בתלמוד ה' תורה: האחד הוא
ידועה התורה ^{וקטן} והשני הוא ^{קטן} תלמוד של ^{קטן} מן ^{קטן} דהיינו קבלת
ע"ז מלכות שמים. (הראיה ז"ש קיום של קדושה בתלמוד תורה
זהא קטן קדוש אחרי תורה שבדל פה (ואף דהוי חזי קדוש)

ב'
קיומים
בתורה
שידוע
שמים
היה
לשם
ולשם
אמת

ובקיום הראשון של ידועה התורה הוא מלכות בפרשת
והיה אם שמע בפה הלשון "ואמרת אמת את בניכם לעזר בם"
ובקיום שני של תלמוד של מן לדעות דהיינו קבלת סוד מלכות
שמים מלכות לנו בפרשת שמע אצה הלשון "והיו הדברים האלה אש
אנכי מלך היום עם עבדיך (ומה ילפין תפלין כשז' הלכה). ושלמה
לבניך" (שדסוק בדברי תורה) 4

שמים (1):
ובני הדברים
קדושה (2):
ואל מלכות
שיטת
א'
שמים
כ"ז

ועל פירוש האלים ודברת בם בשבוע ובקדושה
יש: מחוקקת. יש שמונים מלים ^{האלו} (משלמות) ^{מלכות} מלכות

הוסבר
השיטות

1: וזכרה בס: אי אק"ש אז זאורייתא.
ואי ניב הוא אז ק"ש דרבנן.
והיינו כמ' הו"ק על איחוד סת"מ

2: ולאלא הסברים זניב הוא זרבנן י"ש כזה אספ"ה אמורין
אפ"ש בשב"ק ובקומ"ק:
ז: א' ניב הוא ואין חיוב כלל מזאורייתא
ז: א' זוקא הוא ויש חיוב ליחוד מזאורייתא
והיינו כפ"ה מזרבנן (רפ"ו ס"ג)

7
17

ובורבס... אחי"ז' מוחסיה ליחוד התורה שלריכים ליחוד אחי"ז'
ויש שלוחדים ש"ז זכרת במ" מזכרת ע"ז פרטו אלו של
ק"ש ~~אח"ז' ופ"ה~~ ולריכים לקרא פרטו אלו.. בשב"ק ובקומ"ק'
ואנ" ק"ש מזאורייתא.

גון
כל
למח"ה

ותלמידי רבנו יונה סוגרים שאתה הדבר שאלים, וזכרת
במ אינם מוחסיה על פרטו אלו, אלא מזכרים ע"ז ליחוד התורה
בכלל. אבל מלים.. בשב"ק ובקומ"ק" כתיב הם זוקא, ^{ולא ניב} ~~ובח"ה~~ ~~בפ"ה~~
ובורבס הפסוק הוא שלריכים ליחוד דברי גורכ (ולא זוקא
פרטו אלו) בשב"ק (זר שנייה) ובקומ"ק (זר קי"ה) זכ"ו כדאמי
ביום. וזה טרם סברם שק"ש דרבנן, כלו' ~~התורה~~ פרטו
אל"ף כ"ו מזרבנן, אבל החיוב הוא מזאורייתא, זכ"ו מוכר ליחוד
ככל יום גזר שנייה ובזר קי"ה.

יול"ז, וא" ק"ש זרבנן למח"ה אז בשב"ק ובקומ"ק הינו ניב, ובא"כ
כ"ו, "בגדירות", וא" ק"ש זרבנן וחזו מזאורייתא ^{א"ז בשב"ק} ~~א"ז בשב"ק~~
בשב"ק ובקומ"ק, ^{היינו זוקא} ~~היינו זוקא~~ זר שנייה וזר קי"ה ^{והזכרת ז"מ} ~~זכ"ו~~
מוחס ליחוד התורה, וא" ק"ש זאורייתא אז ~~בשב"ק~~ וזכרת
במ' מוחסיה לפרטו אלו של ק"ש. ואל אינו תאלו הפרטו היא
היא החתומה בין ר"י לוס ופ"ה ע"ל איזה פרטו במ' מוחסיה
וא"ז מזאורייתא, וא" כח"ה שפ"ה מזאורייתא.

פ"ה

בש"ה שבת ט. כבוד מחסיה ק"ש ואין מחסיה ~~לפ"ה~~
גירושתי כבוד. אין מחסיה ליחוד התורה.
^{ק"ש} ~~כלל מחסיה באחד ק"ש~~
ש"ה א"ש לוס וכו'
ק"ש

מ"ה
מ"ה
ק"ש
פ"ה

ובקש דלביך קדמך אינו מוציא ? אלא צלל זאין כה
טעמו הנכון, דאנא סוגרים (הגריא והראשון) ~~זאין~~
למוציא את הארמים ~~אין~~ למוציא בקדמך.

אם כן היא שבת. ועל כן הוא:

יש ב' קיומים גלמיז. ההבנה, וזה בתורה שגדל פה

קיומים

ובזה אין שום שינוי למוציא את הארמים דהא אם אינו אבין אין

לבינה

יזכא, ואם אבין אין צריך לזכא די. אמר דהא יזכא אמת בננו דלמא.

קיומים

דלכא מציא שלכא אחר גלמיז ובהשני.
ובתורה שבתה יש סוד קיום של קריאה. ~~הוא~~ שיהא כל אבז

ועל כן

משנן. ובלשון רש"י דל ה. יהיה זה מוכן יותר. שאמר

"זה מקרא. חומש שערב לקרות בתורה: זו משנה. שיהיה

המשנה" ~~דאם בתורה שיהיה~~ תורה שבתה שיש בין

קריאה מלבד בין הקנה א"א למוציא האחר במטה זו.

~~דמינו לשון ולמה~~ בין הירושלמי בדיוק לשון

שיהא כל אבז משנן בבין" פירוש דקרא ~~משנן~~

וקד

שנה היא ~~משנן~~ מקריא פרשור אחרת, דקריא פשוט

משנן

אחרת ~~המשנה היא שבתה~~ נקרא, דא כשקרא אורח

דלבינה

אין בהם דין תלמוד תורה, אלא רק בין דקריאה

משנן

"ככתבה גפרשה" כלומר שיהא נקרא ולא יותר. וכן

דקרא:

קריא פרשור ^{בונה} כשעם הלא, משניה, וכן האה. דקורא גומר

משנן

יזכא" דאנו צריך לדעת פירוש הפרשה.

משנן

אבל קריאה. שחד שנה אחר פרשור אחרת, דקריאה

משנן

שחד יש קבלת דור תלמוד שנים דלורה, וקיום

משנן

כדי בין שינוי (בסוגנו בקיום לימוד בתורה)

קדמך.

~~משנן~~ ~~משנן~~

יזכא: שרמבן ואן = אין להוציא כלל בק"ש ואן האב זלבור ק"ש כלל

ב) רמב"ם = בק"ש יטוים להוציא וזקא גלבור

ג) ר"ן ג"ש לוחי שסובי כהמבן ואן
ג"ש לוחי שסובי כהמב"ם שינולים להוציא
בק"ש וזקא דל יד לבווי וזקא מיטא
וצא עדיין. ^{ומטע' חוס'גרי'ם}

והרמב"ם ע"כ מהלכות תפלה הלכה א' פסק זלריך
לכרע דל שמד בקול רמ, ולכן הא דאחרים אאל ישאל
גלחש אינו נכון זלריך לאוהרו בקול רמ ולפי הרמב"ם
יענה אמן ולפי הרמב"ן והאן לא יענה אמן.

הערה שכתבתי נבנים לאכיל:

מהא סוכה מאדם קודם צוה מלוח אין עסודו. והלח' פניו

תרומה
מלוח
אולא

לזכר בשט' בתורה ולעבדא משכונת צדורה.

והשאלה אי כהנים אאלם בתרומה קודם ק"ש יהיה

תלוי בהסג'ר ההלכה של הפסקת סדורה למצוה.

ואם צמ משום מהא ישכח או כה מפני שלשם יש רמ

ומצוה המצוה קודמת וזה תלוי אי יכול להבקי שומר הכניסו
אם מטעם ייכול, והם מטעם ג' אינו יוכל

להתפלל ורוק הראשונים סוגרים זיכור המצוה שומר

לכניסו להתפלל. והם ^{מוכח} מטעם שכתב ואן

כהנים לא יאכלו בתרומה קודם בק"ש. ומה הי מטעם רמ

ומצוה כיון זמאן הי מצוה ומצוה הי יאכלו הביינים.

ומה זן מטעם דמא סורה ממצת ועל מטעם רמ ומצוה

~~ולכן אלו המצוות לא יאכלו קודם~~

ג
כ

לומר בזה פסטים קלר'ד הו' זין זמור' לאכלו אבדי'ד'ד'ד'
עד הקוקר. ומפני כן לא יהיה המסנך כר'ד. דאמ' אסור לאוכלו
כאקדא' היה טמא הידים.

ולרשבים אף ~~זהו נותר~~ לא הו' כר'ד דאל' דהו' נותר אה'
חלום אה' אין דושים זכרה דמטמא הידים עם השזירה
זנותר' אלא ק' אמ' נותר דאורייתא זכחו שאחרי.
ולתוס' יש לתמוז כ' אופנים. זנו דתוס' לא היו
לזכרים נותר ג' טמאה, או זעא היה אפשר להם
(לא היו יתולים מלמד הלכה) לשאר זין נותר ג' טמאה

סכומ'
זין נותר

יוצא: דאין המסנך כר'ד לפי טעמים אלו כן האסון לשיטתו.
לר' שיש אסור בקידוק' ולא הו' נותר עד קוקר. הלכך למטמא.
רשבים = הו' נותר מיד, אבל לא מטמא כי אין שזירה על השזירה.
גוס' = הו' נותר בקוקר ומותר בקידוק' כי זהו ~~זכר~~ זכר
~~נותר~~ כן. טמאה או כי אמ' לשאר פסטים הזאת
לחצאין.
גלו'
ורבנו חיים אה'

אמ'
היבים

תוס' אמרת וכו'. קשים זמרי התוס' בסופן, דהא ר' סוכי דזלזל
בק' גב'כ'ד וא"כ אף יתר' היכולת' דקוראים כמו שקוראים
אשר' ? ונראה דחסר זכרו שיטת הר"ם דספרי היה
דזמן ק"ש מלאה הכוכבים, וכן אמא בהשגח הראב"ד.

הירושלמי
קס"ד
תוס'
הא
ש"ס
ר"ה

שפאך .. האן נראה .
זי קען , דאזיך נראה? האטא
מדברי ר' פישל דשפי סוף דכתי ולא באוקדס קודאי אין זקראת
בכחה.

זאמא - אס באן מסורי מחסיה, וכמו ז'רסר הכאש.
דבוס היה לו שטר ה' צ'ארס און. האזא בראש, דמזק אוקדו
על ק'ש. דכל היבא דנדסה מצוה על ידי גופס של ביכור פטני
מלכודק פריכה מיוחדת על המלכה. ובק'ש על האטל סוף דאצו זקרק
ברכת ק'ש, ומכון שזו היא עיקר מלוג ק'ש (ברישא) אז צ'ריק זקרק
ברכה מיוחדת. כמו שטר ה' צ'ארס און, וזה השטר פודג בראש
והפ'ה'ה' בראש היו מדברי ר' . וכאן שפיר אומי גוס - אמאן
נראה כלו מדברי ר' , כיון שכפר יצא דק'ש בביה'תן והטן
אנו אלא משום מציקין דאין זקרק. והולך על שטר ה' צ'ארס
און האומי באיסרט ג'ר'וסי.

אחסורי
מחסרי
ג'ר'וסי
(שטר)
ר' ב'
צ'ארס
(און)

ואצד'א ויחי דרב ויחי בקר שייך לק'ש כיון דקבלת דור
מצוה שמי ג'ר'וסי בקראת העולם. והכאיה דצבו קדוש דיוצ'ר אור.

ר' ב'
ק'ש
ג'ר'וסי
בבראש
בדיוס

ד'ו' ל'רט סדרת ברישא. ק'טה דמיון ג'וס', דהא כמאיז מוכיח
ס'פ'ור השטרות ברישא דהא שניגם כיום אצד. והמח'י'ל הוא בקוקר זקן
אזכ'ן הקרבנד הוא ג'וקו וי'ן הע'ר'ק'ים. אצד יצ'ר ק'לו
מ'מ'י' כו דרואים אט משם דממ'י' של גמ'י'ז ח'א הכד'ת
של הו'מ מקוזם וא'כ ה'ת'וב ג'א ב'ר'א'י ג'ר'ב א'מ'ת? ד'כ'א
ב'ש'ו'נ'ת'ים ש'ר'י'ב' אצד'יא הוא ג'מ'י' א'מ' י'ג'ו'ל'ים א'ר'ע'ר'א
מ'מ'ל

ג'ר'וסי
ק'טה
ח'א
א'י'נ'א
ג'ר'וסי
ג'ר'וסי
ג'ר'וסי
ג'ר'וסי

2
3
1
2
3

וזאת כן אמר שכי' לעמאן לא חי ברב של ברב ק"ש.
 כזי להראו גאן הדין כריתמן זמורה להפסיק
 זאם סגת הקרבה מו ~~הפסיק~~ ~~מזיקים~~ אש בורא אין זה
 מקרב ק"ש זאם כן אש לא יהיה הכסף ואט חולים זוקא להפסיק
 כזי להראו ~~הפסיק~~ ~~מזיקים~~ ה' יוחן.
 ואם סגת הקרבה מו מטעם מזיקים ע"כ אין זה מקרב ק"ש.
 גאן מזיקין קדושים.
 ואם מטעם פאונים אש זה גזין ע"כ ולא סאורי.

וא"ש
 מדות
 פקדונ
 ק"ש

זוקא כזי
 ובה כסוף זכרי התוש וזוקא בביהבן שלם וכו'. יש לי
 סגור ~~אין מטעם~~ ~~מזיקים~~.
 א אין לעצמא מבת הכנסת ולהניחו גרמנו. וזה דין בביהבן
 גמון ייאודנו כזי להמית.
 ושיק גם גשחית ואם גרמית. וזה כאל גמנו כזכרי התוש
 ב אין להניח אפר להרפול גרמנו. וזה מטעם מצב הפקרא.
 ושיק אף בזמן הפכה ולא שיק ~~מטעם~~ ביפכין. (אין שיק תקנת יראו
 דמנו אלא בליה מטעם זה, וכזכרי התוש. ודין דא זה תוש של
 ה' זקם המטעם.

זוקא
 פקדונ
 שלם
 מטעם
 אין
 אפר
 אמית
 יראו
 כי
 מטעם
 הפסיק
 נכח
 כיון
 שאין
 לשל
 אנון

שדור י' יום י' פרט לקלק גש'...

הפטים	כפר בארץ זאיא י' פירושים בארצנו אליבא דרש
והפסקים	א חולקים אלתחילה דהא אמר לנתחיה סד סג
לפי ד"ה ורגנן	ב חולקים אנדידנד דהא אמר בדידנד כל היליה ורגנן אמרים דחולמט (בגט אמר)
דחולמט	ג אין מחלוקת ור"ה מפרט דברי חכמים

יין דקמן 899
 (מאמץ) אביו של רש"י
 (ודין ג"ה נתייג ויגלו)

ובשא אומר הלכה כר"ה. והא דאמר רב הלכה כר"ה אפטר לפרט בלתינו
 במחלוקת ה"ה ור"ה דין מן הבורה דהא אמר דד דאמורה הראשונה ור"ה
 אמר לא כ"ה מאחר שאר אמיתו משה דהא זורט התלמא זמן שכיבה ור"ה צורט
 עיקר זמן שכיבה אבל לדתן סיי"ה באחר בטקון פכאמם.
 נחלא דאפטר לפטרק בג' אפנים לשכי ק"ש בדריגית אחר חצות.
 א אסור אפילו בדידנד (אם פ"ה ר"ה ר"ה לאבוקי מנהא אפ"ה הלכה
 כחכמים וסי"ה חכמים הוי אפ"ה בדידנד וכ"ל אמרים דרגנן יונג ד"ה לבאמ"ה
 כוח לאסור דין היתר מנארימא מלדס סיי"ה)

ב אסור לנתחיה ומותר בדידנד (אם ר"ה מברא דברי חכמים ואין מחלוקת) ③
 ואם א"ה ר"ה מולק על דברי חכמים אלתחילה ואט סוסקים כגמחים לבי נסרה
 חולקים בדידנד ואט כוסקים כר"ה למחיה ④
 קאמיתו ⑤ ואם אין מחלוקת ור"ה מפרט דברי חכמים
 ג מותר אפילו לנתחיה (ר"ה א"ה א"ה סוסקים כר"ה למחיה מחלוקת
 דם כחכמים הוי אלתחילה ①)

הרבנו יונה ז"ל וזכריו אורחים. בא"ז גודל, זהא אחריו לקמן פדי שלא יהיה וכו'.

נראה דאין זה ראיה. דאפשר דבזמנם קיום המצב היה כמנה
 כל הליכה, ואם לא קרא אנה אחר מצות היה לא היסר מדלם קיום
 המצב. ועל זה שפתי אומר שקרא מיז את ג'אנו מן השנה, היה זה
 זמן שנתו לק"ש, ואם עבר על זמן הזה לא היסר מקיום המצב.
 וכן עבר על איסור. וכן בלולב אם בירך אחר זמן אינו חסר
 קיום המצב, אלא רק עבר על איסור. ^{ובאן ע"כ בק"ש בודאי איכא}
 איסור אחר מצות והשאלה היא אם איכא קיום המצב. ועל זה אין
 ראיה מהפתי בא"ז בשנה.

ראיה
 רבנו יונה
 אינו ראיה.

499 |
 י"ג ע"כ
 י"ג ע"כ
 גמ' א"ל

ועל זה שאמר רבנו יונה אפילו כשיבא מן השדה קודם זמן*
 דאיסור לא ראנו ולשון קודם זמן ק"ש אם זה בסמוך לה, יש ראיה
 מהפתי פסחים ע"ג בקדקת חמץ דנדעס איסור קודם שפ"י י"ז
 "שפי תריסר וארביסר".

קודם
 זמן...

הרבנו יונה כתב שיש לחנאים בוח להפקוד זין
 באורייתא כדי לדעת סייס או לקיים מצוה.
 ויש ראשונים רבים שחלקו דלון גמ' א"ל. ^{א"ל} ~~גמ' א"ל~~ דא"ל ש"ס
 ר"י סוגר דא"ל אוסריג אלא אם יש חשש שמה יעבור
 על איסור לאו אחר, וכמו שאסור ~~הוא~~ סדין של פסלן בלילית
 לא הלה שמה יעבור על לאו ~~הוא~~ כו' סאסור ~~הוא~~ סולב
 בעת שמה יעבור על לאו שבו. אבל בק"ש

היש לחנאים
 בוח להפקוד
 איסור חזק
 א"ל
 גמ' א"ל
 ור"י

אין חשש ללא אחר, אלא יש רק לחוש שמאחר בשטייג האלוב גדולה, שבראמי
 דודדים וזו כה לא אין לחכמים כוח להפיק דאזאורייתא.
 ודוד יש עומד דאין בחכמים יבועם לבטל מלכה אלא רק יבועם לאטס
 איסור, כלוי להטיל שזירה אסורי. ודואמה לכה, שאם תקד בשבת דמדו בשקוט
 דבוצאה, גלולה שזרו אטום שבות ד' אמות ברטוב הרבים, בכלאים הרי
 שזרו אסור שאטנצ אלף דאין איסור כה מוטל עליו גיזס אבל
 תקש אין שום אסור שיכולים להטיל, דבא ליכא לאו, ~~אין יבועם~~
~~להפיק דאין גורב~~

[ורבנו יונה כוסק כ"ה שנת ק"ש פה הללם בדודדז וכו' צ"ב דלשיל]

אלא כקבואות... רבנו יונה פסק כר"י לדעת ברכות שלחין בזמן הלכה
 ולפס שיעור חכמים במקום שר"י לפס שיעור ר"י יהודה (אחר פלג המנהג)
 באחו (שם) "א"כ"ה כיון שסקדח חמה וכו' עליה לדעת הלכה של דרומא
 כדלקמן ה"כ נתי דינון עלי עליה לקראת כביבנות.
 ובאמת קשה על שיטת ר"י למה לא זריק לקראת יציאת
 מלכים גלילות שיטת ראב"ד זריק לקראת גלילות.
 ורבנו יונה מדועק על ר"י באינן פרשיות. זלר"י פירש
 שמת^{לחוד} מזאורייתא ורק אותה לריבוי קוזם המטב. ורבנו יונה
 סובי שלריבויים עם פרט והיה עם שמוד. וא"כ יבועים לבאר
 שיטתו באמת משני אופנים: א' או ששם פרט ויהיה אם שמוד הוא
 שם מזאורייתא, ב' או שא"כ שיהיה אם שמוד" הוא מדרבנן, וה"ה
 דמחייב שיהיה (המאן שלם) הוא ק"ש דלמנה, זמא אחרת,
 דמחייב שלם הוא ק"ש ..

רבנו
 יונה
 זר"י
 שו"ת
 אפרים

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12

~~... ונתת אבנת סלע נח אחרים חוצה שמי אלו על קראת בסוקים
על אבנת.~~

באז "שכר נפטר באבנה רבה" ... שיגרי נכון שיאמר אבנת חזק...

מה סובר הרבנו יונה: אם כרטי דהמייג של ברכות היו
תפלה אצא למה צריך לומר אבנה רבה: ואם ~~אנו סובר כרטי~~
אין יכול לקראת ברכות בבית הכנסת?

אלא יל דיש שני קיומים בקרבנות אבנה רבה:

וקיום של קבלת דול הלכות שמים. ויזא בזה אם אומר בגמ'.

וקיום של ברכת התורה. וכדלמא גמי צריך דוק לקראת בסוקים ויזא

אם אומר קש דמי מן בסוקים מן התורה.

דבקש יש בלמ דינו קיום שני ושמך של כרטי

15 דוקא

וקראת שמו מבור "שמן" צריך ברכות בתורה. פלך

כקורא קש לזאג ידי חזרתו צריך ברכת התורה מטעם

שקש יש קיום מיוחד של "שמן" וכחו שבארנו בשעורים

הקדמית.

ויזא דבדיהבן קורא קש ויזא כאבנה רבה עם הקיום של

קדחש כמו שאר ערב קש. וכשגא הבייתא וקורא קש כתי

צריך ברכת התורה הליך קורא אבנה רבה וזכה יזא קיום

השני של ברכת התורה.

והראיה דקש בדי ברכת התורה מטעם המ' "אנשי אמתי"

דיש ממסקן המט אמר יזר אור אז אבנה רבה ויסקינו דאמרן

אבנה רבה. סימן סוף קש צריך ברכת התורה, דאמר אבנה רבה.

ב' קיומים
באבנה
רבה:
לקדחש
בברכה
בתורה

וקש
בדי
בכת
בתורה

בדיהבן
ויזא
ובנה
צריך

ומאשי אמתי
אזינו
דקש
בדי
בכת
בתורה

ורע' סוחר זאינו צריך לומר אהבה רבה, וסם אינו צריך שום ברכה כהרוב
 אהיה, ושיטתו קשה, דמסין. צא מצות שנון זקיש בל ברכת התורה.
 [ומא סוחר רע' זברה כה שדסה גבוקר שפירן דל בתות הוא די שם לקיש
 שן מצונו שאנו צריך זברה ללימוד התורה במשך היום] (ש"י)
 ואת זקשה
 ודמאמך קרן דל רבנו יונה, דלמח צריך לקרן אהבה רבה אמ
 דל כל לחודו במשך היום
 יצא בברכת התורה שפירן גבוקר.
 ויל' זלדמא זאינו מביק במשך היום הוא דמא זכמא הוא מצוה
 שלא לבטח זעזת מהתורה אל רשע מלדמ "והפית בה יומם זלילת".
 אדם מצות שנון זקיש הוא מצוה ~~דמאמך קרן~~ זכמא מיוחד ובא
 רק בשמים ביום, ואם בן הוא שייך היסך הדעתה דאן הלכך צריך
 ברכה מיוחדת. ואזנן דאם לא אמר גתת אהבה רבה לקיש זכמא מלכות
 ואחר המקומה ברכת התורה ביסודו ובתקנה הרי עכ' יצא זכמא
 צריך אהבה רבה דוקאן אלא זאגור הוא ז' לצאת כה ז' חזרה
 ברכת התורה. אלא בגרר אמר אחר קויה. קיש לסני גיכוח מבני
 שמיהא שמא יתאחי זמן קיש הרי קויה אהבה רבה כי חסר לו שני
 דקיומים, ואהבה רבה מוציא אמו מחיובו של ברכת התורה וסם מחיובו
 של קדמא דילא מחיוב שמיה. (ומא מלדמ זכמא צריך דוקא לקראתה דם אכ"ז
 בגרר ולא יצא קדמא מלדמ אמר קדמא^{מקרי} ברכת התורה עם קיש)
 ולפי סוכה לדבריה הוי אהבה רבה סוכה לחבריה עם אמו
 קדמא עם מלדמ גיכוח התורה.

ורע'
 אין
 צריך
 ברכה
 התורה
 דל זקיש
 דל
 אלו
 יקנה.
 נה
 בן
 בתה
 זכמא
 ז'

בספק וקדוהיך דהיינו בליב וזיום. הלכך דוקא גיליה.

וה"ל דאורי דמאן ק"ש דז' מפלס מנה סובר דהיינו משום

ד' = אגמ' = אגמ' = אגמ' = אגמ'

דחי גלוה אאת וחיל ק"ש ה"ו ממילא גזם הדא.

רש"י הלמודים דמאן ק"ש הוא מאחר צאט הכוכבים למאסאריט

דק"ש ה"ו ב' מילות, הלכך קוראים הק"ש של גיליה אחר ה"ו

שם גיליה דהיינו לאחר צאט הכוכבים.

ומה"ז של בין הדרכים ה"ו מנה אאת כפי ידוה דמא

היום מפלס המנה.

סכום :

א שיטור גמאן ק"ש אסו.

ב חמי ספר, רמזם האונים תלוי בחלוה שם גיליה, הלכך דוקא צאט

הכוכבים.

(ז"ל)

צאט גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

צאט הכוכבים.

ב גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

פלס המנה.

וה"ל דגמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

כי היום גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

דגמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

מפלס המנה ויגור מאור ממנו והיינו מקדש פקת.

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו גמאן ק"ש ה"ו

ולכן סובר רבנו האי און זאם: זעני אמן י' או קיום דגמילת הפרכות,
 אלא דחסר קיום ק"ש בפרכות וזכ לא יקיים בגר פ"ח דילא כגר קיום
 הפרכות. דקיום ק"ש בפרכות בא בקרא ילא בפרכות השג - אמת
 וצ"א ק"ש. הלכך צריך להבדיל שא לא צ"א י"ד' וזכר ק"ש בפרכות
 עד שקודם ק"ש. הלכך לא יצ"א אמן. אבל ב"ה. סוג דאין
 אבל ר"י סובר דלגא אבא קיום השג דק"ש בפרכות. הלכך
 יגמל לצ"א בפרכות אלא גמל ילא ק"ש דצ"א.

ובשתי דבר בשול הוא דאיכא קיום דפרכות כזמן גמילת אפי' ביק"ש
 ונראה ע"י דב"י שצ"א דאין
 [אבל צ"א להבדיל קודם אחרת הפרכות אפילו כ"י להבדיל גמילת
 כ"י שיקים פרכות כזמן גמילת הלכך סחיג שאולה לגמילת צ"א
 צ"א בשתי.]

סוג: I ע' שיצ"א ג"ה. והפסק לאו דוקא ל"ה אלא
 כ"ה לאפוקי א"א ואפ"ה שפוסקים נכחים.

II מהלוק גנוז מן ק"ש.

החוקק חול	} A ר"י
א. לילה שם לילה = צ"א הטובים = אמת ספרד. ע	
הגנוזים	} B רמ"ם
צ"א הטובים	
שם לילה = ש"כ = דגט יונה.	} C רבנו יונה
ה"ה אמאי בלילה אלא בשיתים אחרים.	
ד. א. תולת חם הגזן = פ"ה במתנה ר"ה: או מקנש ה"ה ב"ה	} D ר"ה
ה"ה	
ה. ולר"י יש לומר או חול שם לילה אלא בנחמ, או אמאי האר"י	} E ר"ה
הטעם שח"ה אחרים בש"ה. מקנש ה"ה וכו', וה"ה מן לילה	
נ"ו שקדג במה. ושצ"ה שנים גה	
ה. ה' סוסר כ"ה גמילת א"א	

ד"ק במוקד, פ"א א"א א"ו גמילת א"ו או גמילת א"ו של ק"ש.

שצוה די יום די פריש זי לך שנת השיז.

ספרת רב הא
 זאון געלחצי
 רבנו יונה.
 ברבנו יונה: "מי שירצה להחזיר וכו'".
 חומרת רב הא זאון הוא כדי לקיים סמיכת אצלה לעולם.
 ומתן את זה על ידי תפילה שנית.

רה"ק
 נדבה
 א"ש
 קל"ה
 זאונים
 כראובן
 אין
 להתפלל
 נדבה
 קל"ה.
 ורב הא זאון סובר דיש להתפלל גמלת נדבה אפילו בלילה,
 וגם הוא חולק עם הרמב"ם. דשטת הרמב"ם הוא דאין לפלוג
 נדבה בלילה. רמב"ם ס"א הלכות תפלה ק"ו: "ויש מן האוננים
 מ' שהורה שאסור להתפלל תפלה נדבה בשבתות וימים טובים לפי
 שאין מקריבין בבית נדבה אלא חובת היום הלכך... משנה דשטת הרמב"ם
 הוא דאין להתפלל כלל כיצא זמן לביא קרבן נדבה כמציאות. אז בלילה
 אין להתפלל נדבה.

ויב הא זאון התנשף לשיטה זו ואמר שאף דאין שוחטין צולת נדבה
 בלילה, מ"מ "אכריה ופזריה של צולת נדבה קריה כל הלילה" הלכך
 יבוא להתפלל אז תפלת נדבה דתפלת נדבה תלמי על הדת
 הראוי בהבאת קרבן נדבה.

תימא
 ובאמת דף שילת רב הא זאון...
 ופזריה זה חובה אחר ששקדו...
 נדבה, אלא תנאי הקדמתו כמו הקדמת אכריה ופזריה גרי זה קוצאי
 אצלה. ואין ראיה שמתפלליה נדבה בלילה.

דמאמר רמב"ם: "אם לא תפלה אחר ששקדו..."
 נדבה בלילה, אלא ששקדו...
 נדבה לעולם, וזה שיהיה עם בלילה...

קרבן
 על
 דה"ס
 קרבן
 צולת
 נדבה
 אחר
 דמאמר
 ופזריה
 תנאי
 הא
 אצלה.

של מדרג
ויש שני עינות נוספות בסדר הגלגלים שנתקנו זה האיש שאין

ה' עינות

א נדבה ואח"כ חובה

ה' האיש שאין

ב חובה ואח"כ נדבה

ובאמת עבשני הסימאוי גם מפני שני עינות באותה המעלה

א אסמכת אע"פ לרביה הוי רביה מדרגה באותה
ה' תלמי ק"ש ותפילה דבוא כלככ פאוקי קריב להיות ה' יתום
דמלכות קריב ומקיימים אחרת אם סומים לבל יאוננו עשרה פאוקי
לתפילה (וכמו שדל ידיו קרובים ק"ש קריב קיומ דמזרח הלב וערפלה קריב
למזרח אם י"ח ה' יתום של סוף ואם לתפילה של

ה' יתום
ה' יתום
ה' יתום
ה' יתום
ה' יתום
ה' יתום

קיום של קדושים ואפי' כעין הסדר נדבה ואח"כ חובה ק"ש ופאוקי

א סומים אע"פ לתפילה הוי קיום בסוף ערפלה ומזרח תלמי

ב חובה לתפילה או ק"ש בלתי קיום בפאוקי ביום צריכים לזכור אע"פ

לתפילה ואפי' כעין הסדר נדבה ואח"כ חובה ק"ש ופאוקי

אם נדבה באמת עבשני נדבה אין במעשים ואין שם שואר

מנהג או מדרגה יבואר להלכה ולגבול נדבה מפני ששם נדבה

זאת כיוון ששמונה עשרה של מנהג לשם שחרית לא עשה

ולא לומר כיון דצריך במנהג אבל בנדבה אין תלוקה במעשים ואם

הולכה של סומים אע"פ לתפילה מבוססת על חובה ק"ש

ותפילה דבני קיום של ק"ש יחד עם גפילת ערפלה או יתום

עם לתפילה שחרית א"כ צריך להיות זקוק עם גפילת חובה

כיון דאין חובה שחרית או ערפלה על תפילה נדבה

הלכה א"כ י"ח נוסף דהסדר דהוי האיש שאין הוא

נדבה ואח"כ חובה סומים דחובה ק"ש אע"פ א"כ צריך קיום

ק"ש ותפילה שחרית ולפאוקי ששם קיום ק"ש יתום

לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות
לחובות

נדבה
חובה
סומים
חובה
נדבה

ובליה דליכא חזרת השל ליכא גפילת הלכוו בכל אופן.
ואי לא הפסיד כלום ככה שיסמוך שאולי לעולם נצבה בצבא
ואי מדוד אתו רב האי עמי אירא ב דהראשונה היא זקא חובה
ואזרה קושיה למקומי.

הירושלמי
אירא ב

אלא יש לתרץ האירא השנייה עמי הרחובים ככה
כגוף הרחובים פי הלי תפלה הלכה ו'

מרב
אין צדקה
אלא חמדי
שקמה
דואים
אין צדקה
וכחדייך

היא שביה דוחז בתפלה ונצבר שכבר התפלל פוסק

אפילו באמצע הרכה. ואם היתה תפלה צדקית אינו פוסק
שלא התפלל אורה בתחילה אלא עד זמנו שאנה חובה."

אזה יראק זמן נצבה מעלת תפלת חובה זמן צדקה

~~נצבה חובה. ואם התפלל תפלה נצבה כשחברו המוקד, או המנה~~

~~תפלה נצבה ולא חובה צדקה ואם התפלל הראשון נצבה זה~~

ואם ירדה מאת שנתה ברחובים פי הלי תפלה הלי עי' נאמן אנשי

הרבה להתפלל [אנחה] גדולה וקטנה, ונחת רשות, וחזון

מקצת האנשים שאין יאוי להתפלל רשות אלא השדולה?

אזה יראק זמן תפלה נצברה בראשונה כפי אננו

ירצא ככה חובה תפלה חובה ויכח להתפלל אחי כן. וזו

אן צדקה. "משאין כן בתפלה צדקית."

דהיי גדרות ככה ברמנים זאם התחיל בחובה

ונצבר להתפלל יכח להשלים הנצבה זיש צדקה ואי

אם התפלל נצבה בראשונה ולא התפלל חובה, אנו

יכח להתפלל עדו תפלה של חובה דהיי יל חובה

בזה שנתה הנצבה. ואי אשילה זה אף להתפלל

ויין זיש
צדקה
אינו
צדקה
הדיו
כשחבר
נצבה
הלכה
הזו
זקא
מנה שנתה

בין השמות: ספק בין השמות היו ספק דתרת דסתר דיום ולילת.

גית
דסתר

מפני דהפסוק הראשון כתוב "ויקרא ה' לאור יום ולחושך קרא לילה" ואז דרשין לא היה שם כלל מזה דיום ולילה גלוי באור

וחושך. ובפסוק השני כתוב "יהי מאור בקיד השמים לכהניל.

בין היום וקין הלילה והיו לאור ולחושך וישנים."

היינו דלילה ויום גלוי במה וסקדלה. ואי אפשר לומר

דבקר אמ כמו הפסוק הראשון וגם כמו הפסוק השני. ואין פסוק

שלישי להפריד ביניהם. הלכך הו' בין השמות אמ לילה (לפסוק

השני) וגם יום (לפסוק הראשון) וכו' גרתי דסתר ונולד הפסוק.

וכמו כן אמרנו דהו' ספק דתרת דסתר.

אבס

ל
ל

בא"ה רמ"א פסק דהדרב שמש היינו שקידת החמה ולא לאור

בא"ה

הכוכבים וכן ראוי בא"ה. ואמר דרמ"א בא"ה היינו לפי דב

כא

הא"ה

כ"ה

י"ה

ד"ה

ה"ה

ו"ה

ז"ה

ח"ה

ט"ה

י"ה

כ"ה

ל"ה

יום דאמר בין השמות כהר"ל ד"ה ד"ה וד"ה ד"ה וכו' אור"

דיש תשובה שלא נדבחי הרמ"א. (ספר דמוזי א"ה א"ה ר' יחיאל אישמן רב כסולאני

ולפי הרמ"א צריך להבין איך נוצר בהלכות שבת

דצדיקין צ"ה הכוכבים? ונראה דלוחז מהפסוק ולחושך קרא

לילה."

אמר הו' אחר אר וכו'. מעשה שד"ר נכנס לאהל שם החמה וכו'.

בסגרה הו' סובר כר"ה אלא שנתן שינוי יום ק"ה.

כונה אמרין .. וכוון אמ דשכ מעלה עמוד השנה יצא"

וכמי אשנז סברי בלוט ^{דצריך הכרה} קבא אפילו בדיעבד זהכרה בו מעכב. ולוט

כאן ואם בדלף ח: ד'ה לא לדולם עליא הוא בא"ד" לאו דוקא א"צ אלא

שליך לעמין לכו הפחול שזרה דחמנית עד שיכיר בין תכלת לכת"ג

סברי דק"ש אנו תלו בליל יום אלא אמר ^{לילה} קצת אוקרם די"ע

מפלי המעב ומחטיק ביום קצת מאמר דהינו מבנות תכלת לכת"ג.

~~דבר~~ אבל חבמי ספרד תלקו וכתבו ^{דכילה} היו דוקא

וכמי
ספרד

בלילה, וביום היו מדמז השנה דנמדד קנה מדכ כדשי"ל

חם ולילה, וזה דלריכום הכרה בין תכלת לכת"ג היינו יק

לכת"ג אלו בדיעבד קורא אפילו משידע עמוד השנה.

א"י . היה לו להתבאר תכלת קצרה. זה העכב היא בלתי זמן

הוא זמבאל ת"ק. וברמ"ם פסק זאן להתבאר במקום

שגור שאל יפול ואפילו אם יש לו כונן לא יצא ואין כוננו

למשל לכת"ג.

א. ויש עוד שיטה של היראים וסובר דמתחילין לומר אשה שהיא
 מתחלה לית אמונת הדין, ושיטה זה לא נקראה. From the time
 the sun first hits the horizon.

וכוא סובר דמילי הוי ית' רשד ודא האמת הקשה הוא יג' רשד.
 ואנו נוכחים להלך בנרות דייג שבת ית' רשד קודם הקשה כד'
 שלא נכנס בספק היראים.

ד. תוס' היה לך להפסל גבול קצרה :

ג' בין הבינו לתפילה קצרה: במחשבה במצוקי הבינו לך לאחס
 א' לפניה וא' לאחריה. (ברוך וכו' ור' וכו') משא"כ בגבול קצרה דאורי'
 יך.. צרכי דמק ארזים דרוך ארז כי שחזר תפלה."

נה בין
 הבינו
 לתפילה
 קצרה

ואף שהבינו הוא יותר קצר משד' דלמא א"ה אינו נקרה גבול קצרה
 כי בקיום אנו קצרה דהא קיים כל מה שקיים אלו היה מתפסל שד' דלמא.
 וא"כ דיקר הנה בין הבינו לתפילה קצרה כוא שביעו אית לה ספק
תפלה ותפילה קצרה ע"ה לה שם תפילה, ואחרי תפילה קצרה
 לביק להתפסל שד' בתפילות שישווא למקום בטוח, משא"כ בהבינו
 שגרי יצא דל ידו ידו חוצה תפלה: הלכך אומי תפלה קצרה
 במקום סכנה, אבל אנו אומי הבינו במקום סכנה, דאסור
 להתפסל במקום סכנה דדלוקטנונו י"ש למ' תפילה.

ס
 ג
 ג
 ג
 ג

יש גוס' ליה וזונן יבא שמי וכו'...

לפי תוס' "רבה" זה adjective

ט"א
גוס'
ט"א
ה'

לפי אמור ויטרי "רבה" זה predicate. ולפי זה הלשון המקור הוא חלק הפתח (predicate) וא"כ יהיה צריך להכתוב "הוא" שיהא שמה רבה המקור לדלם....

שם "אסורא דקדושתא"

תוס'

(פרק ט' הלכה ו- הלכות גבלה) היינו "ובא לציון" והרמב"ם סבר בצירוף לאורו דוקא בשמה (בסוף פרק ז' הל' ט"ז) כי אין צורך בקדושה פחות מדעתה. ופירוט "סידור" זה אמרנו וצ"ל בן קוראים אורה סידרא דקדושתא כי היא ממשוה הוא, ולכן ספרי דההיראשונים האחרים ד"בא לציון נאמר אפילו גיח"ז כיון דמאדאם הוא הו' כמו לימין תורה וכו' כחך.

סידרא
דקדושתא
שמה
או
אלהא
דמשי
ובאמר
אף גיח

יראה מדברי התוס' דדוקר בקדים נתן קדיש דרבנן. ונתן לאתחילא אחר הלימוד. ואין אנו יודעים לדיוק באה ^{התוס'} עלו קדיש דרבנן תקנו אנו.

דוקר
קדיש
הוא קדיש
רבנן

ויש מחלוקת רמב"ם ורמ"י על קדיש דרבנן אחר אחרים אורח הרמב"ם סובר דנתן לאורו ~~דוקר~~ אחר כל תורה שפיר פה, וצ"ל קדיש דרבנן כל עשרה משפיע או יותר שמסקין בתלמוד תורה על פה ואפילו במדרשת או בהגדה... "עבד" (רמב"ם בסדר התפילות) ורמ"י נתן על הרמב"ם ואמר שאומרים קדיש דרבנן דוקא על התורה (הדרשות או הגדה) אבל לא על הלכה. ואפילו במדרשות או בלכות לרמ"י כדי פסוק אחרים, דהקדים הוא דם דרוש שגמ' על הסודי מפני כן בסוף פסוק הקלורת אומרים "ה' צוץ למנו יתן וכו'". ובסוף סדר טהרה נפגש אמרתי האמורא ד"ה יתועב בן לוי בסנה

מחלוקת
רמב"ם
ורמ"י
קדיש
דרבנן

בי
היו
קדיש
דרבנן

אין
קדיש
דרבנן

בוא רק קדיש של שמי או קדיש של הפסח אם לא של קדושתן.
 והחיי, דהא יש מהלך אם אפ"י נכנס למתן שעה קדוה-
 או לא. ~~דבסקין דדבסקין~~ דאפ"ו אם נאמר שכן נכנס למתן ז' ה"ח
 רק אם עדיין לא אמר הקדוש. וזה ראייה דהקדוש אפסקה, או
 מטעם דהו"ל לא אמר או מטעם דהו"ל הפסק, דאי הו"ל קדיש דרבנן מה
 יכנס לן אי אמר בקרי קדיש או לא? ודוד ראייה נל"ן כה אמר
 שבת הראשון דה"ח אומרים קדיש אחרי האפ"י כפי הלשונות
 האפ"י במתן הקדוה.

כ"ג
 ק"ח
 ק"ד

דל
 דל
 דל
 דל
 דל

ומתן קדיש דרבנן רק על הקיום של המסורה, וכפי ש"ך רק
 לגורם שש"ל פ"ב כ"ב שבת ה"ח נ"ח וכן לפ"ך ואין צורך למסורה כי הסוד
 מאתיך יונק לקרא וללמוד ע"פ שבת דלדלמ"ה. והקיום של אמרם
 ה"ח הוא ~~ב~~ נוגד מתוך קלימ"ז ד"ה וא"ל אומרים קדיש לבטא אלה
 בפיו"ט. (קיום *explicitly* for an *implicit* קדיש *ע"פ*)
 ובאמר מוזדאן קדיש של זמ"ח של מ"ח לד"ה, ולא רק של הקיום
 של מסורה? כי באמר יש קדיש של תורה שבתה אלא שאין זה
 ב"מ"ה. ~~ב"מ"ה~~ ר"ל ר"ל כ"ה, מה שא"ל אומרים ברבות
 ק"ש קודם ואח"כ ק"ש גמ"ח, הוא הוא בקדיש של לימוד של
 מ"ח לד"ה. וא"ל נבט"ח בקדיש של ה"ח לימוד מ"ח שבתה ונ"ח
 קיום לימוד של מ"ח לד"ה. ואח"כ יש קריאת הגור"ה. כלן
 אין צורך בקדיש ציבורי בקריאת הגור"ה. וק"ש מה ש"ל של מסורה
 שבתה, א"ל אין צורך לומר של המסורה. *ע"פ* קדיש *the way*
the specific representation of

י"ג
 י"ג
 ק"ח
 ק"ח
 ק"ח
 ק"ח

וה"ח כה מוקד שבתה מוז"ח ברובן שבתה של ק"ש. כי א"ל אומרים

כפירוש מה שבפסוקים כאלה. *קדושתו היא* *explicitly* וקדושתו *implicit*.
 ולפי זה מובן הטעם מה שאמר הרמב"ם דבקדושתה ק"ש הוי זין צדור
 ט הוי הלכה בקדושה ואין זכר בקדושה כבוד מ' . והוא הראשונים
 סוגרים דאחרים כהנהג ק"ש אסלו ביחוד וה"ל מוזי כ"ד דאינא עין צבור.
 ודכשן נפאר ש"ט ר"י בקדושת דרבנן דהו צוקא דל הלכה.

י' הרבה קיומים בקדושת.
 ה' יכוסד בן קדושה נותן אשכנז

כ"ג
 קיומים
 דקדושת

א. יחוד

ב. יחוד מצוות

ג. כבוד יציאת מצרים

והרמב"ם והר"ם אמרו שבקיום א' של יחוד יש הרבה קיומים.
 יחוד נלקח אשכנז קיומים אחרים ~~אשכנז אשכנז~~

	<u>יחוד</u>	<u>כמה</u>
<u>א</u>	א. יחוד	א. יחוד
<u>ב</u>	ב. אהבה	ב. אהבה
<u>ג</u>	ג. אמונה	ג. אמונה
<u>ד</u>	ד. יראת	

ואף שיש הוא מן פירושו, וכל ע' פירושו דאורייתא א"ל
 הרמב"ם, מ"ה י"א י"ג קיום רק בפסוק אחד ע"כ. ואם "דכבודם
 מדכ"ב" בכל המצוות, מ"ה וז"ל ע"כ ק"ש דאפסד קיומים האחרים,
 מ"ה אינו אפסד הקיום של פסוק ראשון אם קראו קדושה.
 וזה קנוש ~~לכבוד קיומים~~ ביחוד, וקיום קדושה מלא מצוות.

יגלים
 אצנת
 קיומים
 ג' .
 אצנת
 כולם

אם קיום צפון קבוצתית יציאת מצרים קרה לפני ג'ו.
 דאזא ק' אמ ק'ש כולל לא יציאת מצרים עד אשר יקרא
 אהרן ואהרן. דקיום בניה יציאת מצרים הוא האהרן כשאלו.
 וזה מובטח על ידי אהרן ואהרן. וכל הקיומים האחרים הם מפורטים.
 בפרט ק'ש. אלו קיום כן של אהרן כשאלו אינו מפורט בפרט.
 "ויזכר" אלא הו' נכד מהראיון (implicit), ולא נכד בפרט.
 "ויזכר" מוצא יציאת מצרים שקראנו אהרן דהיינו ששם אהרן
 נק' אהרן לדג'ו, וזאת הו' באהרן ואהרן הלכך לא יציאת קיום כן
 עד יציאת אהרן ואהרן.

קיום
 בניה
 יציאת
 מצרים
 מובטח
 בפרט
 אהרן
 ואהרן

ואם נבדד ~~הנה אהרן~~ יש קיום ~~בני~~ ~~של~~ בהרכב באהרן
 גמלא קיום כן של אהרן בשאלה והאהרן כשאלה נקצת מה קיום
 ודג'ו מהאשלי. וסדר הדג'ו הוא שהנציא יציאת דג'ו נחה
 לישראל לדג'ו ולכן יבוא השאלה, הלכך בהרכב הלי' בהרכב של
 אהרן לשאלה.

קיום
 בניה
 יציאת
 מצרים
 דג'ו
 נחה

השילת ה' ה' הוא דקד'ו דרכן נרמז דוקא נכד
 קיום כן של אהרן בשאלה. הלכך אין לומר קד'ו דרכן
 אלא אף יש דג'ו נחה אלכרא דהיינו דג'ו כפד'ו ולא דג'ו
 הלכה וכן מצ'ו בהרכב נהי "שכן מצ'ו אסידים היא אהרן שבו
 אסידים דג'ו כפד'ו גמלא". ונדרש "כפד'ו באהרן כולם סמו דג'ו כפד'ו
 ודג'ו בסוק" וזאת מצ'ו אהרן.

קד'ו
 דרכן
 נרמז
 הו'
 קיום
 כן

(וזהו אהרן מין מודד ו' מצ'ו פסוק בהנה)
 וההג'ו סוקר דקד'ו הוא לפי כל הקיומים של קד'ו חל אהרן
 שמים, הלכך גם אהרן קד'ו דרכן על הלכה שכן יש קיומו יציאת (תלמוד)

שילת
 ה' ה' אהרן

וידוע מצבור (או אפשר שספר שכל המורה שאלה, ואפילו כהלכה יש לה
קיום זה של אמונה באמונה, וזה קשה ולא נבירה)

תוס' יהא שמה רבה מברק. לפי תוס' שאין הכסף בין רוב לאכור, אלא נראה דאין
קדוש אמונה זו של אמונה באמונה, *הוא אפולוגיטיקה*.
ולפי מהצוי ויטרי דאמוי יהא שם ק' דגם לדתי, ללא, הרי זה
כשילת רש"י דהיינו אמונה באמונה. (ד"רן גאמי סוכה ורש"י שם ט.)

לשם דאפולוגיטיקה ארבעה מיני קדושה יש.

נוסח
הקדושה
אנסח
הקדוש.

1. קדוש (זרעון, זרעון, דגמח)

2. קדושה אמר של "קדוש קדוש קדוש וכו"

3. כ"כ

(הרימלס)

4. מחלוקת אי סדרה דקדושה או דבר דקדושה, או יק תרומה ולמנו.

ובאמר בסדר אחיות הקדושה האחד אחרון והשני עונה. וטעם הדין
כדי שיהיה כחן שנוטל רשות. ולומדים נוסח זה מסופר
בוא אמני דאי אפשר לשבח הפודא יגדלה בלי כ"ל רשות

דקרא זה אל זה ואמר " וזה שצריכים נטילת רשות פוי

אמני שחלו אזנים לשבח הקדש בלי נטילת רשות אמני כי

"עורא דם כל תבואה" הוא.

ובאמר יש ~~אחד~~ שאלה מי הוא הנותן רשות ללגי נוסח הקדוש

שלנו. דהיה מנהג עירק כשאל שבתן מחול ואמר דד קדוש

תני דתיק
ומני הנותן

קדוש, וביקל עונש מקדש קדוש. נמצא שבדפן הוא הנותן רשות

אבל הסובר עומד שאם נותנים רשות, דכא לומר שאנו מחילים

קדוש והחפן תוס' ואם אמר אחרים קדוש קדוש וכו

מגן חומר וכן האזהר

והברכו רואים אנו בהמשך החתירה הוא הנכון להחזיק נותן הושג
 באמת ברנו גדולתו בתחילה.
 וגמולו ע"כ אנו הדבר.
 אבל חנפנו כינו בקדושה כדברי השובה. ור"א אחר כבוד והפאן
 סוכר כחנפם הצטיק.

ובנה בקדוש קצת קשה.

דהא הקדוש האמיתי הוא מ"בא שמים רב"י והלאה. ~~הוא~~
 ו'השגל ויקטט הוא תרית ראו. וא"כ אין כח הקדוש לשום שילב
 ור"א ר קרמ חנאן וקרמ חנאן. דהא אם נרית ראוה היו
 על ידו בחפן כמו חנפם הדתיות אז היינו לריבים לערוג
 הכוח מ"בא אים רבב עד הסוף ומקור שזכר מ"בא בחפן
 עומד יגברן וכ"כ? ואם כיו חנפם השובה ^{דקדוש נותן}
 הרעוג, היינו לריבים להמתיל. יגדלם. אצלכור. וקשה.

ב
ק
ז

א"כ ד"כ: ומ"בא עד תלמוד: ... ח"כ מיתה.

והרבה המאמץ כמו הוא קדש של עליה הוא איסור מיוחד
 לאתק קדום קריאה ופראיה יגדל ^{כא} זכרו על איסור כח חניג מיתה.
 על הרבה השניג כאן הוא זאל קדום נתן ק"ה מדט אטר
 לאתל. וכמה קדום המ"בא אטר פ"כ? יש לחזים מביאר חתל
 תלמוד נ"גו אופיטר, וא"כ היו ח"כ אטר קדום עד המתיג
 וכל מקום הכי השיגור הוא ח"כ שרה.

פ
..

תנאים צדדים וקריאה. מאי משמך תנאי? ו' אומרים שלא רק כל
 בקרים אסור קימה, אלא אכילת דבר ארז געלט אסור.
 וצדדים יש לומר. דחידוש גוט הוא דמחילת "אכל" משום דאז כל
 דבר אסור מלבד אכילת וטריה ושינוי אסור על שבת.

ואבדא. לאסוקי מנה וכו'.

ק"ל דבאסור לא חל דא ק"ל לחזיקי, אלא אם חל
 תפילה (קריא ק"ל ומתפלל)

תפילה באמצע תקנוס...

המחוקק הוי כפול; ו' א' סומכים שאולה לבינה או לא
 וכי באבדא היראמן. (ב' ואכילת אכלין אין סומכים מחילה לבינה
 הוי מנה י' מחוקק בסדר הנוסד מתבטלים וכאבדא השני.
 ובאמר לאי סדרת המחוקק סמיכות אע"פ לרפיה היקר
 מחוקק הוא דאי שנת בין נחת השור פרדס לביאולתו
 מ' הוי ארמאא פשוטה או לא. *Done according to what*
they could have gone out or when they actually went.
 ובראיה שילא קוקר הוי מפסקים אכילת:

ב' מחוקק
 בן י'
 וכיבדא

פרט מטי "מחברת הפסח"

כרסר בא "עבד לראו איש מפסח קימו דז בוקר".

פסח

ולדעין פסח, לאי מחוקק היראמן לא סמיכות שאולה לרפיה

אנו פוסקים דאין סוואכים ופולא כה' יומן.
ולפי הסדר אנו פוסקים דק"ש ואכ"פ תבילה וכדו' יומן.

הרבנו יונה ד"ר השכיבנו.
~~הרבנו יונה ד"ר~~ השכיבנו ושאולף אחינשא דמי.

הרבנו יונה נהגן ה' פשטים בני דרשבימן הוי שאולף

אחינשא ובהראשון מטעם דרדור והכרת גאולף והפני מטעם בטחון.

ולפי שני הפשטים רואים את ד"ש כמחנה אצתי דרדור קיום של קדושה

של ק"ש (וכמו כן יש בק"ש קיום של דעושה גולה של ע"ר), והשאלה כי

איזה מן הקיומים של ק"ש נחשב ^{קרבילה} ~~מחנה אצתי~~ הנונה בהראשונה

יחוד וקבלת דול מלוג. ולפטר הפאקט של דרדור הוי אלו הפוטט

הם הם את גולאם בתבילה. ולפי הפטר השני של בטחון

אז גוזאי הקיום בגבילה הוא קיום של בטחון (אחנה באוה"ה).

והראיה ג"כ כונת דול מחנה ששם בתבילה דכא ג"כ ט:

השא דרדור הכסוק ייראוק דם שמה ולפני ירח דור דור

ד"ר ק"ש ~~ואחריהם השא בהתבילה~~ וג"כ פ"ט הדי

השא דרדור הכסוק הפה ד"ר תבילה.

והר"י כאן נהגן ה' פשטים יאיוג לסמיכה שאולה לעבילה, האות

הפסקת והפני אחינשא. האאג אכפסוק, דכא פסוק אחרון של פיק"ט

הי "הי צור ואא"י" והפסק הראשון של כ' הוא "ידנק הי עזת צ"ה"

ואהכפ"ה השנה מהירושלמי וראש אנו שר"י סוכר ^{דקיומ} ~~דרדור~~ בתבילה

של קדושה הוא קיום בטחון וכפ"ט שני אהיבנו יונה.

הגני
לאכדו
הפסק
לפי
ה' פ"ט
בכ"ה
יונה

הפסק
כה'
שבו

את
ככ"ה
ד' ד' ד'
יונה
דב"ח

הסדר
אחנה
ה' יומן
ול' יומן
לדג' סח
ל"א

ה' פ"ט
ה' פ"ט
יונה

וכוונת
ק"ש
ה' פ"ט
בתבילה

וא"י
ג"כ
כונת
ד' ד' ד'
בתבילה

ה' פ"ט
ה' פ"ט
ה' פ"ט
לפי
א"י

שדודי וי יום די ברית חיי סרה תפילי .

הסבר ברמב"ם דבבוקר שכן קדש חפשיק ולא קדשם .

שמי ימי אמי רבה בר חיננא סבא אחיה דרב כל שאאמר אמי ויציב שריא
ואמר ואמון ערביה לא יציא ימי חוקתו . שנאמר להפזי בבוקר חסדן ואמון
כלילתו .

אמר
ואמון
אמר
ויציב .

ובנה היו מחוקקת האמנים אי אינו יוצא כלל אומר בלום, או אינו יצא
אפילו אם יק ה' פק הסדר ואמי אמר ואמון שריא ואמר ויציב דרביה
ועל דם הקדר סביב רצי וצא . ובגדל אמר ויציב כולו דל חסד
שדודי דם אבותיו היא שהוציאם מחלמיהם ובקד לים כים ובדגיום
וברכת אמר ואמון חדר דה אף על הדגיום אמר ולפנים טקיים לנו
הכחלתו ואמון לעאלנו חיו חלבים וחיו דרביצים ולשום נפשו נתיים
ולגדיונו דל כחמ אויביו כל אלה הנסים התדירים גמדי .

אמר
ואמון
אמר
ויציב .

כאמר אמרת שאמר ויציב יש לה קיוה של חסד זהא דה כן
הוציאטו הי מחזרים כדי שפיה לו לדם והוי כחמ מהלכה דביקוט .
ואמון שיהי הוציאנו כחמ דמה לנו החסד הפזולה ככאמר חייבים אמנו
להוציאנו לו ולקח אלותו . [אמר הוציאנו אבסם אכיוה לים לאקוים] ולקחתי אבסם
לי לדמל והי'נו מה שאמר הכסוק להפזי חסדן בבוקר דהיינו
אמרו ויציב .

אמר
ויציב
קיוה
ואמון
ואמון

ואמר ואמון יש לה קדמם שטי דכחמ שהוציאטו אמרתי אש
בולחיה לו ש'אמנו והוי קיוה ל אמון , ויציב מה אמר הכסוק ואמון
כלילתו דהיינו אמר חסדן (ואמרי אבסם אחיה כהאטי"ת)
ואמון

אמר
ואמון
קיוה
ואמון
ואמון

היינו ובקדש ישמך סתן דשאוקה ולא דתן דחכמה יבשו שריא
יום דאמון חקא .

קדש
יום דאמון חקא .

רבה מקור וכו'... האם שייך רק לעולם האמונה ומצטרף לאמונה
 ואמונה, אבל אינו מצטרף לאמונה ויציב דבר ~~אחר~~ אחר.
 הלכה אחרי הישעם דקצט בוי הספר בקור אלו לא בדריג.
 [בשט אחרים זאלי ישראל אן צה אשר אא ישראל דרה אלא אאן ישראל בל יאמ]

בתם זה דאמר בנפד לחתוקה בוי ורג פתרים:

הסדר בשלם רב צמים שסחית אלה לבינה בוי רק אם תפילה חובה.

שילת דה צמוד הוא מקנו תפלת חובה כנפד בקרבנות. זכרובית יס מתקרב אי
 בוי תפלת חובה או תפלת רשות ובסדר החתוקה הוא, דהא תקנו דריג
 כנפד אבריה ופדרים. א"כ, א"י בוי אברים ופדרים כהלך הקרבת הקרבן
 אופס, וא"כ בוי דריגית מתוקן כנפד הקרבן זיק אברים ופדרים, והו
 תפלת דריגית חובה א"כ אין אבילת מצחא זי לטעות האברים ופדרים
 כהלך דיקרין א הקרבן והו הדוגית מתוקני כנפד הדוגית א אברים ופדרים
 ולא כנפד הקרבן אופס, וא"כ בוי תפלת דריגית רשות.

הסדר חתוקה
 דריגית
 א
 כנפד
 הקרבן
 וחובת
 א
 כנפד
 דריגית
 הקרבן
 ורשות

ובאמת בסדר הזה בתפילה בוי מתוקן כנפד קרבן הוא דריג

ואי תפילה כנפד קרבן א
 בוי
 מתוקן
 קרבן הוא
 קרבנות
 המתקרב
 וכו'
 מסירת נפש
 וקדושת הוא
 אדם צד
 ומסירת נפש

כדמאן דאחר דיקר הקרבן הוא הקרבת האברא המקריב, ובא"י חתוקה
 את הקרבן הוא דמא דיה המצבת. ובא"י סנין זמירת נפש שמוסר נפש
 לאביתו וכו' יתברך, ואנו לוחמים קרבן דעו חטות שמיא חדין כה
 זמירות נפש. (ואתנה את ה' יתברך נפש... אפי"ו הוא טעו את נפש (ר"י)).

א"כ בוי דיקר בקרבן בוי זין א קרבנות דעו חטות שמיא חדין היבא דאיכא
 תפלה כנפד קרבנות יס דען א קרבנות דעו חטות שמיא. ובאמת

וא"כ בוי
 תפילה כנפד
 קרבנות א
 דה קדושת

התפילה בוי קרבן יונו נשמה מתקרבן דמא. #
 אא אא דריגית רשות בוי בוי מתוקן כנפד דריגית א

~~אא אא דריגית רשות בוי בוי מתוקן כנפד דריגית א~~

דברים דבורת ארזים ופדרים ולא כנגד קרבן אופה, אש אין קרבן זול מלכות שמים
בתפילה ואם מן את למען האלה לפרוק כי כח כי מינים מיוחדים מן
אלוה (קדוש) ומן גבולה אשר אין בה קדוש.

רצח
טוב
אין קדוש
בתפילה
ואין למען

ואם דבריו הוי חובה הר זכר מנני זמרון כנגד הקרבן אופה (זה)
אזריא (אזריא) ואז כוי גבולה דברת קוה ל קרבן זול מלכות שמים
וספיר שייך למען האלה לפרוק דהוי ממין אחד אש שמים יש בהם קרבן
זול מלכות שמים.

ואיזה
אנא
קדוש
לפניה
אנא
דמא

יבא: לרב ארזים

לפניה כנגד קרבן.
ל קרבן קדוש דהיינו קרבן הארז למען ומאן רוח ה' נחם בשכרה
לפניה בקדוש.
ואינא ליתא כי קדוש ולא קדוש דא זכר אחר
ל אי לפניה דברת כנגד קרבן אינא בה קדוש ויש להסתיין ואינא כנגד קרבן זול.

סוף

לא באחר גבולה לדון כל יום שלם כדמים...

לג הרמב"ם דהיינו עד סוף הספר ולפי זה הוי הלכה בפסוקי
זכאיה, ולא הלכה זכאיה, ואינו אורכ, שלם עד אחר...

ואם אורכ, שלם עדמים כמו רבי אב הוי כג בוף דא "אשתי"

~~הרמב"ם~~ ואין גרנות ופרכים כנגד למען דמאנה.

ורק גירושתי מלניו זאינא ברפסכא למוקו זכאיה.

ואינו ימלגח מלניו גרנות שוי הנודע למוסר רגיש לן בלתי ממחור אש

ההלך ואמר ללון גרנות כשור" דהיינו ימלגח. וזה תקנה מימי חכמי

ואינו מה פוקו זכאיה? לפי הרמב"ם כל פקולא

ולפי רבי אבנא נוסד ללון אשתי (קיה) כנגד זכאיה

~~הרמב"ם~~ אשתי זכאיה ללון אשתי זכאיה זכאיה זכאיה

לרבות
דמא
זכאיה

מה
הא
למוסר
זכאיה

מה
גבו
אש
אש
וכי
ע
וי

מה
גבו
אש
אש

אשתי
כפול
זכאיה

1
ל

אלקי ה' אומרי האל בנא יוס... כי קאמרינן בפסוקי דשמע...
וכירש רבי דהיינו.. האלו אג ה' מן השמים, והכללו קר קבוצה.
ורמזים היו שם ומשנה.

א' ב' ביזק אפקד רוחי פנייה אורי ה' קל אמת...

בתפילת שחרית על השטה אינא מתקין ראשונים אי הוי קדוש או משנה
מציקין. ובתוספות מביאים ראיה דבריו משום מציקים, זאי משום קדוש ומת
אין גוף מוהיב לומר ק"ש? ומה רצונו דבריו אינא קדוש ולמחזיקים הו
כחומר תמצא א"כ ברבי יוחנן סתם לא מילתו. וא"ל הוא חייב לומר דפסוקי דשמע לאו דשמע.

מתקין
ביום הוי
משום
מציקין
וכ"ל
משום
קדוש

א' ב' תניא אבא כהנא אומרי דל שני דברים כיוון מתעורר.

יש מתקין ^{ראשונים} א מה הוא ^{ראשונים}. וא מטה חוצץ אם מורידים אומ
ביום דבריו רק מטה ליה. אבל אם דמחז' כל היום בולעו הוי קבוצ ואינו
חוצץ ^(ראשונים) וי"א דאלף אם הוי קבוצ מ"ה חוצץ, ופניו אל הקיר הוי אלקי אמת.
ויש דרוב מתקין ~~ביום~~ ה' כחשן אברהם וכו"ל ד"ז וגרם
שהוא כ"ל ^{ראשונים} ומה ש"ל כן סבור ודחוק (Lustig) הוי
חוצץ או לא.

מתקין
בבית
הקדוש

מתקין
השקיע
השקיע
בבית

והראיה פ"ה הלכות גי' פ"ה דאן לחוצץ כי החוצץ
בבוארם לחסרון גבוה. ויחזור פ"ה אל הקיר כ"ל של ית' אל א"ש כ"ל

אמר *that he should be destroyed*

וא"כ הרי"ה ית' דמריים החוצץ לחסרון גבוה אינא מתקין
וא"כ יבאר בכל כ"ל דאן דחוק לחסרון דמטה גבוה ה' ה' קיר הוי
אלו אן מ' חשן חצי' דחורבן ויבואר חסרון.
חשן פ"ה חוצץ ^א וגו' פ"ה דמ' צ"ל זקיר ממת, הלכך הוי

אמר ושא שנים האל אין חקיקה...
א"כ דהוי ה' חלוק וקיר, א"כ כחוצץ...
א"כ חוצץ חוצץ חוצץ

הרבה חתום

הו' גוס' זה אלא אימא סוויק למיטא...

רצ' עומד דאסר לעמוד סוויק למיטא. דאסר יק שחרית וזה דרובית.

וזה מבני בצור מצובה. ומבני צב לאשיש רצ' דאסר דאסר לעני משהלל
צבצה לא שיק טרם אל בצור מצובה, אלא כיו איסור אחרות. עני פירש רצ' דמיירי
בלימוד ומלכות.

ובאחר גוס' שואל טוב לרצ' זהא רב מקימ' וכו' ומה סברת רצ'

שומד שאסר לעמוד סוויק לעני הגב'יה?

וזה דשיטת רצ' הוא דאסר לעמוד גמא אבר האוס וקיום
חוק האוס קודם בודאם לקל וזה מהפסדכא שלא גמאנו על הצד, לא גמאנו
לא שכן לא גמאנו על צמח, וגורה נבאלה קצב.

It is not allowed to use any of your faculties before you are...

ורב ביה לו שיטה אחרת כזה, שאלה הלכה לא למד קודם התעלה.

והרמב"ם אומר שאני התעלה אסור לו אדם אלא אם הוא ולדעת
כזה מלכות, וקולת אדם לחיובו, וזה כאלו לרוב, אלא אין חבד
לומר דר' ליחוק, ולפי הרמב"ם כה מורה קודם גמאנו, ואין כה הלכה
דאסר, וזה גמאנו על הצד.

וי גוס' זה המתפלל ואלה החתן את חזירו בורח, וכו' (לייק לבו)

יש לעמוד כי בשלים במס.

אם הם היו עדים לחתן ומדע ואנו רק בעולם, (קובל קולו יש לחתן) דאנו
לחתן גמאנו, וכמו שהיו ביה דושה וכן הלכה

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא

הוא
הוא

הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

הוא
הוא
הוא

1
1
77

הם היו להם זהמתי רק בליה (וזכר בליה יש זהמתי) זא הם היו
זהמתי רק בליה ואנן אן אנן צריכים להמתי וזהו נהג חומה גדולה
והנה גשה סמיליק המתי בליה וביום.

קשה
המתי
קדוה

ני בניה מניא קמתי וכו' אין תפלה שאזמ נמדה אלא בבית הננסה וזו שאתי. זמתי
אלו הנה ואלו הגבולה.

פסוק זה נאמר בפסוק שמה ומתי נשד בית הבטייה. מוכח
דאיכא קיום גפלה בבית המקדש וגבית המקדש היה קיום רנה. וקשה
פירש רש"י דאמר פסוק זה הולך על בית דההכנסה.

רש"י אומר
קאי אנהגן
וקשה זמ
הולך אנהגן.

ומה מנין פנו נשד בית המקדש בוי כמו שמהפלה במקדש. חשי
ונה מוכח מדברי הרמב"ם פ"א הלכות תפלה הלכה ט' זכו מזאורייתא.
~~הבמה"ט שם כה מזאורייתא. (ב"א הלכות תפלה ה"א)~~

שאר
המב"ט
נכח
המקדש
זאורייתא.
ותפלה
לכא יום
מזאורייתא.

בפירק א' הלכות תפלה מהרמב"ם יראה דסוגר דמצות תפלה בטל
יום הוי מזאורייתא. ^ב מזאורייתא ^א ומדבבן הוי סקור תפלות, ז' ראשונה

וסדור
הפסוק
ומהמתי.
ק"ט.

מתי (חתי)
מתי (חתי)

שבת, ז' אחרונה בודיה, ובאמצעות שאל צריכין. ויקר אטידי תפלות הוי מתי. (מתי (חתי)
לא ונשד המקדש הוי מזאורייתא וזו גמלה. והכל הוי מהפלה נכח
המקדש גבול מקום שגיה. וכן היה הדבר גמיה משה נכח וזו
זמתי. ~~זמתי~~ הוי

ואם זמתי בתפלה נשד המקדש היינו מוסר זהו הלכה
זמתי זה דבונה. ולעקריה קרין צריך זקא בבית המקדש. ולתפלה
זי בנהי נשד המקדש. ופי' בהיפוך פניו. ולכן אומר שמה
בתפלה א"ל המקום הזה.

הסבר
בנוכה
המקדש.

אנן השירים שבבית המקדש (שנשד אנו אומים פסוק)
זמתי) הוי שירי קור חוץ ממחשף זמתי שהיו אומים

2

ז' חגשים. וגשמים זה התקינו חכמים שכל תקופה שלם גבית קטורה. ואז"ל
זמני בכיוון שנים חזו הידור מצוה גוי בבית זלמו ולכן היתה גיור הכנסת אל
הר הבית וסם שלמה כתב בבית המ. (מלאכים א' ח'). ~~לעולם חתומים בתורה~~
בבית ויהי דאין אנו ינאים לקים מצוה בבית הכהה בלוי המקדש מתייחיה אמו
גבית הכנסת.

וקחו
אצלו
קריג
זמנו
אנחנו
מתייחיה
לעולם

ואתחזקם פה הלכות גלגה רלבג מי יראו זאיכא כי הלכות. א) זלגור
וקריום גלגה בביהנן ואפילו בתיז. אהל הגוס' ד' דג כידון זמקום זנג
היינו בלבד, וליכא קיום של בית הכנסת בתיז.

לחזקם
כי קיומם
קליה הכנסת
מתייחיה
אז"ל

מתייחוס' וי אלו תפלן שבראש. להפסוק הוא בני גבוא, ויהיו כל דמי הארץ כי אם כי
תקרא זליק ליראו מפניך
שיטת רש"י במעשה אלה הוא דבין ה' וכן ה' הוי מצאורייתא
ואם רק הלכה נקשה. (וה' בודאי כיוו הלכה למשה מסיני)

רש"י כן
ל' ה'
ה' ה'
ה' ה'

באמת יג אפא זקדוש' ויש גמתי קדושה. אפא זקדוש' ה' ה' ה'
יש זליו הכתב, ומתייח' קדושה היינו מתשנין בו כרגה. ולכ"ק להבין
שיטת רש"י דבין ז' ובין י' הוי מצאורייתא.
ולכ"ק להבין שם בדמיה. בחילוק בין ז' ה' ז' זכנג בספק
ז' הלכות תפלן הלכה א' ז' הוי הלכה למשה מסיני ובהלכה י' ה'
מכסיה ה' ואינו אומר דהוי הלכה למשה מסיני אלא משהו מדבריו הוי
מדבריהן, וז' מדוד ח'ק. ושאו קטיג' ה' ה' ז' שיטת הרמב"ם.
וקשה לפרש זקאי השא רק על ר' עקיבא בריא.

ורמב"ם
אש"ד
ז' ה' ה'
ה' ה' ה'
אז"ל
ח' ה' ה'

ורואה להסביר שיטת רש"י (עומדים) ז' הלכה למשה מסיני זכ"ק
זכורת ז' ויז' וזה הלכה בקשר ולכ"ק להבית. קשה יזוד כה"י

ז' ה'
ה' ה'
ה' ה'

אז"ל ה'
ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'

ז' ה'
ה' ה'
ה' ה'

ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'

ה' ה'
ה' ה'
ה' ה'

ה' ה'

מה ה' מאי היה רבא לרפרם קי פסא, מאה שמה גא' הכנסת אין לו להקרה אלא
ד' אחוה א' הלכה בלגד.

יש מחלוקת אם צריך לבטל אף תפילין הלבנה כדי לקיים מצוה א' א'
הרבנו יונה כדמחלים אלא דאף לרמב"ם אם מריגו אומתו א"כ קצור איינפלג גורג.
תפילה במקום לימין, הירחלים אחרי אן לבטל ונא, וכו' שישאל עם הלבנה: (ג"ה הוי גמלה)
הנאי לרבה סוגריה דאף יבטל קצור

א-עכ"ל
פ' יבנה
ע"כ
פ' יבנה
פ' יבנה
פ' יבנה
פ' יבנה

ובמחנה צמאת טיקוס עד בנין הבית, ובמחנה. ויש עוד קדוש א' בית

ב' קדושה
ג' ביהמ"ד
ד' ביהמ"ד

המחירה דביינו זקא קדושה בית המקדש גבר הבית. ^{כ"א} וקרא אלא כמותה ואם הנגל'
(ע"כ הוא כמותה כמותה)

והמחלים בהלכות בית המדרש. כ"א ב"ה אחר זה כבד כשון. "וכו'

המחירה הוא אחר שנים ה' סביב במקום אשר יבחר וכו'.

ובגית הבנסת יש הלכה הראשונה א' קדושה בית המקדש

וכיבנן
יש לה
ד' ביהמ"ד
א"כ כהנה

(ולפי החמקן הוי מאונייטא) אלא אין לה דין א' בית המדרש,

אלא בית המדרש יש לה דין א' בית המדרש. ^{דמחן} ואלה התפילין

ולקדוש
יש לה
ד' ביהמ"ד

"והיו צדקה בטחול א' הבית הזה מסת' צדקה בית המדרש. וכו'

אט ויש אל לבטל ג' בית ~~בית המדרש~~ דד כמה שא"כ דבינו

ב' בית המדרש.

וא"כ הנכס נגמ' המדרש קרא ק"מ המדרש, ^{א"כ} ^{א"כ}

כסדר
ד' ביהמ"ד

נסת הוא בית המקדש הוא כנה. דהא גמליה הוי קדוש

שלב, והסקודזה היתה ה"כ בית מקדש שניה ב' מקדש שני

כלכ תפילין יש לה קדושה בית מקדש. אלא צורה הוי מסת'

הוראה, "ורו הסכ"ך איזרק ותרתיק. לישראל" וכו' דקרא כמנהג

והם ישו בלשון המצות כמו שנאמר "וקרא ויילג אן המקדש אשר

יבחר וכו'". וכו' אע"פ אע"פ בית מקדש אלא קרא ג' בית המדרש דשם

לשבת הנשיא / והייתה שאלה האם

אזכה ה' געזי ציון מלך משכנה ישאל.

וציון זה האכה. ואכילן משמך? מה רשע סוכר דבוי ציון ואסבת צבוק. וזקן.

השבת

אם תי. בסוף המעשה אשר זה הונא ... זה המנה סוף ויזלא.

המנה סוף וילא היינו האחד קריאת הגורו. ולכאורכ לעכא חילוק

אי בכך יזא בקריאת התורה או לא.

התורה

המנה סוף בלי תפלה פליט זה הצביר דין של דין פסוק

לפסוק, ומסמא סוכר דבוי ספיקא דאורייתא ולחזקא.

המנה

רמ שטר מהדר אפיה וזהו: פירוש, יציאה אסורה, אבל לחזק חזק.

והתוס' פירשו דחזק לחזק גורו שגורו זה אלא שאמר לחזק

התוס'

בקול רמ משום דהו' דין של אינו לחזק בפרהסיא, כי אין במאמר

שתפנה לשמו, אלא זה דין של טעם בכבוד ספר תורה.

והי' פירוש דחזק לחזק גורו, וזקא אי י' חזק

הי'

אילו זה הוא חזק לחזק זה לא.

והי' חזק סולוקי אמר רמ סייב חיים של התחובים האלו

הי' חזק
הכל
אם בכך
הי'

לחיים הם רק אם זה שטר בכך יזא בקריאת התורה.

דבהלכה היא דאם אמר יזא, אמר ה' יזכור קורא התורה וזאת

אפילו דאם אמר פדמים דבוי, מה צריך בכל דם לשמוך

חזק בכבוד התורה, ואם לחזק זה מהפסוק, דכחו דמו של דבוי.

וכמו בשטר זה שניק לשמוך כל דם שקויא. ולפי י' יזכא מן

בכלל. ציבור לחזק התורה שגורו עם השטר קריאת

אם אלנו מסכים לקרוא
 התורה ~~בשבת~~ אלו
 ורק בתנאים אלו. (א שבת צ"א, בשל
 בשל המן (נכדתי הוי"ו) (א שיהיה גורל אנחנו)

עוד י יום י פירש תולדות תשי"ד.

המחנה סוף וכו'... בין פסקא לפסקא מהו תיקן...

יש לתקן אי איגראא הש"י הוי בשמן שהמחנה מדבר, או שאם כוונתו אומר
וכל האיגראא הדי בין המחנהם לפסקא גמלי, דהוי אסור האתן הפרשה. ומהו אסור
כפי כפי דהוי בין פסקא לפסקא, ובדל שהמחנה יזכר לא יכתב לנו אם יזכור
ואינו שייך אל המחנה הוי ילפון. ואף דהמחנה הוי חלק הקראת התורה אסא.
(ויקרא בספר תורה אלקים שום שכל"י שיהי כבודם).

איגראא
המחנה
הוא
בין
פסקא
לפסקא
כפי
המחנה
הדי
הוא
לפסקא

ובסוף הוא דיש ב' קדושות בתורה. יש קדושת הפסא קדושה
דהיינו קדושת אבות וזפי גדלהאורי שם דל הקלף יש קדושת הפסא דתורה,
דאמר בסנהדרין דצריך הקלף דיבדל לשם ספר תורה, ואף לזרי לפי
דברי הרמב"ן דאמר שם דקלף הוי קן תשמיש קדושה, מה אומר דדקר
הקדושה הוי האותיות דהיינו *textus contentus*, וזו איגראא לפי דברי
הרמב"ן יהיה לאותיות קדושת הפסא דספר תורה.

קדושת
הפסא
דתורה
האין
אבות
גדלהאורי
שם הקלף

איש דוד קדושה לתורה דהיינו קדושת דברים. וזה הוי סוף
בתורה שבדל פה, ודקר קדושת זה הוי הרדיון. והראיה דיש
קדושה ככה, דהא אסור ללמוד תורה בעדל סה בבית הכסא או במקום
לואה, מטעם שא יראה לך דתורה דבר". ודוד, דהרמב"ם טע דיש
איסור מתקן סל תורה שגדים סה דהיינו מתקן הרדיון. ותורת
שבכמה יש לפי שם קדושת הפסא נ (דמחנה).

קדושת
דברים

למחנה דיש לתורה שבדל קן קדושת דברים ולתורה שבכמה יש שם
קן קדושת הפסא חלק קדושת דברים.

הוא
זו קדושה
שבדל

ומחנה הוי הככה בתורה שבדל פה ופכאיה "צאן

האמרם יבוא לרצם חזק כהנהגה ~~הנהגה~~

"והוציניו כי יבואו" הו' דוקא משד לקדשת חפצא דהיינו קדשת ספר גורג.
הלכך אין אנו חוששים לכה לעבי האמרם.

ובאתר לעבי כה י' למקור אום הו' סלכה לקדשת חפצא דוקא ומאום כך אנו
הולך על המורשת, אף אין בה שייך לקדשת חפצא, אלא הו' הלכה דגורג שבכתב, ומאום
כה אנו הולך על המורשת ^{דמורשת} דמא' על גורג שבע"פ.

ונח' יהיה לעבי נביאים וכתובים. דהא כל הנהג' גין גורג ונביאים
הו' בקדשת חפצא דקדשת דברים. (וכמו קדשת מצוה קרב מקדשת תפילין
בקדשת חפצ' ולא בזבחים). ואם.. הוציניו הו' יבואו" שייך דוקא לקדשת
חפצא אבל לא לקדשת דברים, אכ' הו' הולך מכלל כה לא יק המורשת אלא
נביאים וכתובים ס' ומאור לעצמ' דזה קריאת ההפסוקה. אבל אם הוציניו
הו' יבואו שייך דוקא ~~לקדשת~~ לתורה שבכתב ולא לתורה שבדע' הו' הולך
יק המורשת, כי הוא מהלכה דמאור שבדע', אבל נביאים וכתובים דהיינו תורה
בא' כה ואסור לעצמ' בקריאת ההפסוקה.

עפי' למחיד' רבנו יונה קצת קשה בו דמותר לעצמ' אין שראא לעברא אבל אסור
לעבר' קין עכ"א לעברא. ודוק.

ויותר קשה סתיו' היוצאת מן שראא לעברא לון סמך לעסוק עפי' הפסוקה
שהואו שחוט לעצמ' כה דבור המורשת.

דכלא קין שראא לעברא ממו לעצמ' ונביאים דהא נפק ה' אקוה' קין לעברא
לעברא. והיינו מאום דאנו שדה קראת. וס' דמ' העבר' הוא דהא קין
לברא לעברא הו' כחצב דספר גורג פסוקה נמצא נביאים חפצ' דמורה
במ' שחייב לעסוק הויכא נביא חפצא דמורה. ולכן אסור לעברא ואי נביא

ויבואו
ה'
חז'
לעבי
קדשת
חפצא
ומקרה
כאי' מלוא
קדשת
חפצא
דלכא
א' גורג
שבכתב
דלכא
(דמורשת)
נניח נביאים
דלכא קדשת
חפצא א'
דהיינו
שבכתב

דמנו יונה
קין לעברא
ממו לעצמ'
ואסור לעבר'
ודוק.

שבכתב
קין
לעברא
לעברא
לעסוק
לעסוק
עפי'
הנהג'
דלכא
אפ' (ע')

לעבי
דמורה

א. שנים מקרא ואחד תרגום. ד' אונות גמי. אקריא תורה הוי גמקון שנים
 מקרא. א' צ' קרא שנים מקרא ואחד תרגום אלמד קריא תורה וז' אפי
 צ' הטעם א' שנים מקרא הוא כמו במעלה דהיינו זין א' קריא, והצורה
 על הקריאה.

ב: גמא ליה חייב כר רז מנצי וכו'... בערב יום כסוד גמי מנציזו היו כללים ולא היה
 צ'ק עלמז שדוק, כלק היה לו זמן לפני סכמתו.

אכילת דרב יום הכפורים וראש חודש א' מזאורי' א' א' מנציזו.

יום הכפ' וראש חודש א' א' מזאורי' עש"ט רח"ג

לכאורה שבת הראה הוא דאפ"ה דרב יום הכפורים, וטמא ^א ^ה א' א'
 ראש חודש הוי מזאורי' א'. דהא בהלכות נצרים פרק ע' ^ה כתב וז"ל
 "הנזיר שילום שבט או גיומטוב חייב לילום. שהנצרים חלם על דבר
 מצור כמו שאמרנו. וכן הנזיר שילום יום ראשון או יום שלישי כל יתנו ופסד
 בו יום זה והרי הוא יום טוב או דרב יום הכפורים הרי זה חייב
 לילום ואין צריך לומר ראש חודש. פסד בו חמב ופזרים יצתה נצרו
 מפני בימים האלו הואל ואמר כלום גמא אצדרי סופרים הרי
 הן צריכים דזוק ויזנה נצרו מפני שבת אכתי'".

ומהו דתל נצרו על דהם יום הכפורים וזל ל"ג לכאורה אמר דזיתא אפי
 הוי מזאורי' א'.

ודאמר קרב קשה, ~~דאין הוי אכילת דרב~~ נצרי גרה איכא
 מוסף וטבל לומר דהמוסף מקדש היום. אבל בדרב יום הכפורים אין שום
 קדושה שקדש ביום, דאין קדוש ואין מוסף, וא"כ אין יבנה אפ"ה דרב אפ"ה
 מזאורי' א'?

אלא י"ל בבאמר אפי הוהמם ציקר זין אפ"ה בדרב ואיני

מזאורי' ז' כ' ה' ד' א'

הס"א וראייתו זנטיז ככרנס וזנתק ע"דני הכני

יום הכפורים וגם ^{החול המועד} קראם לערב בני מדינתן. וזה שם המזבח
 עיניהם וזה לא דבר מדינתן היינו מפני זה היום נכבד בתורה דבר
 גלגלה לחזק גדול וכו' וגם זה נכבד יוחי בגולה ופי' גפיל
 אור הנזר, מאכ' בטנה ופורים דאנא נכבדים בתורה כלל ואלא אנכי
 סופרים.

מזאוליא
 זר
 כבי
 היום
 קוד
 מד

זה ובלד שלא יקדים ואלא יאמר יט' כי פשטיה ג' שא לאר
 ויא' מאיבדלא יזעם, ואם יזעם אין לו בקבלת שקד גדלים.
 ויא' דלא יאמר כל המצוה עד לאר שמת' לרוב, אלא יאמר חתמו
 קריאת בתורה ביום דם בקבל' השמת' לרוב.

ת: ודינתם אר נפשוהיכם: הפס' הוא כמו שאינו: הכל מקום קרא' על יום הבא
 מצונו השם או הדין והוא הכולל. והכא הכי הוא להפיק. ולכן
 פי' כשה' נשתי' זהו' על יום ט' דלפון וצנתי' פ' דל הוא וקרא' על
 הכני.

בגד' כתב דמי שטרף בפריסה יכול להפליג בליותיו דנחש אונס, והפ'א
 כתב ד"ן גברות ח: ונראה דקרא' על מה שאמר ר"ג, שטרף
 חמת דוק דמזונת ושכר גלמזון כפי זה אינסי. והרובי מספק
 בזה אם יש דמיון לשכר גלמזון חמת דוק דמזונת ולשכר גלמזון
 חמת אונס.

הפ'א
 וראיתו
 זנטי
 ככנס
 וזנח
 עדיני
 הכני

הצביון מברן וכו'... גמאל חדין הוא דקדושת האו"ף בין שדלה תו לא סקס. דאלף קדשים אמרו
 פרק רק אסור מעלה, אבל קדושת האו"ף שאר דליהם. (פ"ה הלכות קדשים ה"א).
 (מן נטמן מנתן הו' הפרדה מקדושת האו"ף). וזורה מקדשת האדם בקדושת
 האו"ף. וא"כ, אף בשכח גלחזו גמאל פשיעה צריכים לכבדו כמו בשכח
 גמאל אונסו כי עדין י' לו קדושת האו"ף, וחזרו אחורה כמי דקרא באונס?
 ונראה אמאי ע"ז פרק שני ע"ב אבני מצבת דשננות, דאיכא הלכה
 דבאו פה"לים ניהל' לזוה"ו. ופירש הרמב"ן דאין זה משום הוצאה דמעילה בקדש
 בקדש היות כמו שכתב גדל האו"ף, אלא דהוי הלכה דחילוף קדושת אפרים
 קדושת האו"ף.

מקדש
 לא
 כשעזר
 ז"ל
 חילוף
 קדושי
 מקדש
 קדושי
 האו"ף

ושכחה גמאל פשיעה הוי ~~מחוי~~ ^{כמו} ~~דלגב~~ ~~חילוף~~ קדושה. כי נהי דאס
 לא עמד רק לא קיים עשא, ה"ה אם למד והס"ח דגל אחיזו (שכח) הוי עבר על
 דא"ו. וד"ו חג שאמרו חז"ל, כל האכיל דבר אדז מחטתו הוי זה חייב מיתה.
 ומכיון דהשכח הוי דחזרה, בבאו פה"לים וכו', אין להם לו כבוד כי נפרד
 מחט קדושת האו"ף. אשא"כ אם שטת גמאל אונסו.
 וכן כיון גמאל מחטתו אינו זין דהיינו כדעת, וקשה על הסו"א דזין כה"לכא
 שייכות לתשוחו' לפרעה. וכו'.

שכחה
 חילוף
 חילוף
 חילוף

א"ש: דאמרינן לומר ושהי' לומר חילוף בארון.
 (מכאן)
 י' מאזקת אי מוחמא לומר ושהי' לומר בארון אמר א"ו גשני
 (וג' יהודה)
 אונות. ונהי כן אי צריק לכבד בסקר ששכח תלמודו כמו תלמידי תנאים,
 או רק למה לו כבוד בפני עצמו שלא כה"ל שז"ל כמו כבוד תלמידי חכמים.
 (נהי כבודו יהיה עמי. יראה, דאין צריכים ליוואר חסני ג"ח כח שכתב א"ו
 ה' אלקיכם יוראו, לרבות ג"ח. ומהג"מ לא הכתיב דין יורא עמי כן
 ששכח תלמודו). ורמב"ן ור"י כדכ"ה די דדק מתיאן הייבאלי.

לומר
 ושהי'
 לומר
 נה
 כח
 כבוד
 א"ו

בדל
 מ"ג
 וכו'
 תורה
 מ"ט
 י"י
 גמאל
 קדושי
 (וא"כ)
 אי לומר
 ופ"ה
 קדש
 אונס
 חס"ו
 לומר
 א"כ
 י"ד
 ששכח
 קדושי

ג"ו
 ג"ו

ג"ו

ג"ו
 ז"ל
 ז"ל

וסג' ספר תורה שנתקן הכתב ^{עם} ~~המחוקק~~ גדל המאור ^{אדם} והראשון לנו דבר
 למשיב קדושה. ~~אם~~ ואם בשביל לוחות היו גבי אחתות וכדברי רב יהודה
 אך שפיה אחרי כה וראשון לספר תורה שנתקן בו למשיב קדושה דבר הו' ע"ט
 שברי לוחות למשיב קדושה. ועם אי' היו בארון אבן כדברי חכמים מ"ה אין סגרות
 ע"כ וראשון, ג"כ נ"ה בין שברי לוחות וספר תורה שנתקן. ד"ה בלוחות נשאר
 שום קדושה מאכ' בס' שנתקן, כיון דאינא ^{למחוקק} ג' זינים בלוחות: אקדושה אפ"כ
 בלוחות ב' קדושה משכן כמו כלפני שר. ואף בכתשבתו הלוחות בקד קדושה
 א' מ"ה שאר קדושה ב' ואחרי הו' לה שום קדושה, מאכ' כס' שנתקן דאין
 שום שום קדושה אלא רק למשיב קדושה.

ביד המאור
 ורמק
 מוזיק
 מספר
 תורה
 שנתקן
 יי
 למשיב
 קדושה
 (וא)
 אי לוחות
 ועל
 קבץ
 אלוהים
 הספר:
 לוחות
 אינא
 ב' קדושה
 שכלל אלוהים
 בקדושה

תוס' מ"י: ד"ה שנים מקרא ...

וי"ט ^{ש"ס} ה"ו"י הוא זמאז תרומ' אינו מכות ^{ש"ס} לרשום בשפה אחר דוקא
 אלא ה"ו "ביאור". זצ"ח ללחזו שנים מקרא ואחז גורה שבד"פ ארזים, ושום
 שכל.

תוס' ה"ד' ומכיליו. האחר גורה שבד"פ שרובה מאת' חזקה ורובה מ"י
 ים, ודן כמה צריכים לתרומ' ^{ותוס'} ~~באחר~~ בתרומ' ירושלמי ^{ה"ו}
 וכס' השלש בתרומ' אכ' אה אה אנו.
 דוד היבא דגירסאון בבית הכנסת ^{מאז} עד הכי יושאו דתם, אקשה כתי
 קמתין
 תרומ' דדו"א י"ל, הדין חזקתים ואינה תרומ' שנתקן בה כתי קת
 חזקה?

דו"ה דה' ימים פרשנותיו. א' הו' דין בתתן. אכ' כמ' אמר מיום רביזי אמ' גלה קדושה שנתקן.
 ופרשור הו' דין בלבוש. יבלעך לפני הפקר הו' כל הפקוד דה' שנתקן.
 יברשות

ומהו' אהרן זמן השלמה הוי זקרא באמא בעלז.

ח: על מדבריו אהרן גמ' הכנסת. עיין ברבנו יונה. (מסכת ר"י והנ"ל)

הי' שאלתם עלי'א הוא.

לכל השיטות האמורות באן בהדי'ות מולקוט, והכוס מדברת ע"ק ק"ש נ"א. באה מה
 אהרן בהדי'א א' וז"ל עלי'א הוא ה"ל לע"י ק"ש, וימא הוא הק' ג' ע"ל הו"א ק'.
 ובהדי'א ב' ה"ל לע"ל ימא הוא לע"י ק"ש, ועל"י'א הוא לע"י ק"ש. ה' צדקת בע"ל
 הדק, או לפי שיטת אבנר ג' ע"ל.

אבל יהיה קשה לע"ל המאור וה"ל ג' סוגים בהדי'ות מולקוט, ואל זמא' הע"ל עלי'א
 הוא היינו לע"י אהרן, ואל זמא' ימא הוי' ע"ל לע"י אהרן. וקשה ע"ל בהדי'א המ"ל
 בהי'ס'ה הפינ'י לע"י ב' המצות י"ל, כי ה"ל א"ל המ"ל ב' ה' מדמו' המ"ל וי"א ה'
 י"א זמא' ב' אהרן, וז"ל ע"ל אהרן ימא ה"ל ב' זמא'.

ש"ל הר"י ז"ל ה"ל הוא ב' ב' (ע"ל חמ"ל ספרו ש"ל ה"ל)

א ק"ש של רבנו אהרן מלך המלך המ"ל, וז"ל ה"ל (וא"ל ע"ל)
 ב ק"ש של ש"ל מלך המ"ל, ה"ל המ"ל.
 ג ולפי' זה ה"ל ק"ש ה' צדקת המ"ל, וז"ל המ"ל ה"ל אהרן
 ד הקנה מדה ה' ב' ז"ל וי"ל, וה"ל יתק'ן
 ו' ה'ס'ר שי"ל ב' ב'.

ה התחיל ב' וסוף ב' הוי' ה"ל אהרן מלך המ"ל.

ו וה"ל המ"ל המ"ל.

ז ואהרן שקראים בה"ל. וז"ל המ"ל.

ח זמא' קרא ונ"א ה' ה' אהרן מלך המ"ל.

והיו חומרי כי ארבעה המלוא עד ודאי יליה.

יובא גלגלי התחלת מן קובצים לחומרה ופינו צאת הטכנים, ואף שלא

לקולה לזי התחלת מן א שחיה ישיה אדמוז רעה.

ולגי סוף מן פוסקים לחומרה יז ודיינו לנלף האמב והיו חומרה

כי מאויבים החיוב.

‡ וקביעות ההלכה א ק"ש א ליה בא בראשונה אפי' שהקביעות ההלכה א ק"ש יתל

בא בליה ובדבר המדע. דבר רק מצנה אלה וכו' דברי הרמב"ם פ"א הל' ק"ש

... מצנה אלה וכו' לקרות ק"ש פ"א הל' ק"ש

אף דמינו פ"ט צה בשעור הא, ואחריו שכל הלוי הם ליה ויום. וא"כ אמר

ק"ש א דרכי פ"א, ואל שחיה אדמוז, ודבר ^{דרכי} ~~אף~~ אף דמוז הש"ס. וא"כ

אם אמי ה"ל דיכול לקרותה בש"ס המוקד דין הנ"ל? לא אמרם איה הקריאה, אלא

אמרם קיום המצנה. שהחיה היו דד דמוז הש"ס. והקיום משך אף לאמר פ"א.

ונבא אף צה ב"ה בשעור הא.

הנכונה או הדוק ביותר או קרא במחשבה והוא כדאמרו מקורם.
זאל זאין דריין חייב אקרא איה יוכל הוא לקיים המצוה מפלס. וזכו שאל
הבנו גם.

שילת הדמיון - וזה ש"כ סברת הראשונים דמחשד מדבריו זאם התפלל צדקת
מפלס צריך להתפלל כגורת נדבקה. דבא אין חייב אלא קיום לבד.
דאמר דזמן אפלט צדקת הוא עליה ואהי איה וצ"ל ויגיד...
וכה מחשד מהפכות בזה פרק ש' (לכונן ו' וצ"ל) וכן יתפלל צדקת של
מוצאי שבת הטוב לפי שגילת דרכות רשות אין מקדקין במשנה". ולא
שם אמר כי רשות כן מקדקין במשנה? אלא ש' דמפני זיכור לקיימה מקובל מחמת
נדבקה. וזכו סברת ר"ת בק"ש של דרכות שאמרו.
ולפי כל הדברים הכשרים מפלס כמנהג יש להסתיים ככה:

- 1. ספירה מפלס: הא דצריך ספירה בלילה כי מצד תיבה "תאמרת". יראה דאין צב
זין של לילה אלא של אש לילה, צריך להיות כיום תמים. וא"כ יש בספירה לומר אפלו.
2. משלחו שמי אפיה כגוב "יום אקרא אליו" ולא תדנה לילה וזוהי והסכירו
תמים לילה מזה ויום מזה.

3. חנוכה דבגוב משיבא הישל מן השוק.

4. תוס' ט"ב - דמקבל תמי שבת מפלס החנוכה.

אבל סם הקידוש הוי זקרא עליה לפי המנהג אברהם כי הוי חלק ההפדה.
ולפי כ"ס משום דהוי כוס ראשון של זי כסות. ואפי' שנים החדש הוי מפני זהו
אלק של סוכה יצא מלפני דהוי זקרא עליה וכן הוא שבת כולל האחד.

ושיטה זו של ר"ת ריבון לקיים המצוה בדרכ מקודם מפלס והלאה א
דאין בחיוב ע"ד הפקדה הוי זקרא לפי ק"ש של דרכה דהוי פלס תורת היום
הבא. אבל ק"ש של יום הוי זקרא מנח' החמה. וכן תא שיטת רבדן האמור ש"כ.

קיום מקודם
הפדה
גדול
המאור
כ"ל

ואם כן, אם קרא את שמות קודם לקרא את דרכיך בזמן זמן, הרי יצא במילתו
 בשם דרכיך כיון דבזמן ההוא חילוק בתבנית, דאורי אולם הכרכות (ובלבד שלא יאמר
 בשבטנו) אבל פראש וכוונתו אחרו דאין יטלים ללא שנים בזמן אחד, דאם הו' לו לרצונו
 הו' או יום או לילה, וצ"ח להיות בין שני תפילו הכסך או לא שחוד או לא נ"ל.

יאות
 תפלות
 הו'
 בזמן
 הו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'

והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'

הו' ובלבד שלא יאמר בשבטנו. לפי א"ת נ"א הא דלא אורי השבט כיון דשנים בזמן אחד אז
 הכרכה השנים אמתיים נוספת ~~אבל~~ ^{בדי אשור} הכרכות ע"כ. אג"ל לפי ד"ה ק"ש מה
 לא יאמר השבט כיון דהו' אמת קלעב?

הו'

בשר הדחק. הו' ורמ"ם כתבו דמינו דוקא באונס. וגם במאור אורי
 דמירי לא קרא קודם לכן והיינו אפילו במצו. וקשה לפי מה שהסכות
 ב"ה, דהא היה צריך להיות אפשר לו לקרא ק"ש ע"ד הנ"ל אם אמר היה
 מצו כיון דאצ"תן לחומיא בסוף זמן?

והו'
 והו'
 והו'

הו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'

ונראה לומר הספר אומר דדברי הו' ורמ"ם. דנראה דסבור דרמ"ם
 הוא דמ"ו ודו הנ"ל הו' הלכך בתלמודים. ולפי זה סברו חכמי ספר דק"ש
 של דרכיך גלוני בחלום שם ע"ה. (ואין נ"ה בין תחילת זמן לסוף זמן. והכל
 נחלום שם ע"ה). והיינו ע"ד דמוז השתר. והא דקורא אן לילה ע"ד
 הנ"ל היינו משם תלמודים.

והו'
 והו'
 והו'
 והו'
 והו'

והסבר גרין ע"כ של תלמודים בסוף זמן נראה לומר ככה
 דהרמ"ם מזה בסוף זמן כמו שכתב וואו ג' וצ"ח סוגריים בתחילת
 זמן. דכחו דלוחי הקוד הו' מוקדם מפילי בתורה, ונחמ"ג ע"כ
 רבא דרביה רש"י לשיטתו, ע"כ הרמ"ם סוגר בסוף זמן
 שחילוק הו' ע"ד דמוז בשתר, והקיום נמשך ע"ד נ"ל החומיא

והו'
 והו'

וזה לכתוב
אזנה זקוקה בעצמו. אבל אם היה מצד הכי בלא התייג כיצד, ^{והי לכתוב} ~~אין~~
לו דה קיום אגב.

אבל אלו הסוגרים דבמצד נתי קורא עד של החמה סוכרים כמו
אחריו דמגד דלפי סוף מן הוזה אחי החמה וביינו עד של (מין יום)
וכמו שהחיה בתולה מן יום גינו לא) וכתבתי היאמן שבט גספוזים.
(אין לומר סוכרים זקס גלוי ^{דמגד} ~~אין~~ ואין חילוק בין סך דה תחילה מן, לומר
מן, דקדש לאה אנה מתחילה לא דרביה מ שקד).

והסוכרים
דמגד
הי
כדי מחומה
כדמין
מקרא

המגם פ"ה הוכח תבשר הוד מן מנה וכו'... לפי החכם ינו להבשר מנה
עד ~~אם כדמין~~ ^{שקדש החמה} ~~מחריב~~ ^{מקדש} דמיו מפי. ויש להבשר לסימא
מנה ומחריב כמאמר פ"ה בין פ"ה לסקד. דודג במחריב ודודג כמ
דדיו. ואל דכאורח נרא נטירי וכמו קושיה ה"א דבא דבד דבד הינו
למחי כ"י יהודג אן לשחי כרבנן, ואיך בסך יאמין אה נר שייג שפד
נחא.

כדמין
גלו
מגד
יסתיר
הן שפד
כ"י יהודג
אין כרבנן
הי
מנה
והודג
והי
הש
כרבנן
שפד
הי
קרבנן
הי
הי
הי
הי

דלפי מנה סך המגם לפי חיוג מנה כרבי יהודג עד הטל
ולפי קיום מנה כרבנן דכו עד לסקד. וכתב דמחריב בסך
המגם איבא, דהיינו לפי חיוג כרבנן והיינו מקדש, ולפי קיום
כרבי יהודג דהיינו מפי ואיך. נמא דינו קיים מנה מפי ואי
אף באן חיוג ופי מחריב מפי ואיך אף באן חיוג. הי
ינו להבשר מנה ומחריב כמאמר כה בין מפי ושקד.

ואין לרבי דמחי

הוא כן רגש אמיתי לחיות כאדם וללא כוונה.
 המאמר הזה נראה כדבר הראשון ומכאן אפשר לומר שהוא אלטרטיבי.
 "הוא חיב את אלהי ישראל ולא מוריו". .. מוריו "קודא הו"
 פירוש גלוי רבנו יונה.

ג. חסון. פירוש חסון זה שישנו לפני זמן קצוב ויזוד. זהו שפסח יאכל
 לפני האולה. finish before a deadline.
 מורו = אין צריך הסבה, כי בא זה עם הטענות. וכל מורו לא יאכל יזוד.
 חסון = בא זה עם האולה הזמן צריך הסבה.
 פסח = הכנה לאולה. הזמן זקא קודם האולה. ומשום כך יאכל
 בחסון, כלומר קודם זמן האולה.
 ויש בו זמנים בשאולה. אין מנה בכורה בזילאפה הכוונה. בן הקור יאכל יזוד
 ישראלי ביד רמה.

ולפי דבר דיקר בשאולה הייתה בבוקר והפסח נאכל קודם האולה, וזילה
 וחסון היו אלו הדבר ולכן לפי דבר אלהי מורו.
 אבל דבר לפי דבר דיקר האולה הייתה ^{בזילה} ~~בזילה~~ וחסון קא
 ומכאן דבר מור יאכל בזילה דבר חסון נמצא שחסון ^{מכאן} ~~מכאן~~
 ששאולה היא לא לילה, וזמן הזמן קצוב ^{דבר חסון} ~~דבר חסון~~ חסון.

יראה מנסת הסוכא דגשס אכא דני סס ^{כאן} ~~כאן~~ אכנה חסנה חסון, איסור
 אכנה קודם הלילה, וסס דני קזשם קזשם. אכא דאכא אידוים סא יאכל
 קודם לילה. זשה משום שסס. ו"הכנה" חסנה דנאכל יק קזשם
 פסח ולא בקיום קני. לפי דבר חסון לילה אחר ולפי ראב"ד אידוים

למחר חצות. ואינו לאחר חצות לא נדעה מחר לפי רוב הראשונים. ורש"ם סבר
דנדש נוגר.

נמצא ראיה מתוקה הוסי' ורש"ם אי נאכל ליום ולילה או ליום ולילה עד
חצות ואחר חצות נדעה מחר. ונה' אי חזר בלא ל' וחייב כרת.

ואותר פסח שלמים: ויש לתקור מ' הוי' יום ולילה הלכה בקדשים קלים
או קבוי הלכה בקדש בהקדשת פסח. ויראה מדברי הרמב"ם דהוי' הלכה בהקדשה
ולכן פסח הרמב"ם נאמן כסח נאכל לפני ימים ולילה אחד ל' ומתוספתא משמע דבני
הלכה משם קדשים ולכן אומר התוספתא דנאכל ליום ולילה.

ולפי גו' דנדש נוגר גבוקר נאמן נמצא ליום ולילה.
אבל לפי הרש"ם דנדעה מחר אמש בחצות הוי' דין קדשים, נמצא נלאחר

חצות באמו פסח נדש מחר וכן לא מצינו?

ויראה דמש' הרש"ם סובר דנוגר אחר חצות גלוי' גדין פסח דאינו סבר
דכיון דאמר באכילה אחר חצות והיינו בודאי דין פסח, אמילא שיק' להיות נוגר (מטרם
קדשים) דא"א אסור אכילה בלי נוגר. ולכן באומר פסח כיון דמשמע דין פסח
אז שם לא נדעה מחר. ולפי גו' בודאי נאמן דדין אסור אכילה אחר חצות
מש"ל דכיון דין בפסח ולא בנוטר. נמצא דדיני פסח הן אסור אכילה
קודם לילה, אסור אכילה אחר חצות, אכילה מצה וחרור וכו'... ודיני
קדשים הן נוגר למחר אכילה וכו' אומר פסח, אלא דנדעה מחר. ודין
קדשים בנוטר תלוי' האסור אכילה בפסח.

ור"ת בפסחים פסק כראשון, ורמב"ם פסק כר"ד.

מתבאר

מתוקה
הז'
ירוש'
בבב'
לפני

א"מ ב"ן

אחר

מתבאר
ש"ל
אתע"ל
אחר

ד"ל א"מ
בבב'
וב'
ר

ד"ל א"מ
בבב'
א"מ
בבב'

שיעור 6 יום 5 פרק 1 ו-2 שנת תש"ז

מחלקת: מחלקת וכו'... מחלקת בין רגלי ומוסר המכיל שני בין תכלית לעצם.

רגלי = difference in shade

מוסר = difference in quality, in color

ואין קושי השם של מוסר מוכן כי מחלקת קושיה מוכן שזהו אמונה ברגלי.
ושיעור רגלי של בין תכלית לעצם הוא שזהו שיש שני בין תכלית לעצם.

מח' בין גבא זאריא וכו'...

לרגלי שפיר. אבל למוסר אין לעמוד המ' וטאא גבא זאריא הוא, large area

ותכלית גבא הוא = smaller area between threads

אמר אבי' עקש כותיקין לתפילין כאחרים.

ומה זנהי קש יט אה שמעם מיוחדים אכ שסד יתל לעסוק כותיקין.

אבל יחזק יתיה לתפילין ^{הוא שמו} אחר ^{אחר} מכל שאר מצות שיש להם מיוחדים

השור?

ויל' אפום השמי' מנחור ממי' ודאיתם אולם וכו'... ראה מצוה 15

וכבוד מצוה אחרת, וזה נאמר שם על גפילין שם על קש ומכאן לביטול מצוה אחרת

העקב כל שפירם הלוי הראיה.

ויל' סברה אחרת אם הראשונים שסבורים דאפי' "שיעור לעצמה

הוא (ולא כהה זסברי עקש דנו ממי') והיינו כי בכל המצות נאון

מילה סוכה, עולם, אנה מצות גפירוג אלא occasional performance

לפיכך צריכים לעצמה עתקור עד נס האמה. אבל גפילין וכו' וכו'.

הם מצות גפירוג (daily performance?) והשיעור הוא

המצות הוא משיבתי ושיעור משיבתי הוא המקום המקום

המקום
הרגלי
והמוסר
התכלית
לעצם

השור?
אחרים?

ה' מצוה
ה' מצוה
וכבוד
ה' מוסר

ויל' מסברה
הקש צ"ע
הנחמי
סדר

כפס
הספק
א

על הנש' לכתובה וסיך באזה המלוה שאן לקוח כהק עד הנש' לכתובה והינו ין
מלוה גדולה.

~~אבל לכתוב אין שינוי של שינויים אלה כי הימאלים צדוקה וזמן צדוקה הוא~~
~~משארד במצות. (הלך מ שינוי לזק נוטל) אלה וכו' ומשארד המצות יתבטל ומשארד~~
~~זמן קש יקרא.)~~

ושארד
גפילה
משארד
המצות

וכל זה לפי הראשונים הסובבים דש' צדוק "משכנ" הוא שידור לכתובה
וכן סובר הרמב"ם. וכן הרא"ף אלא במש"ל זאינא שידור אבב זב לכתובה אחר
נמי.

יכיר הוא
מדרבנן
לכתובה

והתוס' סברי זמשיכיר הוא שידור בדידעו זכו שידור מצאנו ביימא
מלדמ דש"א מנחות "האז מצוה זו" וכו'... ~~משארד המצות~~ ושאר חמאי ספון
ילמדו דש"א במנחות אל "הראב"ו" אמנאא גדולא הוא.

הש"א סובר
לכיר הוא
מצאנו ביימא

נמצא דגשירט משיכיר אינא זי מצוה ציבורי תבילין וקש.
אבל לכתובה אין שינוי כל בשחרים האלה כי תכלה הימאלים צדוקה וזמן
צדוקה הוא משארד המצות. (הלך מ שינוי לזק נוטל) אלה וכו' ומשארד המצות
יתבטל ומשארד זמן קש יקרא.)

שידור
כ"ה
שהש
המצות

לקש כובקין...

לפי אג"י שפסק כובקין, מה י"ה דם שידור יכר לשבי קש.
מ' אחינן דכפוסוק כובקין מטל היכירי לשאר. לשבי קש ~~לכתובה~~
~~כובקין או משהו אחר~~ א"ז זה שפסק כובקין הוא לכתובה או מצוה
מן כובקין ושאר שינוי "משכנ" לשבי קש לדון בדידעו או לדון
סלמ מצוה -

אני
זמן
כיר
כי
ש
א

שיטת
גוס
באג"י
משיכיר
הי צדוק
וצדוק
לכיר

הימאלים
צדוקה
אין שידור
משיכיר
הי מצוה

כובקין
א"ז
כ"ה
שאר כיר
הי מצוה
וצדוקה
משיכיר
שידור
משיכיר
קש

נלמדין
א
מצדוקה
א
כובקין

ג'ו' סוגר ד'יכיר' הוי מדאורייתא ואז' הי' זה מדכ' ולא יקרא ק'ש

לכ' שיעור זה. ואז' זה שאמר אבי' לגבילין כאמרי'ם, לאו זוקא דהא

ק'ש א' יש ל'ה שיעור של "יכיר" דהא יכיר הוא מדכ' דאינו יוצא

לכ'ים, ומה שאמר בשמן לגבילין לאו זוקא, אלא רלוט' לוחי' בל' מלוג

מדאורייתא כמו גבילין הוי כאמרי'ם, ובג'ו' נכלל' א' ק'ש לדנין דיכוב'

ולדנין דיקר' במן ק'ש לכתוב'ה הוי כוג'יקין."

ה'רמב"ם סוגר דשיעור "משיכיר" הוא רק מדכ'בן וכו' שיעור

(ל'ג'י ג'י'ז'ול'צ'י'ט)

לכתוב'ה, ואז' ק'ש אין לה שום שיעור של "יכיר", דלכ'י ק'ש במע' כוי' לכתוב'ה

מה'ך' ובג'ד'ב'ד' מן דמוז' פשט' (אבל' אם מוז'ק' שיעור יכיר של ק'ש יקר',

ז' איך לוח' כגבילין כאמרין?)

ה'רמב"ן סוגר כ'רמב"ם דשיעור "משיכיר" הוא רק מדכ'בן

(וה'מ' במח'לה הו' אסמכתא ב'דלמא) ומה' הוא לוח' דיש שיעור "משיכיר"

לכ'י ק'ש א' ב' ב'לוח' דאיכא ז' מדכ'ו'ת: ^{כוג'יקין} ~~ל'א'ן~~ הוי מ'כ'ו'

מן המובחר, ^{משיכיר} ~~משיכיר~~ הוא סג'ס' המ'כ'ו'ה ב'מ'מ'ה ולכתוב'ה

~~ל'ג'ד'ב'ד' מן דמוז' בשמ' ד'יכ'ר' בין מ'כ'ו'ה מן המובחר (ו) ומה' מ'כ'ו'ה~~

ז'א' ש' וה'נ'א ביניפ'ם הוא ז'ג'.

אם קרא קוזב' "משיכיר" (3) חסר' לו בקיום המ'כ'ו'ה, דלא קרא

ק'ש ב'ד'ו'מ'ה. ואם קרא אחר משיכיר (2) לא חסר' לו כ'ו'מ'ה יק'מ'

המ'כ'ו'ה, ורק חסר' לו בקיום "מ'כ'ו'ה" ולכ'ו'ה

מן המובחר הוי שיקיים א'ל' סמיכ'ת' שאז'ל' לגביל'ם דכ'וי' ד'ם

ה'רמב"ן

וה'מ' מן ד'מ'כ'ו'ה ק'ש וכו'מ'ה מ'ל', ומ'מ'כ'ו'ה מן ד'מ'כ'ו'ה מ'ל'ם

י'מ'ך' ד'ם ב'מ'מ'ם א' איכ'ו'ה מ' ד'מוז' ק'ש, ל'מ'מ'ה מ'ל'ם ל'מ'כ'ו'ה מ'ל'ם

שיטת
ג'ו'ס'
ב'אג'י'
מ'שיכיר'
ה'וי' ב'מ'מ'ה
ו'ד'יכ'ו'ב'
ד'מ'כ'ו'ה
ק'ש

שיטת
ה'רמב"ם
ד'ק'ש'
א'ן ש'יעור'
מ'שיכיר'
ה'וי' מ'דכ'ב'ן

ה'רמב"ן
לוח'ז'
כ'רמב"ם
מ'שיכיר'
ה'וי' מ'דכ'ב'ן
ו'ז'ל' כ'רמב"ם
ש'מ'כ'ו'ה
ש'יעור'
מ'שיכיר'
ד'ק'ש'

ז' מ'מ'ה
ד'ק'ש'

ה'רמב"ן
מ'דכ'ב'ן
ה'רמב"ן

מ'מ'ה מ'ל'ם ל'מ'כ'ו'ה מ'ל'ם ל'מ'כ'ו'ה מ'ל'ם ל'מ'כ'ו'ה מ'ל'ם

ותינין היו אמרין איתו דם הנעץ החמה... ומאז מתפללים ביום.

אי נחא בפסוק ז' יראוק עם שמש הולך זוקא על תפלה ועל קיש יהיג הלשון
של האי קשה. דהילעל ותינין בו וכו' כד שיתפלל דם תחלה ביום, ואם לא יפסק
בין אורה לתפלה יי ולמה אמרו איפכא, וכד לסמוך אורה לתפלה ומאז מתפללים ביום?
וארזן דאי היו בפסוק זוקא על תפלה, ארזס אורר האי לקיש בוגיקין?
הלא לתפלה בוגיקין?

קשה
הלשון
בזה

ורשי פסק ד' יראוק דם שמש הולך על קיש ואם על תפלה. ואכ
ש ב' קיומים. אי ותינין היו אמרין אורג, היו קיום אחד, ^{כד לסמוך אורה לתפלה} ~~ב' ונחא מתפלל~~
ביום הוי קיום שני.

לרשי
ורמג
ספיר
ד' יראוק
הוי עם
אקיש
אם
אורבל

וכן פסק הרמב"ם דהפ"א הוי קיש לא פסק לעתין קיש, ובפ"ה הוי
תפלה הוי א פסק לעתין תפלה. שאתן קיש אחר דם הנעץ ולעתין גבול אמרין
מן הנעץ. (דס הנעץ). וילך ד' יראוק קאי אשנייה.

ונראה דיש קיום אחד גקיש ובתפלה כיוצא בתפלה הנעץ. והיינו אה
שאמריים, סמיכת אורה לתפלה" וכחננו לקיום זה. והקיום הזה הוי קיום נקודת
זהו עם הקיש ואם בתפלה.

זהסרי
כהנעץ
ורמג

ואפי ר"ג ורמב"ם קצת קשה הלשון דם שמש" גצה שהזכיר על קיש
וצריכיה לפרשה סמוך לנעץ וכן דחוק קצת.

אבל לפי פירוט געז האור ור"ג יותר טוב דהם סוכרים זקש
הוי מתגלה הנעץ ואחר דם סוף הנעץ. ותפלה הוי אתרי הנעץ. ושפיר
הולך דם שמש" אקיש נמי דדם שמש זוקא, ור"ג צ"ל דם
הנעץ. ולפי גבולה הוי אתרי הנעץ. א"צ ר"ג וגזל האור סוכרים דדם
שמש" הוי דק על תפלה ואן ראיה דדם זה הוי קיום אחד או ב' קיומים
הונחמתוקת מיוחדת ואין ראיה אף יסדרו ר"ג ובדל האור

לכד
האור
ור"ג
הלשון
מ
טוב
ואן
ראיה
אף סמך
לדל קיש
הז אור

אי
הוי
אור
ור"ג
הנעץ
סוכרים
זקש

כד
כד
זקש
קיש

זקש
אור
אור
כה
ור"ג

טוב
אור
זקש
אור
זקש
אור

אמר בגוק עמוד מה קודם תלך .

אמר ואני יוסי גבי חונא... אל ידמו במקום אבנה ויבטלם .

יראה מדברי רבי דאיכא גבי הלכות .

ונלך היתוך דיתפלא במקום נחוק .

גבי הלכות
לרבי

גידעל שאם לבנה דיהי יורה נחוק מן הקהל .

הרה"מ: בפרק ד' מהלכות תפלה הלכה א פסק הרמ"ם היזמים המדכבין את התפלה .

ואלו הן' שיהיה ידים, זכיון הדיוק, לטרג מקום התפלה, יזכרים החופפים אותו,

הי דברים
מדכבין
ואי
דברים
מיני
מדכבין
התפלה

כונת העב. ובפרק ד' מהלכות תפלה הלכה א פסק הרמ"ם

ח' דברים שלפני התפלה לחנה רבן ושאר מדכבין התפלה ואילו הן' אמת

ומנה המקום, ורקון האוץ, ורקון האלושים, ורקון המקום, והואת הקום, והכרעה, ורשאותה.

ובגור הדור של רקון המקום הפזי, מקום אבנה. וצב שם בהלכה

ו' והתלכה צ' וכל דרקון המקום כילד' ידמו במקום נחוק ויחזרו כנו

לכונת. ולפיכך לפניה חונת או פתים כנס יחולם כפי להתלל כנסן שני.

רקון
המקום
כילד

וכיון פתח אי בלתי ואי. ורקוד מקום לבנה רמה. ואן ארשטל בתוכה

ולא אמוי כיה'נ' ואסור לישג בלד החמוז בתפלה או לעבדו לכוני דז שותין

ממע ד' אמו. צו לא ידמו במקום אבנה לטפולין טפחים או

יורה ויתפלא. ולא דל אבי מטה ולא דל אבי ספסל ולא דל אבי כסא.

היה כנון אבנה אביש בו ד' אמו דל ד' אמו שהוא שיזור גבי

היי הוא כולל וחוגר לכתפלה בו. וכן אם היה חוקף מילכות מכל

רוחבו אד"פ שרן בו ד' אמו דל ד' אמו חוגר לכתפלה

הו מפני שאין אהרו נכרי שהיו חלקו נגור דעלמו"דצ"ל: וזו זה השם
הראשון וז"ל "ובכלל זה אם יכול ליהו למטה ולתבטלם ירד למטה ויתבטלם"

זכרונות
כי הלכות
במקום
שבו

יראה בשיטת הרמב"ם (הלכה ז') בבמקום שבו יש ה הלכות.

1: מקום שבו ושיעורו אי שפתיים

2: לא יתפלל על שני כלים אפילו שחור מן שפתיים. (וכה אינו נכנס)

מקום שבו אלא הרמב"ם לא כתב "שבו" בפירושו כי נכרי נכרי זה אינו הלכה ראשונה
באי שפתיים) וזכרונותו הוא נכרי אי אמרתי דבר יוסף ברי חנינא דשמי אמר
אשכחתי ש' שפתיים ואמר אכלים. ועל זה אמר ב' סוקים: אי אמרתי "וסי'
ב: תבטלם לזמן כי ידעוהו."

ואם יפא דאורו הילכך יראה בבמקום שבו זהו השם לדעתו

הו שם ה' הלכות.

1: חילוק בית בפני דעתו פיינו כי אמר על ד' אמות. וזה אינו גרמי

בשדור מקום של סוכה דברו כי שפתיים על כי שפתיים אופשידור
מחיצות ד' שפתיים על כי שפתיים לזמן שבת, אלא כנוי בשדור
בית כדעתן בסוכה (דף ע"ג). בית שאינו כי אמר על ד' אמות
אין קודצין בו מצופה ואין חוצותין לו מחמת חמולו.

ה' הלכות
חילוק
במקום
המחיצות
אמר

2: חילוק מקום בשני דעתו. וזה רק אם יש מחיצות ממש

חסדיה. וז"ל נכרי שאמר אינו אלא מחיצות ואין
רק הו שבו על כה שפתיים הו כאלו על כה
המחיצות אלא כו דין המחיצות ממש. (רש"י בסוכה
פ"כ דבב' מחיצות שבו "לא אמרתי אלא שם

אמר, ומהן פירש אומר דברו רשמי כיון דפניו וכו' מחיצות כדלגא)

והיאבד השיש של כל זה ומעקל של כי ההלכות האחרות וממחר, זאת סוכה
המקור בית ארבעים אים. סוכה אמילוק מיום, אלא כל מהם זינח לעזת ירד.

ש"ט
המקור
זמאיר

א פשטים מאות ידעו: (יורד לפני התיבה בליבוהו הוי מבי ידעו) (בעל דעם יבא ארי זה שלוקם)
א wrapped של came late ע: ?
(מחבר דעם לא יא יא)

והא זלמ אנה הרמב"ם אבי תקון המקום (בהלכה וי) אם תפלה בבית הכנסת, י"ל מטום
דתפלה בבית הפז הוי הלכה במקדש ובכאל בהלכה דבין שנים כשז המקדש. דהוי
הלכה דמקדש גלוי המקדש, ואין זה הלכה אנוכח תקון אמת. דתיקון המקום בוי הלכה
הקדושת המקום.

תפלה
במקדש
הלכה
דמקדש

ועל זה שכתב הרמב"ם שצ"ק לפתח חלונות נשד יושלים נראים דהוי ק"ק.
דיראק דאין זה הלכה דכחן שנים כשז המקדש. אלא הלכה אנוכח דבבית צ"ק

לכיוון החלון פתחה נשד יושלים. ~~בא וזאת הוי זין דחלון היה סוכה סוכה~~
מקדש, ונגלכה ש' נתם זנוכח המקדש אצב ~~בבית הוי זין דאורייתא.~~

פתוח
חלון
למנה
יושלים
לא אדם
בין שנים
זלמ סתם
מבט המקדש
זנוכח המקדש
לא הוי
מדכה
ומקדש
בנינו
המקום
חלון
במקדש
מקדש

וא"ח זה לא מדכה דצ"ק גמזי כשז השנינה, ~~ואי א"א לו לקיים~~
כיוון שנים כאן סתם או אי שמי יכול לתון החלון או חלק גפנים זי אים
יכול א"א לכו כשז השנינה. וזין זה ונשד השנינה אמת הכל מקום
שהוא מאד וכל דג. וזין זה של מטה המקדש סוי זין דרמות.
ונוכח המקדש ביה זין של ^{נשד} ה"ח המקדש. וק"ש חס לא פסק זין זה
לא חלונות ~~למקדש~~ כשפסק זין של נוכח המקדש?
דתיקון המקום הוי יק גזה שצ"ק חלונות בבית כמו למזב הוא
דבבית הפז צ"ק חלונות, וכ"ן דצ"ק חלונות להיות שבת המקדש
לדעת הוה"מ, א"ז צ"ק למע זין דמקדש ולא זין דביתן וקשה זל סדר

ל. כרכור ק"ש חצ"ב דם קד"ש א' מנה. (דם דמחמ' מחמ' וכו')
 ונ"ה לזינא בן ב' ה'צדס מ"ו פ'מח' פ'מח' כרכור. אי מ'צ' א' מ"ו
 חצ"ב דם חצ"ב ג'שח"מ י'מח' ד'צ' א'שח' מ'צ' ו'א'מ' ד'מ'
 ג'שח' ג'שח"מ. וא' כ'צ' ג' חצ"ב דם קד"ש ד'מ'מ' י'מ'א
 ד'מ'מ' קודם ע' א'מ'מ'. ו'מ'מ' י'מ'מ' ע'ז' נ"ה, ו'ל'כ' א'
 חצ"ב דם ג'שח"מ נ'ש'מ' י'מ'מ' כ'כ'כ' כ' ג'שח"מ מ"ו ח'מ'
 כ' א'מ'מ' ד'מ'מ' מ'מ'מ'. א' א' מ'מ' ב' א'מ'מ' כ' מ'מ' ע'ז' א'מ'מ'
 כ'מ'מ' ו'ש'מ' מ'מ'מ'.

ו'מ'מ' ג'שח' ו'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' ד'צ' מ'מ'מ' מ'מ'מ' ע'מ'מ' ו'מ'מ'
 כ'כ'כ' מ'מ'מ' כ' א' מ'מ'מ' ג'שח' ד'מ'מ' ק'מ'מ' ? ו'מ'מ' ד'מ'מ'
 א'מ'מ' ק'מ'מ' כ'כ'כ'. א'כ' מ'מ'מ' ו'מ'מ'מ' ק'מ'מ' ד'מ'מ' מ'מ'מ'.
 א'מ'מ' מ'מ'מ' מ'מ'מ' ו'מ'מ'מ' ד'מ'מ'מ' ו'ש'מ'מ'מ' ק'מ'מ'מ'
 ק"ש א' חצ"ב.

אזו ק"ש ד'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ' ק'מ'מ'מ' א'מ'מ'מ' מ'מ'מ' ק'מ'מ'.

מ'מ'מ' ג'שח' א'מ'מ'מ' ד'מ'מ'מ' ד'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' א'מ'מ'.

א'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' ק'מ'מ'מ'מ' כ' א' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ'
 מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ'
 מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ'

מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ' מ'מ'מ'מ'מ'

שמי יא. פרט לזמן. יש ~~אמורה באמנה~~

המורה ראשונה בדוסק המלכה וינכר המלכה.

תוס' חזק ז' ז' ב' הלכות.

ו: דוסק המלכה. פאר מני. ב: טירנה במלכה... ובי פוסקים באים אחר

~~חזק ז' ז' ב' הלכות~~ ~~דוסק המלכה~~ ~~המורה ראשונה~~ ~~בדוסק המלכה~~ ~~וינכר המלכה~~ ~~וכה תוס'~~
הסוכה פרק ב' ז' ככ...

דוסק
במלכה
והנה
מלכה

חזק ז' ז' ב' הלכות. ואם דוסק אחר אינו פאר אלא אחרים. טירנה ראשונה
לכל אדם. טירנה במלכה בעד דמיא במלכה.

בה המלכה

ולגבי שכי הוי אמרנו ר' יוסי דמחיה מקדיש כו' בשאר גבר דשעם

גדול
מלכה

דוסק בשאר יתא פאר מלכה. לטעמיה כ' הוי דוסק. ואם לרמב"ם יש לומר
דבשאר דוסק המלכה יהיה פאר אחרים טירנה זמית ליה.

וזה בין תוס' לרמב"ם יהיה ביא דאיכא דק דוסק מלכה בלי טירנה מלכה

למה בין
תוס'
ורמב"ם

בשאר דוסק המלכה, ולרמב"ם יהיה חייב כ' פאר הוי פרוק במלכה.

ולפי הרמב"ם כו' לוק קושיא החי אמרנו, בשאר דוסק ודוק אמרנו.

אבל לפי תוס' ק"ו ו' דקושיא החי היא דשעם מדקדק אמנה וצ"ל הוי הוי למה אמרנו.

ודנה דלא הוי בעד הלכת דכ"ז אמרנו, אלא הוי בעד הוי למה ודוסק. אלא

אכתי ק"ו דלפי הוי אמרנו הוי בעד ודוסק בעד הלכות, והלא ככ"ז אמרנו.

דוסק. דמא דריכס ב' פוסקים? צ"ל אחרים שנתן ר"י בסוכה זכאן. ורמב"ם בסוכה

חזק ז' ז' ב' הלכות. ודוק.

שמי ור"ש הווא אחר... לשלוח מלכה. טירנה ^{פוסק} ויק טירנה האויא לוי אדשה

מלכה. והפיוט בשלוח מלכה הוא ^{דטירנה} ~~דמלכה~~ דוסק אלא אמר איכא דק

אדשה המלכה וסוד קיום המלכה דהקיום גוי מוחס לראת. ור"ש

שידור יום ק' פרושה ויליאן לשי"ק

אבל פטור המלפין ואיכא מחלוקת ראובנים אי זוקא יום האמה או יום
 האמה ויום הקבורה. ולענין פסקי דין בל"ב גי' ואונן פטור מכל האלוה' דאג
 וזבין ת"ת הכי צ"ב איסור
 וזבין ת"ת הכי צ"ב איסור
 ואפשר שמה שלא ינח תבלין היו קיום באבילות ואיחזקאל ילפינן לה.

אמי יא יחיה כנסד האמתיין.

בזה איכא גי' פשטים.

1: פירוט רצוי ופשט ראשון בשיטת מקובלת שיהא נחן לעדרי.
 2: פירוט פשט שני בשטח מקובלת שדוקדוקהו ככל החזקם אשתיין
 זקנים אמי זוקא אנדל זקני. ולפי צ"ב נחא יותר משל האמי דהוא היאה שלא
 דעב כאחרים שטלים.

שם: דעב כדגרי ג"ש דעב לא דעב ולא כלום.

יש מפרשים דרב יוסף חזק דל ה' מחקאן בזה שאמר ר' יוסף דאין אום
 קיום יותר בהטייה ואף הפור לאת, וביינו אחרי לא דעב ולא כלום. (ה"ר ל' פסחים ק"ט)
 ולריק להבין הראיה אמאי סוכה, דהתם פוסלים ג"ש ובאן לא
 פוסלים ג"ה הטייה, אלא אדם קווא כדרכו ובזה נכלל דעב קווא חילוף.
 וצ"ל קוסיג הגוס'. והיינו שמהויה גגווי אחזק דרענן פסלו דבר שבשר אן
 פכורה. אבל אבני קשה להבין למה דיבאן ראייה לזה זוקא חסאנה, שלא הוה
 דבריו פסלו חכמים כפי אף שברים מחזורי'א ול"ד סוכה לחנוך?

וראם דאיכא זי דרביים שלא לקיים מצוה סוכה שיהם מצאורי ואחד מצדקת.

1: סוכה פסוקה

זי דרביים

2: לא ישר בהוק סוכה חסרון בישיבה בסוכה ראש ורובו חוץ לסוכה או אם היה

שלא

מצטאי דאין זה ישיבה.

לקיים

3: מצדקת לא קיים מצוה סוכה: וכאן אין מסכנין בנסחים או מצוה ובסוף הכה דהוא מצדקת בא ע"ש דר"ש

מצוה

הבאה בעצירה, וכן הוא. א. שמהרבה זי יכולים לעשות פסול בסוכה דלמא

סוכה.

א. יכולים לעשות פסול בישיבה בסוכה. ודוד יכולים לבטל לפסול שלא

ורבהן

קיים המצוה אפי בלי פסול סוכה ובטל ישיבה, זי יכולים לפסול דרך קיום

בנסחים או

המצוה (או המצוה)

סוכה או

ויש לחקור בעצירה דהו שמה ימשך אחרי שמתו מי הוי כוון ראש ורובו חוץ לסוכה זהו פסול בישיבה (כלל א) א"ז שרבהן הפקידו

הקיום.

קיום המצוה הלי פסול (כלל ב) ומוכח מלשון רש"י בסוכה דהו

והמצוה

כלל השני זהו אמר "לא קיימת" ולא ישר קאמר "לא ישר" בסוכה יחיד. וצו הראיה שהביא דרך לק"ש.

שמה ימשך

הפקידו

דגק"ש א"ז ב"ה לא בטלו מדשב המצוה, אלא הפקידו הקיום.

הקיום.

דהא ב"ה מוצים דבדרכו א"ז כולל ה"ה. אלא דיש דין דאין לעבד כל"ש. והפקידו ב"ה

והק"ש א"ז

כזה קיום המצוה ולא פסלו מדשב המצוה. ולכן אין תויה מפסול, באמצע מצוה

ע"ז מצוה

או מפסול נשרי גוסוס, דהתם הוי סולון במצבא זמנה. ובתויה רק משנה

הראיה

שמה ימשך אחרי שמתה. ודוקר הראי הוא די זה זי יכולים רבהן להפקידו

שהביאו

קיום המצוה הנה דדוקר די ע"ה. וזה מה שכתבו בגמ' דהתם דהו

ע"ה "שנה וכו'" וכאן א"ז הוי שעה שלא ידעו כל"ש וכמו שם הפקידו קיום המצוה

כ"ה בגמ' ולא קיימת" כן ג"ק הפקידו קיום המצוה ודע כדברי"ה ל'דולא כלום.

6

אף כי דיני שפר תראק דבפיוט אף ואמוני יס הרק רדיונות.
אבל בפיוט הקרי של השכנה היא מאותו הרעיון של הקרבה קרצמה.

ומנה יראק דמסגרי הפיוטים אשבו שרע' לא אסר גוסבות בכמות כלל. ויכולים
להוסיף מלים. האך הוסיפו פיוט בהשכיבנו, אבל נבחרו שהיה מאותו הרעיון של
הקרבה. ~~זה~~ וזה בקרבה קררה. אבל בקרבה ארובה כמו ~~השכנה~~ ^{אמא ואמוני} סגרו שרע'
לא ~~אסר~~ אפילו גוסבות רדיונות, הלכך הניחו לעצמם להכניס הרק רדיונות.
והפירוץ ארובה ארובה בעצמם קררה-קררה בדנינים.

שיטת
הפיוטים
ברע'

³¹ ~~עצ~~ דאך מסגרי הפיוט יכולים להוסיף מלים ולצוד מלים לכל הרבה, אפילו
קררה ובלאך אף יוסף ולא יערך מרדיון. ובארובה יכולים אפילו להוסיף או
לצוד מרדיון.

רע'
יכולים לסי'
מסגרי
הפיוט

ואף לומר שרע' אסר פיוט עם כל אובנים דכא רע' בעצמו רעיון הנה.
וגוסי' בודא לא יסביר כפייטנים אלו ברע' כי בלא אור מ' הנה אנו
מאותו הרעיון של השכיבנו ומה גוסי' אחי ארובה בהשכיבנו. אך ~~הנה~~ ^{לגבי}
מנה להאריך אף הקרה ואף הרדיון. ואף צריך להאריך על רע' ולתבטל
אחי קאמא ארובה ואמא קררה. ארובה-ארובה = שיטת-השכיבנו.
ויכולים להאריך ולקררה. (הנה).

גוסי' לומר
זמרים
אף קררה ואף
פשוט
הקררה
הגוסי'

והנה גבה פשוט להתיר הפיוט.

ובאמת לפני דוקר סגרת מחלוקת הנה ורע' הוי בהפסוקות הרבה.
רע' סוגר צדו כל התוסס של ברובה. (כל אשכך ל' קרבה)
והנה סוגר צדו הפתיחה והחתימה של ברובה.

בר
מחלוקת
רע'
אף

ואמנו נובעים כרע'.

ובגבית האון לא אחי פיוט בהרבה וצדק לא ברע' ולא בהרבה

האון

יש שלש מיני פיוט.

א מיני

ו: פיוט דיוצר

פיוט.

ב: פיוט דאפנה (אנהה רבה)

ג: פיוט דזולג (דזרת אהמנ)

אנהגו
ב פיוט
ג ימים
ט זדים

גרה ויוהנכ' יש לנו רק פיוט דיוצר ולא פיוט דאפנה וזולג (22)

ובשקודות יש ג' פיוט דאפנה, ובספח יש ג' פיוט דזולג.

הספר

הספר הנזכרים:

גמרא וכו'.

ביוהנכ' וברה כו' החש מטעם חליבו, ויחז. אז אומרים פיוט דאפנה וכו' יוצר.

בשקודות הוי ג' של מורה האת מוסיפים פיוט של קדמה דזולג וכו'.

ובספח מוסיפים פיוט דאפנה.

אנה

והז' סגור דביוט אין אומר פיוט כלא, וברה וכו' אומרים

הז'.

פיוט רק בתורת השלש. וסגר כרע.

הספר
הז'.

דלז' שאמר פיוט דאפנה (בתורת השלש) ולא גיוצר הוא מבט דיש

הבז' בין יוצר דאפנה. דגיוצר ישיק דין של מינו הא לכהאריק.

אבל דאפנה אומר לכהאריק נטון. הוי לו חולה בטוק בלא וכו'... ואף

פיוט
ג'ע
ולא
גיוצר

דדין זה הוא רק דהאפנה, אמר מקיל האון לעי ר' ויוהנכ' וכו'.

אף האחרונה (אומר הפיוט קודם מי ג'ע לפני הקדש). אבל בשלש

דאפנה החמיר האון אף דה שמו דאפנה ולא אחר פיוט כלא.

ובשלש
דאפנה

והטעם הוא דבשלש דאפנה אין הפיוט בקשה אלא שבת להקדש. האת

לא ליחייבו דהוא רק התיו פיוט של בקשה ג'ע ולא פיוט של שבת

אף
ג'ע
לא.

וביוהנכ' ורה בלא הוי הפיוט ^{מאפנה} בקשה וספיר ליחייבו ג'ע.

(ודין ביאורי ה'ראו ד' פיוט, משיג דבר ד' פיוט מהנזכרים)

מד
כו
וב

א
ז
ו
ה
ו

יזא.

סכומ

במקום המלכות רש"י ור"ת למי הכנסת פיוט.

ובר"י איכא גי פשטי. ובג"ת פ"ה.

ובפיוט בתפילה אינא מחלוקת אחרונים.

גמי יוצר אור עמוס חוסק... חזל תמיד התמשו בכפי תנ"ך. ולכן נכבדו קאמרי.

אשכ"ח רש"י לומר נוסח כפי שחז"ל ידעו ומה.

כדי להבדיל מזה יום גילה ומה לילה כיום.

מדג
כגו
ובאוי

פירוט פוזנא דל כל מעורר המעשה בראשית. הלכך מצביח מדג וכ"י.

זכור מה שכתוב "מזה" דבאורי. *either law, or verba.*

וכאן באורי. *the law of day: the cycle.*

בגלל להיות באורי "מזה חסד".

גמ"ל פסקו אהבה דגב בקוקר ואהבת עולם גילה. המצב וה"ל פסקו דאורי. ית אהבת

עולם. (תוכן הדרכה כפי אורו הדבר) (ק"ד מצומ) ורק יש מחוקק בפנייה

וז"ה בין אהבת עולם ואהבה רבה הוי שאהבת עולם היינו ^{קריית} ~~אורי~~ ^(גמ"ל אורי) ~~(גמ"ל אורי)~~

אבות. ואהבה רבה הוי אפ"י מזה חסד שהוא גיוס. ואוריג אהבה

רבה גיוס אפ"י שגיוס הוא סוף המאורח ואמידים עליה על הכסד שדעה

שמח דגב שפאל אמנו.

מה נ"ה בין עבוד אבות וקריית אבות?

גמי אהבה: "אחרי יבצקאן אן עבוד אבות" ורק שאני בריא אבות עה"ה

אח שלביכים להפתיח ביניהם.

עבוד אבות הוא היכן דממען אהבה לאק מדבור אהבתו עם דמחשבתו הבן וזוהו לו קרב שחוקעדין את האב בכחשלו הבן.

ולזה יש אהבה קרובה צה"הו חמוד על יד המג הקורות

אהבה
עולם
אהבה
רבה:
חסד
וגרא
אבות

נ"ה בין
עבודת
אבות
יסוד
גוי

הוא היום דממען אהבה לאק מדבור אהבתו עם

השנים לפנינו וכו'...

איכא ז' דנימ בשא' רבה .

ו' צריכימ לברק ברכת התורה קודם לימוד. ואדונה ילפין או מניי שמ
(שא' זל' כא) והאב"ק

ה' אקרא" או מקו מברכת האנוש. ~~דבר~~ סגור ברכת הגורה הוי ~~מזמורייתא~~ ~~מזמורייתא~~

דמברק סוכר הוי ~~מזמורייתא~~ (שהרי לא מנאה בין שאר המצוות ב"מתינ המצוה"). ונ"מ
נסתפק אם בירק אמ' לאו.

בין פסח'ם והרמק' או צריך לעטור ולברק אמ' לא בירק. ופסקינן דצריך לעטור
(ז"ל שא' מן כ"ל)

ולצריך ציון דמ"ש ברכת התורה מכל ברכות המצוות
נסתפק אם צריך בירק

האחרות דאמרינן דהוי מברקת ואמ' ~~א~~ אנו מוצר ומברקת? ~~ה~~ ונכא אתנה אית'.

ב' איתנה רבה היא ברכת הגורה .

ב' אטרי ללמוד קודם ברכה: וטראא הוי אפני דעננה מן הדולם

קודם ברכה הוי איסור מאילה. ואין ברכת הגורה מדין ברכת המעלות אלא כמו ברכת
ומפני דמדיק אפסחא דתורה.

הפני' ג' ג' . ונכא שילגטו כ'ב' .

שניה יש לחקור בהצוות המצוות אי לא בירק אמ' עברה על איסור כחן
מאילה

בהצוות הפני' א' א' יק נסתלבב הפסיד קיום המצוה אפ"ל על איסור לא עברה

כ"ז אי הנאג נפש הוי כהנאג האזל או לא.

ובנה הוי מחוק' רמג'ם וגוס' רמג'ם לזמז שאמ' לא בירק על

המצוות דב' על איסור מעילה דהנאג נפש הוי כהנאג האזל. וא"כ ברכת הגורה

הוי ש"כ איסור כמו בכל שאר ברכות המצוות. (רמב"ם שא' הל' ג' ונ"מ ג' ונ"מ)

מזמורייתא. וספרי'ם לברק על לא מאכל לחיה ואמ' ימ' ימ'... וכל הפנים ב' ברכת מאכל...

וכמה שמברכים על ההנאג נפש מחובים על המעלה ב' מצוה ומצוה ואמ' ימ' ימ' אית'.

לפ"ם בברק יא' ה"ל הדומה מצוה ולא בירק. אמ' מצוה שדנין דאית' קיימת

מברק אורי דמיה ואמ' דבר שדבר הוא אינו מברק' .

וגוס' יב' לא לאמ' וד'ן עליון השם פירש

הכניס
ברכה
הגורה
קודם
למנו
מחוק'
רמג'ם
דיבון
המג'
כארכיא

אנו
ללמוד
קודם
לימוד

הנאג
נפש
כהנאג
האזל

שאל
הרמב"ם
ב' מצוה
כל צדק

היותו של יחזקאל הנביא בצורה וא"כ דיוק המורה בו על תורה

שבתה. דבריו בספר "ובכרת" דמיון להם ויבדלו את ה' המבולא"ן.

ועוד יש לומר דאין מבינים על גורם שגורם ^{בין} לבד קיום בלי מדע. ^{וכולא} ^{מחזק} דאין מבינים על קיום בלי מדע.
 כבוד אין מבינים על אהבה פי' ואהבת רעים א. אלא תורה שבתה

אינא אם אין קיום האלה (הקנה) וגם אין מדע האלה (קריאה). (מה"י גל"ב)
 אלא בתורה שבתה אינא כקיום דהבני.

וכי סברת מי שאומר דאין מבינים על תורה שבתה. וכל ה"ז אומר

מבינים סובר בן אלא דמסיל' דיכול לתקן על תורה שבתה הטעם בחינה.

נסוגר דיכול לתקן על תורה שבתה שאלוה ד"ה ולחזק גורם שבתה.
 (מחזק דמיון)

ואני ה"ז אומר פליגי וסברי מבינים על קיום התבונה וכל צדיק

ע"י חזקתו על חזקתו דא"ל א"כ. (וגם שלש יחזקאל ד"ה לעשר איתא

חזקתו שלש אלה). אלא דה"ז דבמחשבתו צדיק לתקן סובר דהבונה אלא

פליגי צדיק להיותו צורה אלא יחזקאל ד"ה לעשר ומה"י הלכה בטקרה.

וא"ז דמחשבתו אלא אמה סבר דמ"צ להיות צורה ד"ה לעשר כיון

דמבנים הוא ע"ה לעשרת הלכה סבר דמחשבתו ומה"י נח מבינים.

ומה"י ראה על עכבריו הי קיים הלפי דברכה הגורם הו"ו על

הע"ה צורה דמחשבתו אלא תורה יש נח בין תורה שבתה ומה"י על תורה

שבתה ותורה שבתה בצורת הוראה וגורם ~~שבתה~~ ^{שבתה} שלא בצורה הוראה

אלא שבתה הוראה, אלא בקיום דכל קיום יחזקאל תורה בין באתה בין

בד"ה בין בצורה הוראה בין אלא בצורה הו"ו שיה.

הסברתו

לצדיק

על גורם

שבתה

כ"ז

הסבר

מ"ז אומר

מבינים

ב"ה

במחשבתו

מחשבתו

שבתה

במחשבתו

צוקא

דמחשבתו

ל"ה יחזקאל

ב"ה א"ל

ב"ה

ל"ה יחזקאל

שיעור י"א
125

~~הרב חיובי הברכה. אך האטבדו הו ברב המלך. אבל בק~~

ובברכת התורה איכא זמני דהוי אפילו יוגר יוצא מן כלל
כל ברב המלך אבל אלא הולאום מן הלל. ~~הוא בק~~ דברכת התורה אין אילו
ברכה דל חלום שם המדע, אלא הוי הברכה דל יצירת התורה.

דל חלום
מכאן
ברכה

יוצא דאיכא ז' מדרגות בברכת המלך והתורה.

ז'
מדרגות
ברכה

א כל ברכת המלך דהוי על הקיום, דל חיוב קיום

ב ברכה על חשור שם מדע, וכאן דלכא קיום או חיוב קיום.

כחז בדומה שביאנו

ג ברכה התורה דהוי על יצירת התורה.

והבאנו ראיה משיעור הקודם מ"ע דבסך ה"י ~~הוא דלכא קיום או חיוב קיום~~

הוי מ"י ד מדרגות אחרות (וכדמ"ע)

אמא יודעים שגמורה שבתה איכא קיום מדע קריאה מר"ג בי

בתורה
איכא קיום
מדע
דקריאה
הוא
ה"י
ד"כ
ואיכא
דמורה
הוא

.. וזו מקרא. תוחט מעשה לקרא בשם וזו אמר. בגדסרו האמר: "

ודור דאיה זכר, וזכא בק"ש לכיך לתר ריומ בין המלך הדקריאה.

ולאמריה כה מן בפסוק אלו ברבש הש"י ~~הוא~~ שגא ד"חודם מ"ר

אבל ~~ק"ש~~ דהא איך יפיה כה דין בק"ש אמרי ש"י ראמ"ג הסוכרים ברבש ש"י

הוי מדע מן וא"כ איך ידרש מן לז"י קיום ק"ש המור"י? ונראה דהוא

הוי המלך מן כל קרא בברייה. ואח"כ שיק עם ל"ש דאיכא בק"ש

קיום דקריאה. ואיך זה המלך בק"ש דקרא.

גירסת ה"י היא אמרא שמשך מן המור"י

ה"י
מדע
באמריה

והראיה שפירשנו איך להרשם כי הוא הלאה ראיה מר"ג דהוי מ"י יצירה

~~הוא דלכא קיום או חיוב קיום~~

לחידושי
הש"ס

ודע הקוסים הש"ס דהיינו הסדר נאמר ככה:

ביחוד הרי מיכאל להיות הסדר וברכות האלו (ב ברכות השם ב ברכות אלו אלו אלו).

דאיכא הבדל זה בין צבור ויחיד. דביחיד נולד החיוב של לימוד ואח"כ יש חלוקה של צבור
של קדושים. דאחר שנתוספו לי יחידים לא יבא מלבד צבור. ובלצבור נולד צבור
דאין זה ביחיד דהיינו אמירת ישראל ^{דכ"ד} בצבור וליכא ביחיד. דביחיד נבחר
רק דעי חלקו בצבור. ובחידושו זה הוי קדושת ישראל: "ואגם גביו לי אמעלה כפנים
ואי קדוש.

הבדל
צבור
ויחיד:
קחילה
צבור
לימוד
יחיד
א"כ
ביחיד

וא"כ יוצא דחידושי א"כ ליה חיוב לימוד הגורם. מיוב זה נמשך לכל ישראל
ביחידות. ובזה הוי היחיד חלק עם כלל ישראל דדל כל איש מישראל חינוך
של לימוד. ודעי זה בא היחיד להשפיע על כלל ישראל ויכול להתפשט ביד דמבטא
לפי בחירה.

איך נמשך
היחיד
לחלק
הכלל

חלק הוי סדר ברבות המורה של היחיד מן י"ק. של דמחלים בקדושה
המפלה דהוי דל החיוב של לימוד תורה. והיינו "אטקו לדסק קדושי תורה"
בזממשיק עברק עם נשנה המורה לכל ישראל דעם כולנו יש חינוך לימוד
ובזה הרי ביחיד משפיע עם כלל. והיינו "המחזק תופס לעמם ישראל".
בזמחיון שבא לכלל הצבור הרי מברק עם הבחיה דהתחייב כלל
ישראל והיינו "אשר בתר גנו וכו'".

סדר
המבטא
מחזיקים:
חיוב
נשנה
וא"כ
בחירה

והסדר הוי {א חינוך ← ב נתיבה ← ב בחירה.
{א יחיד ← ב משגל כלל ב צורה.

ודושה ברובה במטבדה ברוב המעלה מפני דחיוג היחיד הוי הקדמה
להשפיעותו בכלל דבא לכל דעי חיוב המעלה שאז מהם הוא א"כ.
הלכך נשים א"כ מברכות כי הם א"כ חלק הכלל ואין צורך
גלטיגרי חיים שנתנו. ויש נוחא מה שאתר הסא

למה מטבדה
ברכה
המעלה ביחיד
נשים
מברכות
בי"ש
הוי בכלל

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט

דהיינו מצולה שבחכמה, דרוך דכיון דאינא בברכת אשר בתי בנו
 עם נתיני (מתן לנו) וגם בחירה (אשר בחו) הוי שפיר הוי
 מצולה שבחכמה, וכל זכ ליחיינו לכולנו, כי כפי זקא למחיר
 מצולה שבחכמה צריכים לעמוד זקק דרכי המעשה של חיוב וזכר
 השבועות של נתיני כדבארנו. ואין ראיה לראשונים האומרים
 ד' כי הוי ב' מכות ומתיאיי וא"י אמר
 אינא עם נטה וגם בחירה, ואמר שטיגם אינא גריבא אשר בתי
 בנו, אלא צריכים דאין עה כי ברכה אלא אופנים מונים של אמר הפסם.
 [ובאמר כל הינא דאינא כונג המעשה וזכר הודאק או אלק והודאק
 הסדר הוא דברת המעשה קודם וא"כ בא ברכת אלק והודאק. וכמו ע"כ
 כלל דברת המעשה הוי עטניה מרכת אלק והודאק אפ"ה. ואלו מתיא
 שמחייבים ברכת המעשה וא"כ דרכי אלק והודאק של יצשה נסים לאמתו:
 אלא בצפור א"א לתתם המטבד של ברכת המעשה דהא אין
 כה שיק כלל כדבארנו דדיקר המעשה של ליחוד נאמרה בתי.
 ואל זכ דמתיאלים בברכת אבחירה ואלא בברכת חפלא המעשה
 של אשר נמן לנו אינא למיאר ^{לעיל} ~~המדרג~~ ~~בברכת שבת והודאק~~
 באמר אינא הבדל קן ברכה שבך וברכת אלק והודאק.
 דשבך הוי על אבותינו של הקדש. והודאק הוי על אסנותינו.
 וזה יבא מרש' בפסחים: דכגוב כסא פסחים קי"ז, "מאי דנתיב הלל אמר
 ה כל א"י שבתה לך אומר היזום מאי אקידמא? הך. הלל אמר
 ה כל א"י אבותנו ונפלאה דדבי' קהלים כ"ש אמן כי עקר אלט
 חסדו. ורשב"ם מפרש, "דמתי' שדש בדמתי' וכ"ש אמן כי א"י אבותנו
 הנה אומר שבתה לך. אלא דרש' מפרש "בזכות שדש ע"י"

ת"ח
 שבחכמה
 ה"ו
 דאינא א'
 טענה
 ובחירה.

וברכה
 אשר בתי
 א"ל דא
 ה"ו ל'
 דומם.

וברכה
 המעשה

קודמת
 לברכת
 אלק
 והודאק

אלא
 בצפור

אין מטבד
 דברת
 המעשה.

ואלא
 דברת
 המעשה
 אפ"ה
 דכ"ש
 אבותינו

הבדל
 שבך

והודאק

חתמה
 ה"ו
 ורשב"ם
 בפסחים
 קי"ז

עמ'
 א"ל
 ד"ה
 א"ל
 א"ל

חתמה
 ע"י
 חתמה
 חתמה
 חתמה

חתמה
 חתמה
 חתמה

חתמה

בולווה לט' אים אקוור ונפלאו שדסה ה' זמ. והאיק יתנן? ורב מטב הסכר
 בלם ה' חיים דמחוייב לשמח ערקיה אלם אמ נס נדסה לאת. אבל חזאק הוי רק
 דל אד שדסה ה' לכה שמונה. אט האוים רק אוחים שבח זל ילא מלבי, ואנו
 אוחים שבח וכוזא. וזק ר"י. גללוהו כל אים צהינו שיה, וכל אק דאט מחוייב
 ל"כ הודא כי עק דלנוחסו.

הסכר
 ה' חיים
 בשמח
 והודא.

ואת שקאט להקדם כה אלבין שמח והודא. יכולים אנו להציי שכל ברב
 הננין הם ברב שבו. וברב השבח הוי תמיד לפני המדעה. וכל ברב
 שהם אחי המדעה ל' ברב ל' הודא. וכחו ברב המצן וברב הנס. וקהל
 וגפילין הוי הקיבות בעאים אע"כ הוי נכח הודא. [ויש ברב שיכולים לבוא בשמח
 אריא וכל י' שמח והודא ל' נוסח אט סומא מברק יזכר אור הוי שמח. אבל הודא
 וננין מאור מברק אורו הדיבה אט בטדס הודא. וברב השח אינא מתקן
 אי הוי שמח ויכולים לאחיה אלם בלי הנאה כמו אט לא שמח השכו' או אט כפס
 במטה (לשני עקף נבונים) או הוי ברבנות הודא ל' וא"ס אין לאוחים אלא אט כן
 קיים המדעה מלפני מברק כמו שמח לשנוי, או נקל].

ברב
 הננין
 לפני מדעה
 כי הוי
 שמח.
 וברב
 אחי מדעה
 (כל המדעה)
 אינא כה ל' הודא.
 [ויש ברב
 המצן]
 [מתקן]
 ג ברב
 השח
 אי שמח
 או הודא]

וברב אשר כתיב בן של ברב המורה הודא דא מטדע שמח וס
 מטדע הודא דהא חוזים דל בחייה בני ישראל. אבל ברב אשר נמן לט
 וכו' יכול לבא או בשמח אריא דהינו אט ייבי קוצם קריא התורה
 דהא יק משמח למקום דל שנת תורת אור. וס יכול להיות גור הודא
 וס אט עא אחי מדעה הקריאה בלבו צמחיה אט מדעה וכו'
 ברב המצן וברב הנס. ובשמח אט בא אור המדעה אט ייבי
 הודא דל המדעה. אבל אט יבא קוצם וברב שמח אריא הא לא
 ייבי לט שום ברב להודא עלי דל המדעה הקריאה בלבו
 הלכך מזהב לבדק. אשר נמן לט אט ויבי ברב של

א"כ הוי
 שמח והודא.
 א"כ הוי
 או שמח
 אריא
 או שמח
 והודא.
 וגפילין
 קוצם
 מקום
 עלי.
 וצריכים
 הודא
 דל
 מדעה
 הקריאה

ל
 קוי
 אט
 אחי
 מדעה
 הק

ל
 כי

ל
 א
 וכו'
 קוי
 כל
 וי
 ג

א
 וי
 א

א
 ה

א
 ו

א
 ו

ועל זה באנו לענות התורה הן מה שקוראים עסיקה בדיברי תורה.
וברכה התורה ביהודי לא היו של לימוד אלא של לאו שלא לכתוב וכו' ולעסוק
בדיברי תורה.

ברכה
התורה
ביהודי
היו
לא
עסק.

ואי היה הברכה של לימוד היה צריך ללמוד פסוקי אגל הכרכה לא
אלא על עסק גמור
היו של לימוד אלא אין צורך פסוקים. כך שיטת הגמ' (והראשית)

ואי עיקר מחוקי הצרפתים גוס' היו שהצרפתים סוברים שהערכה
גוס' והצרפתים.

נתקן על לימוד וגוס' סובר שהערכה נתקן על עסק.

הצרפתים
והיוואטי

(והדוקי הקדשין וכו' וכו' לצרפתים היו אי מלמד הפסוק מפסיק ברוב
היטח הדעת

לימוד [כרוב מצוה] או למד מפסיק ברוב לימוד [ברוב מצוה].
יולא דאיכא ז' שיטות.

א גוס': הברכה של עסק אין צורך לימוד כלל ולא טהיוס.

שיטות

ב הצרפתים: הברכה של לימוד ובאר דם לימוד לא אחר לא לימוד קודם היום

ג היוואטי: הברכה של לימוד ובאר דם לימוד כי הנטיק וכו' שהנטיק צורך
קרה ככל גרמנות התורה.

אבל אכתי תקשה לשיטת הגוס', דאם הברכה הוי של עסק צדדי תורה

אין
התורה
היא
היא
היא
היא
היא
היא

היני שייך לתוק גין תורה שבכתב ותורה שבעל פה ואין מורה שיעור אל הלכה

ותורה שבעל פה אחר (הוי) או גין תורה שבעל פה בצורה הלכה ותורה

שבעל פה לא בצורה הלכה (לשגמנו) דהא איך שייך חלוקים אלא אם הברכה

הוי של עסק בתורה?

וי"ל דמלמד עסק הוא עיקר החלוקה ואיך בא לרי גמ' תורה ככתיבה ביה

איסור
דלמד
עלמול
וחוקי
היא
היא
היא

היינו ואוקי יתני "והיי" עולם נאך גאונט". וכל כמ דלא גייך של העסק יש לו

איסור לאמו. והאמר צריך לחוש של חרש איסור. ומה הוא? איכא

דאמרי אמר לאמו תורה שבכתב ואיך דאמרי אל תורה שבעל פה וכו'

שידור יב יום די פהת ויאלה גשיר.

ואו אחר להם החמונים אינם מלווקר יאנונים אי זה היו ספן הכתנים או חמוני עזר זה.

שטב

סדר הדבורה: כפס, וצריקה. וצריקה דוקא חסכה. והקטרה היו רק לכתילה ואי סגנו

צריקה
מצב
אל
הקטרה

האחרים אין זה מדבק והגור נאכל. וזהו בנות המא באחו, לאחר צריקה חמוני זהינו

לאחר צריקה ואף אם לפני הקטרה.

הרבה ככתנים: איבא ע' דדוג גרה.

1: רחמים-שים שום וכמו שזכר אים שלם בשם הרבה ככתנים עבי קיוצ שופר.

ע' דדוג
קמטקד
קמטבד

2: גוס-נוס שהוא קודם לרבה ככתנים, האקנו ואקו אבותו ככתנו ברובה כמחמת.

הרבה
ככתנים

ומחמת מחוס' ברובה זו דצריקה חמוני. ומחמת' חמילה פ"ש עבי. ואי שידו לפני התיבה לא יש

אל כפיו" מחמת דמחוי גוס' דלא יצדו מקור לרבה זו, וכדברך נראה המחנה חמוני.

3: רע"י = זוכן מחש דגב. לערך את הים, חמוני גמתי

גשג מחפין ברבה אחר.

יש מפרשים דהיינו רבליה בדלמא. וזו זה שואל גוס דמח ברבה איבא. ויש

ברבה א
שג א
היו ברבה
או לא

מפרשים דחומתין גא' המסן שמו בגיית רב אלא דמחאי לא הכבירה החמיתא.

והכתנים גשג דדוגמא מחש פטורין אן הכול. אלא שלפני הקטרת היו להם

קצת מחני

והא דמחיה פמח' דאי לא מחמת אחרין אהבה רבה היו סימן דלא מחא

מחני יוצר אור היינו מחוה דאי מחא מחני כוזא פון אחרים יוצר אור

כיון שאן מצביינין על המלכות יוצר אור היו היצור הראשונה ואחריהם לא היו בלתי

פמח' היו צריכים לקרא הרבה הראשונה.

ה כתנים קפלו
י דאש קודם
ה דבורה
ש קטרה
פ סטוריות
ל מחני דמח
ה כסוף הלוח
מאיא מחמית
קדמא

א דאיי
ד המח'
ע דברכו
אין מחמת
ו ה צכר קודמי
ה אחרו יוצר
אור

היו מחמת דמח

מ' מדבורים: על המלכות

בויקרא פרק' פירג' אנו לבי אנומי החלואים כגוב בפסוק כג "וישא אהרון את
 ידיו אל הדם ויברכם" וזוהר רש"י דהיינו "ברכה כהנים יברכך ישא יאר" ואה"כ
 כגוב" וירך מדבור הטאט והדעם נכשמים" דמחר שבידך ברכה כהנים
 כשביה עדיין על המכתב, ואה"כ כגוב "ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו
 ויברכו את העם" ורש"י מאמר שברכה זו היא ברכה רצו"ל על הקרבנות
 דהיינו.. ויהי נדעם כי אלקינו דלנו להבליה צ"ל יהי רצון ששנה שנתו למדע יזע"ל
 (וצה ברכה דתוס' נאמן). וברכה זה של רצו"ל על הקרבנות הוי חיוב על הכהנים

סדר
הברכות
למס'
כשמי
של
ה'
יהי
המלאים
וטבדים

אגו

מזה יראכ גסדר בברכות שני דברים.

א: יש חיוב ברכה רצו"ל קודם על הכהנים, ובה"ב אדם חיוב זה נקרא ברכה
 ואתר מורכב ה"ב תוס' דה"ב "השם שניתק לרצו"ל דירק" ובימי המקדש היו
 חוסמים, שאורג לזקק ליראה נדקוד. וזכ"ל חטא ואשם הבדלים מוודאים
 והחשק ולבני שאים הבדלים אחרים שירוד ולשבתה אלו אחרי כולם
 היו הכהנים מברכים ברכה רצו"ל.

חיוב גמלי
לרצו"ל
קרבנות
וסדר
המפלות
ככל
חטא
אשם
לשמים

אח

ב: סדר הברכות ה"י ה' החלואים מהוה הוא מברכות בביה"מקדש.
 שבימי החלואים ברנו ברכה כהנים ואת"ל רצו"ל וביה"מ קודם רצו"ל ואח"כ כהנים.
 ולריבים להבין מדוד דבי. וסם צריכים להבין למה אהרון בירך ל"כ למדע לקדו
 ומה בירך אלו בברכה רצו"ל.

סדר
הברכות
א"י
חי החלואים
מהוה
ואהרון
דירק
וצ' חתן
לגדול

באתר לטב' סדר ברכות בימי החלואים יש למחר ככה:

גמלי רצו"ל קרבנות תמיד הוא אחר הצריקה. אבל בימי החלואים היה
 אחר ההקטררה כי אהרון לא היה יכול לברכה מקדש כיון שצדי"ן לא
 היה כהן גדול. כי אהרון נקדש לכהן גדול על ידי צ' ימי החלואים
 וצבדור יום השמיני שהוא לבדו צדק. ודע שאמר כס' הדיבור
 לא נקדש לכהן גדול. כלכך יידק דה"ב רצו"ל אחרי ההקטררה

סדר ברכה
ק"י
החלואים
תבוא
רצו"ל
קרבנות
אחר
אחר
הזות
ה"ה
נקדש
היוני

א

הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...

הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...

הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...

הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...
הוא... וזה...

ש"ת הנ"ח ספרד במחנה שלנו

הנ"ח ספרד בכלל ספרד דמתי' שלנו ממשלואלת בדיג'ר ד'ז ש"ת מלכד
הברכה. ואלו ה"י דמג"ם (ל"ז גלוי' ד"י) קאב'ד ורמב"ן. והבדל מחמור
למז' כר"י אל"א שהסני' עמתי' ספרד כז"ן וק' שח"י אל"א אנה מקמת באשכח
וכל הנ"ח ספרד נמשלו בפרטים.

הנ"ח
ספרד:
ד"ר
מלכד.

ואל מלמתי' ספרד כל שאלת הנ"ח היא לבי' מלכד הברכה דיקר השאל' היא
אי שייך גורן כז' דיקור לברכה או לא, א"ח א"ן הונחה דחוקים על חג
כר"י אומ' לבי' בונ' דבבבב מיחוד' דברכה, דאשכ' כר"י סבירי בבא
ואן לדג'.

אשכ'
ווק'
ז'
ג' בונ'
היחוד'
דיברכה

אבל הראב"ד חולק על ר"י בפירוט ואומ' וז"ל אמ' בפירוט הברכה וכו'.
מלמתי' כיוון החמ"ן... ולפי' ה"י שאל מלמתי' מדוע פ"ס בברכה משום בונ'
אג"ר וכו' ידעו שאפ"ו בק"ש שהיא מן התורה אין הונ' חדשה ח"ה
משום, ראשון וכו' בה מבנות לשם גרבה כדול"מ ד"ל. (בשם הראב"ד על פירושא)
ומה"ו מוד' הראב"ד דל"י בונ' כללית ורק חולק בזמן האדמ"ק סני'
פרטית לכל' ברב' וברכה. ל' בבבבב בין ב'
ובהקדמ' ב' בונ' היקרות לונ' המל' ה"י ז'.

ר'
האב"ד
י'ק'
דכיוס.

א"פ המל'ד
ז"ל דמ"ה
יק' בונ'
א"י.

בונ' הברכה = awareness of content
בונ' המל' = awareness of mitzvah

בז'ז'
ז"ל דמ"ה
ז"ל דמ"ה

הספיקים
ובכל' ש"ת בלבב' הוא דקדמ' דמ"ה היא ל' מלמתי'
דיבור מוד' על ברכה.

ק'
ט'
ספרד'ס

ובא"ן גורן כז' דיבור: ~~אשכ' ד"ר~~
דיבור מוד' על ברכה.

ז"ל

אמר כפי שגאון על לזקוק הכרח גוף כפי דרכו, אך גוף כפי זקנה
שיך אל כפי דאיכא מהר. [וכרחים חלק ואמר דאיכא מהר דרכו
אלא אם בייק עקלה עתה כפון בארון זהה מהר גלוי במהו מטעם
ברכה ושא קבועה של חלום קרוב העכך אומר דקדוה המה' הוי
מה אלקיון ומה אלקיון, ושהו דיקר מחלקי המה' ומה' אלקיון דתוי].

דרכו
כמה
in
form
sufficient
המן
must
מהר
חלום
חלום
הוי
order
הוי
doubtful
enough
אמר
דרכו

וצהו האידיא לפי כל המושגים (המחלה וקדוה המה') גברנה דאיכא
מטעם מה שיך ^{המחלה} כפי מה' לא. (וכרחים חלק דאיכא מטעם של חלום מה' ומה'
דאיכא ין מטעם ^{המחלה} דשיך).

ובי עזרה ליכא מטעם של עזרה ולכן מהר העזרה היא חסרת
ושפיר שיך גוף כפי זיבור קדוה כיון לכל היכא דלא הספק ליכא מהר.
וכברנה כיון דאיכא מטעם (למה' וקדוה), ולרחם מטעם ומה' חלום היא היא
המה' ושיך עתה אי שיך ככה גובה או לא.

דרכו
קדוה
כפי
דרכו

ורעלה מה' עשור מחודים ידועים דאל דאיכא מהר וכו'ים
לזקוק ע"ה לקרקל. וכו' דהתחיל טוב ומרד לא יכא חוים אנו דשיך גוף
כפי זיבור אל מהר.

מה'
מה'

ובמה' מה' זכה ואחר כיון דלא יכא בלי אמתה עדין היא כרבה
אמר וכו' דהוסיף כיון שלא שמהו חלק לקרקל מטעם כרבה אמתה זאי
כה מהר כמו כפחה בשיכחה אושיכרה.

דרכו
מה'

ושאלה על הדיוני הנחא ליה דאיכא אמתה עדין לא שמה
הכונה. אמר ליה יומן זמן החיותה אלא תפלה כיון דליגרה מטעם

מה'
מה'

גמא כפי נאמה הכונה?
וקשה זהה אל עכ"ל דמה' שמה' מה' זכה לא זכא הא דאמר כל אדם הכונה?
[ומה' הכונה על שאלה מה' זו זהה אל עכ"ל איכא גוסס
אלא אנו עדין וא"ה זכאי הו' חלק הכונה ויא אנו עדין]

מה'
מה'

המה'
מה'

וכפי לדעת דוקטוריה זה פניה ~~למחן הנתיב~~ חזרה זכרה אפוכה יפולס
וז"ל איכא אחיש האיום קרע יפא (ואיט נשא הוי יק לנתח יק)
החזרה לקררה. ונתח ~~בזע שני שלמים~~ ~~שחוד זהו יק לנתח~~

ארוכה
נדשו
קררה
ולי
לשונת

וכן חושב בקר בלעז מדין אך זהו זהו ההוא ~~המלך~~ ~~המלך~~ להכחיל לא ~~מלך~~
זהו זהו. ונתח בין שני התיחלים הוי זהו זהו אף ~~המלך~~ ~~המלך~~ קדודס יכח לקרע
ובשן יק כשוא כמון הפא יכח לקרע קדודס אפל ~~המלך~~ ~~המלך~~ איט רשאי.
והראים מהחממה קרא ק"ש לטני החג לא יפא משוב דאיס עודס
ערב מוליאו".

והראים

והרי מחן שיה לעדנו ממאי ^{המלך} שאול ^{המלך} הדיחוי בנה הלשון: אלא לזי אא
איכא למחי כלוחי הלא דקר ברוב כפומ ואי איכא לא פלוט משוב
ברוב פטחה איכא מיסלברא רשא (מה יא טמחוד) יפא סיפא לזן
יפא והכל כולק אחי כפומ טיש קו מלכור אלא וכו' דכל.

וביא
שאל
דשא
דמ
הדיחוי
ולשון
המלך

ובאחר זה שאר איכא מיסלברא ק"ק ~~למחן~~ ~~למחן~~ דהניא רשא
דפא ביא וסיים כמדד כיון דבמה ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~ ~~דאיכא~~
אלא בספא זכמה במדד וסיים ביוזא הא הוי למחן
ואני למחן אחינו שטוב ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~ ~~אלא איכא~~
ומחנה ולחכ אחר רמחן זערי יומען לא יפא?

וקוטיג
דל
המלך

ונראה דכאן אין זה חברה אלא חגיגה זמורה קרוק אכל
שאר על שיכר בפיה שנה הוי חברה דשפד יודל גיקון וכל דיכא
זיק חג נון זלא חצ אמרמט הרדה הוי לא יתקן ולא יפא.
ואם אשו מדינתו בודה גנז שפד יודל גיקון.
וחיטבג כשו שאול השמי הו החמו גוליא דרמחן.

גירוף דאויכא
נה בין
חברה
וחגיגה

ודונה השמי דאף לעומק לא נאחזי הכרה כמון דשאט כמון כיון
דאיכא גי דרמחן-הברה אין לדדג טיש הכרה זיא או דמחד

ומסקנת
המלך

שנת ה'תש"ו יום ג' פסח וישג לשי"ן

שמי יי אחרונה ביום שני כל ושי' דא.כא י.די חוקתו.

מתוקר ראשונים.

1: ויא לאש ברבוג

2: ויא לא.כא ק"ש.

מתוקר
אמי לא
כא

ואן כי
אזא לא
כא ק"ש
ק"ש דבגן
ק"ש ברבוג.

דינו קיים ק"ש

ובאמ הא כבא לשיא זקיום ברבוג הוי קיום זק"ש זשניכס קדמ' . ואן מתוקר ולא.כא ק"ש

ומתוקר ראשונים בפסח כל שאמאי... שחיות... דרביג.

1: ויא התיל ברבוג 3: ויא בתיל התילם התמעט א פי הפסח.

מתוקר ראשונים
קאמל ק"ש
אמל ראשונים

2: ויא קשח ברבוג
פ"י ויא התיל התילם התמעט

ולשי ברבוג אכפה רבג ואכמ עזמ פשיטא אמ היכר ילא. ולשי

יוצר אי ומדריג דרביג היינו שמדמן זלזיל ופשיטא זאמ היכר לא.כא

ודכשו (לפי צ"ו) השמי חוקת צ"ד אמל ראשונים יאיוני כ"א ומי' או באי ואת

ומאלו הראשונים הסודרים כלל א' הוא אט ד"ש חלוג שם מיומך

בדוקר צ"ד לאמס חסד ובלילי צ"ד לאמס אמע.

ולפי הראשונים האחרים כלל 2: דהשט' הי ברבוג ולא אמס

בלום י"ו דאמל דה"ד י' כאן דלא קיים אף קום קדמ' זק"ש זאינש

דפסח ויאמי. דכלל ברבוג אמל התילן דרי הפסח קיום

קדמ' דברבוג דתקנא דנחיים. אלא הפסח ^{שנעם} מתוקרן קודמי ילא.

אלא קאמל ראשונה ואמל ולי' לוי רק לא קיים קדמ' אלא ש' לא ילא

ק"ש ^{קיום} אמל של פסח ויאמס דכ"א בק"ש אפס. והטעם כדלמי

ק"ש דרביג קודמים ^{דאמל ראשונים הוי הוא תלי} ~~ק"ש אמל ראשונים~~ דריקני' א קיום קודמי

אמל

ו"ן ברמ"ג ע"א ח"י ק"ש ה"ש, ושמ ב"מ.

להראות שאפשר לעזרים.

מחוק
לפני צדק
לכבוד
או בגרו"ח

מחוקי ראשונים המחוקי רבה וכו'.

1: מחוקי המחוקי בדפדף: לרבה לא ילא בדפדף, והפסק כרסה.

2: ראב"ד = מחוקי הוי לכתוב: לרבה בדפדף ע"כ ילא.

3: ורבה יונה מפרש זכ"ס' בגרו"ח.

המחוק
ובלבי
ומטה
ש"ס
ובכרס

ואנתו פוסקים כראב"ד דבדפדף אינו יוצא. אבל אנתו מחוקים כפסק
דל הראב"ד בשב דאם אחי מחוק אוחי צדק ומשט דאנו סגרים זאין ללא מחוק
והמחוק אחי שכן כי נכ היא גרמא. וכן אם ^{החוק} ~~אח~~ ^{החוק} ~~החוק~~ החוק הקדוש
צריך למצור ע"פ שיטתו ולא על המחוק אוחי צדק ומשט.

ויש פוסקים ~~בז~~ המחוק אוחי צדק ומשט אין צריך למצור משט
שארם הכל יום הוא הקדש אוחי צדק ומשט, אלו זה לא שישט
זאנו סגרים דבא יום נמי אחי מחוק אוחי צדק ומשט.
ויש כי פשטים בהחוק המשט.

המחוק
המשט
ר"י

1: ר"י אחי שם כי סמיכות ומחויא ראי' דבדפדף דהיק
בוס'בו הי כי צידה אם ל *nominative* ואם ל *accusative*.
הלכן אם אחי מחוק המשט ע"כ ילא מחין צדק למצור.
2: ראב"ד סובר דאין צי סמיכות אלא כונת הי אפ"י ש"י החילום
הוא לה צדק שהוא החוק, הוא המשט, כ"י החוק שהוא המשט.
וכמו הי אפיקום אחי. וע"פ זה יבדל צדק למצור אם לא אחי
החוק ומשט.

ראב"ד

והלכך למדשט פוסקים החוק הקדוש צדק וצדק למצור אחי
אוינו. ואם לא אחי החוק המשט א"ל למצור לרבה הראב"ד, ולצדק
המחוקי על ע"כ מחוק.

הכלכה

אין
כמה
למה
למה

ואופן הצורה הוא כן.

הוא לא יכול לתקן את

ואם לא את התקן הקדוש צריך לחזור לראש שפלה.

ואם לא את התקן המשפט, א לא דקר ומליו חוזר להשיב אספנו.

ואם דקר מליו חוזר לראש תבילה.

וכן במשיב היות, אי לא ^{מלי} ~~מליו~~ חוזר אותה במקומו. ואי את

מליה חוזר לראש תבילה.

וכן בטל ואתר אם הכסיר את מליו לפני שודר תבילה אינו חוזר אלך אותה

במקומו. ואם את שודר תבילה חוזר להחזיר האמצעית.

למשל יג: בסוף ~~השורה~~ ולא סתקספר כפינה.

בכמה מי בחוק, וכמו, בספר חיים ~~למשיב~~ ^{למשיב} חסרת סופרים, כשם שמש

שתיחתן ~~שתיחתן~~ משנה כך פתיחת משנה. ואם דלא חוזרו משנה

מח' בוצא כובלים הוספנו מליו, ויש כמה זכרים דלא חוזרו משנה זאט יודדים

זהו להם. וצריך להבין איך יבוא לאותן הא ב' ראשונה

וב' אחונית אסור לקרס ה' דלמו. ויא זאבן אין לאותו מליו.

ויש מליוני ראשונים היבא דלא אתן אף חוזרים אולף.

1: מוס' סוברת דחוזרים אם לא אחים.

2: ויש אתרים האורים זאן להציר. וכך את בוסקים.

מוס' האו (והעלתא)

כל ליום תצוקת אלא חמו.

הא חמוה דכדי ~~לשעים~~ ^{לשעים} שדמים להרא שמה.

וקשה, הא בתקן בעינין רק א' שדמים ולמה בעינין באן "שמים?"

והרחק את זה רק קיום התיקנותה בזה צרה מקאווייגא.
ושאף אף לרבי הרמב"ן יהיה חייב תפלה בכל יום מקאווייגא מן הטעם הנכ
זהא חייב אדם לראות עצמו בכל יום כמו בעת צרה.

[לפי הרמב"ם תדנית לא תלוי בצרה אלא בתשובה. וכמו תשובת צבונק גנוק.
והייב תפלה בכל יום בתשובה.]
הלכך רבנו חיים לא קבע תענית עם צרה.

דעת הרמב"ם
צבונק

ומכאן שאלו חומים אמר רחמים גמלה בזה צרה כיו לא רחם עם צב
עצמו אלא עם עם צרה חדרו. [ומיוב תשובה אין צב יצעה תשובה עם
הארי (הא דקדוים תענית בשביל צבונק) אלא יצעה תשובה עם עצמו בחטא
האחר אלעם כל ישראל דוקים צב בזה.]

דקדוק
המ"ו
צ"ל
דעת הרמב"ם
צבונק
דעת הרמב"ם
צבונק

ולפי הרמב"ם, ^{צב} שאט אמרם בזה צרה לא רק חייב הדעה של
והצד הצדוד אגבם, אלא חסר לו בקרב האמת, (אומאין בזה צרה צבונק)
אן שאט אמרם בה' יתברק אלא באמתים) וצב דקדק התפלה היו הוא חלק
י' דיקרי אמרם הנה (אני אמרם).

צב
צ"ל
אמרו
אמרו
צב
צ"ל

וכאמ"ל צב האטור של "לא תלכו את בקר". שהמחוק בקר ואט אמרם
אמין טלד הדלם ואט אמרם שמתן טלד הזוף על יצי גפילתו
(The bullock's nature must take its course)
ואם כך אז הקדק אמר לאיש צב. "אף אני אלק שמתן בקרי,
So too will let nature take its course and
man will be subject to the laws of causality.

ונו... ובאמת זה הדני דמריה צריך לבחור את כוונה צדקה להחיות את סגולה ודורג
מדעו הימנים ~~למסד~~ הוא ענין חסדו כל האורו בולם.

ובאמת הן תירל סברה זו כנורים פירק אי עלי אין פתחן בטלז צדקה
שיגורט על החודש שדס ולקדג של ^{האזנה שדס} ~~החודש~~ היתה דרך שלום.

יראה ^{מסויב} ~~אטיב~~ 15 דהדיקר הוא חולה עם הדבר ולא קבלה עם הדגו.
ולכאורה הרחמים כנעז בסויב שלם דהא ברק ב' הלכה (לכבוד גמלה) הוא
הדגש קבלה אלהא והטעם לו בחשיגו רדיון זה דחלג אלדגו דכבה.. ויסחור
הלבו שלא ידענו דוד שנתנו ידנו רצו זכנו וכו'.. וכן יתנה אל שדבר שנתנו כי
אחי סוקי נחמתי.

חולה
בולעט
קבלה.

ובאמת קשה מהרחמים אופי דגוי וזו היא היקר הסדר וקר ^{בראשית} ~~בבב~~ ~~בבב~~
חולה אלדגם ואהב קבלה אלדגו. דאחי.. טאט דגוי פשטת לבניק ודמתי
יק וכן והי נחמתי ובוטא כחדש ^{עצמות} ~~א~~ ^{אני חושי לדגו גל} ~~פירק אי הלתי א' ס'.~~

וסדר
הרחמים
גמולה
1711
כמסד
חולה
וקבלה.

ובנתיב זה יראה דהרחמים הנין השמי הנה באופן שגדג השמי
דחפשי שלא הכניה קבלה אלהא חמים אנו קבלה אלהא ככל
גמול חולה אלדגו. הלכך כודו כשהאי צריך לפרט חמות הלשונה
חמתו בידיק הלשונה דהיינו חולה אלדגו ואהב חכמים ואחי שמתן
חולה זה יש ~~ל~~ ענין קבלה אלהא ואמר "והטעם איני חושב לדגו זה
אבל הלשונה הרחמים אלו ^{חשיב} ~~החודש~~ הלשונה עמי חמותו אלא כותן
אופן השמי הלשונה וסדרו. ובענין דודאי הוסיף מקורו אל החמותו. דחמותו
מקבל על השמי דגו הרק. ~~החודש~~ ודנין לא נשי הלשונה האמיתית ואהב
הלשונה חדרה ומשי ~~החודש~~ חולה אלדגו והווי הווי קעג ובשמי
אלה עם האורו בדגדג. ואיפש סדר הרחמים הלשונה ודגו.

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

ונראה דאפילו עפי הרהרתי אינא גילתת קין כי הפרשת
הראשונה וכפרת ויאחי אף זכרתי מצאנויות.

קין
אחיו

זכרתי ואתה וזהו "הם" גלתי ~~הם~~ מוחתים" כענין זקרא
פרשת אלו ולא אחיו הם מצאנויות זהא כתיב "וזכרת בס'

כי
הפרשת
הי
זקרא

הי הפרשת אלו "בשכנך וקומויך" הי דקרא גדג קיומך וקרא שני.
וכוונתי אם יקרא פרשת אחרת זאיכא דהם עתה עלת או ~~אחרת~~
~~אחרת~~ כמו כסוף "הקדש" בן אום חכ' זורש חזקן כי אם ונו"י
זקרא' עא יצא.

ואחרי שאל כהנא בויאחי ששכנך וקומויך ה"ה הוי "ויאחי" חייב
גורני. ונסביר עמה.

הנה כראשון מושב דין זכירתי יציאת מצרים הוא חלקן מקדשת
זאת מלכות שמיא. ומפני כך לא חנף אתה לעלמא אימתי גמנין האמת
בזאת אם בלתי פסחה קדוה. וזה נסביר ביתר דומה.

זכירתי
הי
זין
קדוה

זאתי זה חשב אחר רמז חיים זכירתי יציאת מצרים הוא חלקן
של קדשת דהו מלכות שמיא וכמו שהשי (מחילה) אחריה. הניא רזי אחרי כל
מקום שמיא אני הי אשקוית ע מעטות

וכיון זכירתי יציאת מצרים הוי זין בקדוה זכירתי עהאחר הלשון
של היותי, זכירתי "ככתובה" זכירתי פרעה של הבורה, זכירתי
הוי קיום בקדוה אחר.

ואנשי יבנה אתי הויתם זכרתי שמיא הוי ח הבורה כוונת חייב
פרעה לעונה "ככתובה" החשיבה וציאת מצרים וזכירתי עה זכירתי דהו
זכירתי. הניא כי אשקוית אג בזכירתי אחרי מצרים ומי". וכיון דלא כתיב
בפרשת
היה דמאט מצירתי קא או ששכנך וקומויך ~~אחר~~ ניהא אפי קדוה כו

זכירתי
הי

פרשה זאת ביה זכירת ציאת מצרים, וכמו קרי, אסקולג, וויאמה.
 וקוצא ענושד עלי הפרשיות המאונות זכור בהם, השכר ויקומיק.
 הו זין ככתבה נמשך זקא חפרשה אלו.
 ונצא זיש מצוב לאמו ביה פרשה אלו ודוד פרשה אחרג שיש קה
 זכירת וציאת מצרים, ודמן קנדו, ויאמה" אפרה כשליטה.

הרחקם בפירוש האנויות כמג, זכירת וציאת מצרים כנוי לעפרה
 ציצית. והרחקם כרשי אנה במחמתן לקמן זכירת וציאת מצרים
 היא פרשה ציצית (זאת זיה נהגה כעלה צל פרשה ציצית). ושא, ופא
 שאלו על רשי מהשתי שאלו ^{בהיאו} ~~זמאז~~ הראיה טהם זכורה ש' הוי אודיעתן.
 וראיה לראיה הוי אשא זליו: רבי אהו ^{אפרה} ~~אפרה~~ זאת ביה זכירת
 וציאת מצרים פי עלי זכירת וציאת מצרים אנוה, ובפירוש רשי זמן קיש.
 יראג זכור זין קדמאש זקיש. וזמן לא אנה אורג בהרחקם אלוה כפי
 זכורה, והשאל אנקר זל ^{ורוצה לשאלו} ~~אש~~ כה ואספיש כהקלימ.
 זיש סורה זאש ראשנה זכורי זקן כסוק אהו זון המורה היינו
 ח' זכרני ~~שכור~~ ~~זקן~~ הוי קו אשוק אנה, אלו יש קיוה זכור
 אא יקרא ביה הפרשיות האחרות (אוי) (אוי).
 ודוד כסוק לדמן כה קול ששירה.

הרחקם
 כרשי
 וציאת
 המ
 קיוה
 קדמאש.

וראיה
 עזריה

זמן
 חוק

וסורה
 קדמאש

Handwritten signature or scribble

כל פרשה דפסקה אשה אמן (לא) פסקיון.

יב:

בתדנית כז: ומאשה כזו נתוב כל פסקיה דפסקה אשה וקי

כל
פרשה דלא
דפסקה
אשה

רב אחי דרוב משומע אחי פוסק. רב אחי וכו'... גלי קריאה דרוב דאני חלקים.

וכן
פסקה דלא
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

וראה דההלכה דכל פסקיה וההלכה כל פרשה שניהם היו הלכה

הכחלכה. דלאן דל אינה ענין נמשך ג. ככנה. אם נמשך אל פרשה

לא. לא. לא. אחי תר פרשה. ואם נאמר אל פסקה לא. לא. אם אחי

תר: פסקיה. וגבי תליכה כרי ככתבה כזי עם חלק פסקה דהיינו

(אמנות/מקצוע)

"מדעין יבמי לקראת" *technical work + mit* (מטעם)

תליכה
קריאה
מה
דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה

ובקריאה התורה ג' תקנו עשרה פסקים ובלתא פירא. איך אין הכתבה

דל פרשיות אלא אל פסקים ושיך גם כן אל פסקיה דפסקה אשה אמן פסקיה.

וצריך להטיר מטעם אל פסקה דפסקה אשה וכו' שג' נוצאת הגוריה וכו' דיאמר

דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה
דפסקה

אל הפוסק אש ושמ' עם פי הי קיד משנ" אוכל לא יאמר לפתוי וכן

בדור שבת קוניה דרז ויהי זקן יום השש" וכו'.

אבל בקריאת שמך אין הלכה דככתבה" נמשך אפסקים אלא

אפרשות הלכך חר פרשה מקדח לוי. ככנה."

ובמאשה היו כל המאשה כפשה אחת קווא- עכברג דנמשך אל

קט
גלוי
דפסקה

כל המאשה, וכן זכי הלא. נמשך דהתם במאשה היו חר פסקה מסון ככנה

מאשה
דפסקה
התם
יבמי

ובק"ש היו חר פרשה קווא."

אבל כל זה קנושד לקיום, כירוש דלא מודל מה שרש

וענין גבי רב ומשומע היו מסון קיום קריאה הגוריה וכאן כוי חסון

מה
דפסקה
קיום

בקריאת פרשה ק"ש. וצריך להבין מנא אן דהוי איסור

ואפשר דלא היו איסור.

האיסור

אבל מסתריא דהוי איסור וכן קרא דההיכה ראשונה.

ואי אינא איסור תמאנא קדוקי הנה:

הא שמ בקריאה דתלמוד תורה אינא דין דכנתה. ואם דין דכל
פסק דלא פסקא מש. רבנן וכו' הוי תספון גתלמוד תורה ולקרוג גורה
לככתג שלא כנתבו איסור פוא. והיינו פא איסורו "כל דדי שניתן
ב כתב אי אלה רשא דאמרו בלא שיה" צלריק לכיוו מדון
קריאה ואי ליכא פסקן שומר כוזא ליכא קריאה וחסר בקימ דקריאה הלוות
ביתו מדעם גתלמוד גורה. ואין לו שום קיומים אחרים אי ליה לו לאתקומו
הנה דתלמוד גורה. והיינו האיסור.

האיסור
די
דין
כפסק
אי
אמה
רשא
לאומיו
דיפ.

ואפשי דתלמוד גורה דא הוי גלוי בפסק ופרשש אלא כדעין.
ולפי דב סוי אומג לומר גלי פסק היכא דאינא דנין דחקר פסקוק.
ולכן מוצר לומר "ויחי דיד ויהי קוקר יום השש" ~~אלא יום השש בלש.~~
אבל כוזא אין לומר יום השש" בלכז דכיו חסר אלף מהדטן ורק אומג
דומר "ויחי דיד ויהי קוקר וום השש". ואם הא דחלקו בני

פסק
דאמריבא
ופסק
דבבא.
דנין
א
פסק

מדעבא את הפסק "הנה אנכי בא אליך באך הדין" || בדכור
ישמד השם בדכיה דחק || ואם בן יאמא דרומם" היינו מפני
דאינא בך אי דנינים. (דיין קדושין ל). [ובאמא היו ינולים עלתן בפסק
הנה עמי חלקים חטמים צי, דהא ריבוי אמנתא ופק קטן היין הפסקוק
ואלא אמא רש עלתן חלק כדאמן א הפסק דכבוד בך "ויאמר יי אל אשכ הנה וכו"

ני סברו ד"למארי ינולה להכח מדנין שאתין, אבל ויאמר הוי חלק מכפסקן
המא. ולא חלק משני א הפסק "ויזכ וכו" אמר לא חלקו אמי יוצע
גתיהם גתיהנו לא דנג לאמארי. [וקריאה הבורה
דאינא דין דטעמים דכתיב "ויקרא הבורה אלקים" - האדמית אפשר
דצריק כל הפסקוק. משאנ בקראנ גתג גלוי בדנינים.

דקריג
אמרו
דין
לפסק
דנין
הפסקוק

דגל מניס ומי

דגל מניס דקירות פגש פדומה... ארץ עיניכס הולוזת פדומה

ו ופלוס היו הרפור ע"ז ודגל מניס אומג הדקה

ב ומה ינוס לביא סלצית זאל אלזר הם הגנים המאמדים וביור אסתה

(וצריך למד כי כי הי נגיב ובה כל למז מניס כו"ו) ואל ע"ז אה

יהיה הבכרל בין הרפור ע"ז ודגל מניס?

~~ויל על זקק עזר אינסו נביח~~

ויל דגל מניס היו בלי מניס וברפור ע"ז היו גיחז ע"ז מניס. דהא

איסור כפירה נאמרה בפסוק משנ"ל בהדבר ט"ו ע"א וקא ניש אהז תוסא

בשע"ג ומי וננס אשר גרעמניך ראב אה ה' הוא משנ"ל ומי כי דבר ה' ^{ועברו פנס היה}

גצה"ו והמי בפניקין אמות דגבו אפיקוס. ובאמת ע"ז אפיקוס ומניס

הז ברשג הוא. ונראה דאפיקוס הוא בלי מניס. וכל דגריה רדע אין הקדכ

מלכרסה למניס אול מד"ש מניס. בן יהיה בק איש או אשה או

משבט וטקל דמיאשר לקבן כוננ. היום אדם ב' אוקיט עלפת לעדנז אה אוקי

האיים ההק בן ימבם אורש פיה ראש וזענה. (דגריה ברשג וק"ל)

כוהיא אם אוד היה דול מלגה זשפר ודונש ונאן בני ד"ה דקיום המלגה

ובאמת יש לתק דול מלגה לשני תוקים. באגז-הא

דול מלגה פ"א
דול מלגה פ"א

1: דול מלגה לא געש: הרפור מנה דגל מניס הרפור דגל מניס נרכ.

2: דול מלגה עשה: דול מלגה פ"א פ"א. מלגה ובעיר מניס

מלגה פ"א

יו א

שהוא רק אק מספיקי הוא אברהם אב לכל החן איים.

[כבוד רב הוא חזן כבוד האב יותר מחנן. הלך כבוד אברהם הוא יותר
מאברהם וזרק אברהם.]

וקשרי ע"כ ההסבר הוא כך. אלא דים נ"ה בני דהא כבוד.. כי אם

שהיה שמה" וזא נתקב יקרא שמה שיהי. צפירה ה' חייג מוואואצן
דכמתלים מלך ^{מזמרה} מדעב אטו מלבא ממזמרה. צ"ח שמונה אברהם שהוא אב

החן איים מחילא מזה גשום נתי.

אבל אצל יזק, שני שמות מארים כל אחד ואין אחר. ובין את זה מהפסך

שהוא מצטטג, ויסד ישראל וכל אשר לו ויבא אברהם שד ויבטח בנחיים לאלי. אין

לחק. ויאתר אלקים לישראל ~~מלך~~ במראת הלילה ויאתר יזקב יזקב ואתר חנני. (בראשית ח)

כי בשדה שידקב על אצמנו נקרא ישראל. וכשירדו לעלוב הכי הוא נקרא

יזקב. והי בא אליו במראת לילה על הסגור בין ארץ ישראל וחצרות. הלך נשלה

אל ישראל (שכך נקראו עשו) וקראו יזקב יזקב (מזמרה וחזקה) והוא אל ביהא מצטטג

כי אנכי הקלוסי... (שלי)

וצה שם שאתר כחמבן על פסוק כזה יקראו יזקב לראובן כי דעה לא שורד

אלקים ועם אנשים ויזכר אלהיהם בבית יזקבים על שידלנו עם דעה כי אצמנו

כשעלול מחילתו וזה טעם אלה שמה בני ישראל הבאים מלכיהם יזקבועו

כי גשם בני ישראל יבאו שם כי יפכו הבנים וירבו וישלם שמה וכבודם

אבל יזקב הוא דעה כדונה שם.

פרק שני "היה קורא"

חמץ רב יהודי אחרי בין ימאי למת ולכי לא יפסק. יש מחוקק ראשונים אם ידעו

באחד או בין הפרקים.

ספ. ויאתר אינו נכס אלא ביום גלגל: לפיכך הכתוב ורע אל דענינו

לא כן בלילה זה אמרה בלילה דויאתר כן תקנה המשפך לרע ולפי הכתוב כן

דאורייתא. (ר"ל דמאגד בלילה אינו נכס אלא ביום וכו')

ולפי הראי והיא לא אמרו ואתר למה בלילה ביום האמת, וא"כ בא ונתן לאמרו

בלילה.

.. שואל מפני הירא ומש מפני הכבוד"

פירש רע"י דחידו דחידו באם שם בנותו לרעו. דירא מפני לאו זקא

מפני שהפסדו דש"ן, אלא כל אדם שיש לו שלטון, דם בנפש מפסיק מפניו. ~~אם~~

וא"כ קודאי לא יהדק הפסד אפ"כ מפסיק, וכך אם כן שאל הכתוב.

אבל למה לא שירא דהו סיקוח נפש דומה כל שאל שבתה חז"ל השאל.

האכן דומה דה"ל דמפסיק מפני הירא היינו סיסק, לכל זה שמויה ללמד ירא

מפני חלש הדיון כמו זה או א"כ.

מהו דניכנס א"כ. בקונא והיה.

פירש רע"י היינו מתדבק, ואין ראיה למה למה כפי ש החוקק

בן המסקן למסקן אדם הוא ומסקן א"כ דומה למה א"כ המתדבק. וזה ש"ן

לו כנה דומה למה למה מתדבק, וכן אין לו טעם למה וכו'.

והתוס' חוקק וסבור דבבבאי אלא יצא. וירא דמחוקק דע"י וכו' קונא.

הרמב"ם ספר דקדוקא התורה המצרים אפילו בטעם בטעמים. ובך
היה רבנו גי' המציר ככה.

הרמב"ם
אמר
דקדוק
טעם
טעמים

ולא תקשה מהא דפסק בדרן דרב יוסי דטעה ב' אומתה יצא אפילו
בטעם דקדוקי דב' דממצרים בקריאת התורה אף על טעם בטעמים
היינו שב' דין אומד בקריאת התורה דוקא ויוצא מהפסק (בנחמיה ח"א)
"ויקרא בספר בגורת אלקים מפורש ואם של ויבינו במקרא."

הוציא
מחנה
קריאת

מקרא = 15 תיבות

מפורש = 10 טעמים ודקדוק

ואם שכל = 15 הקשה טובה attention

וא"כ יורה הרמב"ם שג' ק"ש דטעה בקדוקיה ~~טעמים~~ (באור ימיה) יצא.

[ואם מצד הסברא טרא דטעם טעמים מחורה טעם דקדוק דה

לכחיים ינאם טעם ככה לשנה הוציא הלאה מהפסק. לדומה:

בראשון, באחד לחודש $\frac{1}{2}$ או בראשון-באחד לחודש [

והא דאין קוראין קריאת שמע בטעמים היינו כי בטעמים בני

הטעם מיוחדים של "ויקראו בספר... מפורש, כירוש קריאת התורה.

הרמב"ם פירוש דקדוקא להציר היינו קורא בטעם לצאת של

כל התורה כולו וחסר כוונה מיוחדת של קבלת דין אלקים

שמים, דקדוקא דהו' טעם מיוחד. וכן תר"י, ובין שיהא מקובל.

הרמב"ם
אמר
דקדוק
טעם

וגם שיהא מקובל מפורש ש' און כוונה. כי כל התורה אומ' וה' אומ' ק"ש.
(אגב רמב"ם טעם צ"ב)

טעם

א) כוונה אלא היא מחדש כוונה של קרא לטעם ק"ש וכן כאשר לא בר' ממש; לקריאה דאומ' של קריאת

אומ'
כוונה

ב) כוונה לצאת שאין ליתן דפסקין מלפניו אן צרתי כוונה

ג) כוונה בלב כל חובה לשם ית' ודא טעם טעם אומ' אומ' אומ' דפסק כוונה.

אין
כיון

כחמ"ג
טעם
מחנה
קריאת

דומה
מפורש

ויקרא
אומ'
טעם
מחנה
לית

כחמ"ג
מחנה
טעם
כוונה
אין

מש"כ פירן האוסו ב"ז

אבל הרמ"ן בהלכות דל סוניה דר"ה כח: אביא מתי דין ראיה דמלת
לריכות כונן כונן דאומת דק"ש לריכה כונני. ותירץ דאיכא הלכה מיוחדת דאורייתא
דבי שמד דלרין כונני. ובינו כונן לר"ה דל הוה כלה. ודל שטר הרשעא דאיכא ב
מינו מיוחדת על קבלת דול מלכות שמים כגב הרמ"ן..לא נפיר ולא בהיר"י.
(והיינן גריבה משלמ)

ש"ס
הרמ"ן
הז
כונני.

הרמ"ם פ"ה הלכת ק"ש הלכ א' אומר דאתו הפסוק הראשון השאר
הפרטים ולא אפלו בקורא לסיני. ולכאורה יראה חנה דשטר הרמ"ם הוא
דלרין דאיכא כונני מיוחדת דקבלת דול מלכות שמים בקריאת שמד. דכא פסק
דכא מי פרשת מדאורייתא, אי א"א לו לפרך ד"ז מדסק או כונן קמלת ^{דאיכא פסק}
לפסוק הראשון, וא"כ ל"ה דסודר דאיכא קדו"ש בק"ש. ^{כונן}
אך ק"ק דהמשלה פ"ה הו"י כגב הרמ"ם ^{דקורא להסייה זא}
י"א. וצ"ל דהיינו או מלמד שמדסק או אומר דמלת לריכות כונני.
(והרב חיים ספר ~~דמג~~ דברמ"ם סודר דמלת אינה לריכות כונני).

כח"כ
סג
מיוחדת
ק"ש.

וכח"כ
משלמ.

וקינא
לפ"ה
ל"ה
מיוחדת
לרמ"ה.

ולרין לומר דהרמ"ם משמש במלת קורא לראש ב"ה מוגנים.
כאז לאי ק"ש ופני לאי משלה. בק"ש ~~דמלכות~~ לומר מי שטר ק"מ
זל על קבלת דול מלכות שמים המיוחדת לק"ש והמשלה רצונו לומר מי
פסקר מלמד מדסק או אומר מלמד שאלו ל"ה המלה. (דכא ~~לומר~~ ^{לומר} ~~ק"מ~~)
~~הרמ"ם דמג~~ וזכר קבלת דול לומר ק"מ ויחידה.

כח"כ:
ל"ה
ל"ה
כונני
או לא

מלכ זל דמלת לריכות כונן אוסו אין לומר בהחלף מלכ"ה המוקדא הוא
שמה גבי שופר.

ורבנו חיים נ"ה ל"ז זל דסודר ברמ"ם דמלת אינה לריכות
והרמ"ם
מיוחדת מיוחדת
כונני.
או לא

ואף אי נמא דמלוג אין צריכה כונע, איה כני להוליא הארי מטאמ אמר כדונב
נראה גרמא צריך סוף. (רבונו חיים)

ה' חיים
א' נס
צ' ריבט

ואי נמא דלא כרמ חיים, ונניא שטא הרמלם הוא דמלוג צריכת יונן כמחומ
מחזקה, למד לרמלם א"ע לרץ בונע גב הפרשיות האחרונות זקש?

אמנו סוגריא
ק' רמלם
צ' ריבט

ונראה לומר דאם קש היו קיום עבל לא היו חסון כונע כיון דאינו כונע הוא
ואי אינו כונע הלא לא דיאם כונע אהיה.
דיש בכלל אמרם מנה. וכמו דבשעת יו"ט אין שיק מנה, ואם דל גבי'ם צריך דוחז
לכני השכינה וכל דאך שיש לו ^{כונע הלא הנה} לא שיק דוד כונע דכא איה לק ^{מלומ} כונע דגולה חנו.
[אך אי היו מדעו קש כמדי החתן צריך כונע]

הטבר
ק' רמלם
א' נס
צ' ריבט
כונע

כונע הלא דקבדאש בפסוק ראשון הרי כונע צי מיוחסת לכולה אף דמחזק
אין לו כעמ הלא ואף אין לו אלה כונע החלומ בשאר. ומכני כך דפוסק
הרימלה ^{שאר} דמלוג צריכה כונע ^{א"ע} (אם לא כרבו חיים) ומה אין צריך שום כונע
הכ"ע הכרומ חול מסוק ראשון כיון דכונע הריא דמוי כונע שבלה מיוחסת לכל
השאר.
הפני

א"י סטא למו אלו נאחרן בכל לשון ק"ש גמילה, גרבה האט, ודני
חדש, סטא, שקודת הדות ושקודת הסקדון.

א"ו
נאחרן
בכל
לשון

קצת קשה: דנהי ק"ש סטא ודני חדש שפיר מחזק הפא דאף
תרשום נקרא בכמה' אכל ~~בכמה~~ בשמן שקודת הדות ושאר

הסקדון למה צריכה דהוי הא צינא שום אין צרכיה?
(פי'א הלכות שקודת)
והרמלם הרי א"ע דשקודת לה קיימים נאחרן
השמן הקודש. ולפי צי יראה ק"ש כי הלכות בשמן הקודש.

דיני
השקודת

א' כמנהג
(ה' גמלא)

והרחק
הפון

והרחק חילק בספרו ככה:

בק"ש וכסותג ומסופסקודת הדקות אחי בכל לשון שהם אניני. אבל שני
ברכות וברכת המזון אחי בכל לשון סתם ולא בסביר, טמניש."

הסבר
ברמ"ם

ונראה להסביר דבשארית, בכל לשון ^{שמה אמר} ~~אמר~~ הד סלבי גבראום. צריך
לדעת כל מלה ומלה. דאי לאו הכי אלא דאין יודד כל הספרה ורק יודדאנא
בזא לא צא דכו מדסק. וכי בק"ש וכסותג. ואף בשקודה צריך לדעת
שהני שקודה ועל מה הוא נשדד וגופן השקודה אף אין צריך פירוש המלים. כלן
אומרי שקודה זכ. בכל לשון טמניש". אבל בברכת ומזון ובברכות
כדי בכל לשון שני הוי ברכה ואין צריך לדעת מוכן הברכה. הלכ
אומרי המדגם סתם "בכל לשון" אף היא דלמא אלא מליני.

היאנדר
והלמא

אבל הראגד השיע ס"ס דברי הרמב"ם ^{ואמר} דה"כא דמ"ד ורמ"ם

לא צריך דקדוק אומרי כיון דנראים ה"מ פירושי. ~~ולדא סוכב בראגד צריך דקא~~
~~בכל לשון מהא מתיין לכל אלה אלא אין צריך דקדוק אמרי אלא דפירוש.~~
וצריך להבין, איך שייך תשובה בשקודת הדקות. וכשקודות
הבקדוקן כיון ולכא ^{כבג} דגדי ממה לרמ"ם: (אף מה)
(במסילה מתי אומרי א' נקרא דלוק אין צריך הכנה ומי בתשובה צריך הכנה. מתי
למד שיש שייך בכל מקום. וברמב"ם מתיין ואמר דקא במסילה ינוי וצ"ל)

צ"ל איך
שייך
תשובה
לשקודה
הדמות

ויש לנו א' שילוב ראשיני.

ע"מ
סיכומ

א צריך הבנה של הכוונה

ב אין צריך הבנה של דאמרי מהם ורק בכל לשון

ג הרמב"ם המתקן כמו שכתבתי.

וה'זוהי הא' הוא דא'צ' לפון הקו'א א'ץ' מ'ז' ב' ש'א' הפ'א'ג' ג'י' א'א'.

ו'ז'ד' י'ש' ל'ז'ח'י' ד'פ'ש'י'ה' ל'נו' ד'ה'נ'ו'ס' י'כ'ו'ה' ל'ה'י'ו'ג' ב'כ'ל' ל'פ'ן' ש'ה'י'א' ו'א'פ'י'ל'ו'
ה'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'נ'י'ם' א'פ'י'ל'ו' א'ל'פ'א' ה'י'י' מ'ש'ס'. ו'ח'י'ד'ו'ש' ה'י'י' מ'ש'ס' ה'י'ה' ד'ש'ש'ת'
ד'א'ג'ו'ד' ה'ש'ס'

ד'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'נ'י'ם' ל'ר'י'ק' פ'ד' ל'ה'י'ת' ב'ל'פ'ן' ה'ק'ו'ד'ש', ו'ח'י'ד'ו'ש' ה'א'מ'י' ש'ס' ג'ז'

ה'י'א' ד'ש'ש'ת' ל'כ'ך' ד'ה'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'ד'ו'ת' ו'ה'ש'ק'ו'ד'ת' ב'ס'ק'ו'ד'ן' א'י'צ' ל'ג' ל'ה'י'ת'
ה'ל'פ'ן' ה'ק'ו'ד'ש'. א'ך' ל'פ' ז'כ' י'ה'י' ש'י'ך' ל'ח'ת'ו'ק'ת' ה'י'כ'נ'ת' ב'ש'ק'ו'ד'ת' ז'ר'י' ח'י'נ'א'

ו'ה'י'י'. (ב'ש'מ'ו'ר' א'מ'ת' נ'מ'ת'ק'י'ם' ס'ו'ת' מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ן' ס'ו'י' ל'א'ו'.)

ו'כ'א'ת' ש'מ'ו'ר' א'י'ת' מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם'. ז'ל'ר'י'ך' ל'צ'ו'ר'ת' ה'ש'ס'. ו'ג'ו'ר'פ'ך' ד'מ'צ'ו'ס' ל'ל'פ'ן'

א'ח'ר'ת' נ'ד'ש'ה' ה'ש'ס' ל'ג'נ'ו'י'. ו'כ'ל' ה'כ'נ'ו'י'ם' נ'מ'ת'ק'י'ם'. ה'ל'כ'ך' כ'ל' ת'ר'ו'מ'ו'י' ה'ש'ס'

נ'מ'ת'ק'י'ם'.

ו'נ'ר'א'ג' ד'א'פ'י'ל'ו' ל'ח'ד'ך' ד'ק'ט' נ'א'ח'י' ב'כ'ל' ל'פ'ן' ה'י'י'נו' ח'ו'ל' ל'ש'מ'ו'ר'. (ד'ב'נ'ו'ת'י'ם')

ו'ה'י'י'נו' מ'ש'ו'ר' ש'צ'י'ר' ה'נ'ב'ו'ב'. ז'כ' ש'מ'י' ו'ז'כ' ז'כ'ר'י'. ד'ל'א' כ'מו' ש'א'נ'י' נ'כ'ת'ך'

א'ט' נ'ק'ר'א'. ו'ק'ו'ק'א' ה'י'י' ש'מ'ו'ר' ד'ה'ו'י'ה' ו'א'ז'נ'ת' ו'ק'ר'ך' ה'ח'ה' ה'מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ן' מ'ק'י' ל'ט'נ'י'ך'.

[ו'א'נ'י' ק'ט'ה' מ'צ'ו'ת' ה'ס'ק'ו'ד'ת' ו'ה'ש'ס'ת' ז'כ'א'י' ל'ר'י'כ'ת' ג'ם' ה'א'פ'ו'ס' ב'ו'ד'א'י' ל'א' ו'ד'ל' ת'ש'מ'.

ו'א'י' א'י'ן' ל'ר'י'ך' ש'ם' ה'א'פ'ו'ס' ה'י'י' כ'נ'י'ם' מ'ה' ח'י'ד'ו'ש' ה'א'מ'י'.

י'ש' ב'י'ר'ס'א'ת' ה'א'א'ד' ב'כ'ל' ל'א'ן' ו'כ'פ'נ'י' ה'ה'ל'ש'ו'ס'ת'י'. ו'ה'ת'ו'ס' א'ר'ס'ו'

ד'ל'ש'ו'ס'ת'י'. ו'א'ח'ר'י'ת' א'ר'ס'ו' ב'כ'ל' ל'א'ן'.

ו'ל'פ'י' א'ר'ס'א' ב'כ'ל' ל'פ'ן' א'י'ן' ל'ר'י'ך' ש'ה'ח'ז'ק'ת' י'ב'י'ן' ה'ל'ש'ת' א'ל'א' ח'ן' ש'י'ד'ת'

ה'ל'ש'ת' ש'א'פ'ר' ל'ה'י'כ'י'נ'י'. ב'כ'ל' ל'ש'ת' ה'נ'ש'ו'ד' א'4' ז'ת'א' ד'ל'ש'ת'ו' א'י'ש'א' א'ל'י'נ'י'.

ו'ל'פ'י' ה'א'ר'ס'י'ם' ד'ל'ש'ו'ס'ת'י' מ'ז'ר'י'ת'י'ם' ש'ה'ק'ו'ר'א' כ'ד'ל'ש'ת' י'ב'י'ן' ת'ר'א'ש'.

ו'נ'ט'א'י' ד'ד'ק'ד' כ'מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם' ה'א' מ'י' ה'ו'י' ק'י'ן' ז'כ'כ'ת'ג'ב' מ'ק'ו'י'ם' ס'ס'.

ל'פ'ן' א'ו' ז'נ'א'ת'ת' ג'ת'ר'ש'ת' ו'ל'ר'י'ך' ל'ה'י'כ'י'נ'י'. (ל'כ'ו'ר'ת' א'י'ת' ק'י'ן' ד'ל'י'כ'י'נ'ו' ב'ק'ו'ר'א' מ'י'י'ת' ת'ר'ש'ת')

א'ו'
ז'כ'ר'ט'
ז'כ'י'ך'
ז'ל'י'ך'
ה'ש'ק'ו'ד'ת'
ה'ד'י'נ'י'ם'
(ו'א'ג'ו'ד'ת'
ו'ס'ק'ו'ד'ן')

ש'מ'ו'ר'
כ'מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם'
נ'מ'ת'ק'י'ם'

ק'ט'
ז'כ'ל'
ל'פ'ן'
ו'ש'מ'ו'ר'
ד'ה'
ה'ל'י'ך'.

ב'
א'ר'ס'א'ת'
ב'כ'ל'
ל'פ'ן'
ד'ל'ש'ת'י'.

גורה בכל לשון נאמור.

אם מומר לקרא בתוך ברומא או לא יהיה גלוי אי הגוה נאמור
 בכל לשון או לאו בכל לשון. דהשאלה יהיה אי בכל לשון יהיה בכתבה.
 ומורי לקרא מברום.
 אי נ' ג' ג' בכל לשון אז בכל לשון שבא חי בכתבה, ודברים שבסג' אי אינה
 דמאי לאומם כל ס' ומורי לקרא בתוך ברומא. ואי נ' ג' ג' דוקא בלשון
 הקודם אז אין צ' ככתבה" דל' רק אלשון הקודם ואין התרומם בכתבה
 ואז מורי לקרא ואז אמר אסור לקרא מברום, דדברים שכתב אי אהר רשאי לאומם
 גדל כה. וצ'ו המלמקת רבי ומכמים כאן. (א בכל לשון הוי בכתבה או לא)
 קדמאז הוצם להביא ראיה מק'ש למה דגוה נאמור בכל לשון או לא, וזוהי המו דאין נה

תקום
דג' ג'
ג' ג'
אומי

ראיה דיש שצורת הכתוב דאינה צ' שפני.
 וקשה, דהא משני במלה בסוף א' ג' ספרים נכתבים בכל לשון, ורש"י
 אומר דוקא בלשון יו"ט. ואז מה המלמקת דמורי כן בזנין יש בה משני
 מפורשת?

משני
במחילה
ספרי
נכתב
כל
לשון

וירא מהמשנה שם דמורי נכתבים בכל לשון (או דוקא ה' ונ')
 אליא דרש"י) ובכל לשון הוי בכתבה". אלא צ"ל דלדב' איכא קדושה
 ספר גורה.

(המקום
ספר
דפני
היתר
כתובה
אל
איכא
קדושה.

והרמב"ם ספר ג' קדושה ספר דלית לספרים אל המורמאיה
 בכל לשון קדושה ספר אל דמורי לרומא לכל לשון. ובדין דצנ

פ"ד דאין ה' ספרים ומצוות אל ספרים נכתבין בכל לשון ומצוות באמצע"

הוא רק בביתו כתיבה. אבל הקדושה ספר הו"א יצ"ל אסור.
 ק"ש ל' העכו' ~~המלמקת מורה~~
~~מורי לקרא מברום~~ ~~מורי לקרא מברום~~ ~~מורי לקרא מברום~~
 (א אי נכתב או לא)
 דמורי לקרא מברום נכתב או לא ואז בכתבה א קדושה ורש"י
 דמורי לקרא מברום ספר או לא.

ל'
הלכות
דספר
גורה.

ובודאי אומרים נכתבים חלוקה וזהו כתיבתו ופוזאי אין לחוש

אומרים
נכתבים
מהו
כתיבה

קדוש ספר תורה. דלמדנו אמסוק. תורה כי האמה בני זקנה קדוש ספר צריך זקנה

כתב אשורית.

והיאיה, דהא במשיכה נאמרת בכל לשון. וזה אינו מה דמשיכה אינה אלא מה

מהו
משיכה
קדוש
ספר
תורה
כתיבה

אלא איך נכתב על הקלף בדיו ואשורית? אמר חסדא דבבלי ^{צ"ל} אמר דבבלי דין היתר כתיבה

ובודאי כדי לקבל קדוש ספר תורה צריך להכתב על הקלף בדיו ואשורית. דבא ספר אטא חסדא

רק אם יש לו דין קדוש ספר.

ובאמת צין היתר כתיבה הוי החלוקה דלדל בין רבנן ורשב"ה דרבנן סברי מותר לכתבה בכל לשון

חלוקה
במשיכה
היא
היתר
כתיבה

שכא ורשב"ה סוכר זקנה כיוצא.

ובמשד לקריאה בלבד, אי קריא בכל ספר שהוא הוי אמרם צוקרא בספר האותיות אלקים" הוי

דין כתיבה ומותר לכתוב כל ספר, ואם אמר לקרא בלבוש כל ספר כתיבה. ואי בלבד קריא

זקנה בספר מורה הוי אמרם צוקרא בספר האותיות אלקים" הוי דין קדוש ספר.

וכאן פשיטא אומרם במשיכה בכל לשון ולא אומרם נכתבה בכל לשון. דכל בדין

הואי כאן הוי על קדוש ספר. במשיכה הוי בדין מן תורה באך נאמר למשה. ובדין פשיטא

הוי אי בלשון אומרם יש לו קדוש ספר או לא רק היתר כתיבה.

קריאה
בלבד
אי
קריא
בכל
ספר
הוא
מורה
הוי
אמרם
צוקרא
בספר
האותיות
אלקים

ומהוסי' וקושייתא משד נבדלנו דקדוה בלבד הוי הלוי במחלוקת פשיטא כאן ואפשי

דנכתבה ואם לא יהיה קדוש ספר ולדין לקדוה קדוש ספר ^{ואם} קריא זקנה בספר מורה אי

בכל ^{האותיות} במשיכה קדוש ספר. ולראשונים אמרם כאן כדמחלי' הוי מוכח דקריאת

הוא
מורה
הוי
אמרם
צוקרא
בספר
האותיות
אלקים

המות בלבד הלוי מחלוקת פשיטא משיכה הוי רבנן ורשב"ה אי נכתבה בכל לשון. וטדאי חלו

צריך קדוש ספר כדי לקרא בלבוש. ואם בלבד יתירו לקרא אגידו חסדא. (והראב"ה

בפרק אי בכות סוף נהג. התינו לכתוב יוני"ת משד דכתיבת כתיבה ואלה אין קדוש

ספר [דקדושת ספר הוי זקנה בלבוש יתירו] משד דכתיבת כתיבה ואלה אין קדוש

ובינינו כדבארש שכא. סוכר ובכבוד אי קדוש ספר (ש"י)

תוס'

סיכא
דגוס
דבר
תנ"ך

מאונק
ר"ג
ותנ"ך

הספר
קרב
זוטרא
ורג
יאשיבו

בא"ז כרמל זכור לזכור ודמיון דמיון כבוד ימ"ה קיום כרמל זכור
ואי כרמל זכור י"י דאורייתא הרי יריב דין זכור ואי יריב גלו ויך התורה נאמרה וכן כרמל
כרמל וכדברנו לדילן אלא מסיכא דגוס קרמל זכור דמיון דמיון וזו מדבר אינא מאונק נתיב אלא עדין
אמרינן אפילו בדל פה ורג' אלא כמיה דגוס נאנך וצ"ל דגמ גוש נוסף ואין זה מדקדק דזכור
ושאך דקדק דזכור דגוס עלה היה הימא פרה "במקום" בבוריה וזו מדברוג

מה דדבאן צריכות בוננ דברי רבי אליעזר.

כירוש רבי' ג' בסוקים הראשונים.

כירוש גוש ב' בסוקים הראשונים.

אמר מר ר' יאשיבו אמר וכו'... צריך להבין מהו הכין של בוננ בלי קריאה. (זה יאשיבו)
ואם דין זה זוטרא דמזניך בוננ דוקא בספיה הראשונה.
ו' יראה אמאן דג' פשוטין דאורייתא. ורג' זוטרא סבר דבוננ פרה הראשונה

מתיחסת אל לפשה בשניה. הלכך בפשה בשניה צריכה יך קריאה ואין צריך בוננ.
אלא כמאן צריך בוננ יך בפשה א'

דבוננא בק"ש יצטרך בוננ דל כל ג' הפשוט ידיו אורו הדבר כמו בתפילה שבתפילה
(בזמניה יצני תלמידי)

פסק הרמב"ם דזכור סודל להתפלל כי הוי חסרון דבוננ' ואל בתפילה אל בוננ בלתי

אם בברכה הראשונה ולא אם נגמרה באמצע התפילה איכא לא יצא כי שיכור הוי

הפקדה מבוננ. דכוננו שבברכה הראשונה מתיחסת לכל הדרכות ואם זכור ^{בשום} _{קיי}

ברכה הרי מופקד מבוננ. כן בק"ש צריך בוננ בכל ג' הפשוט במהות בוננ

אלא כמאן הבוננ ע"י רק בברכה הראשונה ומתיחסת לפשה שניה כל שום

חדשה בעי. [היא אם מפקד הבוננ בידיה כשון אם דובד מלאכה בדת קריאה בישא

שניה הוי הפקדה וכמו גע']

ורג' יאשיבו סובר דליכא לצה בהתיחסות בוננ לפשה שניה ואם

אינו יוצא מבוננ דפשה א' אלא צריך טענה מיוחדת לכל פשה וברשה.

וע"ז סובר דא"צ קריאה בפשה שניה כי פשה שניה הוי ^{קבלה שלבא} _{אחד}

טהורה מאיכא בפשה ראשונה דצריך אם חדשה הוה. ולאך את צה מהפסוקים

כמו שבמוב בשא עליו. ובפשה ראשונה כבוד "דל דליק" פירוש

קיום דל ידיו בוננ, ומפד ואת כבוד, וקבירת ה"ל פירוש חדשה דל"ז

קריאה. אלא בפשה שניה אל בלתי אם בוננ דפשה וידי קיום הוה חדשה ראשונה.

שיעור ל' יום ד' פרשת ואל

אמר יי' אל ה' נגן בר מי דוקא אמר רב יהונתן על לכתך קמחיה.

פרוש כל היבא דלרין כונן לרין דמידיה. ומהי הנה הוי אפיכא דרא דמחר זכונב
הוי עד דל לקק. וכו' שיטת התוס.

אדם הראשון נבט בשם בהים ורשעא דאל לר' דמחר רין פסוק אמר קדי
כונן מה אמר לרין לדמוז עד דל לקק. ולמה ולר' דלרין כונן בפל פרשה
הראשון לרין דמידי כל הפרשה.

וראק דכ' סוכרים דמידיה גמיה בכונן. והאלכה הוי אי תלויה
דלא פוקא ליה דודלקין ור' כל הפרשה
בחדשה בכונן או תלויה בחפלא זכונב ני הפסוקים דכתיב בהם כונן

לר' כונן. והתו' סוכר דתלויה בחדשה כונן דמחרא, והראשון
סוכר דתלויה בחפלא דכונן. ^{אם כן דלא מיכדי} ^{מהא חפלא אחרת} ^{דלא} ^{כמה חפלא אחרת}
כונן הוי דוד דל לקק. אלא אל ר' דמחר רין עד דל לקק. אמר לרין
דמידיה לחפלא זכונב דהוי דוד דל לקק. דמחרא לר' בחפלא זכונב הוי
עד פסוק יי' מה חדשה כונן הוי עד סוף הפרשה וא"כ לרין דמידי
דוד סוף הפרשה.

ומה שבכונן פשוט הקודם דמחרון הוי חמשה כונן אלא בחפלא דמחר
כ' מורי דוד דל לקק נראה דמידי ראייה לר' חמשה ט' זכונב
... וכתבתי הכל ככתב אפילו צמאית' כירוש דהיינו חושבים
דבר רין הפסוקים דאת בהם קמחיה דהיינו עד דל לקק וגו' אל.
גם וכתבתי הכל ככתב אפילו צוואות.

ודמוז ראי' מחר זכונב אמר ככתב סיגי גמלין דלרין לכתוב

כס
כ"ד
כ"ה
כ"ו
כ"ז
כ"ח
כ"ט
ל'
ל"א
ל"ב
ל"ג
ל"ד
ל"ה

ג' דמחר
דמחר
דכונן
גמלי
דלרין

הפרשה דיינו במוג נמי. (ויבין מענגעליש) טראכ נאמען דס, בלא סולי. ופסן התקין
על הפרשה ק ו ולואו.

ט"ד ז' 48

הרחיק פה הא קש חי אזכרה: (ע"פ)

ג. מי שיהי מהלך דא ראיון דחוד בסטוק ראון והוא קורא בשהא מתוך.
ד. מי שיהי דעם במאכה מבין עד שיקרא פרשה ראונה כולה. וכן באומנם
... כפי שלא תבא קראתן דרא.

שמי
הייחוס
בכונה בקש
מגן
ומאכה

י. ראי דהרחיק סגור דדמיה כיו דין בחדשה בכונה והוא פוסק בלוי
הלכן צריך דמיה בסטוק ראון קורא. וכמו הרגום דל המיו דידן. (אלא דמיון
אליכא דרא) אבל עימי מטל הכונה דכוי הפקדה מהכונה. דדמיה יק
מוט העלות קיום המלוה הלכן אם מהלך אתר פוטק ראון אין דכך כלום. אבל
מלאכה מטל הכונה הלכן אתר לדמות מלאכה כל דוד דצריך כונן דיינו כל הפרשה
הראשונה. (וקשה לי לחי לא צריך הפסקת מלאכה כל ז' פרשות כיון דכוי כל ז'
פרשות המאוריות. מי מלוג ציינו כעם נודע קשה דהא מלאכה כהפסקתה סגור אלא איה דמי
הפקדה יק בכונה המיוחדת בקש ^{ע"פ ז"ל} ~~דמי~~ א' כחא דכונה המיוחדת זו הוי יק דפרשה הראשונה או
לא. וכשא יק א' אצל ענה כלל דמי מלוג אצל ענה, או שפירא כונן ומלאכה אינו מקוד
כעני נה אלא אחי בקש ^{ע"פ} דמי מלאכה מקוד כונן ומלאכה מלוג מלוג סגור דמי
המיוחדת הוי יק בבכונה המיוחדת וקיימת המיוחדת הוי יק כונן דמלוג ולמי יכירי מלאכה אישא
צריך מקוד הכונה המיוחדת? וקשה לי ודוק

הסבר
דמיה
מפקדה
חדשה
כונה
ומלאכה
מפקדה
בכונה
ומלאכה

יב. דמי מלוג ^(עלמורגו אוממו) פקש
רבי הודו הנשיא סגור סרוטא ^{מכונן דהא ששן} ~~דמסית~~ ^{(א) פקש}
וכאי שישון, והכחיל חולק מדם רשבי השגה דמסיתין לקש ואין מפסקין
לעבליה, וזה רשבי דמורגו אוממו אבל אן אפילו לעבליה מבסקין.
אלא קין דהא אמ רב יהודה הנשיא היה פטור מןש מסני שבאימורו
שם יש דמיה דמי אמי פסוק ראשון?
והוא ^{המשנה} ~~דמי~~ ט"ז ט"ז דמי קורא קורא קורא קורא קורא

הסבר
ככונה
מכונה
(כידוע)
וקשה
הכונה
והוא
ומה
אמי
דמי
פסוק
ראשון

אמר רב אלעזר כהן דייק מחאלי ברי מרבה מחיה דייק אמר יומא... אלא וטאנא טעמי יצא...
 קצת קשב לפי ראשונים הפוסקים דכל פרשה הראשונה או כי הפרשה
 אולי בוי מחאלייתא איך יצא בפסוק הראשון ונחא שאמט דל דין דרבי יהודה
 הנשיא אך יצא בפסוק הראשון?
 ולפי רש"י נחא דכתיב דדשינדייפה בפסוק הראשון קול דקרא
 כלל פרשיות אלא צריך להיות נדרי יפה בפסוק ראשון כפי ענין כפוזן.
 אבל לראשונים אחרים קשה.

אם
 ק"ש
 דמחייב
 ויך
 יצא
 בפסוק
 הראשון

ק"ש
 נחא

ב

ולחג"ה קשב טובא. חזא כזאמרו דהא פסק דכל טי פרשה
 מחאלייתא ופסקי לאי אנטו טינה דצריך לקרא רק בפסוק הראשון וכנה
 יצא. ודוך דהא פסק דין כה דאנטו טינה שמ גבי ק"ש דמחייב וט
 שמ גבי ק"ש דל מחטה. ולפסוק קשה דהא אי בשל שרית די בפסוק
 אלא אם אנטו טינה בשל ק"ש דל מחטה לא כל שכן ולמה ~~פסק~~ פסק
 דן כה גי פסחים?
 (דל ק"ש כמחנה פסק גהז ק"ש פה ה"ט י"ג י"ח חצרון אמר... ומכאן ואילן
 אם אנטו טינה אין חצרון אמר". ודל ק"ש דל מחטה פסק בפרק
 מחטות ופילג הלכה ג' ואם אנטו טינה קורא אפילו פסוק ראשון או פסוקי
 ראשונים ואח"כ יטלא

דמחייב
 ק"ש
 אכתי

מחייב
 גמרה
 חזר
 ופסק
 דין
 ק"ש
 דל
 מחטה?

ט"ז
 דמחייב

ונראה לומר דק"ש שניה הוא אמר מלוא הצידין ככתבין
 כ"א דהדיקרו בוי רח מחטה וטעמי
 דכל שאר מלוא הצידין ככתבין בוצאי צדין כל דמחטה ככתבין
 ואם חסר מקצת הכתב הרי חסרי הכתב. דהא גמ' ז"ל דן מחטה וטעמי.
 וק"ש י"ט ליה יתרון דל כל מלוא הצידין ככתבין
 דמחטה קורא כה דמחטה כמחטה כולל י"ט דה קיומי' ~~ככתבין~~

ז"ל
 נח
 ק"ש
 ז"ל
 יצא
 מחטה
 ככתבין
 דמחטה
 מחטה
 אם ג"ש
 ככתבין
 חזר
 ככתבין
 ז"ל

קבלת דם חמור ובכרת יצא חללים.

לא קבלת דם חמור שמים על אפיק, ידא, תלמוד דפוי. ואם הקיזים חללים

זבדק
שם נח

מחללים זיכור לזאת חללים אל בלי לזאת כל החמה פתורני.

קיומים
זכור

~~דמלקת קבלת דם חמור שמים וקבלת דם חמור זכור יצא חללים זכוריים~~

זכוריים
מקבלת

בזים פשים. ואם הדבר, כל היבא זקרא הפסוקים זכוריים קדמי יטו

בזילקיים
זכור

זה הקיום אל זכור או בקבלת דם חמור ובכרת יצא חללים. זקנה פתור

יבנה להחלק זכוריים זכוריים פשים פשים. וזקרא ^{טעור} ~~בשילוב~~

כל הפסוקים התורניים יגיה או קיום אחר זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
מקבלת

רק פסוקים אחרים

ובכור יהודי הנשיא היה פטור מכל תיוב קש. ורלב לזכור על

זכוריים
קיימים

זכוריים ולקבל קבלת דם חמור שמים. וביזר רק בש קיומים אלא

קדמי
(מלכות)

לא אהיה זכור וזכור זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
זכוריים

קיים כאחרים הא פטור מכל זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
זכוריים

והראיה לשיעור זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים
זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

הן קאמי וכו'... (זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים)

אבל הדמיה פירש בפד הלי קש הלכך ד זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים זכוריים

ולאמר אכילו פסוק אחד קודם שיצאו לשורר יתחילו וזה לא יתחילו אלא
ימחו את האבנים ואחר שיפסקו חכם יתחילו לקרוא ("

ודק"ן צריך להבין חכיון דמאורייתא היא למה לא יחזיר יתן לבל
הפרשו התורנים ולצדנו דד שיקרא הכוז?

ויל דיתן הוי אנוס, וכמו ברבי יהודה הנשיא דפסלו נק יתן
פסלו. אבל אף זהו פסלו מטעם אנוס א"י קיום אחז דקדמ'ש
דאיט נפטר בה לא דל יזי שני ולא דל יזי ליחז, וזה לקיום
היראונ' דיתוז. הלכך יצדנו דד שיקרא פסוק היראונ' .
(ונראה מזה דבא דרב יהודה קרא פסוק ראשון בדי מטעם חובת
קדמ'ש דיתוז דלא נפטר בה מטעם ליחז ולא כמו שקאינו מקודם
דרב יהודה רב' עכ"ל דליתא כ"ו ולא ה"ע אח"כ.)

וזה
קשה
משיני?
ויל
דאנוס
פסלו
מכא
הקדמ'ש
דלית
יתוז.
נק
הקדמ'ש
הלכך
יבין
משיני
דפסוק
הראשון

תוס' י"ג דה וואל.

צריך להבין למה גופ צריכים לאחרי דהלכתא כרב יהודה?
וילתא מזה דאם הדין כרבי מאיר בק"ש אז יהי אסוי לדעת לקדש ולקדשה
ורק מפני שפסק כרב יהודה מורי לדתא. וצריך להבין.

ובאונ' ומיני ספי' הדיא חזי' (בתשובת הגאונים) לכא
ט' בהדין דזה. ואחר - ה' מדעב באוקבו' א' מלך ושלך גמזי' א' אב
ג' שמתו' א' מלך ופ'ז ב'ים א'ז א' מלך וא'י ג'עכ' א'י ו'ה' א'י...
ה'י מ'י'י' א'ת' ד'א א'י'ו ד'י'ז ש'א'ת' א' מלך ו'י'ז' ד'ע'ש א'י'ו' א'
מלך א' מ'י'י' ב'ה'ס'ו'ן ד'ק'א.

מרב
הוא
הגאונים

יראה דשיטת הגאונים היא דמסוי לדתא לקדשה דמ'י'י' ע"כ

ולא דיש שלשה שיטות בולטות.

במספר בקש יגלה.

1: זאונים : אסוף למחרת. כי אין חילוק בין כבוד ויראה לקבלה ופאור מנייה

2: גוס' : כיון דהדין כבוד יהוה, אצ אף דאין חיוב לדנוג כשדנוג

אין אסורי.

3: הראש וראשונים האחרים : מחוייב לדנוג באמצע קש כי קדוש

בנוייה על הסם דיראת הקדש נבוי חובה. ואכ מחוייב אף למה.

ולראש וראשונים האחרים באותים דקדוש בני על חובת יראה אכ

לכאורה קין למה יהא אכר להגמלם הקדוש או לעלות לכות גריאה למאז

הקדושים, דהא ר"ח ס"כ מורי דשואל מפני היראה ? ויל דיש לו חיוב

דניג קדוש דוקא וכבוד חיוב בני על יראת אדם אין לו חיוב כלל לאשאל

דההוא חיוב בני על ורק משיב הוי בני על יראה ולא שאמר קדוש.

ולדנוג פסק הלכה:

אל אם ~~אמר~~ מותר לדנוג ^{הקדש} קדושם באמצע קש מיראתיה מ"ח ה"ח מן

למקרים יודים של הקדושה והקדש. ובקדושה הם "קדוש קדוש קדוש ד

לכ-ג מלא כל הארץ כבודו" ואם "בין כבוד ה' מחקומו" ולא

יותר. [ובדנוג אסורי לדנוג "קדוש" כי הוי למעשה כבוד

הקדש ממתל בקדש בני לגר רמז כמו שפארט בני שימורים הקדושים

ואכ נבסוק בזה למחיה ואסורי בפסק הקדש כי אמר בצדק עם הנוהג.

זיק מפסק למה בפסוקים אשר הם מדיק הקדושה דהיינו השם המזכיר

למחיה כי הם נכבדים בעקר הקדושה דשדדו האמאם. אכל פסוקי מחוק

הי לדנוג "הוא בתהלים ולא מדיק הקדושה אכ מן מפסקין לדנוג

קש וכותיה
הפסק
לקדושה

יד

ולקדש ידנך אתך בששה מקומות ולא יזכר

ו: אתן הכהמן אחרי בשמן קריב ואחריו

ב: אתן ^(מזבח) זיהא אלפי רבך וכו' ושיט אותה אחריו מלך יג' ב' ד' י"ג

ג: ואמן אחרי כהן הוא דהוא סוף זיקב הקדש י"ג דיקב הקדש וישא חוספי ולא יזנב

ובאמצע שמוע זשכה הדן לקדש ולקדוש נך הוא

בזא לא יזנב בגטוי האלים. ויש מתקרב בין רש' וגוס' אם יזנב בהרהווי הלך. והבלטה כרש' שיהדבר

רש' יסורה דגהרהווי יזא מלד שואז כדונך דשואז כדונך מודיל לקיום

ואן הרהווי הפסק. הלכך יהדבר ויקיים מלד קדוש וגזא אין הפסק. והלכה כרש'

אל תזנב חולק ואחר מתי: אם שואז כדונך וזמ הפסק אז אינו מודיל לקיום כיון דאזי

ומה שואז כדונך מודיל לזבי קיום בזא י' היה הפסק דהרי הוא כדונך בסודל

אלו אין הלכה כגוס' הלכך באמצע שי' יכרהר גלגל כפי לזאא כי הפסקים

שהם זיקר הקדוש ושי' בזיקר הקדש יהרהר גלגל

ולמי חוד יט:

ב' ק' יפסק ויאמר מודים (או מודים אשט לק' טו לא זכא האמר

כוי תוש שקדוה לזיקר וזיקר כוי יקבזאא זמקום וקיים זה בזמל

ומשמע דשנה יכרז ויהרהר אבל לא יאמר כלום

כפי שזא זכרפסק

התוס' כוברים דלא יזנב אתן כלל בין הרב שאם ישא

הגבילה. דאזי אשלו משיב מפני הכבוד ושואז מפני כיוצא בדההוא

אז
אז
יפס

טכר
זין
יכרז
הקדש
מתי
כוי
חולק
הפסק
שואז
זמפי

סכר
התוש
כאן

החולק
דן
התוש

מנכס
התוש
זמפי
אז ישא

הכחמים

באמצע
שמוע
זשכה
הדן
לקדש
ולקדוש
נך הוא

רש'
וגוס'

מודים

בין אמר
מפנה

ולכאורה ק"ק הא אהא יהיה יותר תמור ממלך הפסק בק"ש (אחשבה
הפיק לאלו המאמרים דבזואי אסור להפסיק באמצע הפסוק ואלתא אלא מפני יראה והפסקת אלמ
מפני כבוד הוי רק ג"ן הפסקים) (ואלמג דמלך תיים בזואי ק"ש דהא הוא מניא ידעמג אולי
עפ"י הכבוד הוי הוי וזכרון לפ' הסדרה הוי לכך ^{הייג} ממתיך לענינו)

למח
זא
יפסיק?

ויל ^{דכתיב} שום מפני הכבוד הוא מחיר וזמש שבפסק באמצע הפסוק
יהיה יותר. ולא שאכא הוי הפסק כלל אלא שחוי הפסק ומחיר להפסיק. (אודג הפסק
לפי הדת). ובמסיבת אאולה לרפ"ה יש שט חלופות האחד שא
יפסיק, וזה יותר ע"י ידיו הפסק שום מפני הכבוד וזה הפסיק שיסמך
דאולה לרפ"ה, וזה לא יותר ע"י ה"ג " " " " כי אכתי הוי

סדר
ג"ן
כבוד
הכריות
מחיר
כי
חונג
המחיר
מאולק
לרפ"ה

הפסק כיון דהפסק שום הוי רק מחיר ההפסק ואינו מחוקק. אכא
דלמא היתר יהיה מחיר להפסיק מ"ה לא יהיה סמיט באולה לרפ"ה.
אז לא יפסיק כלל לפי התוס' דכבוד הכריות אינו דחה סמיט באולה לרפ"ה.
והסוכרים דידענן אף ג"ן אאולה לרפ"ה נובדמ דכבוד
כבריוג דחה סמיט אאולה לרפ"ה ש"כ.

ככה
התוס'
כאן
החוקקים
הו'
התוס'

ומפני מחוקק זה אמ יותר לדעמג אמן או לא ג"ן אאולה לרפ"ה
לכא הדולה שהתן יאמר אאל ישראל ב"מ ככ"י ^{שא} ^{שמו} ולא
יתייגו בעניי אמן לפי ^א הסוכרים דכבוד הכריות דחה ס"ל.

מנה
התוס'
לפ"ה
א"ל שמו

אבל לפי הרמב"ם דאמר דאם לא ידענן אמן הוי אאולה לרפ"ה
שא ישראל בקול ית יהיה ^{הסת} ק"ש / ק"ש היתת ק"ש קודאי
לב הפסק ק"ש ~~בבוא ק"ש~~ אלא יאמר ע"ד הסוף בקול ית
אסור למפן עלמג סוף הכרית אלא יאמר ע"ד הסוף בקול ית
והדונן ידני.

הרמב"ם

שידור י"ח יום א' פרשת ויחי תש"ז.

שמי י"ז די ימי את המדב. רבי חייא מליביא קהל ומאליה חנו

הכנס
בבית
ומטה

שיסוקי.

הראש לומר שימים שהיגז אומר בגם את ההלל הוי כמו ק"ש
וימים שאן ביחז אומי בהם את ההלל הוי מזרקה אגל מטמא באמצע פוסק
כחו בין פירק לסמוק בק"ש, ובין הפירק פוסק לפל אגם.

הג

ורבינו יונה פירש (ואפשר שגם הרמב"ם פירש כן) שבימים שאן

ג"ה

ביחז אומי בהם את ההלל הוי הם כמו ק"ש קדין וימים שהיחז
אומי בהם את ההלל הוי מזרקה אגל למעלה בין הפירקים פוסק
כחו באמצע הפירק א ק"ש, וכאשר הפירק א הלל אינו פוסק פל

למטה (אמרו א"י דמימי חתם א"י אומי הלל בין הפירקים פוסק כמו ק"ש)

וע"פ עהבין טעם רבנו יונה ~~אצל הרמב"ם~~ הדתין פוסקו י"א.

יש כמנהג דפרשו"ת. ויש קיומים מנהג כמנהג דפשוטא. והיכא

הסדר הדתי.

דמפסיין מטעם כמנהג דפרשו"ת הוי כמו אמרן הפירק דק"ש. והיכא דמפסיין
מטעם קיומים אחרים הוי כמו אמצע הפירק דק"ש. ובימים שהיחז אתר בהן
ההלל א"י ק"ש כמנהג דפרשו"ת ואין קיומים דפשוטא. האכר מפסיין כמו

סכום
הש"ס

בין פירקים דק"ש (אגל זה קשה דהרי ורבינו יונה אטרו באמצע הפירק דק"ש). ובימים שאן
שביחז אומי גבן ההלל יש ע"כ קיומים דפשוטא והוי אמו הדבר ק"ש. גבן דק"ש.

ודע"ל נקמי שיטה זו קיאר הי"ח.

הש"ס
קי"ח
ה"ח

יראה ד' ימים שהיחז אומי בקן את ההלל הוי מעלה מצות פשוטא.

וימים שאן היחז אומי בקן את ההלל הוי מעלה מצות פשוטא כמו שפסק

הפרשיות ק"ש? ~~ומה~~ ~~הק"ש~~ ~~אין~~ ~~עיקר~~ ~~בין~~ ~~הפרשיות~~ ~~ואמת~~
 חזקתי רבני יונה רואים אלו זאין זה אלא כזכרנו זכין
 פרק עפרת פוסק כמו בק"ש (בין פרק עפרת) וזאת
 הפרק אינו פוסק כלל. [אם אלא זכין פרק עפרת
 פוסק כמו גאמל הפרק ק"ש שמה היכא זכ"ו חז
 קיום שאני זאם ~~הפרק~~ ~~הפרק~~ ~~ועל~~ ~~חזרה~~ ~~אמת~~ ~~כ~~
 הפרקים ק"ש זאמ' היו גאמל הקיום כ"ו זכ"ו
 רק חז קיום.]

ק"ש גמ'
 וזאת
 זכרון
 קשה לז'
 אלו זכ"ו
 קשה לז'
 וזכר
 זכ"ו
 אמת
 זכ"ו
 זכ"ו
 (זכ"ו)

וסברת הראש הוא זכ"ש זכ"ו אין חילוקים בקיומם וזכ
 שינום להפסיק הזכרון הפרקים היו רק אח"כ. ובזיון
 כמו בהלל גאמל הפרק. ~~הפרק~~ ~~בימים~~ ~~אח"כ~~ ~~אח"כ~~ ~~זכ"ו~~
 בהלל. הלכך בכל אופנים חזמה ק"ש להלל בימים שיחז
 אח"כ בהם בהלל. וזכ"ו עיקר החמולות בין גמ'
 והראש שתי סוגים זכ"ו שדא זכ"ו באמת ק"ש
 הפרשיות כי היו בין ק"ש לקיום וזכ"ו להלל בימים שאין
 היח"ו אח"כ בהלל, והראש סוגי זכ"ו שדא שפסק
 כי היו אח"כ אף זכ"ו ק"ש היו חז קיום שזכ"ו ~~הפרק~~ ~~הפרק~~
 כל פרשית היו חז קיום שזכ"ו הלכך זכ"ו להלל בימים ~~הפרק~~
 קראו אח"כ בהם את ההלל.

סוג
 הראש
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו

והראש סוגי זכ"ו שאין היח"ו אח"כ בהם
 בהלל ~~הפרק~~ ~~הפרק~~ ~~הפרק~~ ~~הפרק~~ ~~הפרק~~
 עם אמת כזין בין הפרשיות ק"ש. ולכאורה זכ"ו

הראש
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו
 זכ"ו

ד' סגור דבן הפרשה דהלל יפסיק למחרי דרעה אתה למטה
 ג' ינו לשאול שלום עם אנשים. אבל כאמ' אין הנרק לומר ככה
 כי אפשר שראש סוכה דבימים שאין ^{היה} לומר דבם את הפלל לא יהיה למ
 נה בין אמר הפק וב' הסידים וסתיים שואל מפני ספקו ומשי' ^{לפי} אמר.
 [ואם אמר ג' לומר שכן יורז מרעה דסכחו שרבו לומר, ובין
 הפרקים ישאול שלום עם אנשים וס' להסביר את זה ולומר שאנן סוכה
 דב' קיים הוי חז קיום, ^{והוי חז קיום על הפלל אבל זוקא} ג' ימים שמי' שואו דבם כהלל. ופסק דאחרי הוי
 שנה ובין הפרשיות הוי מטעם ככתבי סידה. אבל ימים שאין לומר שואו
 דבם ההלל הוי בין הפרשיות ^{אם הוא יסבור} דיהי' בין הקיזומים ג' ימים
 ויפסיק דרעה אתה למטה. אבל אין זה מיועד כלל חזק דכא נלמד
 לומר דלפי הראש לא נק דק' דכל כרע וק' בוי חז קיום אמר
 על ג' פרשיות הוי חז קיום, ^{ועל לא מסתבר.} ~~אם הראש יסבור ואם~~
^{ומא' דאנן} דמשי' דלפי שילת היה' פרשיות חזי מפרשין (כמסובה על ג' אמ' כמ)
^{ואם דלכאורה} אמר אין זה דלפי דל הסברה כיון דפרשה א' הוי קיום יחוד ה' ופרשה ג' ה'
^{דשני ודמי} קד' חצות אפרשג שלש קד' חצות י' לא חצות. ומא' דכל ג' פרשיות
 הוי חז קיום כולל לא קד' חצות אן לק שום קיום פרשי בלתי אמ
 ז'א הכא ביחד. אבל אפשר אין זה מיועד מלך אתה דמש' לק לומר
 דבימים שאין לומר שואו הפלל יסבור הראש דהוי בין הקיזומים דחצות
 יהא חצות חצות? ומא' כי רואים את זמנו אמר' ^{רש"י} למחור ההלל ^{הלכך}
 מחוקקת ההלל בכל אופן ואי' רש"י לומר דמחוקקת דלפי הפרשה
 וזוק' (ולפי אלו הח' חצות ^{הסבירה} ~~חצות~~ חצות חצות הראש ולפי אי' טמא
 שיוזג יורא דרעה דדולג הוי דרעה דם אמר' ולפי מהסס בהלל חצות
 י' חז לומר דלפי אין אופ' דפסק ^{בימים שמי' שואו} חסיד' בין הפרשיות ^{ק' א' דכאנן} אינו פוסק
^{ה' חסיד' בין אופ' דפסק}

וירק
 קשה
 אמ
 נבאר
 חז
 שרבו
 ד' ימים
 ורעה

והסבר
 בראש
 פ' א
 חז
 חז
 חז
 חז

ואין
 זה
 מיועד

ומא
 ל' ימים
 חז

ורעה
 חז
 חז
 חז
 חז

כעל, ולראש בימים שאין בהם אור בהם אור ההלל. יסוף בין הסקים כמו באמצע
הפרק הראשון והשני שמהלל חסני הכבוד וזמני שלם לכל אפשרות בין הפרקים דקל
ולא יהיה שום אופן שלד חסני הסקים דקל.]

למשל כדמתי ליה דגל דיקר האסור דהספק הוי אמצע דרכי, הוי כמאמ.
כיון דכמנהי כולה להחזק במדעו המנהי. דמדין יחזיקתו. כמנהי דספק הוי חז' כסוף ופסקו
דמדין המנהי (קיום אגרא) הוי כסוף אמרה. כאן ע"כ כמנהי דקום אגרא הוי קיום אמור וסבי
יסוף אי יק אמצע דרכי.]

~~ודאמתי ליה דהספק ספקו~~

ודאמתי ליה דהספקו שהספיקו בתו' הוי באמצע הספק אין הכונן בין
הספוקים אלא הכונן היא בין הקיומים. ודאמתי ליה דהספקו ספקו אין
הבין הראשונים מותר באמצע הפרק, למדין לכל אמצע הקיום
ויש מותר אי הוי בסוף ספק או אף באמצע הספק. וכי גבי מא אמצע
כסוף דהספק דמתי כסוף סד דמתי סוף קיומי.
ויש מותר דמתי דמתי אי מה ארקיבם אמתי הוי בין דמתי ארקיב
בין דמתי ספקו ספקו. ומה יבין גמי אי באמצע הוי בין דבין ספקו
דספקו או באמצע הוי בין דמתי ספקו. דמתי ארקיבם אמתי הוי דמתי ארקיב
וכי ספוקים.

בוס: יחם שהיה' אורי בהן אר ההלל.

המחל' ורק אלפס וארי זכתי ספר' סופרים דבימים שהיה' אורי
אר ההלל אין חילוק בין יח' וזכיון ויח' שאין בהם אור בהם אור ההלל
דאיכא דין דמתי זכיון זכיון דמתי זכיון אורי חסני ההלל וזכיון יח'.
ופירוט מותר "היינו "קורא". ויח' היינו יח' דוקא

ויח' יח' כמותר מדקרא

המחל' יח' הוי

אין הכיון הראשונים מותר

שאר דמתי גמי

היו צריכים לאמר בהלל ולאוחריו. וכמו אלה חלשנו נגד עמנו
 ובהודונום בתפלותינו ואמר הרמב"ן ^{קב"ה המקנה דוקא. (בחג'ן)}
 במלחמה קרה) (וסתם צד נד טעם דל רוח).

ג'
 ח'ינ'ם
 צ'י'ת
 ג'י'ת'ך

והסבב שמקנה אמרו כל ההלל בוי כי במקו יס קיום מיוחד א
 שיה מקנה ולא רק קיום א ג'י'שיר' דל הי'ן הקנ'י משי'ה דל הקרן.
 ורא'ה מתי שמורים הלל שלם דל שחיל' בסת אד'פ דלי'ט י'ין.
 ואמרה אמר היכא צ'י קדו'ת הי'ז' וחיכא צ'י' מתי'ב.

ה'ת'ה
 ה'ל'
 ז'
 ט'כ'ט
 פ'ט'א
 ג'א'ן
 ו'מ'צ'ת
 ה'ו'ד'
 ש'י'ט'
 ה'ל'ך
 א'י'ת'
 צ'י'ת'
 ג'א'ב'

וכתב הרמב"ם דחלשנו בוי דין שירה ולכן כוון והפסוק מירי קמ'
 אינא דין שירה קרה ואפ' צ'רי'ך ע'ש'ד כל ההלל ג'מ'ת המקנה קרה.
 והלוי'ם קראו כל ההלל קרה ומקוש. וכל היכא צ'מ'תי'ך הלל מט'מ'
 שירה המקנה בוי כל ההלל ולא חלשנו. וצ'דו ה'ח'ידו'ט כ'ר'ו'ט' א'מ'
 כ'א'ן. (וא' כ'פ'ס'ק א'מ'ו ש'ר'כ' ו'מ'ו'ר'י'ם א'ת צ'ד מ'ה'פ'ס'ק ו'ז'ק'י'ו'ם ש'מ'ר'ג'ם ו'מ'ו'ר'ד'י'ם
 מ'ק'נ'ת'ם כ'ח'ל'ש'נו'ת ו'מ'...)

ובע טעור שאלי דל הלל צ'י'ת' צ'ן אי'ל'י'ש'ר'א'ל א'מ'ת'ו'ב או הלוי'ם
 לצ'ג'ם. דהני כ'נ'ור ו'כ'ט'ו'ט ש'ה'ל'ז'י'ם ש'ו' ש'יר'ו'ב ה'ב'נ'ו'י'י' ד'ל ה'ק'ר'ב'ו'ת.
 א'מ'ל'ו'ד'ם ש'יר'ה ה'ק'נ'ו'י' ד'ל ד'ין ש'יר'ת ה'מ'ק'נ'ת א'ל "ק'י'ו'ם מ'מ'ת'ה ו'מ'ו'ר'ד'י'ם"
 א'ו א'ל מ'ק'נ'ת'ם כ'ח'ל'ש'נו'ת א'ן א'ט ר'א'י'ת כ'ר'ו'ר'ג א'מ'ת'ו'ב ד'ר'צ'ו'
 ש'ד ש'ו'ש'ר ד'י' ה'ל'ו'י'ם, ד'ד'י'ל'מ'א ד'י' י'ש'ר'א'ל א'מ'ז' א'ן א'כ'ל ה'פ'ס'ק'
 י'ש'ר'א'ל נ'א'י'.

ו'א'ן
 ז'ל'ט'
 מ'ו'ר'
 כ'פ'ל'
 צ'
 צ'י'ת'
 צ'י'ת'
 ש'מ'ר'ג'ם

והפסוק הוא כרה במלחמה היו בהקבל הקבל, ומכאן הקבל הקבל אן
 במלחמה או במקש. ומדבר עם דבר דת צ'רה. וד'י'ן.)

ומה'י'ך ה'ת'ו'ם צ'ב'ח'ד'ק'א ה'י'ח ה'מ'י' ל'א י'ד'ו' כ'לל מ'ה'ל'ל כ'ו'ה ו'ק'ש'

ג'ו'ט-מ'ו'ר'ד'י'ם
 א'ל מ'מ'ת'ו'ב
 ה'צ'י' ה'ל' ק'ר'ו'ת...

ה' מ"ח האחרונים ג' פסח כ"ג כ"ג. ומאן ראי' דהא שבת ל"ה ויכ"פ ור"א
כתבא אמאי דא נבכר בשאל השמו לבתא. ל"א. ל"א. ופרק על כולם, אמאי
לדבר פשוט להם דלא אמריןן ג' פסח בכל אלו.

ל"א
ה'תוס'

זה דירובין תלפין בקרבנותם

בסוכות אומרים הלל בל יום מנח נחוקים בקרבנותיהם ג' פסח ג' פסח.
והא
דבא דהלל דבסוכה חוקה בקרבנותיהם מנח ג' פסח דכל יום היו קרבן
אחר ומ' וזאת ליום פסח. ומנח דהקרבנות מתלפין מיום ליום וכל יום שוב
משל חברה הוא אנו. כל יום היו מ' יום חזק ואנ' י' קדוש היום חזק
בכל יום ויום. (ומנח נ' קרבנות חזרות כל יום דל חזק "ביום" ג' יום"
"ביום" וכו'... אבל בפסח היו אור הקדוש ואור החזק של היום.
ולכן אור הלל של ארבע וס' ע"ה. (ובסוכה אור הלל כל יום בשל כ'
קדוש היום של) והרין הוא רק שבפסח צ"כ פסח שית ה' פסח.
והיינו הרין כל יום. ובסוכות אנו יום חזק כל יום.

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

סוכות
אור
ב' פסח
ג' פסח

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ב' פסח
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ב' פסח
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

הא מנח דאם ארבע שבת אחרי ההלל ביום א' דבסח יאמר
הלל שלם ביום הראשון של חזק החודש כיון דצדין לא קדש היום בשבת
הלל.

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ב' פסח
ג' פסח
ל"א

והא פסחים שם בדירין נורנים דוד טעם דאין אומרים הלל אין פסח
האחרונים פסח מטעם "נס", דחזקת ידו טכדים קים וארם אומרים
שירי? וקשה הא למה צ"כ טעם נ' די לנו כטעם שפסח
מאמר דיש בפסח רק קדוש הלל אחר?
וה' דיש ב' סיקות אשר הלל בפסח.
ה'תוס' האמר משום דיש דהיינו קדוש היום.

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ב' פסח
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

ה'תוס'
ג' פסח
ל"א

אזהרת משום שירה עם הנס.

וכה שאן אחרים הלל בן ימים האחרונים מלמד קדוש היום
מגורל בתיוחס אל האם. אהל עדין לריבית לעדל חנה אין אחרים
הלל מלמד השן של נס. ולפי הוסיפו המספרים טדמס דנס
דמדם ידי. טובדים פים ואמם אחרים שירה?

ה' ארזים
קבל:
ויקדוש
פניסיה
דל
הנס.

תום באו ותיבו אחר ה' דאין ראוי זאטאלא ונדא ^למגריין אכלם של מלך פשיטה
דמריין דהא חז'ן כל יוט שני אינו אלא מנפג ומכיכין.
ובאמר מדברנו למדע יאג דני ימי הפסח האחרונק הוי יוט דפסח כל מתיג
דהאל דהא אין קדושה חדש ^{דימים אלו} פסח ^{אין} ולגב איכא מנפג.
ולפי זב יחיה קשב ראית ה' מוט שן של אלוה דהא ה'מ
אל קדושה היום ביום שני והוי כאילו הוי קדושה חדשה, ואף זאל אחרי
הטאל סבת יוט שני מלדג מנפג, גא אכתי אל קדושה חדשה אל זכו קדושה הנוחה
ממנפג. והראיה מלפי סוכה מרזו דאומי קדוש קדוש אל יוט שן
ואיך אל קדושה הוי עליו אלף דאמרי ~~דמגל~~ דמגל סבת התקנ
הוי רק מנפג שהציקו בו. ואיך יאמר ה'לל כהרכב ה'וט שן
מסאנ' כאן זמין שם קדושה חדשה אל ממנפג חלף אל יוט השן ורק
מנפג לוחי הלל ובו דאי לא יברק. וזוקי. וזיין בעליון ה'עם
בתוס' סוכה מרזו (דבהתוס' שם בסוכה ערך דיקה פלגים מחדקאיוט)

קסכ
ראית
ה'מ
מוט
שן
למנו
לדיקני
למתי.
דכא
אין
קדושה
היום
אזל
קו'
מ'מ'
מתימם
דפסח
וכיח
קו'
ל'איו

ואם תיכח לחלק בין אלף להלל כק' יש לחלק:

דבהלל יש קיום בלי חזקה, ובאלף אין שום קיום, כיון דהוי רק מנפג
זמין קיום בלי חזקה גזיין. אמר בהלל הקיום הוי מנפג דכא בלבד וכל שאל

ה'מ
ל'איו
דכא
אין

ויש שהלחין לחור וכו'. אלו רצו לדעת פסוק מן בין אמרו
ויטרי וזין רגל דיתד לא יברק ולבוז יברק בימים שאין היתד אומר
בהם את ההלל.

פסוק
ליל

ובאמת ק"ק שט"ו דמתני: אי נחא דכרה היא חל מנש
ים דבליבו אינא מנש וביחוד ליכא מנש. אבל אי נחא הכי הירשי
לך דהב שני מנש דדגה מנש דהלל. ואי ^{ניחא} דשונ מנש קיום
יש בהלל ואין בדובק הא ביחוד נמי יש קיום זה ולא תובל לחלק
בין יחיד ולבוז.

ק"ק
ליל
פסוק
ליל

ושמאי דש"ט"ו סוגיה דבה דאין לברך אמנש הוי כ' המנש אינו
זוטה קיום המלכות אלא רק חיוב. דהא במנש אינא חובה זכור זכיר
לקיים מנש מטדמשאלא אביק וישנן מתקן ויאמרו לך אבל גבי שדש כמנש
אינו יכול להריות מדשה המלכות דאין לו קיום.

הסביר
דש שד
הבדל
מנש
ותקנה

ובגבי יתרון התקנה על המנש דתקנה דושפ איז מדש המלכות
ממדשה רשות. דאלו אי אין חובה יכולה תקנה לאלו למדש נחמ
קיום מלכות משאי במנש.

ואלו היה מדש המלכות דבר אנומטי. נדשפ מדשמה, והמנש פועל
החיות, אז היס צריך לברך אל אמנש. ולדומה לזה הוי קריאת המנו
בלי שמה מנו. דהא בקריאת המנו יש קיום היושבת ומחבה
~~קיום~~ לחיות למש ולאפשי הקיום. וכשא במנש מדש החיות של
קריאה במנה קלוק, אז הוי נוסף איוג זה על הקיום מתקן ומקור
כי יש גם חיות וזה קיום.

חיות
וקיום
המלכות
ובדעה
ק"ק
היכא
דאינא
אפיק

והאל ש"ט קריאת המנו בלי שמה תורה לענין זה דהא
אינא קיום בהלל מנה. אז כשא במנש והליכה חיות על ההלל

הרי נוספת החיוב על הקיום ואיכא לשנייה וטעיה אפיק, אבל נלצה
 היו רק בלבד דרך בלימודי תיוב^ל כיון דהתורה היו רק בלבד. אבל
 בחי' יש רק קיום ולא תיוב. ואין מברכים על ~~היה~~ קיום בלי חיוב
 ויולא דדיקרא מתוקר בין ה"ה ושיטת י שוליים לאמר הוא
 אי מברכים אקום אריא (ה"ה) או לא (י שוליים). אבל שנייה חזים דחיה
 הוי דוקא בלבד. וי שוליים היינו כמו שיטת הכתוב. (י שוליים דהתורה
 גשטת י שוליים לומר סמיה דנשים לא תברכנא על מ"ד שהתן שריתת מ"ג
 והיינו מפני דמוקדים דאין לעלות ברכה אלא מתוקר שברא דאית בה קיום.
 ומנהי הוא הוא אע"פ בודל מתוקר שבפא ואי יקרן אמנש שי' קר קיוס במו
 בבלו.]

שיקר
 מתוקר
 ה"ה
 וי שוליים
 היינו כמו
 ה"ה
 ורמב"ם
 סכום
 שיטת
 י שוליים

אבל השר מקוץ' אורי דאין הברכה נמשכת על החוקה
 כמו שרלו הי' שול' לכו"ח, אלא הברכה נמשכת על הקיום ובמו
 שיטת ה"ה דנשים מברכות על מ"ד שפמא אמיה דמברכים על קיום בלי חיוב
 וכן הע"ז אם תרצה לקיים במצב יברק.
 יולא לעזתן ברכה על החינו או על הקיום היא שרל ברחמם והשי
 בשאל מקוץ' ברה.

שיטת
 השר
 מקוץ'
 כח
 סכום
 בשאל
 מקוץ' ברה

~~התורה~~ וגסק הכוונ י ש"י שיטת
 ו אמנש ויארני אין לקרן כל' (ומאמנש ונתן לקרן על מנהג)
 (2) שר מקוץ' ורה גמיה מקרן פי הברכה על הקיום.
 וי שוליים דהברכה כיו' על תיוב' ~~היה~~ קוץ' ארצו
 וכרמחם ברה.
 כי התורה הוי ארצו והתורה פוד' החובה.

שיטת
 וי שוליים
 שיטת
 וי שוליים

(בשבר המלכות) (דעה) מי אחר הכל משכ וגי' דינו אמרו הכל. ונראה
צטוקר זהלס היו חלק מההלכה א שמת יוט. ושמח יוט איכא ברה
צאין ציוט.

צמחו
למנו
הפך

והשאר דבאר לדי. כן זהלס היו חלק א שמת יוט אין אמר לדי
צוז עהסקי טדס הלס חספ הנס. צדי אא נאמר זהלס היו מלנה
גמלוייב בשמת יוט.
דיש אשה הלכה בינט.

קיום
דמת
הי
קיום
נאמט
צהוי

1: לא ייה ~~זה~~ וזה פדס אמר בעל יוט.
2: חאשכ:

קיום
נל
ימי

צ: שמת: וההלכה דמתה נמשכ כל היום דבני בעל יוט ~~לעב~~ ואכ
זהוי קיום נמשכ, לא קיים ~~אומר שירה דכל יום~~
מלנה הלס היו חלק שמתה ~~הדג בלכך~~ חאמרי
היו בכל החץ והלס היו חלק שמתה ~~הדג בלכך~~ חאמרי
הלס בעל יום ויום ובלה לא לא קיום דמתה.

הפסח
מרה
ליכא
לכא
קיום

זלכ: קיום יחלל כד תורני. לרמין א שמתה זאכ נפמי ולראקו של הונאק (שית) ואם ליה
ג: חללם ומאמר ויטרי סוכרים אין משכים דל חלי. כלל משח זמנים אינו דושח חוכה.
ואל באיט קיום החלוק דל קיום אין מרכיב אלא על חיוב.

לא צדי
סומים זק
יש בלכ
הדג קיום
חלל-שט:

ואכשד ססברו דברלס איכא הונאק אלא הוי הונאק כללית ולא סרטיית וכן
יש חומר שבי שמתה. וכן שבי שמתה דשוה, דדבורה גלגל הו מקמי וכללית
ורפלה הוי סרטיית. ולפי כמאילו אא נאמר דיש גרבה דל קיום סרטיית
חיה חיה בקיום סרטי, אבל בקיום כללי אין גרבה בלי איזק, דאין זה ~~הפסח~~ ^{הקיום}
הלל כו אלא דל הונאק או שמתה דדלחא. יולא דיל כישלוח כרמלוק ומחל
ט אין גרבה דל קיום שרובה. צאין גרבה דל קיום כללי. אלא דק דל קיום סרטיית.

לשטח
החלוק
נאמן בוכה
דל קיום
שריפה
טאור
אין
דל קיום
שולח

X

3: ורמ"ן סוגרים בעצמם אין קיום אבל כהלל אינא קיום, ואפרכים על הקיום.
 4: ראב"ד אה"ן דהלל שני אדרבב בקיום אבל אין לברק על קיום כל מינא דאינא חיוב.
 ובר"ה יש חיוב ^{וקיום} משאכ בפסח ד"ס ון חיוב ואקיום כיון דקיום ככר.

ה"ה
 וקיום:
 יתכן
 וי"ל
 כ"ל

ר

שיעור י"ט יום ק' פרשת ויחי. תשל"ו.

פ"ט ב' ד' תוס' דה ימים שביחוד אחי הן את העל.

באז י' אהרן כדמים וכו' (אמא לקרא ואמא לאמא)

לר' עבין למה אהרן כדמים הלוא בתקדוה השופר אהרן רן
כדמים אמר דהוי חטא אהרן, ואף זבתולין אהרן כדמים, היינו אמר דהוי גי חטא
כדברי ר' אביהו וכן אהרן גי כדמים, אמר בעל הד חטא אמר
ומה היה מטיבא דאין אהרן דהו' חטא, דהוי חטא שמוכר ולכן ליכא
על מה שיתתיל הכונה.

ונראה דתוס' סוקרים איך שני קיומים בעיל פסח. והראייה אמר
שמעלים ההלך לשנים ולא אומרים הם בעת אמת.

וכן לבאי מה הם גי הקיומים, נבאי הראשי, שמלכות ספור
י' אהרן אפי' בליל פסח שנתו היא אהרן חטא זכירת י' אהרן
בכל ליל פסח. אמר הם השניים סגולתם : דהם
11 ספור היו באריות אמר בזכירת.

2: לר' עבין מספר זה לבנין. (והנהג לבנין דיום סגול לאמור)
3: וזה ספור חייב בהלך והודאה ולא רן ספור אהרן.
4: אלו הם השניים קי"ח ספור עצמיה.

ובהספור י' שני קיומים:
(א) שבת עם אהרן של הקב"ה
(ב) הודא עם אהרן של הקב"ה
השני הכי הודא באה מנות ידיו שמי שנדשה לו נס לבין
קיום באז של שבת באה מנות ידיו וקיום (של שבת הו'
ולכן ומהודא אה' דהו' שנתדשה לו.

ה'ג
כ'ג
מ'ג
ע'ג
ה'ג

ע'ג
כ'ג
ה'ג

ו'ג
ה'ג
ה'ג

ג'
ג'הכונה
ג'העל

ז'ה
ז'ספור
ז'י'
ז'נהג

ז'ר'ס
(ז'העל)

ז'ג'
ז'קיומים
ז'העל

ז'ה'
ז'ספור
ז'זכירת

ז'ג'
ז'קיומים
ז'ספור

מכוח דבין דחייב לא אקום ואקום לשם לתקנה. וכו' ואומר
ברכת יוצר אור בשם בבורה דהו' מצות שבת.

דחלק והתלם של ליל שבת מחולק הוא לשני חלקים הראשון חלק

הלל קול
צפון
מחולק
לשני
חלקים

הקדמון והשני חלק שבת.

של חלק הראשון של ^{ההגדה} ההגדה שהוא ההודאה כמו "ולא אבותינו בלבד

אלה הקדמה וכו' אלא גם אומרים... ~~מברך לקראת התלל וכו' כי חייב לקראת התלל.~~

דעלמולק כשן של התלל דהיינו חלק של התלל לא נברר ^{ציאת} בציאת חלקים

כי הו' רק שבת. וזה מה שברך לאחר את התלל.

דוהיינו מתעבדן בכסותם. לפיכך את חייבים להודות ולתלל וכו'.

פירוש הודיה ושיבת.

והתוס' (ובנו. הודיה בתוס') סוברים דאם שמעה בביתך אין
העומר הלל כלל בסעודה, כי כבר יצא בזה דביתך ~~ואוסוגר כירושלמי~~

שם חתם
(ובנו יענה)
כירושלמי

שאומר "שמען גבתי אתה". יצא וכו' של התלל דאמר בכנה לא יצא.

ואם חלק הסדר בסעודה באמצע אין לנו חלק עליו כלל כי אין חלק
אלא אם כנס הוא גבתי אתה. זהו אין לו חלק בסדר עם הסעודה.

~~ועל חלק חתם אתה דהו' יהודה בתוס' מחולק עם בראייתך.~~

והתוס' שכתב
"פ' אגרי
האונן."

ומה שכתב, והוא סופה"י פירש יהללק וכו' אין ציטון אלא על חתם, והוא
סופה היינו אשר אצלנו". ולפי זה אין ינוס לחתם יהללק אש שמעה

בביתך יצא, כיון דאין אחרים יהללק אלא אם כן אחרים הלל.

נמצא דיהללק הו' תמיד ברכה הסוכה למחנה. אבל מחנה אינו סוכה

כאן אם שמעה גבתי התוס'.

[ואף דרבי יהודה תוס' שאף חתם ^{יברך} דהו' הלל פירסוקו

וכננו חייג עליה מקביל אומר הלל בבית הכנסת ~~הגבול דבר~~ (אין שום חשש)

הבנו
חיים
כיחתי

הבטל על פ' קרבנה ומה היה אומר ההלל בדומה בסדר ~~בבית הכנסת~~ ~~ההלל~~ ~~האומר~~ ~~לפי~~
זעמו דיקר ההלל לפי דברי קבלה (וביתו לפי שיטת הרמב"ם)

אין ידוע השרוי ~~הדברים~~ ~~ההנהגה~~ אנו שיטתו

גול דה ארץ הנאה קבלה עשיה

גול דה ארץ ואין ככך כלום

נראה דהא' ~~בשם~~ ~~הנאה~~ קיבל עליה אלא שבפירוש מבידע ליכא

בשם
הא'

הנאה ורוח המאונם לוי דאל כבודם דה רבידא צריך להבטל

המאונם

ובירשו כל המאונם דגבדתי עבור למוחא ובגדתי ח"צ

לקולא והדיינו כאן הייתה גבדתי ח"צ

הבוס'

ומהוסי' ליכא למשד מיניה דהא מהוסי' המאון משד בגבדתי

עבור אינו טודם כלום ואינו חומר ומהוסי' השני משד דאינו חולד מצד

ירצ ואפ"ל בגבדתי עבור דה דק"ל מיניה ולכאורה נראה כסגירה

משני היתוס'

ורבנו רצה לומר דלפי הסברה אין לחלק בין גבדתי עבור למצדתי

נראה
לומר
נראה
דבר

ח"צ דהא נדר שהוא איסור מפצא אינו דומה למצדתי דה גבדתי חלוק

שם שאין גבדתי ואם אפי' על עצמו כל האכלוהו וכל משקה אלא בגבדתי שזר

אכתי לא יקרא שרף בגבדתי כיון דלא פירש "למחר אכתי בגבדתי"

ואין המצדתי אכתי וסגייה לא חלוק שם גבדתי גבתי אם יאמר

"למחר אכתי גבדתי" וא"כ הרי גבדתי גבתי לחלק בין חלוק

שם גבדתי עבור וחלוק שם גבדתי דיתצ?

אבל ע"כ אינו

הרמב"ם פ"ב הלכות נדרים הלכה ט"ז ו'א' פ"א ש"ס ע' הגבול

הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

בגזר ופסקא בפסקא (ואני כמות) (בפסקא בפסקא) (כבר כדרכי)

ב"י יום ביום (יום כפיו הוא [אסור לו])

אשר נאמרו לא היו גזרי אסור חפצא כמו שארנו, ולפיך גבולות נקרא

הלשון הלשון אהיה בתעלה" ואם היה ב"י באיסור חפצא י"ל לפרק באונסא

ולפרק בגזמא מה שהאסור על זמנו אלא כיון דקדק דל"הו" היום ליום

התעלה אין כפיו שיק, בדחונא של הדרת דברא גבולות אוסרה באולתן דדוק

"ופי' ר' שאילה פירוש התעלה, והוא רק דוש שהיום הוא יום גבולות, וא"כ היו

הגבולות גבולות יח"ו קבוצה כמו גבולות לבדוק? וזוהי לפרש שקיבל

הלשון קבוצה גבולות ומילא אסורין ואלו ואם אתר גבולות דאם

"היו הלכה דאם שבתא בתעלה ואסור לו לפרש וכחך בתעלה ע"כ.

הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

גפ"ד הלכות נדרים הלכה ט"ז כ"ב הראשון ונ"ל

"תורה לפרש דשרה ימים קא"י יום שילת נהיה התעלה היא

אמר מהם והוצרך לפרש מלבו או מפני כבוד אדם שדלם ה"י כג' אולם

ובכרד יום אחר שבהי לא קבץ הימים בתעלה הנחה נדר שילתם

היום ושבת ואכל השלם לפרש נדר שילתם יום אחד או שנים ובאגדה

לפרש שבת ואכל אגד גבולות וד"ה לפרש יום אחד"

וגבולות נדר, ובגבולות חמה כמו א' כאג אס שבת

אדם ואכל אגד גבולות או אסורין בתעלה וחסר לו קיומו התעלה

לפרש אינו דורש לפרש אס לפרש התעלה דאם כפיו חסר דאם חפצא

התעלה (יון ש"י ויה"כ. וכן בקריאת התורה האתה זיוה"כ א"י

הוא גבולות גבולות א"י חסר דאם וד"ה א' קריאת פ"א ה"י חסר גבולות

י. א"ה אגרו בין כי לאת ויציג ... בין דאקנים לאת...

היה אגרו סוד דפוסק בין אקנים לאת כמו באמצד הפרק. (פ"ג ב"ז)
וראונים אה"ים.

וה"י סוגרם דאינו מפסיק כלל בין אקנים לאת. (ע"פ בת"י)

ולכאורה היינו אומרים שפסוק דאין מפסיק ע"פ אלו האומרים דאמצד

הפרק מפסיק רק בין דנין לדנין כון דכאן הו' באמצד הדנין. וע"פ אלו האומרים

דבאמצד הפרק היינו בין פסוק לפסוק א"ל בל' אחר דנין כון ^{ל' ב"ב} הו' באמצד
(הירושלמי)

הפסוק כיון דאינו פסק שפא כבוד ה' אקנים אה"י.

אלא צ"ל הכי הנה קשה ולא מסתבר דלפי האמת אין בין אקנים

לאת אלא אמצד דנין אבל יודעי הו' סתם בין הפסוקים לע"פ ק"ש וק"ש

אנו מדקדקים.

באמצד הפסוק ובא"י דנין

וה"ל דאל' לירושלמי שיכול להפסיק [בין פסוק לפסוק (לירא"ל) א"ל]

בל' אחר דנין [א"ה כון אין להפסיק. כ' כבר פירוש הראב"ד]

בנוסף ל"החלק המשפטי" דהו' דוקא ואין אומ"ל החלק המשפטי" כי באורו

"הוא החלק הוא המשפטי". ועל דרך זה יש לומר "אקנים אה"י

ע"כ, ולומר "הא"י אקנים הוא אה"י" והו' שם אה"י, ויורה חבורת

מבאמצד פסוק א"ל דלפי האמת הו' בין פסוקים. איך א"ל לירושלמי

לא פסק כלל בין אה"י אקנים לאת.

(הר"י אה"י דלא פסק לאת)

אלקנים
לאת
החלק
המשפטי
וה"י
סוגרם
דאינו
מפסיק
כלל
בין
אקנים
לאת
לפי
האמת
האמצד
הפסוק
ה"י
דנין
דנין
א"ה
וכן
האומרים
א"ל
בין
פסוק
לפסוק

ידי מוצר ואומה אחת - פירוש בשפה עברית או שבסיס אנני הכבוד או

אנני היבוא. (ענין גוף)

למה אינו מוצר ואומה אחת סוכר דמלת אחת בני סחר דברשם האומה

לא קש. ודמלת דברשם היא אחת "ויצג ונבון" ואדם זאת בפרו החיות

היינו בני עמק ברנת ויצג" לכל הקש ולא למלת אחת.

יש לתקן דבר בשמאלו מי פוי הוספה על קש או גגם שבה דמלת

במו עברו שם המורה כמקום דביו נכסלים על כנדם כשהיה הכס מוליא שם המורה והיו אמרם ברך שם כבוד אלמותו ערום ודד. ודואמרים

אומה מטעם שבה הגם מטעם הפסוק. כי שם היא אקרא הבו אולם לא לקינו

היחא פסק דהוי חלק דקש ומי הוי חלק פסוק כדאמין דקש

ורבואתם אמר בשם רמז חיים דלא הוי חלק קש כלל אלא שבה דמלת

ומיז דהיינו הסט גמג שפתי אומר. מה לא אמרו ידקאמרו. פיירש

דאין אישיכות לקש אלא שבה בדמלת כמו בגבבת הכס.

ונהי לפני נכנס לתבין ומד שקוראין מד כמו צריך לדמות

או אם כפר יצא קש ומד שקוראין מד כמו צריך לדמות דקוראין כפרה

אמר פסוק ראשון שיתוד שם דמלת ואר קש.

ואי בשמאלו כיון דין דחוד השם וכמו בכה גום ככורים דמד מטעם

שבה בדמלת אפ' ^{בשנים} לביהכנס ומד שקוראין מד אומה פסוק ראשון ומ

בשמאלו. ואי הוי חלק של הקש (אז אי הוי חלק של הפסוק הראשון

דמלת אי אומר דם בשמאלו ^{למאן} הוי חלק קש שוכה לא אומר אומה כיון דאמין אומה

בשמאלו
מטעם
יחוד
אח
הקש
אח
יחוד
ונמו
ככה
גיוהכס
מחר
השם
ודנו
בשמאלו
כיון חלק
פסוק
שמה
ואי
קוראין
בתוספת
קש
יד
גיו
מד
לכשמו
כמו כיון
פסוק
לכסוף
ורגו
איים
כסוף
כסוף ג'
כ' אומרים
אומה
בלשם
ונהי לפני
למאן

א למה
יכין אומה
ואם
ברכה
ואם
למה
ג' צ' כ'
ובין אומה
אליהו הו
כיון
הפסוק
ואם
ואומה
אומה
הוי כמא
הפסוק

אפוסק
כסוף א'

שאל
המדני
דקש
דכיה
וכן
פסוק
דפסוק
דמלת

שאר הקט.

ובן אמת" גופיך דמוז השם ועל שייך לקום דלמא.

נחמא דלמא בוסב הפרכה הארוזי ממלח גאיליב" ובין אמר
ויליב יבסיר דלמי הוי בין הפרקים. ובא דמאר רב יחזק" כין אלקיבם
למא ויליב" לא פסק לאו דוקא אלא לישנא דלמא קמא נקט ודיל גין אלקיבם
למא לא פסק".

אבל למיז חזר ואחרי אמר סובר דמא שייך לגיבת ויליב" אלא
דלריבין לחירו למחלה דם ק"ש. ואזכאנו כיל להפסק בין אמר ליליב" כי כוי
באחרי הפרק.

ואמ אין אמר פוסקים כלל כי דיהי באחריהם אמר פוסקים על
אי דמא בר הלך ק"ש ואי חזר ואחריהם לן אמר ליליב" גוי פדמל כקין
פוסקים ויכול להפסק.

י"ג אמר וד יוסף כמה מילא הא שמעמא דכי אמר ... דקר א
אמרי כמדמא
כני ישאל ואחרי דליהם אני ה' אלקיבם אמר.
שאלה היטה מקובלת - והא כל פסקי דבסקי חשב אמר לא פסקין?
ומהילת זיש פסק ככה בקריא דיוהבם גוקרא.

וקשה דכא אנה אין אמר קוראין פסק הפוא והראיה דהמא
אמר מלא יתלים (פירוש יתא אלביים) ואם בתלים אמר "מכא חמדא
הגב. ופיר שייך כל פסק דלא פסקיה חשב וסי...
ונניא שאם כל ונגאר שיטל החמדא.

שירת בני חדיבא:

שיר
בני
חדיבא

כל דם אבוב ציאת מצרים בכפרה טובה אני ה' אלקיכם אשר חלצתי

ב'
חדיבא

אובדם מארץ מצרים לחיוב לכם לאלקים: וכשוש פרשם לא חזר דם האלים

ב'
חדיבא

אני ה' אלקיכם חזק הפרשה צלית

חדיבא
ב'
חדיבא

וכן תחצא בכפרה שכלים חפפה

בקדושים

חדיבא

ומפני כי לחנו בני חדיבא ^{דתיבא} אני ה' אלקיכם אינם שיניתם לפרשה צלית

חדיבא
ב'
חדיבא

צ'ש ב' דברים בכפרה

1: פרשה צלית

חדיבא
ב'
חדיבא

2: ואחרת מליב אני ה' אלקיכם

חדיבא
ב'
חדיבא

ובקרא הכהנים האמיש לוי כשי הגורה אהאני ה' אלקיכם "דלוננו לאמר?

חדיבא

ותיכילו גיש ללוי כשי בוירא ואם לא שיק כל פסוק דפסקא משב אן לא פסקין

דאמאן דכחי דנין אחר ושי דנין ללוי לאמר מה פסוק דוירא

חדיבא

1: וזין שי דלא יתעד ואם התיילאמאן באמצאנו בדיניה אלו

חדיבא

2: יחיד קהל כהן התיקם לא יתיל ואם התייל אחר

חדיבא

3: וכן שבי דבר שקדושה לא יתיל אלא ב' ועם פניו אחר

חדיבא

4: וכן כהן יחיד שבי א' שטרה קנשי ב' וכתרג"ו ואיט יודד אחר

חדיבא

וכתרג"ו דחילק בין לא יתיל ~~אם~~ התיילאמאן

חדיבא

4: וכן כהן התייל שבי גפילר דרובית השא

חדיבא

וכתרג"ו דחילק בין לא יתיל ~~אם~~ התיילאמאן

חדיבא

בן אדם התיילאמאן דליכא תיוב דהתיילאמאן אכס איך שמתחל גוי אובה ותיילאמאן

חדיבא

והם רק סופר בק, דעתי דכיון דחלום צבית אינו טיבא גלילא אין
חיוב עברתילי אלא אום בתילי אומי מטום חיוב.

±

דכך הוא.

ו בנושד עדין מחלוקת רב זבני מדובא נראנ
בני מדובא סוגרים דיש גי רדיונוה דקבלת מוז אלכות ישמים
כאחד די צבית יי ופשני די אפי' אלקיבס אמת. הלכך אפי' דהראשון
נופל קלילא, שאר השני ושפיר יתיל. דבר וכו' אפי' אלקיבס אמת.
ורב סוכר. דהי' אלקיבס אמת. נמשך דל צבית, וכו' רק קיום
אפי' דקדוש דל יזי אלוה צבית ואין זכך כלום במה שבכשר צבית
אפי' הכמה דל. אפי' צ' אלקיבס' אפי' כשר פטור שר נכסות יציא
אלתריס. וחיון שאן אלת צבית נוכח קילב אין עליו חיוב
עברתילי עקרא אלת צבית. ויה אפי' בתילי יז עליו חיוב ועדין
למור כמו שבארט.

הסבר
דחלוקת
רב
ובני
מדובא.
קדוש
יזי אפי'
קדוש
ג'
קדוש.

אמר אביי אמרילי מחלוקת וכו'...

אביי אמר דאט צריכינא לאמרי משנה ספק. דהוי ספק לאמרייתא.
ולפי רב צריק לאמרי, ולכן מספק אמרים. דספק תווינא לאמרי.
ולפי בני מדובא יכיל למרי אמת. ול הכרוב האמרינא אלא קשה ליה
הא אין הכרוב האמרינא שייק כעלל?

אפי'
קשה
אין
אמרינא
דכרוב
אמרינא
צק'ש?

גוס' ידו ידו יאמי איני נוסח אלא ביום.

הקשו ה'גוס' א' ע'צית חוברת ע'צית איני מ'עמ' ע'צית
כ'ח'ה' ג'ת'וי ג'ת'ש'ק' א'ע'א א'י'נ'א ז'ח'ו'ת' ס'ל'ת' ה'י'א א'י'ק' ש'י'ק' ע'ל'ת'ן ב'ג'ס'
ע'מ'ו ק'י'ן י'ו'ם ו'ל'ת'ה'.

ק'ו'ש'ת'
ה'ג'ו'ס'

ו'ג'י'ר'ו ה'ג'ו'ס' ז'ח'ו'ת' ע'י'ן ע'י'ן ע'מ'ת'ן ע'מ'ת'ן ב'ג'ו'ס' ע'מ'ת'ן כ'ס'ו'
כ'ס'ו' ה'ח'ו'ס'ת' ע'ל'ת'ה'.

ו'י'ש' מ'ח'ו'ס'ת' ב'י'ן כ'ח'ו'ס'ת' ו'כ'ר'א'ש' ע'צ'ת' ה'א'ו'ר'ת' ח'ו'כ'ר' ע'ק'ר'א' ז'ב'ב'ל'ת' ס'ו'כ'
ג'ת'ו'י ג'ת'ש'ת' ה'ע'ק'ר'א' ו'ג'ר'א'ש' ס'כ'ר' ו'א'ש' ז'ב'ד' ח'ו'כ'ר' ע'ק'ר'א' ה'י' ג'ת'ו'י כ'ס'ו'
ו'כ'א'ן כ'ת'ו' ה'ג'ו'ס' ז'א'פ'ו' א'י'נ'א ז'ל'ו'ז' ב'ג'ו'ס' ה'י' ה'ו'י ה'י' ע'מ'ת'ן
ע'מ'ת' ו'ז'ה' נ'ע'ט'י'ן ע'ל'ת'ה' א'ש' ה'ר'א'ש' ע'מ'ת' ח'ו'כ'ר' ע'ק'ר'א'.
ו'א'י'כ'א' ה'י' ז'ח'ו'ת' ה'ט'ד' ו'ג'י' כ'ס'ו' י'ו'ם ג'ל'ת'ה' ו'כ'ס'ו' ע'ל'ת'ה' כ'י'ו'ם. (ו'ד'ר'ו'ס')

כ'ח'ו'ס'
ו'כ'ר'א'ש'
ז'ח'ו'כ'ר'
ז'ק'ר'א'
ה'ג'ו'ס'
כ'ס'ו'ת'

ו'ח'ו'ס'ת' ע'מ'ת'ן

ה'ר'ח'ו'ס'ת' ע'מ'ת'ן ה'ל'י' ד'ז' ה'י' א'י' ה'כ'ל' ח'ו'כ'ר' ע'ק'ר'א' ה'י' ע'מ'ת'ן ע'מ'ת'ן
ש'מ'ת'ן ע'מ'ת'ה'.

כ'ר'ח'ו'ס'
ז'ח'ו'כ'ר'
ז'ק'ר'א'

ו'ל'פ'י' ז'ה' א'פ'ש'י' ע'פ'ק'ר'ק' ב'ת'י'כ'ו'ל' ה'ת'ו'ס' ו'ל'כ'א'ו'ר'ת' י'כ'א'ן ז'ר'ג'ו'ס'
ח'ו'כ'ר' ע'ל'ת' ה'ע'ק'ר'ת' ה'ר'ח'ו'ס'ת' ע'ל'ת' ע'מ'ת'ן ע'מ'ת'ה'.
ו'ז'ו'ד' י'ש' ע'מ'ת'ן ז'ח'ו'ס'ת' מ'ח'י'י'ב' (א'ל'ת'ה' ה'ט'ד' א'י' מ'ח'ו'כ'ר' ע'ק'ר'א' א'י'כ'א' ע'ל'ת'ה'
נ'ה' ה'י'ן ע'מ'ת'ן ו'ז'ח'ו'ס'ת'ן).

ו'כ'ס'ו'ר' ב'ג'ו'ס' ה'ו'א' ז'א'פ'ו'ל' א'ש' ע'ל'ת' ח'ו'כ'ר'ת' מ'נ'א' (ב'ש'ט') כ'י'ו'ן
ז'י'ש' כ'ס'ו'ר' י'ו'ם ו'י'ש' כ'ס'ו'ר' ע'ל'ת'ה' ח'ו'כ'ר'ת'ן ה'ו'א' מ'ח'י'י'ב'. ז'א'י'ל'א'
ה'י' א'י'ק' א'פ'ש'ר' ע'מ'ת'ה'ן. ו'א'ן ה'י' ח'ו'כ'ר'ת'ן ע'מ'ת'ן ע'מ'ת'ה'.

[גמ' א' די חובת מנא או חובת סבא הוא זאי הוי חובת מנא אין אמרש אלוה

גמ' א' די חובת מנא או חובת סבא הוא זאי הוי חובת מנא אין אמרש אלוה

מתימס לסבא אלא לסבא ורק הקיום מתימס לסבא, וא' הוי חובת סבא אף

אם החדש מתימס לסבא, ^{והוי חובת מנא הוא}

נמלא דהאשה היא א' א' שבתן שרמח ג' גמ' במתיב אף בקיום.

דימא חובת דאינו תלוי בקיום המלוה אלא במתיב.

גמ' א' די חובת מנא או חובת סבא הוא זאי הוי חובת מנא אין אמרש אלוה

[היאט' ע"כ בחובת סבא כיון שביום אחייב יכול לחייב עב אף

חדש צדק.]

ומה אם החייב הוא מאני והקיום הוא קיום גבירי כמו בשנים זיוס

מתיב, וצול לסבא אף לסבא ^{קיום חייב} חובת מתיב, הוא הוא החובת בין החובת

אדוהרמי, דמג' גמ' בקיום ובוס במתיב, [ומפני כך אורי הרמב"ם דמלוי

בלבשה הסבא ולא גמ' כמאן (מלוי) כזי שיהיה חז' שבתן שרמח].

גמ' א' די חובת מנא או חובת סבא הוא זאי הוי חובת מנא אין אמרש אלוה

מתימס לסבא אף לסבא ^{קיום חייב} חובת מתיב, הוא הוא החובת בין החובת

ועכ"ל יום ויום?

החובת מתיב, הוא הוא החובת בין החובת

ורבנו משה סלויסקין רב זרעל דתפילה תלויכ בדקדוקה שאלה

ודקדוקה שאלה הוי יור כמלא וחוקר מתימס ובן אראקאמי כוי עלי כמ אמר

דבדי מלמי, ודקדוקה שאלה היא גבירא ולכן אם תפילה הויא כן אד"ם

דבמתיב בכל יום ויום, דאף ^{דבמתיב} לא הוי תמיד ^{החובת} חובת מתיב ^{החובת} הוי תמיד ^{החובת}

ולפי כן בא דנשים חייבות יהיה רק ^{דקיום} בחידי, והא דנשים פטורות יהיה

רק ^{דקיום} בחידי, ואין ^{דקיום} חובת מתיב ^{החובת} חובת מתיב ^{החובת} חובת מתיב ^{החובת}

אבל יש תוס' קרקולין ^{החובת} חובת מתיב ^{החובת} חובת מתיב ^{החובת}

תלוי במתיב ולא בקיום, (דמתיב כו) הן דאז שבתן שרמח גמ' במתיב ולא בקיום

דמתיב ולא בקיום, (דמתיב כו) הן דאז שבתן שרמח גמ' במתיב ולא בקיום

גמ' א' די חובת מנא או חובת סבא הוא זאי הוי חובת מנא אין אמרש אלוה

לאור גנים

שנים פטרות אדום, באין איה נוסח בלילה ואיך חר מלמד דעה שהיא זמנה.
וכא עבד קדשו אין זה קשה כיון דאף קיום המצוה אינו בלילה עם החמ"ד כואבילם

ז' אומר
מ"ג
מ"ד
מ"ה
מ"ו
מ"ז
מ"ח
מ"ט

וכבר ערבים פסוקים למדע אשה חמלה. מצד אחד נראה שזוהי סופר דגד גמאן
קדושת

עדמה ולו קיום המצוה ולא בחמ"ד המצוה. אף הפסוק המולך עם גול שומר

בדבריו שד"ך האין אשה בלילה כי מדוע א"כ לא שייך בלילה אלא אשה אשה חמלה
איכא קיום
ושכר

מיהל כל זמן שלא הוי אהול ואלו בלילה ואיך הוי מצוה לחמ"ד כי הלוי איוב קצביים

חמלה עם אשה חמלה

ואי נ"מא דבי התאם לא סתרי קשה עם התאם בקדושת אשה

כל אומר קדש החמ"ד מלפני. דמבטא דמיהל בקיום פני חמ"ד ח"י כיון דחמ"ד ח"י

חמ"ד חמ"ד לא ח"י אף שבפסוק שכתוב אומר בלילי החמ"ד.

ודוד יתר קשה אשה אהול בקדושת עם דבמה דנה לזמן אולא המצוה

שדנה כאן באינו ולו. אלא קדש חמ"ד. וצ"ל

א"י ידו אחרי ר"י יבוסד בן קרחה וכו'... חזא ודוד קראח.

רבי יהוסד בן קרחה לוחז דסוד ק"ש הוא. ויחזר ה' ב' קדושתו

בצפירת יציאת מצרים.

ורבי שמעון בן יוחא סוסי דבוי סוד א' שלחמו שלחמו שלחמו.

וצ"ל לסקין טאם של רבי שמעון בן יוחאי דהא לכאורה אין

זה דין ק"ש אלא בקרבן הח"י. ואם שלחמו ח"י מהו מצוה אהול א"כ

קנה אדה הוי סוד שלחמו לסוד ק"ש?

וצ"ל דהוי חזק סוד שלחמו סוד ק"ש א"כ כיון דג"ת איהל

קיום א קדושת. ומהו שלחמו הרמ"מ בקדושת י"ט שלחמו ק"ש לסקין

ק"ש על שלחמו א"כ הרמ"מ (ולא כגוס דקאי איהל)

והשלישית ברית שלמה שלמה הוא חלק קדמית וסודי הלימוד הוא, ולמה שלמה שלמה
ואלו כן זכר סודי פרימט. וסודי הפרטור חז סודי הלימוד שבהם כי בקיום
הבית של קט הוא לימוד ^{מ.פ.ז} ~~ה~~ קט. *The outstanding motif*
is

ולמה
הוא
דומ
למקום
קט

... רמ אבי יסיה וקרא קט וכו'...

בית המאור ורמ סודי דמחן גפילין קודם מן קט אך יכלים ללמוד
קדושה הוא היתה מתחילת גפילין ודעה דכחה הגפילין קודם מן קט.
ולפירש הכתובים שזי נחא שלמה דתקשה מאי גפילין כיון דמחן גפילין
מחן, ומחן קט שלמה הוא מיכר, ומחן הוא דכחה לפני קט כיון דשלמה
מחן קט הוא מיכר.

זכר
קדושה
ורמ
זכר
מחן
נסח

ואם נחא שלמה דמחן דמחן ~~שלמה~~ כמחן מן כמחנה.

אבל מה רמי לא ספירה לו כן, אלא למה דמחן גפילין ומחן קט

למי
רמי

בהדי הדדי קא ארו. ואזי הוכחה לפרש דקדושה מאי היא מחנה
דא אית מחנה גפילין קודם קט אלא אורזי אית שלמה קודם קט דמחנה הם דמחנה
המחנה. ודונה הוא דלא מלא מן קט. ונראה דרמי לא היה הביטול
"מחנה גפילין" אלא מחנה "מחנה" מן פירקין והדי תני קט.

רמי ורמחם סודים דמחן ואין פירקין מן המחנה מן אורזי המחנה
(כיון שירד מחנה של מחנה באורזי המחנה)

ויכחז לבטור זמנו אמא אקס בוז סא די טענה .

אבל זה אינו, דאכ עמה אמר הרמב"ם דקטור רבליה צ"ח עכ"ל
יותר?

הגב"ה
בקום
זא"כ
ד"ר
ולא
דק"ש
זא"כ
ז"ל

ויראה מדבריו זכ"ל כיכא דאינא זין דטיפה אינא זין זל"צ"ה . ו
ובתפ"כ יש זין דד"ר ס"כ כי בת"ה תפ"ה דפ"ה כי יד"ל . וא"כ הוי כמו בקון
במלכות גב"ה . וכמו שכתב "דוק החסידים וזו היא בעל"ל אלא איכ"ו
ד"ר ס"כ . . .

(אוד"ן הרמב"ם הלכות שג"ה ס"ה ע"ה ב"ה)

אבל בק"ש אין זין דד"ר וא"כ אין צורך בל"צ"ה .

וצדק טעם דדברי הרמב"ם דבש"ט זשון דע"ד וס"ה
כי בתפ"ן יש זין דד"ר כדעת רמב"ן ז"ל זשון דשם אטור למה דעת
מקדמ"ס . ~~והוא מ"ו/מ"ו~~ ^{הוא} כהו"ר בתפ"ן ולא בק"ש בל"צ"ה .

ה"ה
ז"ל
ז"ל
ה"ה
ה"ה
ז"ל
ז"ל
ז"ל

וכא"ה ל"ה דכרמ"ה ס"ה דד"ר כדעת רב"ן הוי מ"ו אכ"ה דשם בתפ"ן
מ"ה שכתב פ"ו ה"ה תפ"ן ה"ה י"ז "הייג אדם לנשוא בתפ"ן ל"ה שם ז"ל
לא י"ה דע"ה מ"ה אפ"ו כדעת רמב"ם . בקדמ"ן ז"ל מ"ו ז"ל ש"ה"ו אין כו
אלא שם א"ה ואלו יש בק"ש א"ה מ"ה שם פ"ו י"ז ה"ה כ"ה י"ה וכת"ן
ה"ה י"ה . ~~א"כ י"ה דא"ה ל"ה ד"ר מ"ו ז"ל~~

אבל כל ז"ה טעם לראשונים באומרים הקורא ק"ש ג"ו בתפ"ן הוי חס"ן
דק"ש ד"ה דהו"ה חס"ן דו"ס כדעת ר"ה א"ה דשם דהו"ה ז"ל בקדמ"ן
אבל ע"פ ש"ה הרמב"ם ז"ל ק"ה ק"ה , דהא א"ה ס"ה דהו"ה חס"ן
בתפ"ן .

וא"ה צ"ה ל"ה ש"ה ק"ש או מ"ה דהו"ה מ"ה ר"ה או מ"ה מ"ה
כדעת ש"ה ז"ל בתפ"ן .

98 Y

Time every 201
Local NADP 1000 . 11.11.

ש"ס כ"א

אל ריבא לימא דמי מר הא לורבא מרפון וכו'...

..מי שאין לו מים זרימין מקום ידיו בלרור גסר וקר'מית'...

דין זה שייך רק להבילה אבל לאכילה כל מילי דמיקי אנו מחזיקין זרקא

מים ובינו משה דבאכילה היו הנטילה להסיר טומאה ולכן צריך זרקא מים ובתעלה

הו' הנטילה להסיר לכלוך ולכן שייך כל מילי דמיקי. וזה טוב לפי הראב"ד.

דין מחולקין רמ"ם וראב"ד ^{בנוסף} לחדה שבז' תקנתה ב' של אחרים מקו

ט"ל דים דל אכילה.

שיטת
הראב"ד
נ"ה
דין
אכילה
לפי
ט"ל

הראב"ד

הראב"ד סובר שהחובו הדין של ב' שלפניהם דאמרו יטלו לטומאה

ואלו באו ואמרו דלא רק יטלו לטומאה אלא לכל אכילה וא"כ היו אמרו בנטילה

כהיינו להסיר טומאה.

הראב"ד

והראב"ד סבר דנטילה להסיר טומאה שייך רק בטרומה.

דב' של ^{שלאחריהם} אחרים לא החזיקו בין לטומאה אלא מקני דין חוש של

נטילה שבי אכילה, והנטילה הראשונה היא להסיר לכלוך וכמו בתעלה ולאו

של ^{זה שייך} טומאה. וא"כ אם לאכילה היו צריכים להיות ^{ש' ד' ככל מילי דמיקי}

כמו בתעלה (לפי הרמ"ם).

[רמ"ם פ"ח הל' אבות הטומאה הל' ט"ו]

ט"ל
הראב"ד
והראב"ד
דמחולקין

..שמה פתח ובי' קיימו שר' דל כל הימים שיהיו שנות. אד"כ שלא יד' בזה טומאה

מכני אכילה דסקנות. ולא ש' שמה פתח דל הימים ^{טומאה} אלא לקודש וא"כ ש' ^{אכילה}

אמרו אל לטומאה. לפיכך צריך נטילה לטומאה וא"כ בטהרה קודש יטלו

ידיו כסודא ושפחה של טומאה זו.

[השם הראב"ד
לטומאה. י"א ומ"ם * ש' דל אכילה חזון שצריך נטילה ימים.]

אבל ^{בדי} אנו אנו זכר הרצון אנו מחוברים, דמיתא במיתא הרי כל אנו
 כיה לבור כי היה להם אבר הפרה, ושיך לאמר על הדם זיכה כח ^{זוכה} גוף נטל כיון דמקנות
 האה. אבל במשך כיון דאין לנו אבר הפרה הרי כל אנו באומה ניה, ואכ אך שיך לשור
 נטל אנו שומא, הא לא מלנו גמא מקום שבטל ייב טאא נוסדו גבו טבויה?
 ויוד קשה, דאם הניח אנו טאא מיינו גין פה לאמלי אנום ולא לריט גטל?
 וצ"ל ק"ש טאא חודש דמקנות ולני מודל נטל אפילו בשאט טאא, וקשה.

ק"ק
זכר
הראש

וזכרובליו-

הרמ"ם פו הלכות ברכות ה"א הל"ב.

החמ"ט
סוגר
גפ"ה
במ"ה
דע"ן ט"ו

166.

א. כל האוכל סתם שחוק עליו כחמ"ט צריך נטלה ידים בתולה וסוף.
 ואד"כ שהוא סתם חולין, ואד"כ ^{א"כ} שידעו חלוצתו ואינו חודר לכן שומא לא יאכל
 דז שיטול את ידיו וכן כל דבר שטעמו חמ"ט צריך נטל בתולה.
 ב. כל הנטל דידיו גין לאכלה בין לקש בין לתפלה חייב בתולה אש
 קדו דני. שבו מלוח אכמים שטעמו מן הרובה לשמח מן שני' על פי
 הגדה אש ירוק. "דכל הרמ"ם".
 וכיון דהרובה הרמ"ם אכלה לקש ומפילה אכין דסוגר היחמ"ם דכחולו
 הו' בלכה דקתין ולא שומא. ואם רואים ארבה מהא דבג דהו' דין חמ"ם דא
 בו' צורה משום שומא בני מזאורייתא.
 וצ"א:

למ"ם מהא מחייב נטל (ולכן אחר כל שטעמו חמ"ט וכו').
 ולראי' שומא א"כ מחייב.

כס"ר
החמ"ט
דמ"ה
והרמ"ם

(ע"כ ברמ"ב וסכ"מ חמ"ם דמחמ"ט מחייב וכן אנו דמחמ"ט דמחייב כיון
 שגין הרמ"ם כל שטעמו חמ"ט צריך נטל בתולה הו' דין אנו דמחמ"ט (וח"כ לא
 קשה הראי' על אלו דמחייבין ושכן צריך לומר דהרמ"ב א"כ חמ"ם לראי' א
 דמחמ"ט דמחייב וכן אנו דמחמ"ט דמחייב דמחמ"ט.)

והרמ"ב
מס"מ
דמחמ"ט
והרמ"ב
שומא

ומקורו דין זה קצת מוזנח ואין יחיד דבר אחר גיבור. ואינו מלבד קצת
 דאי מהותם לא היה בעל בין קש וגבול. ואי מלא יאה בך דמות דמי' ע"כ לא היה נה
 בין גבולה לקש.

מקור
המחבר

ואפשר דגבולה הו' חובה ודרכו מסני דגבולה יש לין ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
 מסני זה דגבולה הו' במקום קרבן. דכיון דאינו זין בקרבן שיפסל ד"ה גאבה כק נה
 בגבולה. דגבולה החסבא דגבולה נשכח גאבה דל יזי העדר קיום זמני. הו' נשכח
 גבולתו כסולה כמו שקרבן נשכח כסולה אי הו' גאבה. אבל בקש אי אינו מקיים נה
 מה הו' קש חסבא דקש חסבא טוב ואין סבב לפסולה.

מפלה
המדרש

אבל אכתי ק"ק דלכאורה היה המהם צריך לתת אותו החילוק לא רק ג' ג'
 אלא ג' כי כל מקום טמא ע"כ בגבולה הו' צריך לחזור ולקרא ^{ולקרא} וקש לא היה צריך לחזור
 ולקרא. ואילו אם קרא קש במקום האסור כמו בג' החילוק או זיה הקדמות לא היה צריך
 לחזור ולקרא. אבל זה אינו דבקש בהמה כג' חוזר וקורא אם קרא
 במקום האסור לו לקרות. (פ"ה ה"ז ק"ש ה"ז ג') ורק אינו צריך לחזור שקרא בידים
 מאוננות. ובגבולה שניה אדעתא מקום הגבולה ^{ונקיון} ושהיה בידים (פ"ה ה"ז גבולה ה"ה).

אבל
המהם
אמר
צ"כ קש
ע"כ
חוזר
במקום
צ"כ
ואין
דיבור
דוקא
בג' ג'
ואחרי
החילוק?

וצריך להבין מאי נ"ה בין נ"ה ושאר מקום טמא?
 (יבאג"ה החילוק דל"ה ג' ג' ג')
 [ל"ה המהם בה"קש ע"כ ה"ז ג' ג' ג' קורין לא ליה החומר והאבות ככא אידם אין בו ע"כ
 ולא משקדמות ולא בל"ה המה ע"כ. ואם היתה ל' אומר מן הקרבן אומר המה אחר לקרות
 ד"ה אי שקרא במקום שאין קורין בו חוזר וקורא. ^{השמה דדאב"ד} "א"א א"א א"א
 ה"ה אי שקרא בל"ה המה שיחזור ויקרא לא אחר בל"ה ג' ג' ג'"]

ל"ה
ג' ג' ג'

ויזו מנאט שברמזים באיך גביאור הדולה במקום צ"כ ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
 ולאומר לא כ"כ וצ"כ להבין ע"כ:
 וצ"ה ה"ז גבולה ע"כ ה"ז ג' "המחבר וכלא צ"כ במקום האסור וכלא
 מסני שאם קרא דצ"כ הגבולה חוזר ומחבר במקום אסור. "ע"כ"

נחם
האריך
במקום
צ"כ
בגבולה
טא
וצ"כ

החפץ דהבילה. אבל הקט דאין צריכים הסוד חפץ ד' גאון וחסד
מחלה אם יין אין דיכוד דאיוו (מנדת הסוד חפץ) בודאי אין נט' דיכוד.
ומיושקטל כדמב'.

יו"ט
ס"ד
ד'תפ"ה

יש שדולם אחר דהבילה כיון דהו דקונה שכל הו נט' דין בקידוש
י"ט. ואלן פסק בהמ"מ דבשחית צריך טלית י"ט דה"ל ופנים. וקידוש
זה נמשך מכלל טקס דמתן היום וק צריכה לילול הי"ט דוד הכנסת ארונה
מפני ש"זים דסקניוה ב"ה. אבל זה קשה דא"כ למה אחר הו מח"מ דלמחנה ל"ך
דילול אם הסנים? הלא בודאי אין הסנים דסקן? אלא כדמנין ל"ה.

יו"ט
למחנה
הו
דין קידוש
י"ט.
וקשה
מחנה

י"ז: תוס' ד"ה ומנה בפ"ן ומ"ל.

ש"ט הגוס' הוא מחבר דל בפ"ן בין אדום לגפיל, ואסור אלף למה
צ"ל באור החזון, וה"י לא חילק בין צ"ל לטפילין.
אלא ה"י גוס' וס' ה"י לא חילקו בין הנחה לפירכה דאם מנח
גפילין לגוס' וס' ה"י צ"ל) ה"י ס' מחיק. ואם אש מחיק אש מנח.
אלה השר מקו"ל חילק בין הנחה לפירכה וסוד גרתי.
וזאין נ"ה בין טלית ותפילין.
ב: מדמה לא הו הפסק, ורק דבור הו הפסק. והפסק אסור.
הלכך מנח שניה כ' לא הו הפסק ואינו מחיק כי אסור לדבור כ' אם
יזכר ה"י ופסק.

ה"י מנח
צ"ל ומחיק
ש"ט
למנח
מחיק
ומנח
ואינו
י"ט
ה"י צ"ל
ה"י מנח
וככה
וכמה
הא ע"ה
צ"ל מנח
ואין נ"ה בין
טלית ומנח
ב: מדמה
א
הו
הפסק
ה"י
צ"ל

וצריך להבין לפי ש"ט הגוס' למה מחיק. דגוס' סוכה לכאורה
דאם המדמה הנחה הו הפסק כמו דבור אלא שלפ"ך להפסיק ולהנח ^{דנהי} כ"י ש"ט
ק"ט ותפלה ש"י בפ"ן ויראה כבוד אש לא נ"ה. אלא אכתי למה
יברך דובי בגי"ל שפסק פ"ם אחר יהיה אחר לו להפסיק פ"ם

הסוד
דגוס'

ונראה אשר בקרב כל סוף מקום הוא מטעם אסור דאסור קראב במקום פשוט

צורת
הגוף
הכשר
מקום

הדק מדבק קראב כמו בקראב גרם הוא אבל עכ"ל גרסא בדבוב הוא מטעם

תפילתו חסדו גדלה והוא דין דבדי לעשות תפילתו להיות תפילה צריך לעזור במקום

ואם לא יצדק אב חסון הכנה עשה תפילתו למאגיד דשכנתי הוא חלק מדבובו

ואם אין באסור מקוד הקיום אלא חסון ההפך ואפני כך ^{האד"ק} יתגה הכתובים כפי גרסא

הוא אלא וטרא מפני שלא בר עיני שמתפלל וכו'...

~~וזין כנסנו כשיהיה רק אלא תפילה ולא תפילה ^{קרי} כי חסון קודם חסון~~

גוף
קרי
מקום
הכשר
מקום
הכשר
מקום
הכשר

הדבוקה וזכא דתפילה וק"ש יש להם אורו ואסור דהיינו לא יראה בק צרות דבדי

וזה מדבק רק כשדבר בידי משום אסור אבל אם יש לא

ורק שבתפילה יש עוז בין דבכנה מאכא בק"ש דבדקס ^{המקום} וזין זה מדבק אלא

בשום פשוט המתפלל וצ"א לואה כיון שיש לו חיוג דדקת מקום תפילתו וזין זה

דהכשר מקום תפילה מדבק אלא בדבוקה וחסון מקום הוא חסון החכמא דתפילה

הכשר
כשר
מקום
הכשר
הכשר

והטעם הוא במקום מטעם הוא חסון במקום ובתפילה צריכים לא רק

הכשר אברא (אלא דבוקה דאסור) אלא אם כן צריכים הכשר מקום כיון שצריכים

הכשר אברא דתפילה א"כ אגו בק"ש צריכים ~~לא~~ רק הכשר ~~המקום~~ אברא

[וכרמייה דבק"ש אינו סודל סלום לשני החכמא דבקראב בין דמדנו אלא

חכמא
דק"ש
מחלוא
וחכמא
דתפילה
נילוו
הקרא

אמנו אשר האמנו כפי ספי הק"ש ידו אומה כשר דבוא אנו עושה כשאלתה או כש

יו"ת אלא מהמחמא אגד נדעב חלמנו ^{הא"ל} בתפילה דכוותא האיות דה ^{ויצרת}

תפילתו דתפילה א שחרי"ת או א מנפח או א דרבי"ת אם תפילתו הראשונה

תפילות והשני"כ חובב לא יצא ^{דם התפילות} אלא חובב ואזו הכשר אם תפילתו

הוא ^{חובב} מהמחמא אנו ינון למורי ^{הוא} נכפה דהוא עושה התפילתו דתפילה והוא אלא

השברא אלא בק"ש אם קראבו וטעם וחשב דבדי רשמי הוי יצא ^{אדפי} אלא ^{אדפי} מהמחמא

וילוי
כיו
כהכשר
המקום

ונל"ל ימים הוי הכשר השברא וזו כסוד עב דכשרת ^{המחמא} השברא יצו

יעל ^{לכשר} יתקו חכמא דתפילה ואלתן שיתן רק ^{לכשר} עמי תפילה ברק בתפילה השברא קודם

החכמה דתפילה. אבל הקטן דאין צריכין הכשר תפלה ד' וארץ ויהי ^{והחכמה} קטן נדון
מחלה אם יין אין דיכוח דאיסור (מניח הכשר שפירא) בודאי אין נטלי דיכוח.
ומיזקק שאלה הרמב"ם.

י"ג
י"ד
י"ה

ויש טעמים לומר דתפילה כיון דהוה דקדושה שאלה הוה נטלי דין בקדושה
י"ג. ואלן פסק הרמב"ם דבטחיות צריך שאלה ימים הללים ופנים וקידוש
זה נמשכת מפילת בקרי לאתן היום וכן צריכין לילול הימים שוה הכשר למנהג
מפני שנים דסקנינה פני. אבל זה קשה דאנן למנה אחר הרמב"ם דלמנהג צריך
דילול אם הפנים? הלא בודאי אין הפנים דסקן? ואלו כדמנין לדלי.

י"ז
י"ח
י"ט
כ'
כ"א
כ"ב
כ"ג

י"ז: תוסי דהוה ומנה תפילין ומעלה.

ש"ט הרמב"ם הוא דמברך על תפילין בין שאולה לגפילה ואסור אלף להט
צ"ל באוהבאן. והוה לא חילק בין צליל לתפילין.
אלא ^{י"ג} תוסי ואם הוה לא חילקו בין הנחה לצרכה דאם מנה
גפילין לתוסי ולוהי עם צליל) הוה י"ג מברך. ואם אטו מברך אטו מניה.
אלו השר מקולי חילק בין הנחה לצרכה, וסודי גורמי.
והאין נהי בין טלילת ותפילין.
ב' מדעה לא הוה הפסק, ורק דבור הוה הפסק. והפסק אסור.
הלכך מניה שניה כי לא הוה הפסק ואינו מברך כי אסור לנדר ^{כ"א} כי אם
ינדר הוה הפסק.

י"ג
י"ד
י"ה
י"ו
י"ז
י"ח
י"ט
כ'
כ"א
כ"ב
כ"ג
כ"ד
כ"ה
כ"ו
כ"ז
כ"ח
כ"ט
ל'

וצריך להבין לפי ש"ט הרמב"ם למה מברך. דגוס סוכה לכאורה
דשם המדעה כחה הוה הפסק כמו דבור. ^{דנהי} אלף שלפני להפסיק ולהנח ^{כ"א} על
ק"ש ותפילה שיהי תפילין וינא כבוד אם לא ניהי. ^{כ"א} אלא אכתי למה
יברך? וצ"ל דגפילת שפסק פנים אחר יהיה מותר לו להפסיק פנים א

כ"ח
כ"ט
ל'

הא לא הפסק אלא לענות ולמה יפסק עם לברכה?

ונראה שבשאלה היא א' חסרון ברכה היו צ' חסרון להפסיק אלא.

הפסק מקולי סובר שלא יפסק לן ככ' כג' דחסר ברכה ע"ד הפסק לברכה אלא

לברכה. ונשיבך אהי אנה יקיים קצת המעט (הוא אלא כק). בברכה ולא מקדיש

והוא' לבי צ' יכול ע"פ להודות לו דהנחה אנו הפסק ורק דבור הוי הפסק

אלא זאל דהוי הפסק אה מפסיקת כיון דסודר התא' גלילי ברכה אסר כל דיום

התא תבילין וספיר מקדישם עם הברכה.

.. אך קשב דתוסי סוגרים דאינו דונה לקדים בין שאזנה לברכה ולמה

[לא] דנה אמר? [הודתך מברך]

ונראה ד'ס' ה' הפסקות.

א: שהיה

ב: דבור

וכאן בשאלה היא על מדשה. (ע' אהרן שמדשה ה' כשהיה) ע' אהרן

שמדשה דומה לדבור ויש אומר שלא הוי כפא ולא הוי כפא. והשאלה היא

אם יכולה להפסיק לדבור א' שהפסיק למדשה.

א' שהפסיק א' הוי ויש מחלוקת בהל' א' שהיה מפסיקת הכי אהרן אומר

שהיה מפסקת ורג' יומן אומר אין שהיה מפסקת. וט' א' איסור הפסקת

ההל' הוא כי חסר ב' ככתבה' וצ'א דבמחלוקת היא א' שהיה דוקרת ככתבה

או לא. ורג' יומן סובר דאם דשה מדשה הוי כשהיה ולא חסר ככתבה.

ורק דבור מחקורת הככתבה' ב' צ'א רק בסדר. דבהל' כל דיקר

הפסק הוי מט' דחסר הסדר דל' ד' אכתבה'. אלא אם היה

הלכה מיוחדת ומיוחדת אז כודא שהיה יפסיק והסמיכות (התביעות) אם

ד' ד' ר' יומן.

הוא
הוא
א'
חסרון
גובה
א'
למד
קצת
מחייב
הפסק

הפסק
הוא

ב'
א'
הפסק
מדשה
כשהיה

הפסק
בהל'
הוי
הפסק
הסדר
ל'.

ה'
ככה
הוא

אז יוצא - דבור מפיך הנכתב " ושהיה מפיך רק התכיות
 ובסמיכת אולה לתפילה (כמו אי תפוח שלם לולא לרכה וכמו אי
 גבינות כרבה לשחילה ס"ט) יש הלכה שלא תן פירוש דבור מפיך דמפיך הנכתב
 אלא הוי דוד הלכה דדדי גביפה . וסבייה מפיך ^{א. בור} ^{שפירט} זה אכלאנו מפיך סודי

יבא דלפ גוסי - אם בין אולה לתפילה מביאים ללף הוי
 לגיטרו הוי מדעג ולא ינאנו כי מדעג מקידיה חיבור אולה לתפילה .
 אבל לתפילין צריכין לבחור דין זה דחיבור אולה לתפילה כדי שיהא תפילין
 כי הנהא התפילין הוי חלק קום העלם דלמא , ואיך דבלא הכי צריך לבסוף הוסיף
 נשאר רק הפסוק הסדר הנכתב " החדש סוד הפסוק . ולכך ההפסוק הנכתב
 יכול לדנות מפני הכבוד ולשאול מפני הידא כמו בגלל זק"ש ודן כרבה הוי היא
 נאשיג מפני הכבוד כיון שמתוויג עירק נאמניה לתפילין , אך הוי נה יברק ס"כ .
 ולפי זה הוי הרב מקוצי קצת קשה דלמא לא יברק כיון דנשאר
 רק דיכוד "דככתבה" כדבארט?

ויראה דסוגר דברכה זה לא הוי גמא אדר "משיג מפני הכבוד .
 דהתם משיג ומברק משום דלא יהיו ל' חזק פנאי לברק מאיך נאן דאיכא ל'
 פנאי אלו ורק חסר קצת זמן דקיים בלי כרבה ולא ^{כפינין} דל נאן מוד'
 זה דקיים בלי כרבה כזכריש'ט כיון דהוי אנוו המנוה שיקיים אלו בכרבה בתיקונה .
 וגוסי מקפיד דל חסרון קיום באורו המנוה אל זאנ' קיימג בתיקונה
 וכיון דחתיפת מלג לו חסרה ^{ביומחה} ^{בליומחה} גלי ברבה הוי זה וי ^{למיצה} ^{למיצה} ^{ברכה} ולרגי
 הפסוק סדר (נכתב) .

דבור
 מפיך
 ככתב
 וסדר
 ומדעג
 רק
 מפיך
 סודי
 ובין
 אלא
 גיכא
 אמ דיכוד
 סדר
 אמ דיכוד
 חיבור
 והנה
 מפיך
 חיבור
 מחילא
 כפיך
 הסדר
 בכרבה
 מלמ
 דמייה
 מפני
 הכבוד
 וגוסי
 מקוצי
 סוגר
 דאינו
 משיג
 מפני
 הכבוד

א. הקורא את המיד לאבא.

א. מחלוקי הכתוב ור"י בבא ל"א זקוק באמאיה.

ב. מחלוקי הכתוב ור"י בבא ל"א זקוק באמאיה.

ג. ר"י - קרא גברת האלים.

ו. ונ"ה מוקים זלצא בך דמחלוקי הוא כינא דלא החילף הפט. אבל א נשאל פאון

ד. לא זלצא.

קורא למפד. פ"דוש קורא פסוקים. אבל קורא ספרא למפד.

א. אומר הכתוב "אומר אני ש"א כיון שלא נכתב ב"מרה כסיון".

ב. וק"ן דהא בחירת פרט ויאמר כו' מברמן, וא"י כו' סדר ויאמר לדכנ ד"א

ד. זקא כסוף?

ו. ז"ל דסוכה הכתוב דסדר מדכנ ק"ן כשאור אינו סמוך לפני, וכשסמוך לפני

ט. אין מדכנ. (ד"ן ג"י.)

א. תרומה אנה על בלוייה כסבור אלוה אלא גדרת ולפי

ב. ולכן חרש שא"ט מדכנ וא"ט סמוך פטוק, וק"ן שפיה למען תרומה ב"מרה

תרומה.

ג. כשחזר ואנו מדכנ כ"י ינוח לשמוט אק האתי מדכנ כסלם ובוא אומר.

ד. וטואל כ"ט, פא למחז באשנ דכאו שמדכנ וא"ט סמוך לא יתום לכתוביה כן

ה. בקין נמי כשחזר וא"ט מדכנ, הא למה לא יתום לכתוביה ובאתי יכיר כסלם

ו. כמו שמוט לכתוביה ובאתי מדכנ כסלם?

א. אלוה
ב. כ"ט
ג. כסלם
ד. סמוך
ה. יתום
ו. מדכנ

וידונה בט"ז דבמזל זיטוג אן אומרים שבאחד יוצא את חברו. דבר
 אדם ~~הוא~~ יוצא את חברו הוא ~~הוא~~ אדם. כל שאל דברים זה גב"ז וזב סיך
 רק במצוות חוביות. ובין דאן זן אחד נדונג בעלמא אכ"ל מלמדי
 לא יתום למרש השומד ואינו מדבר כיון שאין זכאג בקדשה ד"י דרבות.
 אבל בשחיב אין הויג קיבב על השמט בעלמא דאין ברבא השחיב ברבא
 מלמא אלא סגה ברבא הווצא. וכל אחד הוואג שחיב יכול לקרק דל"ו.
 הלכך עכרתיה יכול ~~הוא~~ השומד ואינו מדבר לשמט והאחר יקרק קיבב
 בהוצאה. אבל זה הספיק דחוק מאוב.

אילן
 בין
 מצובה
 חוביות
 ומצובה
 צדוק

ובשחיב
 ה"ו
 הוצאה

והאן הראשונה הוזה על"ז בזה שאם דאין אחד נדונג בעלמא הרשומא.
 אבל חוק על מה שאמר בשחיב ונתן טמא אחרי. שפאן אמי שבא דאחר מלמא
 את האחד ואינו מדבר היינו רק שבאחר שמט לעלמא ויצא בל אופן בקדשה
 זו ינעם עם הלוח זמיתוס בשחיבא מלמא אל ברבא זו.

והאן
 בשחיב
 האחד
 יכול
 להוציא
 רק אם
 ש"ס
 זמיתוס

ואת"כ ר"כ שאן לחוק חז"ותי ואומי דכאן בשומד ואינו מדבר קבל
 אינו יכול להוציא וא"ל בשחיב, זכ"ן דאינו מדבר לא גיך ברבא גביי ~~הוא~~ אחרי.
 Since he is in this way physically handicapped, a ~~rule~~ does not
 apply to him at all.

וד"ל
 דחוק
 כיון
 צדוק

ב"מ א' ולא ברבא מלמא מלמא. צ"ל למה דבבב ^{האריכה} המ' כלל כ"ג לומר דבר
 דרבנן ולא ברבא מלמא מלמא הא אכ"ל אכ"ל אכ"ל דאורייתא ככל שאר
 מצוות מ"ה זבי שמטב והיותה אינו אלא הכשר. ולא מיידי בעלמא הרבנא
 ושאר ק"ש.

הא דבריה הוא לידעו כי במשנהו אלו למהלך נתי ויהיה
מתקן קצוות, לרבות לא לאף קצוות ולרבותו יצא אף למתן ולא הפסוק
ביתים, היינו משום דבר המתקן בפסדו אמרה, אי הו אמרם כן בקור
רם דר קצוות או אין צורך במידה, וכך יצא לחלק בין למתן לבדדדד
לרבי יונתן אין שיעור קצוות ולרבי יוסף היו שיעור שיעור קצוות

מתקן
היחוד
ור"י
הו
למהלך
אמר

בלבו: כתב ר"י, דלא נשמיס לאמא. ומשם א"כ נשפין אלא
שלא השמיס לאמא. דר"י לא רלב לבדדד המתקן בהרבור.
אבל היחוד קשה דסגרי כאן אלכו כן בפסוק אמר.
וכראק דמי אחרי כה קטן. דמי אלוות דבב. וזאם הרבור כדבית אלא.

ר"י
מתקן
אמא
דמי
ורחב
אמר דתקן
בהרבור
בא"ל
בב
ה"א
ה"י
א"כ
א"כ

ואף אלא הרבור כדבב. ² א"י לא יהיה יתר טוב אלא.
אך הרחב סק דרבורו לאו כדבב דמי. ומאן אמר או לא
במהלכים משם דכל המתקן אם הרבור כדבב דמי, כו"י רק
במצות שרביים, ככלבם" כמו ק"ט, אלא בהרבור דלא נאמר
ככלבם" לרבי הכו"י הו כדבב.

א"כ
במהלך
הרבור
כדבב
כדבב
דמי
כדבב

והיינו משם סוגי בפרק אישמו של גדול קרי מהייר וכו'. (ברכות פ.)
(דברם סק דבבס"ן הו לאו כדבב). דבב דבב קרי מהייר בלד
ומאלה פמי אלא, הא אם הרבור כדבב דמי קצות יוציא כשפ"ו? ויוני
כדאשכחן בס"י.

דמי
דמי
כדבב
בכונת
ק"ט
דמי
דבב
דוקא

ולוחי הכח"ק דכל כדבב דהו ככלבם צריך להיות כדאשכחן
בס"י והרבור לאו כדבב וצריך דוקא דבור. וכלל הדגים שלא צריך ככלבם
הו דוקא הרבור כדבב.

ור"י
מתקן
אמא
דמי
כדבב
כדבב

אבל ר"י אמר דלכא ואמרי ^{בבב} דברכה וק"ט, ככלבם ולא נשפין
הו אורו ההלכה. כלבם מפרק דמי ויוני בלא היינו לא השמיס לאמא.

שידור

#

שידור כ"ג יום 4 ברשת וארא

טו: תוס' 55 א רבי יוסי דינוד נתי לא

בתירוף הגוס' יש ללמוד ב' פסטים.

1: או דאן הכי נתי שצרו מזרבנן. ונה לכאורה יוגר מזכרה.

2: אין אילוק מדאורייתא.

ובאתר שפשא טו: לא יבירק אדם ביבת המזון בלבו ואם בירק יצא אללא איאמתי

הכי אימתי, מחלקת בקש אבל קשאי מלמי דב' יצא... ותוס' סוגר דהפא'

התחריטה מסויה דינן.

ובאתר, השאלה היא היכא דלא השמיד למצנו א' הוי שידור בדיבור או הוי

שידור הכתוב.

דא' הוי שידור בדיבור אצ' יתלי' ללמוד בבנין אב (analogy) לכל התורה

כולה ובהמזון יהיה בקש גמא. א' אבל אם נאמר דהו' הלכה מיוחדת שבי קש

דלרין שמעיה והו' דיבור חפני שנהי' אכ' איא ללמוד בהמש' חמני בבנין אב.

ולפי זה יש לכתוב ב' פסטים בתירוף הגוטי.

1: או דבהמש' לשבי שמעיה הוי שצרה מזרבנן

2: או דשצרו רבנן דמסירין בשמעה יתקנה כחסרון בדיבור. ואכ' הוי

כהמש' בדין כמו קש' דהחסי בשמעה חסר בדיבור כדבאנו.

בהמש'
תוס'
השכל
לא
השאר
הוי
שכל
ובמסקנה
השכל
זכו
שידור
בדיבור
וחסי
גמתי
הוי חסרון
בדיבור

טו: תוס' ד' ור' יהודא חביב קטן.

לכאשה קשה מה קושיית התוס' באיזה קטן דסקיין? הא הפא שאמר באיזה קטן דסקיין?

ול' דשאלת תוס' הא מה החילוק בין ברבת המזון דיכול קטן לתליא אם תליא

לחילוק (כדנתי דלפי) ובמשינה דאין יכול לתליא.

קושיית התוס'
מה החילוק
בין ברבת
לחילוק?

ובהם סוף לו דרך אחת בסויה זו דאמר שאנן כפינו דין מדרבנן
 וכיון שכן אם לאוכל כפינו^ל לפיכך זה החוויב מדרבנא, אלא אנן הכא דנס ינאי
 אכל רק כפינו ולא יוכל דמלא ינאי ע"ז החוויב מדרבנן, והחוויב מדרבנן יסוף לחליא
 אחרים החוויב מדרבנן.

ג"ה
 ינאי
 אכל
 רק
 כפינו
 וק"ש.

יולא קיש ד' תירוצים לקושי זו חכמת:

סכום
 השלום:
 ו:ה"י:

1: ר"י ^{מחייב} מדרבנן חליא החוויב מדרבנא ע"ז, ולא קרטי מרן קטן לנאי

איוב מדרבנן דהויי רק על האב.

2: ראב"ז אכילת כפינו הוא מדרבנא, וא"כ איכס ביו מחויב מדרבנא, (ינאי סוף)

2: יאב"ד:

3: ג"ה ינאי ע"כ אכל רק כפינו מדרבנן הוא, אלא והחוויב מדרבנן ולא החוויב מדרבנן

3: ג"ה"ס:

4: תוס' סוגר דכיו משום דרבות ^ל דמקרא ע"כ לכו"ז בר חיובא ולא שמויה חכמת

4: תוס':

^{בשר} ^{מדרבנן} ובגמרא הנבין א"א לומר ינאי חליא ב' אין שינוי דרבות לברכה הנבין.

מנאי
 מנאי
 דרבות
 (הג"ה)
 דומה
 לנכנס
 ולא כ"י
 דומה דומה
 לנכנס

ועל כמותו א"א שוה שמויה הוא מן הלכה כי אכיל בני שינוי מחויב בדבר קדמ

ביה אכילת לא אכל כלל כדמיינן בראש השנה (פ"ה ד' כ"ט) כל הרכות א"א על

פי שינאי חליא חליא מוכח הלחם וכו"כ ה"ן וימי לרמז גבל שואל דובין כג

כפינו. וכו"א ה"ן ברכה האמן א"א ע"ז שינאי חליא כדבפרישית וכפינו דין אינו

ע"כ אלא שוה לומר אכילתו א"א. (לנראה שוהי דבה"כ ה"ה"ז פרישית החליא)

והשאלה היא א"י ברכה האמן היא כברכה הנבין או כברכה האמית.

והאמית ^{הכ"ה} כיון שבברכה האמית החויב השם ^{הכ"ה} אלא וכן הוא בברכה האמית

א"ס
 ג"ה"ס
 דומה
 לחליא
 (הג"ה)

דמחויב בשם הברכה האמית ^{וכן שינוי השם} האמית ^{הכ"ה} דאינו מחויב בשם הברכה א"א

114
 הנבין
 (הג"ה)

ברכה האמן ה"ה בברכה האמית ^{כ"ה} א"א ^{כ"ה} בברכה הנבין הוא מחויב א"א דלמנו

כך בברכה האמן הוא מחויב א"א דלמנו דא"י ר"כ לא לברך לא יאכל דין השם

ברכה האמית דה"ה א"א וברכה האמן ודמה לברכה הנבין. ודמ

ש"ה ר"י. ולפי תוס' ה"ה כיון שברכה ^{האמית} הנבין היא כברכה האמית

אך הוציא שמעון בן אבא הוסיף יבא, ומאמר שרמא

הוציא קטן לאמר חזקא, אבל לפי רבי דבריהם האמון היא בבבית הנהנין איכא דרבות

בבבית האמון שאר קושייתו, ולכן תיבול רבי מאיר וכו' באוכתא אחרים

אך קשה לפי הגמ' למה צריך כבוד דפן כפן דבבבית אמר יבא רב?

וקשה לו קשה הגמ' ונדאק דבכי ההסדר בשבט הגמ' אין הכי נמי שיש חיוך בבבית

האמון משום דרבות, אלא אמר אין חפצא בבבית האמון אלא אמר כבוד ^{האמון} כבוד

בבבית דחיוך בא מילת דרבות, ומה ש בכחן ^{לרבות} חפצא דמשלם בשביל האמון

והיינו משום דבבית האמון היא הוצאה ואם לא אמר אינו יכול לאמר, אבל מן

אין לו חזקא מלבדו, ואם אין לו חזקא מן חזקתו אלא לו חפצא באמון, ולא משום

חברון חיוך דהא דרוב לאמר, אלא חסרון חפצא בבבית האמון. לומר

היינו קושיא שמעון בן שטל

וחזק גמ' דכדי לדעוהו חפצא בבבית האמון ד כבוד וכבוד סודל שבעוצמה

להיינו בשבילן.

ולצריך להבין החילוק דהם חיוך דהבבית צריך אכילה כפי שבידו (ואם אמר כפי

שידו אם האמר מוסיף מאמר דרבות בבבית) אבל כפי לדעוהו חפצא דבבית ד?

רק כבוד ואצל כפי שבידו.

ועל דהם בהחזק עם כבוד (ובבית) אלא דליכא חיוך אליהם, ורק בקיום

אל דליהוה דא ביריב קיים מצאנו כבוד. ומה מה שכתבו הגמ' מן דהתמיהן ^{ויצא חיוך}

הנאמר בלעז כה שיש קיום דאורייתא דעו שיקוים יתפס על חפצתו כבוד ^{אם}

אין כה שיש קיום וט' להאמר שאם אוכלת בוי חפצא דבבית האמון אגדעין ^{אם}

אולם קטן שהיה לחיותך [לשבת הגמ'] עמא חיוך למחר, וצדוקא ^{אם}

דאין הכיני חיוכי דבבית האמון. ואזכר אין יכול להוציא מצאנו כבוד. ^{אם}

אבל שטרה מה אינה נכונה כמו שכתב

למאן
שב
אם
צריך
בבית?
הוא
חפצא
בבית
אמר

למאן
דכדי
בבית

ש
דמא
שברא
אורייתא
כדי
כדי
שיקוים
החפצא

ווקשה

קיום האורייא בז' חיות אמן חובב אצא וזינו אב שאמר יקרא נפלים אמר

בר"י
בזווייטא
כ' תמו'
ב' דבר

ה' אין חובב זכרא ומה שכתב ר"י מין דאורייתא סוכר תמוס בדין

דרכו. ולכן נא לא בודין דבריו אלא לן דמין דברין במחית ולא מתקין.

[ויחד בר"י אגלס הוא שבו שא"א חוק דאורייתא או דברין ^{והא"ה} לתינוק פודל דמחש

מלכה יביה מדשב. ורבו תימ רבה לומר אפילו מזאורייתא. וכן ק"ק נגה ין

ש"י וק"ן ב"י דש"י...
F(2)
F

אך קשה לשאל ר"י למה צריך לומר שבחובב הוא דל אבין הא אפילו אם

היה בחיוב דל הקטן זלמו הא ב"י מדשב רק חפלא דמלכווא חובה.

ואי החובה ב"י דל אבין או דל הקטן אפא באמר רמ"י אי ב"י מדשב א

אי מדשב
דק"ן ב"י
מדשב
כ"י חוב
דל הקטן
וא-א
כ"י חוב
ל אבין
יחסו בחשב
ק"ן ד"י
א-י
א-י

מלכה דק"ן הוא מדשב מלכה דאורייתא או לא.

אי מזאורייתא ה"י מדשב מלכה אם רחיק חוב דל הקטן.

ואי מזאורייתא מדשב מלכה אלא ה"י מדשב מלכה אם יחסו בחשב ק"ן

דבר בחיוב של האב. (ובך הפ"ד רמ"י תימ המלכה)

ולכן ^{כתב} ^{ב"י} ר"י דל אבין רחיק חובב דל דלן לא ה"י מדשב

מלכה דק"ן מדשב מלכה דאורייתא.

וה"י חובב הראשון דר"י.

והתוס' בתירוץ הפ"י סוכרים דבכל המצוות מזאורייתא ודברין

ה"י בחיוב דל הקטן ^{א"א} ^{לתינוק} ובדברין ה"י בחיוב דל האב. ול"ל ככה.

תחיל
ה"י
דמ"י
בג"י
דברין
החיוב
יחסו
דולל
ה"י
דמ"י
דמ"י

[דוד נראה משימות דבריו א"א דברין ה"י בחיוב דל האב אם

בדברין חז ה"י בחיוב דל הקטן זלמו. דאל"ה ה"י ת"י חובב

דמ"י אפ"י. ו דמ"י דמ"י שיקרא ר"י מדשב ולא ק"ן י"י

אמר
היה
היה
היה
היה

ג' שאף קרן ששה לחינוך ינוח לקרא. ונראה כמנהג אשכנזי, שלא לא יתקן לבגדים
דמאלי יקרא, ואף דין קטנים שישארו לחינוך. ולכן צריך לומר דהתקנה כמין צריכו
היכא דיש ב' דרכין כיון ה' כאב ולא דל הקטן. ורק אם יש דרכין חד הו' דל הקטן.
ויבאג ממשיכה. ובנה ארז ע"ז קושיה רמ"א.

באיה קטן
א"י
מחוק
ה"ה
ותוסי כדף
כ"י

ממני כ"י נשים ודברים וקטנים בארזים מן הקטן ומן וכו'...

כ"י נשים אפילו קרן ששה לחינוך.

ור"ה כ"י נשים דמיי קרן שלא באיה לחינוך.

ומהם פ"ד ה"י ק"ש ה"י א' כתב, נשים ודברים וקטנים סלונים

מק"ש ומחזקים את הקטנים לקרוב גדולה ומאכילין לפניה ולאחריה כד

למבין במלוג. (ובדאי כמס' גאולה למת נאמרה כהנהגה אמת).

ש"ט
הרמב"ם
א"י
א"י
א"י
א"י
א"י
א"י

ובהלכות גבילין פ"ד כ"י כמ"ג. כל הפסוק מק"ש באי מחפ"ן. קרן א"י

לשחור גבילין א"י לוקח לו גבילין כ"י לאמכו במלוג.

ובהלכות ברכות פ"ה ה"א כ"ג, נשים ודברים חייבים בקהמ"ט.

וספק יש בדבר אם הן חייבין מן התורה לפי שאין קבוצ לה מן א"י

א"י חייבין מן התורה. לפיכך אין חילוקים א"י חייבין י"י אובת"מ

אבל הקטנים חייבים בקהמ"ט חזקת סוכרים כ"י לאמכו במלוג

ידאק זפסק החמ"ם בק"ש ובתפ"ן ה"י ז"ל א"י

ובקהמ"ט החיוב הו' דל הקטן גרמנו.

ומג' משיכה כתב "ומחנכין את הקטן לקרוב, ונראה

דהחיוב הו' דל האב.

ונראה להספיר ככה גרמ"ה.

הספיר
גרמ"ה

דאפשר שזכר הרמ"ה דכל היכא דזכר חזקתו הו' דל א"י

There are 2 implicit ideas that follow.

1. *Like* is a worse fate than *om'vrr*. (For the we deduce ~~the~~ ^{the} ~~hope~~ ^{of like} "a fate *ionun*" from *an* *v'vrr*.)
 And the reason is that a denial is worse ^{not as bad as} than an attainment and a subsequent loss. If providence denies the hope of having children it is not as bad as having had them + having lost them. And *like* is in the latter + worse category of having had something (the benefit of the entire creation) and having lost it (through death).
 And so if *an* *v'vrr* has hope, certainly *like* must have hope.

2. Another idea implicit in this *v'vrr*. *an* *v'vrr* is no less a miracle than the miracle of growth from seed and development of personality out of spermatozoa. So *an* *v'vrr* is no less impossible for God as the creation that daily goes on around us.

... *an* *v'vrr* ... *an* *v'vrr* ...
 ... *an* *v'vrr* ... *an* *v'vrr* ...
 ... *an* *v'vrr* ... *an* *v'vrr* ...

... *an* *v'vrr* ... *an* *v'vrr* ...

יבא אנה, כיון נכח הפרשה י דינא דיהא קריאתא גמ, דאל ס'ם.
שילת הראשונים האומרים דק פרה רמאנה אדאורייתא ופרשה שניה
ולשית אנכרין, איה פשוט אלו ש"ס ין קריאת גמ' וכמו הר"ע
הז"ל הי דין קריאת גמ' תורה שכתב. ואומן הדבר בקריאת
המורה ופ"כ בהעברת הסדרה שנים מקרה ואחד תראם.

היא זמון
ש הוי זין
כז קריאה
גמ' הר"ע
כמנהג
או כאל
כ"ס
בגור
א"ס
מבט
זא הוי
אורייתא
א"ס
אורייתא

ט"ז בפרש וכו... דין בפסוק ר"י ומארכא שיש.

כ"ס קרא וטעה ואינו יודע לכוין טעה...

קשה דברי הרמב"ם דאמר חומר לא אפקיה. אם טעה בפרשה הראשונה,
ולמה אינו חוזר למעלה ופ"ד.

א"ס
אורייתא

ויראה אנה הדין של ספק חוזר לראש ואד"כ שקרא לכתוב ספק
לא קרא אינו חוזר וקורא, דיש חיוב איחוד ל שאם יתחיל חיוב למחוב
בלכתו דההתחלה דושה תיוב וכמו הלל וכוזיה, וכן כמנהג רוב העולם
אז בני אדוקא. וכיון שכן, אכ היכא בהספק הוי אם להתחיל או לא, הרי
הספק הוא אם היה לו תיוב או לא, שאם התחיל קודם קרא כוונן. הלכך אין
צריך לחזור ולקרא. אבל היכא שקודמי התחיל ורק מסופק אם קרא כוונן
או לו, הרי קודמי יש לו חיוב לקרא, וא"כ צריך לכתוב קודמי ויתחיל ויקרא.

א"ס
אורייתא
(פ"ד)

ט"ז סריה נקט. זכ habit. יש הפסד בן חלצה המוציא החוץ
ובין סריה נקט. דהראשון הווינו *instinctual drive* והשני הוי *habit*.
you rely on instinctual drive + not necessarily on psychological
drive. וי"ב כתיב וצ"ל הווינו *instinctual drive* וי"ב נקט.

שיעור כ"ג יום די פראג-ארא .

מחנה:

בי

צדק

למה

אין

מלפני

בראש

האל

טובי אמת . האמת קורן בראש האל .

טובי היין זקורין בראש האל וימים מלפני שם היו כי לבני

צריך בונה אמת זהו באילו כדומה לבני השכינה .

ועוד יש לפרש דבר זה החקום יין חלק מן ההכשרה ודק

הכונה הוא כולו בחשבה . אבל שבי תפילה היו ריקן החקום חלק

עיקרי של הכונה עצמה , דכל הנפשו צריכה להכיר הכונה , כמו דמזה

תקן החקום , וכו' . . . ויגו מה שאמר רבי צלוצה רחמי וכו' . וכל היכא

דחמי אמת האמת "חמי" אמת כרמי האמת "דבונה אמת" .

ובין שהיו קיום לבני צריך בונה של כל האל . וכן שג' נשים אין

לפניה אמת דשכ שמתן אמת שיקום הוא לבני ויק החשבה

היו אמני . וכן שג' דבר המתן בטל קרמו בדל ^{כ"ג} דבונה שלם הוא

הוא ~~מתן אמת~~ . כדומה לבני השכינה אליו דגורו לעין

(ואמת אמת יראה דוד כאן סוף הכול יין טוב אמת)

ועוד יש לפרש דבר תפילה יש דין הכשרה וזה יסוד דבונה שלם

זכה בונה אמת אם הוא דוק בלשון .

ועל שני הטעמים אלו אמר דיק תפילה הוא דבונה שלם .

דין אמת האמת הוא יין אמת האמת

ואם יין אמת הוא יין אמת דיבונה דהוא דשם השני . וכן

נאמר "בוקר חמי אמת יין תפילה קרמו לרמנו . תרא" . ווא דשם של ג' בנות" .

ודש האש הוא אמת של יבונה הנשיא

וכל הספק שיש בנו הוא רק לאי רשעו אי הוא.

לפי האשכנזי אני שואר וכו'...

ר"ש סובר דיבול להחמיר. ורמב"ם פוסק ^{דקשה} לבדו דבאולתן דדוק נספק
זין דהכל הפטור מהעלבה ודושהו נקרא הדיוט? (כיון מצטדדכפאה חנוכה)
ונראה דיש נ"ח בין מצטדד דפטור אסופה וכו'. דכאן אם יבול לכונן את
זמנו ש' על קיום, אבל בסופה דמאז הטעמים שנתם מצטדד איכא קיום כלל,
ובווי הדיוט אם אטבול לקראת.

לפי
כתמיר
דלצמח

קשה
אסופה

ובאמת זהו מחלוקת הש"ס דיש ראשונים הסוברים דמצטדד בווי
בפקדה מקיום כמו שבארנו וש הסוברים דכווי הפקדה מחויב.
דהרמ"א כגו דאם יבול אשמים הלכה כראשונה שם בשם כיון דכווי רק בפקדה
מחויב ולא מקיום, דיבול לקיים אלף בשטר ראשונה. ולפי ראשונים אחרים אין לו
שיגה כלל דחופקד ^{מקיום} ^{לשטר} ולפי הרמ"א וכיגמל דכווי רק
בפקדה מחויב קוטמנו במקומו דחזנה...

מחלוקת
הש"ס
אולי
לקיים סוכו
החייב
ולדמיא
דמחויב
דקשה

באמת מלאכה כיו הפקדה מקום חנוכה. וראייה חנה דק"ש אינה לצינו
כונן דיבול לסיבוב בשטר קריאת הק"ש.

מלאכה
הפקדה
אכונה

~~בוט' דהא בפרק ראשון. גמ' פוסק שאר גמ' כונן בוט'~~
אזוי לאו דוקא פירק הראשון אלא ^{פסוק} ^{הראשונה} גמ' ^{בוט' - כונן}
כונן.

לוי
אזוי
גמ' - כונן
רמ' - כונן

אבל רש"י סבר דכל פרוט שאר גמ' כונן ביחוד כל הפסוק
הראשונה לריבה כונן אבל אם יש כונן בפסוק הראשון הרי כונן

הזאת ממשות לכל הפרשה הראשונה וגלגל שא היה זושא אלכב גפרוש

13 דמלכב או כרי אחר אשה היה מקיז התולדות הכנה זהו קריאת דראי.

ונה שבת הראשון הרי"ף והרא"ב. ~~זק את צמח באר הישנה דהיי זנאי~~ (גרי"ף)

~~מקריז ביום ג' ביום~~ סדר זמנים כוונתו. וקריאת האחרות צריך שב כונה אלא דאין אצ"ב

זעראי. (ונאמא דין הוא יכנס להאר קר: קריאת זואי פוסלג אלא כמאן כסמך

הראשון או בפירן הראשון אריא בקריאת אצ"ב זואי אלא קריאת קרד).

והגוש שב מוכי ענין זה דאין על שאר פרשה אצ"ב קריאת דראי א"כ

דבר כונה, אלא שב מע"ש אה בפירן הראשון אין אצ"ב דאכרד ורק פסוק

הראשון דקא צריך להבי' הכונה צריך להפסיק ממלכותי - והרא"ב והרי"ף

למכא ספרד חולקים ואומרים אצ"ב דראי כו' דק על בפתח הראשון א.

יזכא: פסוק הראשון זושא קריאת קרד. ולמכא ספרד ור"י כל פירן הראשון

זושא קריאת קרד. ומתוקנה פוי היין נאמי אצ"ב דראי יפקיד. והבול

מודים דגל הפרשה האחרונה אין אצ"ב דזעראי.

ח"ב - הכוונת הוא
מקור
שבו
א"כ
דמלכב

מזכרי הרא"ב משמע דראש הא"ן כו' כסול דמקום שבו.

והתוס פולאים. ואפשר דלפי הרא"ב כו' רק לכתא"ה, ולפי התוס

יהיה א"כ בדיעבד כסול.

פודלכ שניה יום און שביה אלכב ומשמש

בבחיילת השנייה אין שמע דשה צמח אמא רק בפ"ג.

ר"י דה והמנא - הניחא וכו' ... ר"י לזמ דמקריאת

מתוקנה הנה דהיאא האיה הבחיילת השנייה רק להראות

כש"כ
ש"כ
דמלכב
כ"כ
דמלכב
כ"כ
דמלכב

~~יש חילוק בין שדו"ק לשב"ק לעזשין בסודות" דברייגא באחור~~
~~אילך בן רך גבחה' ואם בביא פני ראי' דני' לחילוק גב' ואל' דברייגא הראשונה יכולה לחלק כמו שחילק דהיינו אל' בע' גין דש' לשב"ק לעזשין בסודות.~~

דברייגא הראשונה מחלקבש' נא' בין שדו"ק בשפ"ן
לעזשין ^{בסודות} ~~בשפ"ן~~ ובברייגא האחרונה מחלק ~~בשפ"ן~~ ^{בשפ"ן} ורק
גבחה'.

אבל הראג'ם סוגר על פל'י בהריגא וגם השנייה
מחלק בש' בין שדו"ק ^{בשפ"ן} ~~בשפ"ן~~ לעזשין בסודות.

ברמ"ג
לוח
ל'ו
ל'ז

ברכה לפניה. רע' ארס' אין מחיבין. וגם והר"ף והאונים
ארכיס "מרכיס".
ובדו"ק בסודות כ"ד סב"ו דאחיבין ואל' רע' ומחלקת
ין בדו"ק בשפ"ן.

דרכ לפניה
ל'ו
ל'ז

^{בדברי הגוס'}
וגאמ' לנאורה צריק לביר' דשם ברכות ק"ש אברק אדע'
במזרבין הן. וכל סג' רע' הוי רבין דהוי מזרבין לאיבירק?
וצריק להבין הסג' ברע' ונבין אות' על ידי דגנת
מחלקת הראג'ם והראג'ד בספ' דאורייתא.

מקום ספ'ן
מקום לחורג
דרכ לקולה
מקום בלוי
מקום גב'.

הנהג' אע"פ כרס'ם ספ'יק י"ז ספ'ק מוצי' לחיובין ספ'ק
בוכות לקול'ו ראג' ד' תלמי' ה' פניו, ולעיה' אפי'ק לחיובין.
אפי'ק חילוק בק"ל יברכותיה. וברכת סנהדרין, אפי' רע'
מזרבין ופני לקול'ו לתע' - צ"ח מלין בל'סו' וזמא' - דאורייתא ולחובין
אסור לרבות מזה"כ גוי ברב'.

פני חלקים
ק"ל ופניו.

ואיבך לראובים - לעם ב' סביות - ערכות אפרים: אהל ק"ל סק
 וספקט' הטו זכירק לאומרה. וכ"כ
 ברה"מ' - הקיוד תורני עם המטבז דרבנן ספק טו ואיבך כוללם. אהל הטוב
 וחסוב - חוב חדל ורק חספס ויכול לבלא לטו ובה"מ' ב' ספקות

זמנים -
 דינוריה
 הקו
 האלו
 מוצא
 פ
 אהל
 קרינה
 סבניה
 הודא
 הויב
 דרבנן

ברכת האזון

כאדו כפורלם אגרכת הטוב והמטיב וטלם ב' ברכות באהו
 וא' הראאנים נשים ב'.

קש דל התם דהא מן התנה סא דק הוניה לדרך
 דנן הברכות בהודיה כו מדאורייתא אבל מטבז כל הברכות
 דבה"מ' היא מסיבנן, וכן כתב פראמן בספר האצמ. וא"כ
 איך אומי מטוב והמטיב' (מטבז כהו מדרבנן דמטבז מטבז
 השא כו מדאורייתא ?

אגוס
 המטבז
 דבה"מ'
 דרבנן:
 ל
 מאי
 נ
 ק
 פ
 המטבז
 והמטיב?

ונראה דח"ל לקו דקיום דאורייתא המקיים דל
 וז' מטבז הברכות דרבנן. וח"ל לקו מהמטבז

של ברכות דהוי דברגון יהיו בחקיימים של הקיום דהוצא דאורייתא נרק
דרך מטאס 15 ונתקיים. וכן ע"כ מ"י ק"ש דהמחיים של ברכות הוא
והמחייב של הוציה גביה המחייב של ברכות דרענן. וכן ע"כ
ק"ש דהמחייב של ברכות הוא המחייב של ק"ש ודע"פא מ"י ק"ש
מ"הא י"ש קיום ^{דאורייתא} נקיה כ"י הברכות מטאס כ"אן דרך דרך
ברכות אלו יתקיים קיום בה"ט.

15
מטאס
15
נתקיים
קיום
מ"י ק"ש
דמחייב
מ"הא
דמחייב

הלכך שפיר אמרו רבנן דהמחייב המרני יחייגוהו מטבד של ד' חובות
ברכות וד"ל דמ יקיים המטה המרני. אבל הטוב והמטיב היו בולו זמנן
דמ חובו ע"כ קיומו היו דרענן. הלכך אמרו חכמים דהפסוק דרענן
במטאס רבו ~~ע"כ~~ יקרא הטוב והמטיב יפטר מטו.

ובלויג
הטוב
והמטיב
היו
דרענן.

ד"מ גוס' וכ"י גזס דהטוב והמטיב לאו דאורייתא שהרי הפסוקים
דוקרים אותה וצ"ע דכל ק"ש מ"י מ"י. וק"ש מדברי הגוס'
כ"אן וצ"ע.

ק"ש
ד"מ

1: ומ"הא דהטוב והמטיב אינו חלק מן הפ"א דברמ"ט אלא
מרכה דמחייב לומר מתורת מחייב חז"ל.
ד"ש ב"י מחייבים בהמ"ט.

ב"י
מ"ה
מ"י
הטוב
והמטיב
מחייב
15
דרענן.

2: מחייב דרענן דברוב הטוב והמטיב.
ומכ"י ד"ש ד"ש דה"כ דמסופק אם ל"יך בהמ"ט
א"י א"א לאו יחזור ס"ע ג' ברכות הראשונות ולא יחזרו דל הטוב
והמטיב כיון דהוי דרענן וספק לקויה. דשני ספקוב הוי ~~מ"י~~
~~דאורייתא ד"מ דרענן.~~

בהבדלם אופה דאורייתא יש רק חד ספק בהיינו אם בירק אם לאו
אבל בהכרח הטוב והמטיב הוי ב' ספקות . חזא אי בירק אם לאו
ודוך אלם אם במצ' לוחי שבירק אם קיים בהכרח האופן או התקנה
של האכמים או לא.

ודוך נ"ה אם יכול לעצוב מקום אכילתו בהטוב והמטיב או לאו
אי המטיב הוא המטיב של ההמש' הבורני אסור לעצוב מקום אכילתו,
ואם המטיב הוא מטיב חזק דרכן מותר לעצוב מקום אכילתו,

לפי האופן פטור מק"ש וכו' ..

הירמיה' סובר דכדוסק קמלוב פטור מן המלכה מטעם טיב
ורק מטעם טיבה . והכנה במלכה פוטרי ע"כ כיון דיש בכלל
מאמ"ס מ"נ

המק"ש
פ"ק
ג"ר

אבל המא"ס תולק ואומר דלא הוי רק פטור אחד אלא כו"י ב'
פטורים, האחד דוסק והשני טרוד, וכל אחד מהם פוטרי.
ונ"ה דינא דיש דוסק בלי טיבה כמון בעת בניית ארמון
ארמיה' פטרי דאין טיבה, ולבוסי איבא יש דוסק.
ורע"ו כרמ"ס.

ג"כ
מ"י
מ"י

ה"ה
ס"ה

קשה, לא נקרא כדכא דאכלול טרעא דרמ"ס סא אלוט
ביא מן הבורה.

ט י"א =
ה"ה

מצאה דאין ביאור גמלה טרעא צדרי, אלא באורו הוי אריותא
(planning and responsibility) ובאמור יש לו רק צדרי ואין צדרי
פוטרי, ורק אריות ודבנה פוטרי.

לצד כי דהיינו מחייב ואומן כשור מוצא את צירי לקיים
 האיסורין אף כשור מקומי איננו מטעם שהוא אומן.
 ובהא היו המחלוקת בין הרמב"ם ורמ"ם. הרמב"ם כ' כ' א'
 והרמ"ם כ' ב'.

רמב"ם
 קדושה
 גזירה
 מיתה

ולכאורה יש לומר דש"כ יהיה נ"ה לגבי שמוצא רחוקה קודם קבורה
 מאימתי מתחיל איננו. אם המחייב הוא פ"מ"ג כיון דלא יוכל להשפיע
 בקבורה ככל אומן, ישגד ויתאבל מ"ה. אבל אם המחייב הוא הקבורה
 אז לא יתאבל עד הקבורה. (telegraphic notification by telegraph)
 והנ"ל פסק דש"כ מ"ה, וברב כפאל פסק ד"מתי
 לקבורה. (במחלוקת היא בהדחק שא"כ). דחולקים מ"ה היו המיתב
 המחייב אלא דאנינו פולחן וכאן ליכא סכנה, א"כ קבורה מחייבת.

א"ת
 ג' א'
 בשמוצא
 רחוקה
 קודם
 הקבורה:
 אומן
 כשור
 דאומן
 דחולוק
 ש"כ א'
 ש"כ ב'
 ש"כ ג'
 מחייב
 מ"ה

אלא קשה, דא אפשר שהרמב"ם יאמר דקבורה הוא המחייב
 באבלות. דהא הרמב"ם סגר אנינו יום ראשון דאורייתא. והרא"ן
 הקשה עליו, הא אנינו לחוד ואבילות לחוד? וא"כ הרמב"ם דחי
 שניהם דחי אתד ואין בין אבילות לחוד.

א"ת קשה
 הרמב"ם
 דאבילות
 מחייב:
 דאורייתא
 דאבילות
 מחייב
 מחייב
 (דחייב)

ואבילות היו מצאורייתא ואוסף בקדשים וזהו בלאו, ואוסר ג"כ
 ראשון שלו ג"כ דברים (היינו אנינו) ~~מחייב מחייב אבילות~~ וזהו
 באיסור דשב דניהט אבילות ^(מחייב) והיינו בלוחמא ככנים וקדום היא אבילות.
 והאיסור הזה הוא אלא יאמר, ואנינו הוא גודא ביום המיתב,
 וא"כ אם למעך כמו שחלקו לעיל ע"פ הרמב"ם שאנינו בוצאמיתב
 ואבילות הוא מקבורה, כיון דאנינו ואבילות חד הוא ויקבלו
 הם מסודרים ולפי אבילות נקרא אבילות ולפי יא דברים

דאנינו
 ג' א'
 דאבילות
 דאבילות
 וי' א'
 דש"כ
 מחייב:
 ורמ"ם
 דאבילות
 יא דברים
 אבילות

א"ת קשה
 הרמב"ם
 דאבילות
 מחייב:
 דאורייתא
 דאבילות
 מחייב
 מחייב
 (דחייב)

אבל התוס' דה' אנוות לילה דרבנן, קשה, דא' איסור אנוות לחוד
ואבילות לחוד לא מה צריך זוקא לומר דאנוות לילה דרבנן?
ועוד קשה תירוש התוס' דאיך שיך לומר כדן דאורייתא תיקן
אין אין אנוות לילה דאורייתא?
^{אבילות}

קשה
אנוות
אנוות
אנוות
אנוות
אנוות

שם במתני' איסורניסאני.
א פירוש הכן דהיינו חולה ובמקום חולה לא אסנת רבנן.
ב פירוש דהיינו חולה היינו מחזיקים ומפונקין.

איסורניסאני
אנוות
אנוות
אנוות
אנוות

התוס' דה' איסורניסאני אנו משה דחיליה לסיכה ויש ראשונים
במחזיקים דחיליה לנדעלסטוס.
במחזיקים נהג דאיסור בל השנייה הן רק לצדן גדמט וכן
שם יורה כפ' וט"ו באב, אנו מחזיקים כמו באבילות.

הרמב"ם בתב' בין מה דשפטי מקומות גיורכ"פ, גט'
באב, ובאבילות, וגיורכ"פ ובאבילות לא הכיין בין סיכה לחיליה
אבל לשבי ט"ו באב הבחין גיוריהם לדנוא. דסיכה שלא לשם גדמט
חומר ומחילה אלא שלא לשם גדמט אסור, וקשה למה כה.
וכן ראון ברמב"ם:

ומהגומי ברק הי' בל אכל הלכה ז' בלג' ז'
"בזאסור אסור מקצת אסור ככל אסור ואם להזכיר את
הזכותא ממך (וכן אסור ברמב"ם מקצת אסור להחיל).
ואבל קלומט וחולף סניו וירין ורמזו אכל לא נלמסו

א... היה בא בדרך נוסף והולך ונשיטת האזניה חזרה
מנעולו."

יראה דבאקילוג פוסק הרמב"ם דלא גזמא אסור דסיכה וקנזילת
בסנדל ואור שם "רחיצה בכלל סיכה".

וכל' באב חלק בין סיכה לרחיצה.

גם גזנות בין ה' חלצה י: "אסור ברחיצה בין בחוץ בין
בבית ואפילו להושיט אצבעו בחיים. ואסור בסיכה של גזמא וקנזילת
בסנדל ובגמאש האטא ביום הכפורים..."

דחלק בין רחיצה דאורייתא וסיכה דאסור רק דלא גזמא.
וביורה"ד לא חלק בין סיכה לרחיצה, ובשנייה ^{אסור} חלק דלא גזמא.
בז' שביטא דאורייתא דלא גזמא א, ב, ט.

א: אסור לרחוץ ביום הכפורים בין בחוץ בין בבית. בין כל
אצבע בין אצבע אחת אפילו אצבע קטנה אסור להושיטה בחיים..."

ב: מי שבידו חלוקה בלואה או טל רוחל מקום הלכות
בכרכו ואינו מוש... והחלה רוחל בכרכו אד"כ שאינו חסון.
וכן כל תיבי טבילת טבילת בכרכו בין כל' באב בין ביורה"ד.

ט: אסור למך מקבל אפן ככל אפן בין סיכה של גזמא בין סיכה
שאינה של גזמא. ואם היה של חלוקה אד"כ שאין בו ספק או ש
או חלוקה ביאא, סך בכרכו אית מוש."

[אמרו דבאב' הו' הית אמרה דאם חלוקה בלואה הגירוסו
להרמ"ב בורה"ב. אבא רחיצה שאינה של גזמא אסור. וכן סיכה
ע"כ אסור אף שאינה של גזמא. והרמב"ם. והרא"ה
מנ"י הלכות גזמא הלכה י' דברג... בורה"ב ולא בא

אין שם החיצה אינו מקיף על שאלת יציט. וכן בלי באב אסור במאג
 החיצה למחרי ואף שהתיר סיכוי אינפסל הענוה בלי באב. ובאדלעות התיר
 שניהם גם סיכויים החיצה שאינפסל אטעוה וקשה למה זה החיצה?

	<u>אבילות</u>	<u>ס' באב</u>	<u>יובצ"פ</u>
אסור	אסור	אסור	אסור
אסור	אסור	אסור	אסור

סיכוי
שאלת
החיצה
אטעוה

החיצה
סיכוי
אסור
אבילות
החיצה
אסור
אטעוה
דעוה
137

יש לחקור בה' ענויים בלי באב מי היו כחכמים דעוה
 הלכה דעוה או דעוה הלכה דאבילות. וראה דסיכוי אסור אטעוה אבילות
 דאורחיה אטעוה דעוה וצריך לחקור למה.
 ונתמא עטעוה דאבילות דסיכוי כשתיה שייכת יתן עבי
 גרומה ולא עבי ויכפ"פ ואבילות.

ושאלת דעוה וכו'...

אבילות שייכת בקרא בקרובים גשאר בשר. וזה לא
 שייך בעדד. ועל ידי ידוע איננו נעשה שאר גשה. ובעדד
 ת"א היה חייב קריעה אטעוה שאלה הוא במחשבתו לקרוע
 על כל רב, וא"כ אינפסל חידוש יש במשנה זו?
 דבקרוג אין אבילות אטעוה אינפסל אבילות אלא יתן
 בשאר ובשרו. ואם יבא ארון לקבל אטעוה עט
 חזקת גמלא שאר אטעוה עטן אבילות כי ה"י הוא
 אטעוה עט אטעוה. וזה אסור. והרדיון הוא שאר
 הרגשות עט באבד בעדד על חייב אטעוה ה"י
 אטעוה עט אטעוה אטעוה אטעוה כ

ה' ~~אמרת~~ בקרא כי בחיב ה'יב נתק חק למחון וזתה מספין
המחון לו.

You degrade if you console for the
loss of money.

אז ור"ם קטב לאי קדם למחונים על טב'
עגב. והאי לא כר"ע. ואפטר שהיה כרמ"ז.

שיצור כן יום בפרשת הארזים

פרק א' אהו

מתני' מי אמר משה לפניו פלוגי וכו'...

כתב הר"י משום דזכיר במענה פלוגי אין המענה

וכתב הר"ם משום דה"ל ד' ימים אהב דזכיר בחיים ולא ימים אהב דזכיר בחיים

וג"ו לדעת איסור לפי ה"ל אין איסור הלכה יכול להחמיר על דמיון ולפי גו"י יש

איסור הלכה אהו יכול להחמיר על דמיון

הרחקת נר"י והפ"ד כה"ט

פ"י
גו"י
תולדות
ש"ס

המחבר
ש"ס

מי אמר וכו'... נשאי במטבוחי...

~~מי המטבחי באה~~
~~במטבח כה"ט~~ ~~במטבח נשאי~~ ~~במטבח נשאי~~ ~~במטבח נשאי~~

א: החובה פולחן והפלוני כה"ט הוי על ז' הקרובים

ב: עסק פולחן והפלוני כה"ט הוי על נשאי החטה

ולפי ה"ל דלדא פולחן מוכן כל זב דקרובים איבא ט"הא גמ"ז ואחרים פולחנים

דוקא בשל עסק אה"ש להם ט"הא ולפי החוב"ס כא"ש לנשאי החטה ט"הא

בשאר עסק ולא ע"ז

וע"ל ח"ט יכולים ללמוד חילוק זה: דהא לומר משנה ימים אהב דזכיר בחיים וכו' אפשר

לומר כה"ט כ"ה בין הקרובים בדוקים בקבוצה אחד דין הקבוצה ובין הנשאים דזכירין רק

בשאר עסק ובזמן אה"ש חילוק כה"ט לר"י ולחוב"ס לומר אה"ש ע"ש לעלך משנה"כ דגו"י

העלך רק על מי אמר משה לפניו דשכי הוי הקרובים פולחנים אה"ש ע"ש הקבוצה ולנשאי

כה"ט הוי כה"ט אה"ש עסק במענה אה"ש גו"י דמורה לר"י כה"ט ובתן ע"כ

להקבוצה ע"ש נחמ"א אה"ש נחמ"א דמורה גמ"ז ושכי כה"ט דוקא בשאר עסק

פ"י
וגו"י

פולחן
קרובים
ח"י וג"י (לר"י)
לר"י (גו"י)

פולחן
נשאי
החטה
עסק (גו"י)
עסק
(לר"י)

שיצוי כ' יום ב' פסח בשלח ג' י'.

פרק א' שמנו.

מתני' אי שמנו מאל לפני פטרי וכו'...

כתב הר"י מאוס דוסיך במלכה פלוק אין המלכה

וכתב הרמ"א מאוס אה"ש ז' איים אבה דסך בחיים ואי איים אהל דסך בחיים.

ונה לענין איסור, לפי ר"י אין איסור הלכך יכול להתמיד על דלתו, ולפי גוס י

איסור הלכך אנו יכול להתמיד על דלתו.

הרח"ב כר"י, והפ"ד כרמ"א.

ר"י
גוס
תלמידי
א"ת

הרח"ב
ר"י

אי שמנו וכו'... נשאי המטבונ'...

~~היה המטבונ' בא"י~~
~~במשך כראי~~ ~~ממנה~~ ~~כי~~ ~~לבות~~ ~~נאמרו~~ ~~נאן~~ ~~כי~~ ~~הלכו~~.

א: החובה פולחן, והפלוני המאנו הוי על ז' הקרובים.

ב: דסך פולחן, והפלוני המאנו הוי על נשאי המטה.

ולפי ר"י דלדא פולחן מוכן כל זכ דקרובים איכא ט"קא מאיז ואחרים כפולחן

דוקא בעד דסך אג"ש להם ט"קא. ולפי הרמב"ם, כא י' לנשאי המטה ט"קא

בשר דסך ולא ע"ז.

והט"קא יבולין לעמוד חילוק זה: דהא לומר אה"ש איים אבה דסך בחיים וכו' אפשר

למאי כה"ש ז"ה בין הקרובים עדוקים בקבורה אחד דני הקביו, ובין הנשאים דדוקים יין

בשר מוצא. ובין אות החילוק כמו לר"י, ולרמב"ם לנשאי אג"ש עלק אה"ש דגוס

הלך יין על אי שמנו מאל לפני דשכי הוי הקרובים פלוני מחוץ סד הקבורה. ובשאי

כמ"כ הוי הכאנו מוכן דסך במלכה א"ל לפי גוס דמוזע לר"י, דה"ל וכו' עלק

הקבורה לפי נחמ"א א"ל. ופ"ד כמ"כ ר"י דקא גא"ל דסך

ר"י
ורמ"א

פולחן
קרובים

ח"י ור"י (ר"י)
א"ת (ר"י)

פולחן
נשאי

המטה

דסך (ר"י)
דסך (ר"י)

שעור כ"ז
142
המטה
וכו
המטה
וכו
המטה
וכו
המטה
וכו

אם יש לתיק אף אם נאמר דגוס' סוגר דכסב"ז הולך רק אל המטה (כ"ז)
הקרוקים ונושא המטה כיון מדע דסק. ועדל בנושא המטה כא הרי הוא דוסק
במה שהולך לפני המטה, ואוכן למטה למטה. אגושי אגושי נחום אגושי
כל זמן שאינו ממש אטו מדסק נלם.
וליש ^{ספיר} נחא דיל דבני-חום ליכא ט-רדא כלל ובנושא המטה יש ט-רדה דמלוג.

בר"י פירוט לאחר המטה אגושי צדכה להם ה"ל
~~ר"י ואמרו שאלוין מן המטה...~~
המטה לומר, את אלפן המטה ואגושי המטה לצורך כפן וכ"ל ודיוק כמ
בז"ל. מה עומד דברוזה להחמיך עם שלמ קרא וכמו ר"י.

המטה
וכו

ר"י ושלמ המטה
ר"י (אלו ואלו סלויין מן המטה) יראה מצדדי ר"י דכ"ל דאינומ
מלוג (ה"ל ש"ס לו קוברים) הרי חובת הקבורה משלג דל הפל דהחובה
הוא שמת יקבר וכל יחיד יתדסק ב"ל. ואם כבב דסק, הרי נכסה מתמת.
ורק במה מלוג (דאין לו קוברים) יש תיוב דליו שיקבור המה הפוא.
אבל קשה דל הר"י דחובה של מת כיון שיקבר אין שום חובה
ד'שא חלק מלויגו, דאין נשא חלק המת, וכיון דין קבורה. וא"כ איך שיק
למחר שפיר נשא חלקו?

לומר
המטה
וכו

דבא היה חצי לומר בר"י. צורך בהם ר"ל. צורך בהם בלויג
המת, ולא נשא חלקו חמו שהתוספת רוצה לעמוד גר"י.
כפ"ל מ דרבנן הוא הפעל של כפ"ל יפוסד. (כ"ל ז"ל / ק"ל, מ"ב כ"ד)
כ"ל / המטה / וכו'
אם י"ל י"ל י"ל

אלו ואלו.

לרבי היו אלו שאני המטה ואילו שאחר המטה שהמטה צריכה לכהן.

ולרובו דאין חילוק בלשון המטה ולמחרת אם המטה צריכה לכהן צ"ל דאלו

ואלו היו אם שמחה צריכה להם ואילו שאין המטה צריכה להם.

יבוא דרבי ורובו חולקים באם שאן המטה צריכה להם. לרבי

א"כ א"ל בתפילה ולרובו א"כ ר"ק בק"ש אבל כ"ו א"ל מ"ל וצ"ל לכהן.

ו"ל דהמטה ר"ל דנחלקו א"כ ש"ן בלשון דמסך בהלויית המט

דלמא ה"ל בשורה. דלרובו כיון דכ"ו א"ל ש"כ"כ. כמאן שא"ל וכו' ה"ל בצ"ע

הפסוק הוא לכהן צ"ל כדמסך בהלויית המט. (א"ל מ"ל חסרון כונן או א"ל דמסך

בהלויית המט ק"ל).

יבוא דלרובו, כיון דכ"ו א"ל פ"ל דמ"ל אין נ"ל א"כ א"ל א"ל

ד"ל ש"כ"כ מ"ל ד"ל א"ל דמסך בהלויית המט. א"ל לרבי

אבל לרבי דה"ל א"ל ט"ל בודא יש נ"ל, דא"ל א"ל המטה

ד"ל א"ל ט"ל וא"ל א"ל בודא אין לו ט"ל. ובודא סוגר ר"ל דאין

ד"ל פ"ל מ"ל ה"ל ח"ל ור"ק פ"ל ח"ל דמסך המטה.

ואם אין לו בית הקברות: בבית הוא דא"ל לרובו ש"ל

ה"ל כ"ל הוא דא"ל לרובו ש"ל לרבי המ"ל לכהן המט.

***

ואינו א"ל כ"ל ואינו ש"ל.

ה"ל א"ל כ"ל הוא א"ל ד"ל הפ"ל ש"ל מ"ל ח"ל ק"ל

מ"ל. ואין צ"ל דא"ל ד"ל א"ל הוא כ"ל י"ל ח"ל וצ"ל

צ"ל דא"ל א"ל כ"ל מ"ל ק"ל ח"ל וא"ל לכהן המט

מחלוקת רבי ורובו
ד"ל פ"ל
צ"ל ח"ל
בג"ל

א"ל
ש"כ"כ
ה"ל
ד"ל
כ"ל

א"ל
מ"ל
ט"ל

א"ל
ח"ל
ק"ל

א"ל
ח"ל
ק"ל

השגת מיסג וכדו

קשה כיון דחובב פולחן כתיב עם בשבת יש חמה וכמו בינוט ולחב יסבה?

ונבא דמי חובב ליכא דחובבים כיון דאסמא, אג ליכא פלוג אסמא חובב.

וזוהי ש' חובב דנפקין כל החובב שבת דמי פלכב דשבות במקום הלכה חובב
(ולבי גדל בדלתי אפילו שבות באורייתא) אבל במה אסרו כל שבתים ואפילו
וכמו דלפי דכוס.
שבתים שבות והרמב"ן כתב מפני דשבות היא במה שאסרה דסק במה שבת.
וכו' שבתה כתיב שבתה. דאסרו הכתובות במה, ודל ידיו זה נפקר כל

החובב:

- 1. יוצא דיש חובב דחייב בשבת מפני גי טעמים.
- 2. אם אי אף חייב הקדוה אף פלוג אסמא חובב קדוה.
- 3. כיון דחייב שבת אסור הכי הופקד בחובה לשמרי.

השבתה יצ
ל' ד'
ט' ד' מ'
1: חובבים
2: אף חובב

ונראה דכפי גירסא דרובים הללו יש מחלוקת ראשונים, דהיינו דחובב
במחלוקת דיש מחלוקת דמחלוקת בין כן אבין הכין מה ונמצא באהל
אם אחרים איז ע' למא או ע'א. כתיב אחר שחייבם לכנסים הקדוה למת
לשבת באהל חובב, ודוה דעה ג' ע' ש' אסורים דאחריהם להם ע'א
היינו יסורי דחובב חובב, ע'כין ע'אחמה, וכו' אפן חובב כלל בשבת הכי
הוא ע' חובב, והאחרים סוכים דיש חובב בשבת ונלכך אין ע' חובב ע'א
דחובב ע'אחמה חובב, והיינו יסורי כ' ע' ג' והאחרים כ' ע' ו.

ט' חובב
ז' כ' כ'
כ' ע'
ו' ו'
ד' ע'
ד' חובב
ג' ב'
ט' חובב

ומהיכן ע' ע' דחובב הוא הוא חובב ע'כין ע'אחמה חובב?
היינו ע' חובב דחובב כ' חובב כ' חובב דחובב ע'א חובב, (ונת'
ע'א ע' חובב דאם חובב אסור ואם חובב חובב). וכיון דחובב חובב ע' חובב
דבר הדוחה אותו, אף אחר ע' חובב, וכו' וכו' סוכים דחובב
בכנסים חובב. [ואם ע' חובב חובב כ' חובב ע' חובב חובב]

חובב
ע' חובב
ט' חובב
חובב

דקדוק הוטרובסט דהגם די קדמות ציץ מתיר דמינו הקדמת הקרבן.
ואל דהוי האיסור קיים (אנא עדי דמייג גדניש) וכוונתה דמינא די דאן איסור

[כ"ב]

אבל באמת יש לומר ~~הוא~~ ^{לפי אר"י} דמינא חכין האטא לקראי אמת לדין
דמייג בכל מצות בשבת. דאז לאז שמתר לבן להטאות אמת בשבת אמת יבוא
למאן דבשבת הופקד החיוב, ואזי דבואר טומאה גמלי חיוב.

כחוב
דבא קרבנות יש בי הלכות.

1: חובב שמת יקרי.

2: חובב שקיני המת טמא כפי לקרנו. ~~דמינא עדי דמייג~~ ^{אמת} יבוא לקרנו
המת גמי לטמא אמת קיום הימאן של קבוצת המת אבל לא קיים ^{אמת} השני
אל א חיוב טומאה אמת. והראיה די חובב כפי דטומאה אמת

מחוסר הכין... דא רבי לטמא למא וטמאכו בדי כחוסר. וטעם החיוב המ
הוא משני דקיום קבוצת בני דל טמא. (מא חקאבתי) (ובדמייג סוגי מצות)

~~דטומאה הוי תי סל כין ולאלא שאלא דכתיב וזי~~

וא"כ, אמת לאז דככתן אסור לטמאוי גיטא משני דבשבת הורג כל החיות
קבוצת. אבל לאז דככתן טמא אמת אמת אמת אינו מוכח למאן דכתיב
מאן צ"ו זאא לקיים הקבוצת, אלא אז צ"ו די דאיתן הופקד חייב בשבת
ולכן חייב קבל המצות האמצעית בלודא מ"ו יק חיוב הימאן דקבוצת.
הוא החיוב שבפיקדן ודליו גמלי חיוב כל המצות, ולכן כיון שבפיקדן
הוא החיוב, הוי חייב בכל המצות. אבל חובב השני של טומאה לא
הופקד וא"כ חדין כין טמא אמת אמת בשבת.

והימאן לומר חיוב מצות ^{טומאה} דל הכתובים בלודא. דכתיב בעלמא אמת
פ"ג הל"ו וז"ל "במה חמורה מצות אמת. שהי גמלי טומאה

111
ד"ר
10
מ"א
קבוצת

מ"ה
א"כ

ד"ר
ח"ב

טומאה
אמת

פ"ג
הכ"ו

פ"ג
הכ"ו
הכ"ו

יהי שנתה... ויקם אברהם מן המנוחה...

השם הזה אחרי פטור לילית כיון שהשם הזה פטור מהלכות... ויהי אבי
הסכים לזה. וחוקרם הוא א לטנו כו' אמר, כאופן שמו' (ר"ב פ"א) או
לטנו ר"ל מכאן על לבו וצדו כפי ר"ל דעה על לטנו אמר כאופן ד'ט' (ר"א)

ואינו מיטב
ואין מקובל
יהי ואינו מיטב דליו

בברכת הלחם לא יק' דליכא דרימות דאז כו' ככל דין אומדן דונה ואם הוא

פטור גדלו פשיטא דאין באחי דרג לו ואין דין דאומדן כדונה ומאי קמ"ל?

אלא על בברכת הלחם שנה כמאמר ברכת המערה - דברכת המערה
שם אמרין קידוש יכול להוציא האתר.
דין דרמות וברכת הלחם יש ג' דברים:

גבורה
קדיש
הלחם

וי דרבות

ב: אמר אה"ל קידוש יכול להוציא האתר.

דהוי בברכת הלחם דין כזה דאם יש חבורה אצ' הברכה הוי גרבה של כל
אתר, ולא ככל שווד כדונה דהתם האדסה מ'י'ט'ט' לשווד על ופשיטא שם
ליכא כאן כיון שפטור גדלו, אבל היינו אומרים דקדין צ' דחבורה יהיי חייב
דאינו עושה אדסה ורק מצטרף לחבורה, מאידו דאינן מקיבין דליו דקפ"ט
ע"כ פטור, ואינו מיטב דהסיקה עושה קידוש וע"כ פטור אה"ל צ"י"ו
חושבין דיהא חייב בקידוש.

ש"ז צ"ד

ואם בליקול ערומת אינו מתא. הלכך אינו מותר ~~לשמש~~ ^{לשמש} ~~לשמש~~ ^{לשמש} (ולפי רמ"א דלמארי
 חומרי לבין נחמ, ולרמב"ם דנצחה כוונתו נחמא לנכא מתיר כאן.)
 ור"ה מירושלמי סובר דכל כהן שאינו צריך לו אינו מתא. אבל כשצדקו ממקום אחרים
 הרי צריך לו אז כיון מתא אף דקיים פסם מתא קיום קבוע.

ולדעתן הלכה למדע קבוע כהן, כגו הראש ^{זאף} זקני כהן כיון שיהיה
 צדק מחייב מקבוצה שניה יש לו היררה לקיים אינה שרצה. (אם קדשתי היתה להבליאוכו
 לקרי תמיד בתוך צ.) וזה ראוי לראשונים באומרים דבני אין אצלם אלא רק
 קיום, אצלם היה ^{צריך להחמ} מוכרח לקיים האם מיראשן דכיון דתל כרי נאסו באיסורי אכילת
 וה"ה היכא דלא יטב שגדה, אלא אם הוליאוכו לאתרי צי אין לו היררה דתל בראשן כיון דיתא
 להקיים כל השגדה. נחמא דשניהם מחייבים, אלא טאם דעתו לפרטת דוק צ"ה מחייב כהן
 דבני מקרי מחייב הראשון.

הלכה
קבוע
מחייב

ד"ס' גמאים כמו שארנו מקודם:

גמאים

אז קרו לה, בקופסות לקיים צי: אלא יקיים כפי האגמל.

וכינה דלא היה קדש לקרו בקרי תמיד אלה ונחמלו וכו' ואורו דלקרו בקרי תמיד
 אז יס' צי הראשונים ^{בכור} חל ובשדה קבוצה היה תנאי ^א ואלו בכפי תמיד הראשון
 ואלו לא יקרו. דהתנאי תמיד רק כשהראשון קבוצה כמותית. א ודוד יש לוהר
 דהשני הוי מחייב מחור אף אם הראשון הוי קבוצה ^{מחייב} אלא דלא יתול היכא דכפי
 חל האכילות, וכיון דהראשון קבוצה הוי קבוצה תמידית (קדש) אז כיון שחל חל האכילת
 אף ידחלו השני. ומה אי קבוצה הוי קבוצה קבוצה אחר צי ונחמלו
 ופוטרו בתוך צי. אם הוי מטעם שהשני לא הוי מחייב היכא דהראשון הוי
 קבוצה תמידית (לצד ו) הרי כהן הוי הראשון קבוצה כהן והוי השני מחייב וכפ"ל למעלה
 דהשני ואם נלכד יצד כיון שחל האכילת חל הרי לא מתא אלא מיראשן ומה אף

היכא
דלא
אם
לקבוצה
התמידית
ונחמלו
בתוך
צי
כיון
סכנות

מה
בשעה

II בנוש לשבת ויום א אינו סגור חצות. (א' ת"כ, וא"ו)

א. פסח הרמ"ב פסח כפסח הרמ"א דח"כ בכל החצות ומוזכר בבב"ב וכו'.

מ"ב

מיום דבחול א"א חמת התעורר ובעת ויום אופק התעורר. [בשבת מיום איסור ויום כ"ו הכרעה]

ב. היום' פסק כ"א דיומא דשבת ויום אופק בכל החצות. וסב"ד דאיכא חמת

ת"ס

התעורר בשבת ויום אופק וכן י"א איסור חלוקה. ופסקו ג"כ בחוקה התעורר ואיכא חמת

ג. רבנו נתנאל סב"ד דאופק התעורר בשבת ויום א' יבול לקיים התעורר.

רבנו
ל"א

דפסקו חצות ג"כ בקיום התעורר. הלכך פל כחן דמקיים פסקו. ואם לאו לאו. והיה כח מסא' החלה. אלא בחול פסקו כל החצות וכן חמת התעורר חלה.

ד. שבת אופק דהחמה א"א התעורר ויום פסקו א"א חמת התעורר

כ"ו בחוקה קבוצה נשאר כ"ו שנתל לקבוצה ד' דחמתן. ר"א

ה. שבת ויום א' אינו כ"א התעורר דאופק החצות דהשבת דהשבת ח"כ.

ובשבת דהשבת אופק התעורר. אלא ויום א' חמת דחמתן היינו דמסקין בלכך נשאר פסקו וכש"כ נשאר א' דהשבת יהיה ג"כ חמת התעורר.

III הלכה למדשה.

א. בשבת אי"ב בכל החצות

ב. ג"כ ראשון אם יש התעורר פסקו וז"ל אין התעורר ח"כ (ש"ב)

החמישית, וי"א רבנו נתנאל במו"ד פ"ו

ג. ג"כ שני פסקים כראש דבחול איזוהו רבנן וי"א דהכל כ"ו ד"כ

א"מ

IV הלכה דכפרונה

בזמן היר טומא כחן ע"י קרובים:

(בשבת)

(בשבת)

א. הכהן כהן וטומא ממנו שיש בו טומא קרובה עם טומא קרובה דמורה

במלך
ר"י

ב. ר"י ס"ל דטומא ממנו (מורה) וקרובים כוונה

והשלחון כ"ל בטומא קרובים דמורה כי ששים

וה"ל דבר המורה וכוונתו ומה"ל כן הוא מלכוד קרובה

ג. אין צריך ביה אלא דלא אסרה וכן כתב ר"י כי המיטתו

א"ת. מ"ח דמורה קרובים המורה. ג"ה לוח א"ת צ"ק

V טומא שלא לצורך

א. פירוש, שבת א"ת מותר כחן טמא

ב. בשלחן דחק י"ג דדור, כה"א למוחה

הג"ה
צ"ל

ובצד הלוח מותר טמא י"ג לוחו ע"ז דלא אסרה המורה על הקרובים ולכן

ג. מותר לטמא, ואפ"ל אם נאמר דצריך דבר המורה ע"י ר"י (כחו הראשונים

ר"י
ה"ח
טומא

דסברי דמורה) דטומא לא מזהה הו"י דמסקינן דמסקינן כ"ד דמורה ה"א

דכתיב, א"ת יטמא"

ד. ולפי הרמב"ם לא טומא לחוד המורה אלא הלוח כהנה הוא המורה

זכרון וברק ד"ל איכא מלכוד טומא [וכה"א ה"י ש"ל] (ז"ל ר"י ע"י דמ"ב איכא ב"קו"מ

?
דמ"ב
ה"ח
טומא

קיום קרות וקיום טומא, ומלכוד אי איכא ח"וב טומא או לא.

א. א"ל ה"ל אסר טומא שלא לצורך ואפשר דמורה דטומא המורה, ולא

ה"ח
א"ת
טומא
לצ"ק

שלא נאסרה, אלא דצ"ק המורה כחו ב"ב. והמורה הוא קרובה א"ת

ובדאי ע"י י"ג קיום טומא, אלא דמורה י"ג מחדשה קרובה.

VI חובת קבורה : אימתו שטל לפניו. ר' אבי אהרן בן שחייג לקורנו וכו'.

ר' אבי כחטל לפניו דחי. (ד"ן תר"ה טו"ן).

תוס': אנינות לא גלוי בקום המצוה אלא ^{בז"ב} ~~המשנה~~ מדעה המצוה. ד"ס זמן דה"ן

ה"ו חמה מולת עליו לקובו וככה (קיום) כל מה שש"ק לעשות שבו אינו אכל ואינו אוקן.

והסדר כזו: גבל מצוה יש מדעה המצוה וקום המצוה. אגלות גלוי בקיום.

ואנינות במדעה המצוה עצמה. וכשנמסר לכרפ"ה פקד מדעה המצוה. אך

קיום קבורה ה"ו כש"כ אמת ג"תו. אז אנינות התלוי במדעה המצוה

פקדאמת, ואגלות התלוי בקיום המצוה לא בגלגל ד"כא המת אמת ג"תו.

ד"כא קיום מצוה קבורה.

ומה יראה קבורה מחייב אגלות, ד"א ימא דמיתה מחייבת האגלות

ורק אינו אכיל כיון שהוא אוקן, א"כ כ"כ פקד אנינות היה לר"ך להיות אגל.

אגל המצוה פ"א הלכות אגל סובר דמיתה מחייב באגלות, ומ"ז

כשפקד אנינות ~~לעצ~~ ~~לעצ~~ יש באגלות. (מחייבת ו"ה מ"חיתו פ"א סו"כ (ה"כ) לעזת קיום

וה"גוף הביאו רא"ה דאנינות גלוי במדעה המצוה קבורה ~~מחייב~~

ד"ה. ויש ג' טעמים לפי"ך ר"ה באגלת ג"ה.

1: ר"ה לא נפש אנינות כי ה"דל פ"א אוקן כיון דיש לעדל חוב מ"ח"ז

שאר כפול ודוני. וא"כ אין רא"ה לעזת כי שא"כ פ"א אוקן באוקן הד"ה, ואינו גלוי

המדעה המצוה אלא כפ"טו כ"ז.

2: ר"ה לא נפש אנינות כי היה בד"ה אמת, ולא היה יכול לעשות מדעה

מצוה קבורה, וכן כי היכא דאינו יכול לעשות מדעה המצוה כ"כ אוקן נ"ה אגלות.

וב"ה לו רק חובת קבורה ולא דמיתה מדעה קבורה שבה תלוי אנינות.

ובמ"ה ח"ו ככ"ח ק"ן מ"ה ל"כ"ה ל"כ"ה אמת ג"תו.

תוס':
אנינות גלוי
מחייב
מחייב
מחייב
מחייב
מחייב

קבורה
מחייב
אגלות
מחייב
מחייב
אגלות

ר"ה
ב"ה
ב"ה
ב"ה
ב"ה

11
ד"ה
מחייב
פ"א

קבורה?
וק"ל אוקן אגל
סו"כ מ"ח
מחייב ו"ה
ל"ה אוקן ד"ה
אנינות י"ך
ה"כ מ"ח
קבורה ו"ה
כ"כ אגל ג"ה
א"כ ק"ן כ"כ
וקום קבורה י"ך
אוקן כ"כ קיום
מ"ח כ"כ אגל
מ"ח א"כ אגלות
מחייב ה"כ מ"ח
קום קבורה, וא"כ

ו: דעני אנו משיג כל שיהא בעצרת קבוצה הראשונה היתה קבוצה תמימה . דעני
 ז: הנה מתיי אצל א"ח לא יחול היות זכר כל באיזוהי והאשכול הזה כל היות דהראשון
 בעת קבוצה הנה קבר מאד .

והנה אי קבוצה בעצת לפננו למחר ז' ופננו גרין ז' זכרם ראשון לבא
 כ"ח זכרתי היותם הם קבוצה מאת, ולדע שני היות בעצתם היה לפננו מאד ז' וכל האשכול

VIII מחלקת ראש ור"ח מרובנרז ביום ליקול עמנו .

א. ר"ח מרובנרז סוגר זליקול עמנו דושה אנוה

ב. הירא פול ואוה ואנו דושה אנוה .

זכרך לומר זאל לך היראש הנה היות מרובנרז במנוה ויהיה לכל הסתות כמו נואי
 היתה בעלמים מן היראש מרובנרז עסק במנוה . ומחלקת היות אי הוי כמו מנו
 מוטל לפנו אולא . בעלמי שלא בעד הירובנרז .

בלי
 סויה
 מוטל
 לפנו

והנה בכחן קבוצה שנים זכר אינו מנו לזמן והאשכול היות זכרם מנו כל
 זמן שקור ומחז' בעצת אי הוי מנו או לא . זכרתי כחן בעצת הירובנרז והוי כמו
 מוטל לפנו, ולחז' לא נדעש זכר מנו אלא כמו בעצת .

נה
 כחן
 הירובנרז
 ב

(ר"ח מרובנרז עמנו)

לפי מה דאמרו בש"דור הכה דגוס' בעצתם פנול שיהא אסור משם
 בקודם לא מתי, אז שנה' בזמן שאתה זוכר באהים ש' יכול להיות שייך לניתוח
 אהלים, ואם ניתוח אהלים יהיה מחלקי בין גוס' ורטי' בעצתם כשם שהנה
 והנה וכל כמו שקארנו שמדור הקודם מחלקי רטי' וגוס' יהיה זקא במחלקת
 לפנו ולא ניתוח אהלים (והיינו מחלקים אם טיך שם לטא. היתה)

בעצתם

במנוה

IX ר"ה אין מדינת דליו.

קטן בין דפסור בעלמא זבין קודא. פארו אטום שווד כוונת נטו חזיר וקטן

שער ופס אמתו כגאק וכל דטאט כפסר הלום מפסרת רחלום.

בגרת החלום אינא אדרקות ~~הגלגל~~ קידום

ובלום ערין קידום.

ראה בלום קין שני קדדום כהא דא אינא חבורה אט אטק אנק

ונפסר ברב ~~במלך~~ ופולר כזה אר כולם, ובה אין מדע מלכה, זרק אטק אנק
(ואין זה מלך שווד כוונת דמדע כמז מוחלטין). ורינו חטבים דמיהא כה

חיה בו כיון כלת בה מדע מלך קחם שפאר (כפוא ברות יחז אינו דועס אומדעס)

~~דלפי הגוס' אין מדינת דליו ועו לפי ר"ה.~~

דלפי הגוס' אין מדינת דליו היינו כמו שיש אימר דם האם אטק

יש אימר דם האמרים זבין דליו מלך יאוי מיני חוכמן. דלפי כה אין לביט

זכא עיני ההפס דלדיו.

אח י. לא יהלך וכו'...

בזוא סברה השא דלדע זיש הוי פאר גמי. ובר. חולם סמיו דלדע

לרש הוי אטו ובמאטו הוי פאר.

לפי ר"ה קשה קושי' השא דכאן הוי דוסק באצור והלום ליכא

דוסק באצור אלא איסור. ולפי דליו תי' השא' מן ד' אומר הוא באסור ותי' א

ולפי גוס' קשה תי' השא' ובמא קושי' השא' דלפי גוס'

השא' דין הוי פס אטו ככבוד התי' ושכר מקשה אומר הקבול' וצ'יק אומ

לפי גוס' דתי' השא' הוא דבבית הקבורה פלגי גון דאומר ויכאן אף אומר ללי אומה.

קידום
אח
דליו

זכא
דליו
מלכה
חבורה
דמיהא
דליו

קחם
דליו
דליו
דליו
דליו
דליו

אח
דליו
אומר
דליו
דליו
מדינה

דלדע
הוי
אומר
דלדע

קשה
השא'
דליו
דליו

אומר
דלדע
דליו
דליו

אזכרה: פי טי היכא דאפשר לקיים שניהם. והטעם ככה
 נהגו בבתי דמלכה כל מי שיש לו צלילת בבגדו יפלא מכל המעלות. ונדראה שלא הכיאו
 ראייה מזה פשוט דיל דמאן אין ~~מלבד~~ פטור דוסק המלוכה ~~של~~ דהיכא דאפשר לקיים על
 ידי אחד איכא מלכה בפי.

הלכה דש"מורי: יראה מכאן דאין ^{הש"מ} ~~הש"מ~~ ^{הש"מ} אשום כבוד האת, דא"כ לא היה יטע
 להפסיק אפילו על הספינה לכל ואפילו היכא דאין חוששין אל עזבתי, שלא היו הלכה משמית
 מהיבן שאלף החת.

ויראה מ"ה דאיכא בי דאחד יקרא בפני הלכה דכבודו של אתה דאי אשום
 דוסק החתים שנים פטורים. ודוד ראייה מהא דאיכא אסור, ^א ושל מקושרת פסג
 מלמדי מלורא לר.

המהלך בבית הקברות ורבי'ן בראש ונוי.

יראה דכחפצא דמלכה לית אסור אלא בקיום במלכה אסור (מזכרת בראש)
 ולא כדילן) ואם בלילית כן, ובמ"ה למעלה ^{הש"מ} ~~הש"מ~~ ^{הש"מ} וקרא". והראייה דהפלא דמ"ה מוט

מזכרת אמצקיהו נחמו ס"ה על קבוצ וקרא יקיים כל מה שכתוב בזה" (ד"ק).
~~ולכן אם כולן~~ ויראה מהא דכתב הש"ה דבבבב יתן אם מנסה התפ"ן
 או מחזיקה הלילית ומנסהו (וכן בפטור יש להבין מזה "דל"ה" ד"ה
 השקיה וכס"ה) דהאיסור הוא קיום המלכה בפרכסא וקל"ה, אלא בלמאי מזה
 לק"הו ^א בקבוצ הקבוצ.

אבל הרמב"ם עלק דע"כ זה, זכר בפ"ד הל' אהל הל' י"ג
 וכתב הל' תפ"ן הל' ז"ה ככה:

" לא עלק אדם בבית הקברות ורבי'ן בראש (הל' תפ"ן)

ש"מ
 ה"ו
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה

אם
 ק"ה
 מ"ה
 ק"ה
 מ"ה
 מ"ה

אם
 א"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה

ה"ה
 מ"ה

מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה

מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה
 מ"ה

ואתן את כל חוקי האבות אשר נתתי לך ואת כל מצוותי אשר צויתני לומר לך

ואת כל מצוותי אשר צויתני לומר לך

1: ואת כל מצוותי אשר צויתני לומר לך ואת כל מצוותי אשר צויתני לומר לך
כבוד גדול כבודו דבריו יקיים זה מה שכתוב

2: לא יקיים מצוה תוך כי אמות שאתה ומוי האכה בדברים שקדוש
וכן כל המצוות דלא יראה בק צרות דבר

בפי האבות קטן הו כי אמת קרא קטן תוך כי אמות אמת וקורא
והיינו אמת דבר דין בדברים שקדוש דלא יקיים מצוה תוך כי אמות
עולם לא לית הפקדה מקיים המצוה ז' אלא יראה בק צרות דבר איכות להיות
דין בקדוש דברים חסד לקיים המצוה כיון כי כולו ללמוד עולות בקדוש

אבל הראב"ד השי' על המעשה שם ואמר אמר על אשר אצל
הוא אומר וקורא לא אומר כלום דבר

בהראב"ד חולק על המחבר ואומר דלפי איסור לקיים מצוה ודין
יש איסור דחפלא דחלצה דלחלף ליש

ואמר סוגר דאין איסור דחפלא דחלצה דלחלף ליש אלא ריקן
דאיסור בקיום המצוה ואסור לקיים המצוה בלתי האכל המצוה כשנת
המצוה אכל לא להיות אבל אם נותן אדם לחלצה דאיסור קיום המצוה
דלחלף ליש ולפי זה אף דהאסור הו קיום המצוה הו אית חופר וקורא
והמחבר יסוד דחופר וקורא כיון הו איסור דברים שקדוש צאן
נתפסם בקדוש הקדוש משום לא יראה בק צרות דבר

המחבר

דוד
לפי
איסור
תפלא
חלצה

גלא יראה
בק צרות
דבר
איסור
תפלא
חלצה
קיום
המצוה
והראב"ד
צ"ל
בדין
הסוד
האכל
קיום
המצוה
ובכח
השי' דוק

ולחופר
ואיסור
ויקרא
הקדוש
דבר
האכל
קיום
המצוה

סוכות

I יוצא זבדן מעל בית הקברות י"ז שילת.

A. הראב"ם 666 בפי מקומות חד אסר לראש, ומדאי מלין ביו.

דברי ד"ס ב' איורים. 1: לזר לראש, נאסר חסלא דמלכה.

2: דברים שקדושה ואסור קיום המלכה. ובה מדכב ק"ס

הלך חזר וקורא.

B. הראב"ד חולק על דין ב' ואומר שיש יק דין דחפלא דמלכה דמלך

לרש. הלך לא ידב ק"ס.

C. הגו"ל חולק עם הראב"ם ואומר דחפלא דמלכו מוטב, ואסר

דין ב' ק"ס המלכה. אלא ובעל חלק עם הראב"ד ז"ל. אלא דוד חלק דל הראב"ד

בזה שאמר דכו' מדין דברים שקדושה דהתרוסי סכפ"ג דכו' מדין לזר

לראש, הלך וקורא בלז המלך יקרא ק"ס עזר הכדמ וכדברי הראב"ד ז"ל.

II בקבורה י"ב דלים.

1: הלכה דחוגת קבורה עלמה.

2: הלכה דכפרה המלויה באינכם בשר (דין ספדיתן סא:). ולכן

הרוח ב"ף בתבנים אחר אינו קשר קלת ואם נקדושים קדקי אמת.

וחוגת קבורה הוי גין על הכשר בין על המלכות, והלכה דכפרה הויין

דל המלכות ואם נאכל הכשר בתבנים.

עלמות גאנץ ורוב דללים.

ע"כ ה"י צ"ל דהשאלה היא אם מוטב לזנוג גזון בית דבשו פני טלא יחללו לסיגוי אהל.

ונוכי אלה הכניח דלמאס מוטב לעזוב דל אסור ק"ל בני טלא מאסור חמורא. וכו' בזה מעוקר מאנים.

לראשון-אסור לדבור דל אסור ק"ל כל היבא דליכא אנוס. ויט ראשון שמתי. אכל י"ל דאין מעוקרין שי"ק כמין דכאן במה שנותן גזון בני לזניח הו"ל בוא אסור כבודו של ע"ת.

אסור

ש"צ
כ"ג
ל"ח

ש"צ, פ"ו י"ג פ"ג י"ח ג"ז. ושי"ח כ"ג י"ח פ"ג

י"ח ג"ז

פ"ג י"ח י"ח י"ח י"ח

ר"י פ"ג דה"א ק"א מ"ה ג"א מ"ה מ"ה. ו"ח
ל"ח ל"ח. ד"ה ש"א מ"ה ד"ה מ"ה מ"ה, וז"ה מ"ה
מ"ה מ"ה. ו"ח מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה.

וב"א מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

המ"ה מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה

המ"ה מ"ה מ"ה

המ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה

מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה
מ"ה מ"ה

הנה
קבר
הקבר
פוסק
כ"ו
כ"ג
הקבר
דמג

השני של הקבור הקברנו פוסק. זרק קצין זה יש חלוג שם כבוד
הבריות דמג. נמצא דהפולר הוא רק הינא דיש כבוד הבריות. ואלא
ודעו נשוק ונבאר בדנינים.

ו. קבורה. לגוסי פולר שפיר כי היו דין כבוד הבריות. וזהו
במשן שמה חסד ש"ך שפיר דקנוי בכבוד הבריות. ולר"י פלוגי מלשם ליופ.

ז. שומרי המה ומשאי המטה ע"כ פלוגים מלשם כבוד הבריות דמגזקים
בקבורת המה ושפיר ש"ך שנה"כ כאן ע"כ. ולר"י פלוגי כאן ע"כ מלשם לדנה.
ז. אבל הגדסקות דהלויית המה היו רק מפני שהיה חסדים הלכך אינו
פוסקו ותיב בק"ט.

לוי
אינו
פוסק
לר"י
ניגז
דיון
ט"ה
ומה
תוס'
יונה
דמ"ג
דמ"ד
דיון
ה"ה
אב"ט
לקיים
גניוס
ואת
שט"ו
מגלה
דמ"ג
לוי
ש"ה

והא דא"ן פלוגי בפלוגיית המה מלשם חוסק במצוה פלוגי מן
המצוה לר"י שפ"ב נ"מא דדורש דפלוך חוסק במצוה הוי מלשם ט"ר
ושפיר בלוייה כי אין בלוייה ט"ר נ"מא ותיב. ומה לגוסי ^{כ"ו} דחוסק במצוה
פלוגי מן המצוה, אבל מלשם חוסק מלשם ע"כ פלוגי, ומ"ה לא גרסג
דמג דהמלוג המה חוסק מלשם חוסק דא"ל ג"כ יונה דהיכא דאפ"ו

לקיים שניהם ח"י, דאי לאו הכי איך יתיב בכל המצוה שבטורה כיון
דמקיים מצוה לצ"ג בנ"ז ש"ה ובלוייה אפשר לקיים שניהם בק"ט
לפיקלפ"כ לא יב"ל מלשם חוסק. ובלוייה אין הכי נמי דפ"ל
כיון דמלשם צריכה דמינה והוי אי אפשר לקיים שניהם.

ז. ו. ובהספד יש נ"ה בין לפני המה דפלוך ולא לפני המה
דתיב. דשניהם הוי יקרא דשכ"א. ^{וב"ה מ"ה מ"ה ס"ג כ"ג} ~~אבל לפני המה~~

ח. ולפני המה הוי בהספד מלשם כבוד הבריות דמגזקים
הקברנו הלכך פוסק.

ט. אבל שלם לפני המה מ"ה מלשם חוסק מלשם חוסק

הספד
לפני
המה
כבוד
הבריות
ומה
מלשם

חסדים לפניו והוי הכבוד רק שאלת חסדו דמתי ואין שאלת חסדים פוטר

7 אַבְרָם נִיחָוּם אֲבֵלִים פּוֹטֵר אֶל מַנְחָמָה שֶׁלֹּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ

נִיחָוּם אֲבֵלִים הוּא יִקְרָא בְּפִי. וְאֵךְ פּוֹטֵר אֶת כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת

דְּהוּי כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת בְּחַיִּים.

וְחָוָה
כְּנֹסֶר
דְּהוּי
קְרָא
דְּחַיִּי

דָּלִי. תַּחֲסֵף לָהּ לְמַחֲסֵי...

בְּאֵד שְׂדוֹת הַמַּלְכוּת וְנִשְׁמַע וְכוּ... קֶשֶׁה דְּפַא זֶה הוּא מְחֻקָּה

בְּבִתְךָ דְּהַתָּמָר יֵשׁ בִּי לְשׁוֹנֵת. יוֹךְ טוֹן לְיִיךְ לְפִתֵּי אֶסְוִם דְּאִינוּ מְקִימֵי

קְבֵלְעוֹכְלָא.

וְאֶבְשֶׁר שֶׁהוּא כּוֹתֵר הַתּוֹסֵף.

גוֹבֵי
הַיָּד
מִתְּחִלָּה
מִתְּחִלָּה
וְכוּ

בְּאֵד וְאִתְּרֵי רֵי... סְבִירָה דִּילְךָ סְבִירָה גִּירוֹף הַהַאֲשֵׁן שֶׁל

הַמֶּלֶךְ דְּמַחֲנֵי אִי לְעוֹד לֵישׁ הוּא מְאֻדָּם קִיּוֹם כְּבִירוֹף הַהַאֲשֵׁן

מִה מוֹדֵיף כֵּן שֶׁהוּא שׂוֹמֵם לְעִילָתָא דְּהַא אֵבֶשׁ לֹא קִיּוֹמֵה הַחַיִּים

וְאִי גַלְוֵי דְּהוּיּוֹת הַבְּרִיּוֹת וְלֹא בְּקִיּוֹם הַא קֶשֶׁה גִּירוֹף הַהַאֲשֵׁן

שֶׁל גוֹבֵי.

הַיָּד
סוֹמֵם
גִּירוֹף
בְּרִיּוֹת
הַמַּלְכוּת

וְחָוָה

וּבְנוֹסֵד לְקוֹבֵרָה בְּרִיּוֹת יֵשׁ דִּי מְנַהֲלִים.

1. לְקוֹבְרוֹ בְּרִיּוֹת

2. בְּמַנְהֵי סְפָרִים הַבְּרִיּוֹת לְהַסִּיר הַבְּרִיּוֹת כְּמוֹ בְּאֶבְשֶׁר שֶׁל אֶבֶן.

3. מְנַהֵף הַרְיָעָא בְּמַטְאֵימֵי הַבְּרִיּוֹת וְאֵי אִסִּירִים הַבְּרִיּוֹת לִפְנֵי דְּקָדוֹת בְּקִיר.

4. מְנַהֲשֵׁן עֲקוּבְרוֹ בְּרִיּוֹת וְעַפְסוֹסְלֵם.

וּמְנַהֲשֵׁן קֶשֶׁה דְּהַא אֵם פּוֹסְלֵם הוּא עֲכָאוּרָה יוֹתֵר לְעוֹד

עֵרָה דְּמַרְאָה שְׂרָמָה פְּלוֹךְ מְרִיּוֹת?

בְּרִיּוֹת
בְּרִיּוֹת
מְנַהֲלִים
דְּקוֹבְרוֹת
בְּרִיּוֹת
בְּאֶבְשֶׁר
לְמַחֲסֵי
וְאֶבְשֶׁר
וְכַפְּרָה

וספרים החיצונים שבזכרם תוסי' הם המסכתאות הקטנות לפי דברי הרמב"ם.

בא"ז כמו מצדון יסדו וכו'...

הואי אחרי שלבימים לחלק קראת חזון יסדו לשנים חלק קראתן דהיינו "חזון וכו'" קראין אותה בשבת לפני ט"י באב. קריאת התורה בשבועות

וחלק השני המתחילת מתעשרים ומודעים שמה נפש וכו'... קראים אותה בשבת הרשון של אב. ואם יש לחפש אב רק שבת אחת קודם ט"י באב קראים, חצושים ומודעים" בשבת מקובלים.

אבל אנו דושים בפסיקתא.

בא"ז ברכות וקולות...

היינו ברכות וקולות דהוי ביהמקלות.

אבל הרמב"ם פירש דליכא סגידה אלא דהאי קאי על גדתה ששענה צדשין עזר צרה. ויונה דלשעתה צרה קדין יומא.

שהי' י"ט. ב"כ" מקומות...

בכבוד הרב היינו בנין גא.

ובהוי אימנא לומר רש"י דבכ" מקומות יצדין דנידוהו. ובמקום

חזר אבה.

משלם בנתיב וכו' דאם דבר אל דברי הנאים דאך לנדבא.

חזר המדע:

עבירת חזר היתג דמיסך תפילתו מדבר אחד לה' שוכו. ומתן הסבירו דרש"י דגמלים צדיק לחיות גאיד, consistent

והרמב"ן שואל עליו איך אין לה בין אלו באורחא
ומעורר דרבנן?

מורה
הרמב"ן

והאש"ל אמר שצ"ל דע כפי כחו הר"י בסו"ס י"ט:
ועוד יש לתרץ על מה שכתבנו לדברי הר"ן דלא
גסורי"ל דע דע דרבנן היינו קטנה ממורה ומרידה אצלם אם
דובר על דברי חכמים (בבבא) אין לא גסורי"ל.

הרמב"ן
מורה
דלא
גסורי
ה"ל
דברי
הרמב"ן

וצריך לאמר צ"ל הרמב"ן יסקו בכח דאלה יקטן לו
מה"ל מקור שבתורה נדרשת בה"ל דאורי הרמב"ן שד"ס
נאמר בין דלא גסורי"ל. והרמב"ן ברמ"ו אמר בדין זה בסוף
דקורו דאורי"ל צ"ל דאורי"ל בהחיים ולא דאורי"ל בהש"ס.
(דין הרמב"ם פ"א הלכות ממרים ומ"ב בסוף
המורה).

וכן
דע
הרמב"ן

לה
ה"ל
הרמב"ן
דאורי"ל

[א"י"ו ה"ה בין גרנה ובין מנהל דאורי"ל ומ"ב ממנה אש"ל
דק"ט שני של שאלות כפי הרמב"ם "מחל"ל" ולא כפי הרמב"ם.
מכאן אמנם יורו חז"ל הרמב"ם דכאמריה חז"ל אלא אם אמר
כי אף המחלל במנהל מחלל. ובקרב מנהל רק אם מחלל
מחלל.]

ובצ"ל מחלל" לא הו"ל מחלל כי הוא רק חולק על הדין
הוא לא מנהל אלא. ולא גסורי"ל הו"ל רק אם חולק על הסמכות של
דכחי המורה ואורי"ל דהדין לא הו"ל כמו שבסק"ה ולא הו"ל אש"ל.
דכאמריה הו"ל אם אמר לא היה כבודם לכבוד כפי"א או על
היה כבודם לשון ש"ס. (המשפחה של המשפחה)
(מורה דאורי"ל ודאורי"ל)

הלא תסו"י הוא לאו. (בראשון סוכה דהוי רק דל י"ג אדור.
 וא"כ קשה, לכל ניציל דקותקנות דרבנן לא יהיה להם שום ספק
 תנ"ך, וא"כ יקשה איך יצאו דל לאו ז"ל א בזמן כן לה' אלקיכם
 בתוך התורה דמפקדת דל מלכה מדרבנן? דאל"כ יכול לשפוט מסכת
 מילין? ומד, איך יקיים מלכות גמ' בשלמה ד"ז תקנה רבנן? דאך
 מסכת מילין יכולה להיות ספ"א דתורה מדאורייתא כיון שכל
 דאך קריאת מילין הוי תקנה חכמים?

הספ"א
 הוי תכונה
 ס"א

נ"ל דבאשכול שם דתורה אין נ"ה בין מדאורייתא ומדרבנן.
 דלם גורה המצוות דל דבי תקנה חכמים הוי ספ"א דתורה,
 והי"ו משום הפסוק, לא תסור... מכל התורה אשר ירוך... וה"ל
 הוא כאלו אסמינו אלמו דלא תסור דל י"ז זכ נדשי ספ"א דתורה
 ורק בחובה ספ"א י"ט נ"ה בין מדאורייתא ומדרבנן, וכיון דבאשכול
 שם מלך הוי ז' מלכות מדרבנן ע"ז מלך מדאורייתא כהספ"א דל
 בן מנאם דה"ל בחינת גוף מלכות.

ס"א
 מ"ה
 ד"ז

הספ"א
 ויקר
 בתוך
 י"ג
 נ"ה
 כ"ז
 תנ"ך
 ס"א
 ה"ל
 ס"א
 ספ"א

והרמב"ם, כגא"ס דדל כל מלכה דרבנן י"ט "לא תסור"
 דלם לומר דנדשי ספ"א דתורה מוכח לאו ז' וכן דא"ה מביאטעם
 הספ"א דרבנן מוכח מדאורייתא דל לאו ז'.

וה"ל א"ל דנדשי ספ"א דתורה מוכח לאו ז' וכן דא"ה מביאטעם
 הדב"ר ה"י הוא דובר דק מדרבנן, וכו' מה שכתבתי בס'...
 "אסמינו ריבן אקרא" וגם בחובה היא מוכח מדאורייתא אלא דרבנן
 התקנותו כאלו, כ"ח, חלוקה בחובה היא מדאורייתא, וכן דא"ה מביאטעם
 דקן מדאורייתא דל אכילת מלך אחר חלוקה דאין דל דבי דלם אלא חלוקה
 דוקה מן התורה שרבנן רבני כוונתו וכו' דלם (המחבר?)

הספ"א
 ד"ה
 דוק
 דרבנן

חברות מקבליהם את צי. תורני של ק"ר? (ביתו, של בניחוי בילוק קין של
כבוד בריות - וזו מן הברכה. ונלוקמן -

שנה שנת
180

הוא כבוד הבריות פוטר עמוס רק ברג יזב חלוק ים זכאח

כק:

זיש כי מיני כבוד הבריות הפולרת .

11 כבוד הבריות קבנון. דאסור להניח אחד להכנות. ונמו אמר
הכא טמא. פקו וינילו על פקוון כח וזמליה, (לחוק אמת דמיים)
מלנו דאין על קוברים, אך בלאים דבא, או דעם ממש ככל הטמא. וכבוד הבריות
קבנון הוי מתיר ולא כפי פוט דמסדס דוסק דמלוי, דהרי הלכה
ככה אפילו מתיר אסורים. (דמשי ילו: מוסם דכוי דך אמריה דדבן)
דבשין מדי אסורים דקבנון ומלית שג ואל דגדה דאו מילתא.

בז ים חד כבוד הבריות הבא ממנה שגורב שקום המלוח הוי

כבוד הבריות, כמו לויית הגור, וניחום אכילין, ונק הלד. וכדאי כבוד זכאח.

הבריות מירי חכא. וכבוד הבריות ככה פוטרנו רק ממלוח דשד

אבל לא ממלוח לא גדה, לפיכך, מי שמאי מוטל עליו חייב כפי

מלוח לא גדה, ואי כולו עשה אלף על קלו איזו מקבלי סופרים. ואם אינה דרך

המלוח ~~המלוח זיש כי מיני כבוד הבריות~~

העכך ^{המתנים} ^{אבילים} ^{המתנים} ^{אבילים} פלני חקט אבל אינו ראי לעדור

אסורים. אבל הבא דם האכל כפ שלם בגאי ידבוי אסורים נטוואה כפי אלא

לפדן לעבוד האכל, דלמנה האכל לקבו כו. בפיון-בכריות.

(הראיין זיש כי מיני כבוד הבריות מלאן.)

הראים אמרי דהזוה אסור טוואה ככלן בקרובין. זכאת מלוח

הו כבוד הבריות.

ומה רואים אנו דכבוד הבריות הדומה אסור טוואה בקרובים

דומה רק לדתין ככן הדיוט ולא לכס ונצי, וכאת מלוח וואהו אלף

לפי עכ ככן דעול ונצי. ומה עדי

ולרין עומי על הברק טכארו זיש כי מיני כבוד הבריות.

זיש ממנה מועדיה דקקורה דמלוח אלא הוי כבוד הבריות

ג.י
מיני
כבוד
הבריות
1. דכשיון.
2. דמגיר
אם
1. סופרים.
וכן אמ
מלוח
דכס
טמא.
2. קיום
מלוח
דכבוד
הבריות
וכסון
3.
הרובם
ולא אמר
אסורים
טמא
פוטרו
מחויבים.
ומה
אבילים
הוי
מסוג
ה.
הרובם
טמא
זכאח
גרוי
אף למה
ואף למה
דמשי
וכס
מיני
בגד
מלוח
כשיון
ומעדי
מלוח
מלוח

גיתח
הראש

ובדוקר חילוק זה הודב הראשון שם, אבל חלק על הראשית ואמר שיש
מידי בארבעה אגן. ומיד הראשון דין היו דאף דיש עליהם גורג

אלו ודוקר וקבר סגום מה כן היה שחור כי אין הנביא מלחמאין דבסן
מוצבה על סומא קבר. "זכר" וק"ל שאינו מלחמא על אום אגולא על

דבאמא כן קבר ולא על אולם ודוקר ואם אין קה חלל סבת זנום א אה הוא מפני שביא
מלכא, ובקדוקדא ודולה. "זכר". דכל ^{דבא} דבא אחרת דמוצבה כן ודבא אחרת

ט"ו מלחמא מידי דוקא קומא רבועה, דעל סומא רבועה מוצבה מפני דבא דלחמא
אלו כחוד, וזה
מלחמא כחוד, וזה
ש"בין זו אחרת.

והוא דכחן מוצבה על בית הקברות היינו לפי שיש שם
בבית חלק מוצבה קברות שפלו ונדשו על סומא רבועה ודולה.
בבית חלק מוצבה קברות שפלו ונדשו על סומא רבועה ודולה.

ואם כן מוצבה מן זכר והאריך על זה הראשון ויאר דבריו בפרק ב' הלכות סומא אמר
הוא כשם מלחמא שיהא עליו קבר וזה הראשון קבר חזק ואלק על הראשון בפרק יב' ואם
הפזיר י' ^{מיני סומא} קבר וזה.

דשם הראשונים כרג (כפ"ז הל' ב') וז"ל

"אין הקבר מלחמא מכל טעמיו עד שיהיה שם חלל סבת על סבת
על רום סבת... הייתה סומא רבועה ולא היה שם חלל סבת סומא

בוקדא וזולא בוקדא ויזכר ואין מלחמא חסוד כגוד סומא מלחמא
או מאכיל עליה מלחמא או חסוד כגוד מלחמא... אבל חסוד כגוד

הבית סבור. "זכר".

והראשון שם כרג וז"ל

"דבריו סומא. ואולי כוונת אינה מוסרת כי זה סידן שלחמא
יש בה שאם יש במקום מלחמא סבת חסוד אד"כ סלחמא מלחמא

החלל מלי הוא סלחמא רבועה ובוקדא וזולא ומלחמא בארס כחוד מלחמא
כא. סקיניו חסוד וזהו קבר סגום. ואם יש שם סבת ט"ו חלל

מלחמא
דומא
מלחמא

שער 10
158

ר"י פי

וכתבש ר"י גלואאג כהן ונוד הותרו ולא הוצחו

זכ"י
טואאג
למאג
זמא
אנדי
בסן
הוגרה
זא
שניק
מדיאטין
והא
זניק
אד
מדי

ואין זה הותרה כמו שבי קרנן בשעת ומי יבוא, דהתם צריך
מלוא המורה, ובאן אין צריך מתיב (ונת' שני פסא ושבת יבוא)

כוא היבא דאפשה לקים שניהם בל' חדיה, דאם הותרה אינאקיה
הטן, ואם בחי"ג מקים שניהם, אבל כוון הוגרה כונוטאן באיסור
בל' כאל, הלכך אין צריכס מלוא המתיב.

ור"י הוא אשר חילק כניהם כן דתתם צריך מתיב וכאן אין

צריך מתיב.

והגוס' הוא הוגרה שבגבי ר"י כאן להותרה על שבת, דכפניהם

ארוט
הוגרה
אניק
מתיב

למד דצריך מתיב ~~ההגוס' סיבה~~ הלכך שאז מחילה תמיד ופסא דזחא בשבת.

אלא לומר דהוי מסת' לאו שאני שוה כוונ' דכפ' בתויה.

והגוס' בודאי חולק עם ר"י ושואל עליו רק בנוסד למת' הלכך

ורק כמת' מלוא אומר דהוזהר, אבל בקרובים אף הוא יורה דמותר

והיינו משום דבקרובים ביארה התורה, כי אם לאחוי' ולא לפני

שבת דהוי דילוי. מה' אפשר לומר דהגוס' חולק עם ר"י עם

בקרובים דיסבור כדמלג' דשם מת' מלוא עם קרובים נזחא.

ויזא דיש ש' שילוב בטואאג כהן למת.

והרמל'ם סוגר דתמיד בחי"ג, אם למת מלוא עם לקרובים,

אדמק
דח"י

ומקורו בפרק ב' גמולתו וקסופו. (האבא). ובל' הטואאג לקרובים דח"י

היאזל הותרה לכל. וזכ"כ אסר לכתן להטואאג למת אפילו בדמשחטאא לקרובין

מאחי להיטאא אינו מטאא למת' דח"י דח"י דח"י

בר"י בשניהם הוי בודאן.

3. התוס' טואא קרוכים ה' ותר' וטואא אהמל'נה דחז"י'ה.
(אם רק חולק על ר"י גמ' מל'ב. אולי אם חילק עם קרוכים הו' כרמ'ם)
(אז"ל ר'גמ'א'ים בל'צ'ת דהמ'ב' שואל כל'א'ים פל'צ'ג ה'ת'ר' ונ'י'ם ע'ב
י'כ'א'ם א'ל'כ' וט'... ור'ג' א'ח'ר' ד'ה'י' ה'ת'ר' כ' א'ח'ר' וצ"ל א'ל'כ')

גמ'ם
מ'ח'ל'ק
ב'מ'ה
ו'כ'ב'ו
א'ל'כ'
מ'ח'ל'ק
ב'מ'ה
ק'רו'כ'י'
ו'צ"ל
ד'חז"י'
ד'ה'ר'ב'

ומהינן אנו יודעים דהר"י חילק בין הותרו בזמן שהותרו בבל אומ'ם?
וה'ן מ'כ'ן ב'ש'ת' .

וה'ן י'ש' ר'א'י'ה מ'פ'ו'ט'ת' מ'ב'ר'י' כ'ר'מ'ג'ם .

ר'מ'ג'ם
ד'ח'ז"י'
כ'א'
ו'צ"ל
א'ל'כ'
מ'ג'י'
נ'מ'י'
כ'ת'
ב'ה'ק'ר'ו'ת'
מ'ט'מ'
ה'
א'ק'ר'ו'ג'
ו'צ"ל
א'ח'ר'
כ'י'
כ'ו'ז'מ'ה'
א'ל'כ'
ד'ג'י'
מ'ג'י'
ע'ב'
א'ח'ר'
ב'ו'מ'ה'

ד'ה'ר'מ'ג'ם ה'ל'כ'ו'ת' א'כ'ל' כ'ב' ה'ל'י' ו'י' כ'ת'ק' ו'צ"ל כ'מ'ה' ח'ח'ו'ר'ה' מ'ל'ו'ת'
א'כ'ו'ת' . ש'ה'י' נ'מ'י'ת' ל'ו' ה'ל'ו'מ'ה' מ'פ'נ' ק'רו'כ'ו' כ'ו' א'ת'ע'ק' ד'מ'ת'ן ו'י'ת'א'ם' ע'ל'פ'ן .
ש'מ'א'ר'י' נ' א'מ' ל'מ'א'ר'ו' ה'ק'רו'כ' א'ל'ו' ו'כ'ו'י' ... " מ'צ'ה' ד'ה'ר'י' ה'ט'ו'מ'א'כ' ד'חז"י'ה .
ו'כ'ן ד'ה'ל'כ'ה' ט'ו'י' . מ'מ'ס'ן " ל'פ'י'כ' א'ס'ו'ר' א'כ'פ'ן ל'ה'ל'ט'מ'א' ל'ת'מ' א'פ'י'ל'ו' ב'ד'ת'
ש'מ'ט'מ'א' ל'ק'ר'ו'ת'ו' ש'מ'א'ר' ו'כ'ו'י' ... א'ל'א' י'א'ת'ר' ה'ו'א' . ו'ש'מ'ט'מ'א' ע'ל' א'ב'י' א'מ'ל'א'
ד'ל'מ'ו'ת' מ'ל'ו'י' א'ו' א'ח'ד' ק'ר'ו'כ' פ'ל'ו'ת' . ל'פ'י'כ'ן כ'ה'ן א'מ'ר'ו' א'ת' ל'כ'י'ן ל'ה'פ'ת'ו'
ו'ק'ר'ו'ג'ו' ק'ס'ו'ל' ג'י'ת' ה'ק'ר'ו'ת' כ'ו'י' ש'ל'א' י'כ'ש' ל'כ'י'ת' ה'ק'ר'ו'ת' ו'ש'ל'
י'ת'מ'ט'א' ק'ר'ו'ת' א'ח'ר'י'ם פ'ש'י'ק'ר'ו' מ'ג'ו' ע'כ'ל' . ו'ה'י'י'נו' מ'פ'נ' .
ד'ה'ו'י' ד'חז"י'ה' . א'ג'ם' א'ם' ה'י'ה' ח'ג'ה' כ'ו'ד'א' ד'ה'י' י'כ'ש' ל'ט'מ'א' ל'א'ח'ר'י'ם .
ד'מ'צ'ה' ד'ה'ו'ת'ר'ה' ל'א' ל'ר'י'ק' מ'ט'ר' ו'ל'א' ב'ה'ו'ת'ר'ה' ד'ש'ת' ו'י'ג'ו'ם' , צ'א'י'
ל'ר'י'ן מ'ט'ר' ל'מ'ה' ל'ר'י'ק' כ'א'ן ה'ו'ז'מ'ה' ו'כ'ו'י' ... א'פ'י'ל'ו' ב'ב'ו'ז'ר'ה' נ'ת'
ו'ר'א'י'ה' מ'כ'ת'ן' צ'א' ל'פ'י'כ' מ'ג'י'ר' א'ל'א' ד'ט'ו'מ'א'כ'ו' . ה'ו'ת'ר'ה' . ו'כ'ן ק'ר'ו'י'
כ'א'ן ע'ב' .

שיבת הרמ"א: כהן שטן דיום גמא ומשם מה אם צ"ל
גמא דיום או יבול להלכס אמת'ה .

להלכס ואח"כ י"א . ^{לוי'א} ^{לוי'א}

ורג' אמת' איזר גמא רג' גזמן הסג: דג"אכ באוה' הא' הוי קום

ודעה (וכן אמת) אבל שפי' באכ' הא' הוי טג ואל' גדעה . וכקוד' גדלו'ט

דזאה ק' שב' ודל' גדעה . זג'ו השא'כ' אי' שיה' הוי קום ודעה או שגוא'ל

גדעה . ורג' רב' אמת' איזר זג'ה הוי אמת'ק'ט' הרמ"ם וגו' . ד'ס

מתק'ט' אי' שיה' באכ' הא' ^{כ"ה} מווי'א מתק'ט' או ל"א .

הלו'י' בגז'ט' רג' זג'ל' אמת' ל"א מתק'ט' ושה'י' גמ'ת' הקד'ט'

ל"ג בה' אמת' השכ' ל"א מתק'ט' .

וה' חמ"ם ^{כ"ה} ~~בא' גמ'ת' אמת' שיה' הוי ד"ס מתק'ט' .~~

נפלא דל"ס גו'ט' הוי באיסור' טג ואל' גדעה ופד' דקדו'ט' ידגו' , ול"ס הרמ"ם

הוי קום ודעה (וכ"ן ז"ס אמת' י' מתק'ט') ואכ' י"א דחוס' אמת' הא' ^{ל"א}

מתק'ט' .

ונראה דאנ"ס טג ואל' גדעה וקום ודעה מתק'ט' או מתק'ט' ^{ל"א}

ולאו גמ'ט' מתק'ט' .

דשב' ואל' גמ'ט' וקום ודעה תלוי' בגזמן' האיסור' . כמו כדל' יראה

ובדל' יראה דאין' בו אמת' מ"ה האיסור' הוא קום ודעה דהאיסור' הוא משום

הויות' החמ"ם ^{כ"ה} (שי' ל"ו מתק'ט') . וקום ודעה לפד'ט' י' כו'ס' ל"הו'ט'

באמת' ולפד'ט' ל"א כחש' .

וב"ן ל"א גמ'ט' אמת' י' ז"ק' פלומ' תכ'ת' לאמת'ק'ט' דאין' טג

ש' ואל' גדעה טג'ה' שאינו' נותן' אלא זג'י' דל' קום ודעה , ול"ן צ"י' כ"ה

ה' גמ'ט' ל"הו'ט' אמת' כ"ה' ל" קושי'ט' שאינו' בוס' אמת' י' טג' אמת' .

כהן
דלום
גמ'ט'
זמ'
במ'ט'
זמ'
ל"ו
ל"ו
ל"ו
ל"ו

זמ'
גמ'ט'
זמ'
קום
זמ'
ל"ו
זמ'

מתק'ט'
זמ'
ל"ו
זמ'

ל"ה
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'

זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'
זמ'

193 till

205 is

missing

(I missed that Shier)

שידור ב"ל יומי פהת כי תשא.

מאנה כי גדל קריאההרה בלבד.

ענין גדל גוסף תמצא במה יהי סוכה, לולב הסגור כראשיתו ובמציאות.

ובצירוף סוגיה דמכנסין גוש גוש.

וקרבנות היו שם בדנין גדל גוסף אסף דבארנו דרך מלכה דמנין ואפי

היו מתת שנין, כיון דשא קרבנות היו דנין א' מספר אסף אימא הקרקר

אמא, כיון דשייך קרבנות הלכות דב' או א' או ד' או כ' קרבנות שם.

ובחומש י' ב' לאוין דבדל גוסף.

האמת באמתן

והשני בראכה.

והראשית בפסוק ב' מלכות אמריה אמר דבדל גוסף האמת היו

כהוראה, דבדל גוסף הטע היו במלכות מספרות כמו בצלית, לבת ולולב.

ומהרהרן ^{ואתו} ^{בבאה} אמר יראה דלמא סימני הוראה דלמא גוסף ואימא לו

בטל דמלכה מאות הפסוק, עין דברים, ב' ב' דמלכה.

במשנה י' ב' הלכות.

וקריש דמשנה, דבדל קריאההרה בלבד ואימא חכר לפניו ואגיה

ובדו דמקנה עמא היו גדל קרי אסור גבדרי גורה, וקריא שחר

היו מפלגא דדברי גורה.

(דוק הכונה)

ב' סיפא דמשנה, גדל האמן חכר אחרי' ג ואימא חכר

לכנין דרך המון, ומהו חכר דור שלמא עמא דאסרו גפסל

ויש לאקור בסופא דמשנה:

היו היו מלכה אמר, ולמה אמר חכר, למימא אמר דברי

גדל
גמף

קרבנות
ש"ס
קול
גוסף
כיון
ש"ס
בסדר
מספר

ב'
לאוין

ו: הוראה.

ב: מספר
(ומכאן)

ב' הלכות
דמשנה

ש"ס
אסור
דברי
גורה

ב' גדל
קרי
מספר
דמשנה

אוי יי: ג' וגדלמ: הקוטה גיא מ'קין ואי' מ'ל' ע' כ'כ'כ'כ'.

שם איטיא מחונא לא אפי'ן

אם במחנות אינו צריך להשיג מני שאינו לך כקונו אטם הסציות הנגזק
זוגדלמט או אטם ג' ד' במחונ כקוז הקריות דוחה אפילו לאוק?
וק'ל דהר אטם דמחונא בקוז הקריות נוחה לנו, דאולו אטם
לשכ'ס. והראיה דכהן שבולאין צריך להדדז דל מחונ וצריך להידדז
דל איטרין (שקודות ל:.) כי אין חכמה ואין חלם בקונה ואין דלכי לשער ה'
ואי הוי אטם שפ'ס היה כ'ס פ'ס'ר בשקודת איטרין ל'ס. אלא ל'ס דאי דין איורז
ז במחונ כקוז הקריות דוחה לאו. וכן בסק הכחל'ם כ'א ה'י צדנה
הלכה ג'. וק'ל ד'ה בשקודת מחונ, אבל בשקודת אפ'ס'ס כה מ'כ'ס'סו וכן
בשקודת נפ'ס'ס או אבות הולק ומד'ד ש'א'י' מן חכמה ואין ג'ונג ל'ס'ס ה'
כ'א מקום ש' חילול השם אין חוקים כקוז ל'ר'ס ד'כ'ס'.

אטם
הכחל'
מחונ
שכ'ס'
או
הלכה
שכ'ס'
הקריות
דוחה
לאו
במחונת.
נ'ה
ככ'ס'
שקודת
אפ'ס'ס'
ושק'ס'
דכ'ס'
הלכה
דמחונות.
וכן
הראשון.

היכא ד'ס ד'ס'ס ש'ס ג'ס כ'רת ושאר ש'מ'ס ל'ס א'ת אי כ'כ'ר
חל במלכה ש'ס ג'ה כ'רת אינו הולק לממו כ'ון ד'ר'ק מ'ל'כ'ה ה'א.
ואי ד'דיין לא חל, וחל ד'ין הח'ר מ'מ'ל'ה, חל הולק לממו.
ומ'ה פ'ט'ו מק'ש ד'אין ג'ו כ'רת, וא'ל א'ס אל ש'ן ק'ט מק'ש.
אולם ח'ר מ'ל'כ'ה ד'כ'ני כקוז הקריות ד'כ'ס'ין דוחה אפילו כ'ס'ת
המלכה אל כ'רת נ'א, כ'ד'ק'א'ו מ'ק'וד'ת.

דפ'ס'
ש'א יי: ו'ה'י'
ג'כ'
ד'ר'מ'ים
ל'א'ו
מ'
פ'א
ק'ו'ס'
כ'פ'ס'
ל'ו
ח'מ'ג'
ו'ב'א'י'
ח'מ'צ'
מ'כ'ס'
ג'
ד'ה'ו'
ה'לכה
ד'כ'ס'ין.

שער 10
158

ר"י כ"י

ובתקופת ר"י בלואא כן ונוד חתרו ולא הוצחו

זכ"י
טואא
מחמ
אבד
אבן
הנורה
וא
שדק
מנדואטן
ולו
זכ"י
א
מנד

ואין זה הותרה כמו שבי קרן בטקט ומי יבוא, דהתם צריך
מלוא התורה, ובאן אין צריך מתי, (ונת' שני פסא ושבת ויבוא

כוא היצא דאפשר לקיים שניהם בל' חדיה, דאם הותרה אינו מקיים
בטן, ואם בחו"ה מקיים שניהם, אבל כן הותרה כותבו טאן באיסור
בל' כאל, הלכך אין צרכים מלוא התורה.

ור"י הוא אשר חילק דניהם כן דתתם צריך מתי וכאן אין
צריך מתי.

והגו' הוא הותרה שבגד ת"ו כאן להותרה ה' שבת, דבשניהם
הלכך טאן מחילה, תמיד ופסא דזמא בשבת.

אמ"י
התנה
אב"ד
מתי

אלא לומר דהוי חסני לאו אפי' שוגג בטל דפס' בתו"ה.

והגו' בודאי חולק עם ר"י ושואל עליו רק בנוסד למת מלכ
וירק כמת מלכ אומר דהוזהב, אבל בקרובים אף הוא יורה דהתנה
(היינו משום דבקרובים ביארה התורה, כי אם לאחזי ולא לעל
שבת דהוי דילי. מ"ה אפשר לומר דהגו' חולק עם ר"י אם
בקרובים דיסבור כדמל"ם דמ' מלכ עם קרובים נזחא.
ויזא דיש ש' שילוב בטואא כהן למת.

ורמ"ה
דח"ה

ו. הרמ"ה סובר דתמיד בחו"ה, אם למת מלכ עם לקרובים,
ומקורו בפסקי כ"י גמולתו וקסופו. (בלאבל) וצ"ל בטואא לקרובים דח"ה
היא לא הותרה לכו. וזכ"י אחר עכ"ל להטא למת אפ"ל בדל שחטא לקרובין
טאחי לה טאא אינו מטאא למת דח"ה דח"ה דח"ה
בד"י בשניהם הוי בודאי.

3. ה'ת"ס ט'ואת ק'רובים ה' ו'ת"ה ו'ט'ואת א'מ'ל'וה ד'ח'ו"ה.
(אם רק ח'ולק'ל ר'י' ג'מ' מ'ל'וה. א'נ'ל א'ם ח'ולק'ם ב'ק'רובים ה'ו' ב'ר'מ'ג'ם)
(ח'י'ן ה'ג'כ'ל'א'ים ב'ל'צ'ת. ד'ה'מ'ג'ד ש'וא'ל כ'ל'א'ים כ'ל'צ'ת ה'ת'ר'ב' ו'ש'מ'ג'ז
י'כ'ל'ם א'ל'כ' ו'ט'י'... ו'ר'ג' א'ו'ר' ד'ה'ו'י' ה'ו'ת'ר'כ' א'ת'ר'ג' ו'ד'ן' א'ל'ג')

א'ג'ו'ס
א'מ'ו'ק
ב'ג'מ'
ו'כ'ס'ו
א'ל'ג'
א'מ'ו'ק
ב'ג'מ'
ק'רובים
ו'ד'ן'
ד'ח'ו"ה
ה'י'צ'ת'

ו'מ'ה'י'ן א'נו י'ד'ס'ים ד'ה'ר'ג'י' ח'ולק' ב'ין ה'ו'ת'ר'ו ב'ז'ן א'ה'ו'ת'ר'ם ב'כ'ל א'מ'ט'א?
ו'י'ן א'מ'ב'ן ב'ש'ג'ת .

נ'כ'ד
ו'ז'ו'ן י'ס ר'א'י'ה מ'פ'ו'ט'ת א'מ'ב'ר'י ה'ר'מ'ג'ם .

ר'מ'ג'ם
ד'ח'ו"ה
כ'א'ל'
כ'א'ל'
א'ל'ג'
א'מ'ג'ה
ז'מ'י
כ'ס'ן
ב'ה'ק'ר'ו'ת
א'מ'ט'א
ב'ה'
א'ק'ר'ו'ב'
ו'ל'א'
ז'מ'ג'
א'מ'ר'
כ'י'
כ'ו'ז'מ'ה
א'מ'ט'א
ד'ג'ז'
א'מ'י'
ז'ל'ג'
ז'ט'פ'
ז'מ'א'.

ד'ה'ר'מ'ג'ם ה'ל'כ'ו'ת א'ב'ל כ'ב' ה'ל'י' ו'י' כ'ג' ו'ז'ל' כ'מ'ה ח'מ'ו'ר'ה מ'ל'ו'ת
א'כ'ל'ו'ת. ש'ה'י' נ'ח'י'ת'ל'ו ה'ט'ו'מ'א א'פ'ן ק'רובו כ'ז' א'ג'ז'קן ד'מ'ג'ן ו'י'ט'א'ם ז'ל'ס'ן.
ש'מ'א'ר'י כ'י א'מ' א'מ'ר'ו ה'ק'רוב א'ל'ו' ו'כ'ו'י'... " מ'ז'ה ד'ה'ר'י ה'ט'ו'מ'א ד'ח'ו"ה.
ז'כ'ן ב'ה'ל'כ'ה ט'ו'י' ו'מ'ס'ק " א'פ'י'כ' א'ס'ו'ר א'כ'פ'ן א'ה'ר'מ'ט'א ז'מ'ג' א'פ'י'ל'ו ב'ד'ת
ש'מ'ט'מ'א א'ק'ר'ו'ב'ו ש'מ'א'ר' ו'כ'ו'י'... א'ל'א י'א'מ'ר' ה'ו'א'י' ו'ש'מ'ט'א ז'ל' א'י'מ'א'ל'ק'
ז'ל'מ'ו'ת כ'ל'ו'י' א'ו' א'ז'ר ב'ק'ר'ו' כ'ל'ו'י'. א'פ'י'כ' כ'ה'ן א'מ'ר'ו'ת ז'כ'י'ן א'ה'כ'ו'ת
ו'א'ק'ר'ו'ב'ו ק'ס'ו'ל' ב'י'ת ה'ק'ר'ו'ת כ'ד'י' א'ל'א י'כ'ש א'כ'י'ת ה'ק'ר'ו'ת ו'א'ל'
י'מ'ט'א ב'ק'ר'ו'ת א'ח'ר'ים כ'ש'י'ק'ר'ו' מ'ג'ו' א'כ'ל' . ו'ה'י'ינו א'פ'ס'ן
ד'ה'ו'י' ד'ח'ו"ה . א'ג'ל' א'ם כ'י'ה ח'מ'ג'ה כ'ו'ד'א' כ'ה' י'כ'ו'ס א'ל'מ'א ז'א'ח'ר'ים
ד'מ'ז'מ'ה ד'ה'ו'ת'ר'ה א'ל' א'פ'י'כ' א'מ'ר' ז'ל'א ב'ה'ו'ת'ר'ה ד'ש'מ'ג' ו'י'ב'ו'ם ז'א'י'
ז'כ'ר'י'ן א'מ'ר'י' א'מ'ה ז'כ'ר'י'ן כ'א'ן ה'ו'ז'מ'ה ו'כ'ו'י'... א'פ'י'ל'ו ב'ה'ו'ז'מ'ה נ'ח'ו'
ו'ר'א'י'ה א'מ'ט'ן ז'ל'א ז'כ'ר'י'ן א'מ'ר'י' א'ל'א ז'ט'ו'מ'א'ג'ו' ה'ו'ת'ר'ה . ו'כ'ן ק'ר'ו'י'
כ'י'ן א'ב' .

זה למד אב כנו...

ר"י י"ל: ואית דאמרי כדמי פס"ס נמי קאמרי וכו'...

~~דבר דמילי דא ב"ו זלראב אלל דל כהן וכו' א"י~~
~~ר"י דקדק כן כיון דמילי דאמרי~~

~~כיון כה"ל כיון דאל דלא חזו דשני יחזו אה"כ.~~

~~ודבשט הראשון דאמרי דכו'.~~

ר"י דקדק כן, כיון דיש מחלוקת ראשונים אם צדקי כל כהן שאינו
מהולס, דהא אם אינו כהן צדקו יוכל למולא דמלו אה"כ הלכך הראב"ד
סובר דאינו צדק עד שיחול. ואפילו לבי הראב"ד ודוקי דש"ל, הרי
האימרי הוא דהה"ל וזל דל האב... ולכן דקדק ר"י אית דאמרי וכו'...
ולשון הראשון כר"י סובר דיש לין זה אפילו היכא נפכרת
הוא דל האמרי (דל ה"ל) וכמו שהסברנו לפי פשט אמרי זל דל
דמילי דאמרי ש"ס הראב"ד לא יג. לפי דמילי דל האמרי
כמו שהוא דכו' אמרי ש"ס יג. וכן אמרי כהן דמילי דל האמרי
הכריות.

ל
אמרי
ר"י
אלוה
י"ל
ה"ל
אמרי
ה"ל
כהן
אלק
ד
אל
ה"ל
אמרי
ה"ל
כהן
אמרי

ושי"ל שניה סוברת דלכא כס כהן כהן אמרי אמרי דמילי

ש"ס דכר"א ככר"ג.

ש"ט ה"ח"א: כהן ששן דיום בעת ומלש מה אמ צ"כ ללאת מן
רביה דרומ או יבול להגוש אמתיה . באומן ערוק^{סיני} נפסק דכל

כהן
דרומ
בבית
מ
במח
מ
מ
מ
מ

להתלבש ואח"כ יצא . ^{פיקיבא} מהא חזק .
ורב שמה אייזר גלה נה גדען הסני דביאב באולם האה הוי קומ

מ
מ
מ
מ
מ
מ
מ

ודעה (וכן אהז) אבל שביב באהל האה הוי שב ואל תדעה . וכקוד הדיוט
דוזה ק שב ודל תדעה . וכוהו בשאלה אי שיה הוי קומ ודעה או שב ואל

מ
מ
מ
מ
מ
מ
מ

תדעה . וכתב רב שמה אייזר דנה הוי מחלוקת הרמב"ם וגוס . דס
מחלוקת אי שיה באהל האה מחוייב מחלוקת או לא .
^{כינייה}

הגוס בגודות^{כ"ב} כתב דגלי ודעה ליכא מחלוקת ושהיה בפית הקדחת
ם"ג בהדעה הלכך לא ילקה .

והרמב"ם ס"ב דאין ~~מחלוקת~~ מחלוקת מ"ה דים מחלוקת .
נשאל דלכ גוס הוי באיורי שב ואל תדעה וכמד הקדחת ידענו ואלפי הרמב"ם

והיה
מחלוקת
מ
מ
מ
מ
מ
מ
מ
מ

הוי קומ ודעה (וכיון דים מחלוקת) וא"כ יצא דחוס אהל האה
למחלוקת .

וכראה דשנים שב ואל תדעה וקומ ודעה מלאו טאן בו ודעה
ולאו שב בו ודעה .

דשב ואל תדעה וקומ ודעה תלוי בתוכן האיטור . כמו כדל יראה
ובדל יחלא דאין בו ודעה מ"ה האיטור הוא קוב ודעה דהאיטור הוא אשוק

דכאן
מחלוקת
מ
מ
מ
מ
מ

הויות החולק^{בדיוט} דדעה (ש"ס לו מחלוקת) . וקוב ודעה לפדעמיה . כולל להיות
בחדשה ולפדעמיה לא תשנה .

ובין לא גזעיה אה י"כ פתוח תכתי לאמית"ן דאין שב
שב ואל תדעה ס"ה שאינו נותן אלא דעה על קומ ודעה . ולכן צריכים

הגוס לגירוסיה אגריה כ"ב אי קושיה שאינו בוסת אד"כ שב שבאנו .

כ"ו כ"ב

192

χ

וְטוֹחַתְךָ כִּהְיֶה כּוֹא אִיטוֹ קוֹם וְדַעַה וְאַיִךְ יָבוֹא לְהִיּוֹת שִׁלְכָא מְהֵרָה
שֶׁמֶת שֶׁמֶת אִשְׁלֵי דְרוּם דְּאִין כְּקוֹד הַכְּרִיּוֹת דּוּחַ קוֹם וְדַעַה. וְהִנֵּה יֵשׁ
שְׂמֵי אִי שְׂמֵי בְּבֵית הַקְּדוֹנוֹת יֵשׁ כּוֹ מְדַעַה וְלֹקְרָה אִו אִין כּוֹ מְדַעַה
וְאִין לֹקְרָה וְשֶׁמֶת כְּרֵמֶם וְשֶׁמֶת כְּרֵמֶם אֶמְשֶׁה הַחֲזִיקִים כְּכֵן. יְטֵלִים לְהוֹדוֹת
שְׂמֵי כּוֹא עֲאֹו אֶל קוֹם וְדַעַה. כְּמֵלֵךְ דְּכֵהֵן לְרִיךְ לְשֵׁמֶת דְּרוּם.

193 till

205 is

missing

(I missed that Shier)

שידור כל יומי פרשת כי תשא.

האנכי כי גדל קרית אהרנה בלבנו.

ענין גדל גוסס תמצא במה' היה סוכה, לומר הפעול כראשיתו ובמליצתו.

ובדיבורן סגיה דמחנין במגז.

וקרבנות היו ש' בדנין בהל גוסס' אס' דבארנו דרך מלכה דמנין ואס'.

היו מתה ענין זה, כיון דמא קרבנות היו דנין א' מספר אס' אימ אכא קקרקן
אמרי, כיון דשייך קרבנות הלכות דב' או' א' או' ד' יו' הי קרבנות ע"כ.

ובחומש י' כי לאוין דבדל גוסס.

האמרי באגרותן

והשני בהראיה.

והרמב"ם בפסקי ב' מהלכות ממתיב אומר דבדל גוסס האמרי היו

כהוראה, דבדל גוסס השני היו בהלכות ממתיב כמו בצ"ת, לכת ולזאת.

ומהרמב"ן ^{ואגרותן} ג' א' א' יראה דלאמרי יסודי הוראה דלא גוסס' ואימרי לן

בטל דמלכה מאותה הפסוק, עין דברים, ד' ב' א' א' א'.

במשנה י' ב' הלכות.

זקריא דמשנה, דבדל קרית אהרנה בלבנו ואימ אכא לכת ולזאת.

ובנו דמקרא עמא היו בדל קרית אסור, בדברי גורב, וקריא אסור

היו מפלגא דדברי גורב.

(דוק בהכונה)

ב: ס' א' דמשנה, ע"ל האמרי אכרי' ג' ואימ אכרי'

לכנין דרך המון, וצבו אמרת דור שלאר עמא דאסרו גפסל.

ויש לאקור בסופא דמשנה:

היו היו אכלא אומר, ואלים אומר, כמ"ל אכרי' אכרי' דברי

בדל
גוסס

קרבנות
ל' י'
בדל
גוסס
כ' י'
ל' י'
בדל
גוסס

ב'
לאוין

והוראה.

ב: מספר
(ומכ"ל)

ב' הלכות
דמשנה

א' קרי'
אסור
דברי
גורב

ה' קרי'
אסור

דמשנה.

מורה, וביד שאחריו אסור עם תפלה ואחד לא שיך אל הפני או זילא
כאיסור הוא אבד דהיינו איסור דברי מורה, וכל חיזוק ביד של זור שאמתי עזרא
היה שתרנו שפלה תהיה תפלא של מורה.

ובודא אף שמתן דתפלה היה כחפלא של מורה היו כחפלא של
מורה של שפלה כה.

ובאמת, הראה שפלה היו חפלא של מורה שפלה כה הוא זאימר
שפלה כה
"דברים שפלה אי אגה ראוי לאומים ~~שפלה~~ ככ"ב" היו ש"ס של גריכות
שפלה של טעמי
ובלשון המה"י, כותבי גריכות היו כשורכי אצברות."

ובלשון דרוך נחוב שדטין שהיהו לעדה לכתוב כל מורה שפלה
פה והיו הכול חפלא דתפלה וזויה, אך יצילו אל מורה שפלה פה אמני
הדלוקה. דמזלים חפלא דתפלה וזויה אמני הדלוקה, וכיין דתפלה לכתוב
ונדעה חפלא דמורה דמזמאצלים אומג ט"ז אל דכוי מורה שפלה כיון דכתיב
נפש חפלא דתפלה וזויה.

ומהילא, אם אמרו שחפלא דתפלה ~~דמזמא~~ דתפלה היו חפלא דמורה שפלה כה
גדל קרי יהיה אסור דתפלה כיון שאסור מורה שפלה כה.
למשמע זה דתפלה היו חפלא דמורה שפלה כה אין סיבוכים נכתביה דו
היזק של המנו סודיה שאון, והטעם שבסיפור דמורה דמזמא דמזמא דמזמא
מבדלה היו כי בהלכה יש יותר שפלה כה.

ומדברי מוס' שאמר שאמר נק כשפלהו בסל קרי דתפלה וזויה
בדברי מורה וסא באיסור תפלה דתפלה נשאר באיסור, ראיה דמוס' סנה
כ"ב שאומר דהיו תקנה דפלא ותקנה דו שפלהו גי תקנה
מיחזיק גז בתורה וזו תפלה, והיו גי מיני איסורים.
ויקראי כהני, וזו איסור דהיינו א. מורה וכל פדולת זור שפלה כה.

אם
איסור
תפלה
היו
איסור
הדל
אל
היו
מורה
זור
זכרי
מורה

(ש"ס)
זויה
תפלה
שפלה
איסור
היו
זין
חפלא
דמורה
והיו
תפלה
מפני
הדלוקה
(ש"ס)

המוס' כה
תפלה
היו
תקנה
מיחזיק
דמזמא
המוס'
גי (ש"ס)

היו
אסור
זלמו
היו
זכרי

היו
זכרי
זכרי
זכרי
זכרי
זכרי
זכרי

לעמוד בפניו לחפזי דגור

עצמא היא לכתוב ~~במחבר~~ או כמחברו בן גטלו קרובי עמא
דהיינו שהבידורו ללאוד גורו, מחילא היה מבטל עב איסור גפלה כיון דגפלה

אז הוי גפלה עגורו. ד' ומוח אלו' בלד שאורי דהוי בי איסוריה מוחזים.

אבל מהרמב"ם שאורי שטלו לשניהם ואכשר לביל קרי לעמוד וסמ

להתפלל וזן להפיק דאי, דיכול לסבור דהוי בי איסוריה ובטלו שניהם או הוי איסור

אד וטלו האיסור ומחילא שניהם מותרים. והיי קרובי מחילא חלשון הרמב"ם דבר

בי קרובי מחילא מחילא גפלה יכרו איסור חזק, אלא אין ראיה מוכחא מחילא.

הרמב"ם
אכשר
ולאוד
הי
צדדים

קרי קיש למחילא יחיד ד' דכתיב דרפון. דלאג לאן ברהר דם הרכות
כיון דהרמב"ם פסק דקריאתא לא גביינא וכדאשכחן גמ' או כיון חסדא דלא כדבור דאי?

קריאתא מחילא ודל גפלה ודל ברוב הנשן אכתיב ומוח' גזל קרי מחילא... וכו' וכו' גפלה

שואל קושיה זכ -

ויראס חסדן ניש בי דינים.

1: איסור גדל קרי.

2: פאני גדל קרי. דגדל קרי הוי שניהם, אם איסור זמ טלוב.

והחכמים ינזים לאסור כיון שיש כוח בידי חכמים נהו בתקידת אופר

בשבת דאסרו רבנן מלתקוד אלף זלא פארוהו, ואם יתקד שופר בשבת

ידבור על איסור. ואין חכמים יכולים לפארו בדינים דאורייתא.

ורק בדינים דרבנן יש להם כוח לפארו. אבל בכל דינים דאורייתא

לא היה כוחם לפארו אלא רק לאוסרו. הלכך אם יכול לקיים

המצוה ^{המוכר} על איזה צדק שלא לעבור על האיסור בודאי יהא מחוייב לקיימו

כיון שלא נפטר מחובלו. והיינו בהרמב"ם חמשה עבדל קרי.

יולא: ובהצלות דאורייתא - אסורו ולא פארוהו, הלכך אם יטול לקיימו

על צדק שלא יחבור עם איסור יקיימו, והיינו בהרמב"ם גק"ש ובהגה"ש גאר"ו.

הפסד
דאורייתא
ורפון
אורייתא
כויסור
אדוקן
הוי
פארו

ב: במלכות דוד... האלקים... האלקים... האלקים

רבינו... האלקים... האלקים... האלקים

אם כדאשכחן בסני שיך בתורה שבכתב דוקא וכו' בס' במד' ש"כ

ולפלוס החילוק... האלקים... האלקים... האלקים

ומכאן ראיה... האלקים... האלקים... האלקים

אבל אם נאמר... האלקים... האלקים... האלקים

ושמא יש... האלקים... האלקים... האלקים

שבכתב ולא... האלקים... האלקים... האלקים

בבטוי שפ'... האלקים... האלקים... האלקים

בין הרהור... האלקים... האלקים... האלקים

והוא כדאשכחן בסני שיך למורה אדם דאולה אה חידוש חרבות ע"כ

ל
ד
ל
א
י
ב
ג
ד
ה
ו
ז

אבל א"ה קשה לאיכ"ב צד שמאמי, ואלו אם בויאמו נאיטו איך אם בוי תלמי
 איטו אחר בא גבול לט"ו. הכחול צריך להיות דלוי דין גורה שטל פי
 כדאמרין דפסג' ברכות כו"ב גורה, וא"כ צריך לבינה אטו גבול
 על אולו כחודשג כאו לזוא אטו גורה שטל פי, ואם יש לו איטו
 גורה שטל פי, אינה שצ"ב יש לו בהכרח? (לפי כה"ט) דמ"ן ג"כ
 זה הדין אורג כגדל ק"י לא בוי ש"ן זוקא לגורה שכתב יולא ג"כ
 לגורה שטל פי. ולצ"ח עומד כדאשכחן בס"י בוי חילוק הש"ן אם
 לגורה שטל פי.

בפרק א'
 יש להקשות מזה שאמרו ש ק"ש בוי חילוק שם דלמינ' גורה כחאטור
 כיוצא בוי ש"ן והאי ש"ן. וא"כ צריכים למדוק דינו ק"ש כז"ל
 גורה שכתב. ק"ש בוי חילוק גורה שכתב
 ואי נימאן כדאשכחן בס"י בוי דין גורה שכתב איך יולא
 גאסור קריאה א"כ אחר בהכרח
 הביא חלק ק"ש דין הדין לקריאה, דהא ב"ל קריאה לא צ"א בק"ש
 בין קריאה א"כ וצ"ח חילוק גורה שכתב ?
 (אם אי כדאשכחן בס"י בוי דין ג"כ גורה שטל פי ש"י חלק בן ק"ש
 דדין וק"ש דהדין דלא יחדו ק"ש קריאה א"כ גורה שכתב ?

אם ק"ש
 די
 ש"ן
 א"כ
 יצ"ל
 קריאה
 ג"כ חילוק
 בס"י
 בוי דין
 גורה
 שכתב

חילוק בין רב חסדא ורבינא.
 לכאורה היינו רוצים לומר דרב חסדא חלק ש"כ על כדאשכחן
 בס"י קס"ב דהוי רבנה בבבב"ה שכתב צ"ח קריאה א"כ.
 אבל אם כך לא דנה על הקשים. דנהי ברכות דאסור מטעם דש"ו שכתב א
 אבל ק"ש יש עלי חילוק גורה ומה יבא אורג בק"ש ש"ן ג"כ חילוק

בדין ובהדין חילוק
 א"כ

ינצא דלרביטא האמר הרמב"ם וזכרתי אסרוהו ~~ואם~~ ולא סתרוהו הרמב"ם

סבוק
הצדקה
דאמרי

אחפף בך לקיים המצוה ולא ידעתי על האמת. ופיין אמרד במציאות דבור כדאמרי
דסני מוציא את התינו המצא על ידי היתר ובהרבור יש לא קיום. אבל רב
הילא אומי דאין קיום בהרבור. וא"כ אין את ה"ג שיקיים המצוה על-לעבדי על
אויסור. הלכך אמרייב להרבה רק אסני פורט אין הלכך.
ולפי זה אין דין הרמב"ם על דין נחמתי דין. דאם כן איך שייך
הרבור, אלא הוי דין זה דין חיוב דברא.

הרמב"ם בוסק דהרבור כדאמר דאין רק דברכות. אבל בק"ש
אומי דהרמב"ם לאו כדאמר דמי. וראה דמקרי הרמב"ם דהרבור כפיסור דמי
או לא הוי אמלוקי רק במלטה הרביות. כדבגין "וגם פוסקים כרב תידין
דלאו כדאמר דמי. אבל במלכות שאין צריכה בגבין" כ"ד אודו דהרמב"ם
כדאמר דמי. וצריך להבין מאי נ"מ? ודו"ק.

הרמב"ם
אמלוקי
הוי
במלכות
כדאמר
הרמב"ם

ואפסק הוי כרב תסנא. ולדעתן אם הפסק כרב תסנא ויבהרר ^{אם} ~~כדאמר~~
או רק הלכך הוי אמלוקי ראשונים.
^{האמרי} ~~אומרי~~ אומרי דאין צדוקי ורק הלכך יבהרר כוי אלא
יפרי מרובי צדוקי (וב"ל) וטמא תמא אום כן שמה מהרבר, הרביותו להרבור
שה לא יחו על החלום כולו דוסקים גמלות קדמ"ש ובוא יושג ואלא מתה בפנייה, כוא
אמלא פיה בצדוקי כואו מהרבור "צ"ל).
והרמב"ם אומי ככוי אף דין נחמתי דלא קרי ל"כ יכרפי, דהוי
דין שלתיק הצדוקי דאסון במה שכלבוי דוסק בה, אוף אם הוא הלכך
אמא מקיימתי.

וי
כדאמר
אמלוקי
הוי
הלכך
צדוקי
דוקא
(אמרי)
וי
וי
הלכך
דימין
(ראמ"ם)

וכדין זה יש דין בלולב היבש. ^{דבריה אומרת} "אמנה בפני כרפים שהם מורשים לזכיהם למנינם" ונאלץ היתכן? וזוהי קטנה בשוק שאני. והחלום סובר דלולב יבש כגז יוצא ידי חובתו שנתן שנתן בפני הדור מצוה הוא דבשיש יותר יפה צריך לצאת ברוך היבש ואם אין אל קנה יוצא. והראשון חולק ואומר דטעם לולב זה הו' שום כרפים ורק נוטלה כדי שלא גשמה גורת לולב גלגלית (ובשולחן ערוך נקט דלוקה גוקא פסולים אבל לא מנימ אחרים מהאי טעמא). ולפי דברי הראשון אלא נוכח להביא שהדין אל לולב היבש הו' כמו אומר ההלכה ש"ל"א יכו כ"ה מאלו דוסקים כו והוא יושב ונטל, והויאל כיחיד ולא הלכה לבדו. זהל יחיד ג"כ יושב אלם הפתח צבר לעצמו כדי שלא ישלמה, הלכך יכריעו.

(וכמו שהראשון סובר בלולב היבש, כך יטעו הראשונים כשן דכניה ק"ש.)

וכדין
הוא
אין
לולב
היבש
לכאורה

לפי רבינא דבקש הוי איטור ובתפילה הוי פלור בל איטור יש לחלק בין ק"ש ותפלה דבקש יהדרר ולא בתפילה, אבל לפי רב חסנא זאין לקיים כלום יולף בקש והוי הלכה דלא ישג בלא ומה לא יחידא אף נחלק בין תפלה לק"ש דבקש יהדרר ולאו בתפלה? ופי הקושיה אל הפתח יולביא דתוס'... ודונה כהני דדין זה דיושב בלא. הוא רק דבר שיש או אגמט שמ"ם, ואלא מההני, ומנה דבני ל"ן בדאורייתא ולא בדורבנן.

הכנס לבית הכנסת ומצא צבור מתפללים אומר קדושה דם בצבור ואומר אמן יבא שמי ויהי מברך ומי... ומקור. מי הוי קדושה ואמן קיום תפלה דבוא צריך להתפלל עם ה' צבור ולדמות בקדושה וא"כ שבא לבית הכנסת וכבר התפלל מקודם

אקירה
לפי
קדושה
דאמרינן
זכר
אין
קדושה

קדושה
בצבור
אין
אמרינן
זכר
אין
קדושה

דכניה ק"ש

קדוש
קדוש
11
מטעם
28
ובת
ומה
נפשו

אנו צריך לענות בלתי אם מסבג הוא יושב ובלתי
ידוב עלמי של קדושה, שבקדושה של הוי אפליה דגסלה אלא הוי חיוב גמיזי
דכל פדס שומר קדושה צריך לענות, ויהי חיוב הוי של כל יתדו יתד, ונה אמ יזבא או לא
ונכסוק מרזא דאיונו מירתי בגולה דהוי כלל זוי. דאוי כלל דוי חזב לא ביהרר שם בתפלה.

דלית ביה חלכות שמים... רבי נתן ג' פטי"מ. ^{ואי} כלפי פסל פסני דלית בתפלה
קבלת חזן חלכות שמים, לא יסגר נכדנו גפיק הראשן שיש בגולה קבל
קבלת חזן חלכות שמים ובקיש קבל דפודב שפול (ד' מית שפול למפלה) שיש
ין אם אחי קש מקדושה ולפי אמ אפסל דפני דלמא.

אלו קש ובהח דאורייתא ^{ואל} דק' דרבנן.

כירוש, דיש נה אמ בכודש מן כלבו בן דאורייתא דרבנן,
קבל קש לפי שאלה הדין דאמר רק חיוב גפלה הוי מדרבנן אמר
כמתפלל בודאי קיום גפלה הוי קיום תורה. וכל אדע שחובו מדרבנן
צנינו מדאורייתא. ואכ אמ תירצ' הסא כאן?

גפלה
דרבנן
קש
דאורייתא
כמתפלל
אמר

למינא יש לענות דגלוי בחיוב ובין מינא הוי מדרבנן למה סתירה,
ומדאורייתא רק אסורו ונשאר בחיוב וצריך לענות עלה לקימה דהוי דק בחיוב.
אבל ליה מסדא דאמר שגלוי רק במדעס רבבור אי הוי מדעס דאורייתא או
לא, שיה תלה לדמו בבריכה מדעס רבבור יהיה קשה הוי מדעס גפלה
הוי מדאורייתא אל אפן חיובו מדאורייתא?

פייחס הינאשן של רבי דחלכות שמים היינו אמר' הדואם קשי
דאיך שיק הו לעברו שהלבור דמקיות ומה דפן דאטח מחסרון חלמ
האלו דמה שומע?

כשט הראבון ברש"י לחוד זאין כונת מצלות קלנות שמיה"ל צדוק
מלכות שמיה"ל אלא רענון אמר מחלק הדולם. ולפי כשט זה כודאי עפ"י
כונת הוא יושב ופס"ל. להיוג שביחוד ^{צריך} לדמות צדק לאדעם כלבד כמו
שבאי הדמיון ולא כדברי החסידים דכדו עתן לצבורי, זהא בריב המולאי קוזא אנג
שייח לצבורי, ולפי כשט זה שרשי קושיח הוא ביצד מברכה האוליא.

כשט
הראבון
ברש"י
כא
ראש
צדוק
היו
היה

וביחוד השמי היצד באינו תלוי בהלים מחלק הדולם, אלא כדארייטא וברבנן.
ולפ"ש הפני ברש"י במלכות שמיה"ל ה"ל קדושתו מלכות שמיה"ל
שאלה מהי המשמעות שפסלה הסיון הוא דלא הוי דאורייתא, ולפי זה נראה לרבינו גרשוני
בתיוב גפלה ושפיר הוי מדרבנן, אבל לרב חסדא בא תלמי בתלמוד שם, גפלא כדתיין
הגבילה דתלמי לעמו ^{כפי ש"ה ממש} הצבורי, וא"כ ע"מאן קשה דהא כונת דפסלא
דפסלה הוי מדאורייתא אל דתיובו כתי מדרבנן, שאמר דענו מראוייטא, זהא אבוג
הגבולו, וכל הגוף הוא גבילה, וא"כ איך יאמר דה חסדא גבילה דרבנן.

כשט
הפני
ברש"י
קשה
לתיוב
ז"ל
חסדא

ואם נאמר שצדקה מן התורה לא ה"ל א"ל לריב תיוב מן התורה כפי
וקבלה בא"י תיוב מן התורה,
לתיוב מטעם הוא יושב ופס"ל, ^{ש"כ נפשו} הקדמתו הקדמת לדעתן
קדושה ^{דקודאי} דתיין קדושה ^{מאורייתא} ואם נאמר דתיוב קדושה הוי תיוב
תפלה לא היה יוגר צדוק מלפניה, ואם בתפלה דלמא אין אנו אומרים שיתפלה
מטעם פורש מצבורי, אלא שכיון שהיה הוא מדרבנן יושב בטל, אז
הקדושה א"ל ליה נוכח להשאש בטעם כז"ל ש"ל. הא פורש מרובי לצדוק
כיון שקדושה א"ל תיובו. ויהי מדרבנן אום אמר שתיובו תיוב תפלה.
ובהיה מוכרחים לאמר כיון דתיוב דקדושה כן צדוק, הוי חסדא
שקדושה הוי תיוב מדרבנן ליה כל אור דכל תיבא דאור קדושה
צריך לתנוגה, ויש לו קושיח גשמי

ולרוב
חסדא
א"י
תיבא
דצדוק
ש"כ
תיוב
אורייתא
כפי
לתיוב
נפשו
מדרבנן
א"ל
קדושה

ה
קדושה
הוא
הוא
הוא
הוא

והש
הוא
הוא

והוא
קדושה
הוא

ובמק
הוא
הוא
הוא

ותקו
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

כ"ט ה' אדר"א.

ויתא קמא יומא שמועד עם המבורש צריך להלל ולשבח להקב"ה. והיום
היוצאים באצרה היו בורחים ומשתחיים ^{ונופלים} על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד. ומנה ד"ס ב' הלכות. וזו השתחוואה. ב' הוצאה.
והקרובים, מאת אומות באצרה היו בורחים ומשתחיים ואומרים,
והרחוקים, מאת אומות אלו שנשארו בהר הבית היו אומרים ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד.

ג'
השתחוואה
ב' הוצאה

וזנה מפני ששבת ה' קיום גבל מקום אבן ^{והוצאה} והשתחוואה ה' קיום יין
המקדש, ולא השולין. ושמוע עם המבורש צריך לשבח הקב"ה, ואם
הוא באצרה ה' החיוב דין השתחוואה והואם לצרכי ה' יין שם והוצאה צריך
בשבתו ופ"א השתחוואה.

והשתחוואה
ה' קיום
באצרה.

ועצה יורד קושיה הטובה לפני שאל הלא אלהי סמך הגבול השתחוואה
ולמה? הא אין זה כלום, שלמה המלך הגבול במקדש ובלש אר"ם בפונדק
דין השתחוואה, דמלכותו יחוד.

והדין
קושיה
הטובה

למה בפרט בהר, ואין משתחית לאתנו בארצכם להשתחוות עלינו
כי אני ה' אלקיכם. והיו יין אסור להשתחוות אל הקב"ה על הארץ
ואם ידבר על לאו כפי חייב מקום. וכאמ' משיח כבוד. בארצכם
אסור להשתחוות על הארץ, האגמקדש שר"י.

ובמקדש
אסור
אף
על
ארץ.

והחוקר על מה נאמר השאו. מי אשר הלוא על כל הכהן זמן קיום
השתחוואה, ואם מותר להשתחוות על הארץ רק באצרה, איך הלוא נאמר נוקא
בארצכם ולא במקום המקדש, ואיך אמר בהר הבית לא ידבר על אסור.

וחקיו
ה'
כ"ט
זקא
באצרה
או
אם בהר
הבית

ובכתב יד של הרמב"ם שהופיד ספ שנה אחת מורג שהוא כדלעיל שאלו כולל
כבוד מבורש אסור בכל מקום חוץ מהצרכי ^{ומנוח אפי} חמדת גבולו בהצדק קיום השתחוואה.

אבל קשה איך שיך קיום ברכה על פסוק מדאורייתא אם כל קריאת הגורם
 בלבד היא שצורה דרבנן? אלא כיון דתקנו לקרות בלבד הריבוי מקיים חספלא
 בקריאה ^{כאן} על חספלא דמלכא מדאורייתא דקריאה בכו.

והראיה דמקיים מלכא גורמי אל דתקנו הקריאה כו מדתקנו הוא שאם בדל קרא
 אתה יקרא התורה בלבד כדל פה ידבור על אסור דאורייתא ולא דרבנן.

אמר רב יוחנן אמר שמאל ספק קרוי וכו'..

מדון רב יוחנן אמר שמאל ספק קרא ספק לא קרא נראה לכאורה
 דהשאט ארבי והפאון נכונים באמרי שבבית יציאת מצרים אין לה שיבת
 לקיט ואין צריך למאן צ"ה ככתבה. והא דרבי יוחנן בן זבדי אמר
 ..מבבירי יציאת מצרים לילולת נונא פרוש יציאת מצרים ולא דוקא
 ויחמר. דהא חזינן דמאן דיש מאן דאמר דבבירי יציאת מצרים היא

לכאורה
 הו
 יהודה
 דמאן
 רביה
 דלא
 ואלו

מדאורייתא וק"ש דרבנן, ומתקנו ק"ש וצ"ה בטיבן.

וקשה לדמק"ש דאמר דבבירי יציאת מצרים הוי פה בק"ש איך
 נתקן ומאן צ"ה הוי מדאורייתא וק"ש דרבנן?

וצריך לדד"ש לרז"ה ככה. דאל רב יוחנן יוצר זמור שמ
 מלכא צבירה יציאת מצרים הוי קבלת דול מלכות שאם דרך צבירה יציאת
 מצרים. והוי מהלכה "אני היא לקיבם ~~מא~~ אר וכו' ודל פי דרש
 הספרי "כל מקום שנאמר אני ה' קהיבם אנו אלא מלכות". והוי כל
 פסוקים שבם אמורים, ואחזן בצבור אר יום לאתק הארל מצרים" או בצבור את היום
 וכו' "זין דקבלת דול מלכות שאם.

וכיון שכן אמר נחמי בני צריך קדמ"ש ככתבה. אי ק"ש דאורייתא
 הוילן דיש סוג מלכא מלכא דבבירי יציאת מצרים והוילן צונה ככתבה.

יש
 איש
 הרמ"ה
 דני דין
 קדמ"ש
 דל
 צ"ה
 ומלכות
 רב יוחנן
 ומכאן
 יוה
 איש
 דין
 דל
 דל
 דל

אלה
 גמי

גירף
 הו
 נא
 כו
 קש

וצו
 כס
 אחר
 ש
 כו

סקו
 גלוי
 כו
 דל
 הו

228

והיינו ק"ש. ואם כן, הרי שכינת יציאת מצרים נחתו וצריך לקיימה דרך
 הקדשם בהיא היינו חס אמר הרמב"ם דצ"ח היו פ"ח מק"ש.
 אולם א' נראה כרג יהודי שק"ש לאו גאורייטא, נאג אומרת א'
 חזק מצוה קדש'ם ככתב ואלא רק מצוה נאג קדש'ם ח' יני צ"ח.
 ומצוה נאג דצ"ח קדש'ם ח' קיום קדש'ם יכולה להתקיים דרך אמת וצ"ח
 ע"כ כיון שאינה צריכה ככתב.

לפיכך

ק"ש דדפא דא"ת גו תרתי.

נאג אם נספך וקדושיך בזבדי גורד נביג ואן ק"ש חוב לקדושה
 ככתב ח"ה אם מקל דח"ש דרך כדוה אלו יש לו קיום א"ת דאין לו חוב.
 הלכך גדל קרי צ"ח לומר ק"ש דש בה שנייה, קדש'ם וקום דנשכך
 ובקדושיך.

ומז"ט שאל הא אם בגדל קרי יש לו יותר קיום נאומר
 ק"ש אמת נספך קרא ספך לא קרא אומר ח' אמת וצ"ח וצ"ח
 ח' ק"ש?

אמר

דג"ה יד חבור ונאמת אול באז אמפרא לו אטא
 ה"י אמת אמת ויותר ספרא במה שאומר אמת וצ"ח אמת
 שאומר ק"ש. אמת אמת יקשה לשון המ"י דלמה גמלה המ"י בדאורייתא
 ודרבנן, היתה צריכה לתלות בזולת הספרא דהא בספרא אינם מקולט

גירסא

נאג

ד ומה י"ל דבספרא גמ"י גמ"י. דבספרא, אם ה"יוב לא ה"י מצאורייתא
 אצליתן לקרא א"ל אום הקיום ה"י מצאורייתא, וכמו שאמרתן ספך תפלה
 להק"ש. ובספרא קרא ק"ש, א"ל נבקש י"ל לו קיום מצאורייתא ח"ה ח"ה
 ה"י מצאורייתא, וא"כ ספיקו לקולה, וצ"ח אמת וצ"ח מצריים הא ה"יוב
 ה"י מצאורייתא דה"י ח"יוב א"ל קדש'ם ד"ח ושלא ככתב.

ודיו

הספ

אומר

ש

ה"י

שידור ל יום י' בשבט כ' בשמ

בא גוט ד' ספר בא' כסודי... עזר אחר כל ל שמדון...

ש"ט ה"י רמקון בא דאמ"ג לו ספר דל שניג... בר כאו דל קרני-קרא
ק"ש. וכן הינו אמסק רך על ל. יאמ. מלרים ולא על גי הכסמא היא שאלה ק"ש

ד"ר
ה"י
רמקון

גוט ד' היא דדברי בנות כתיב... וכו' אמרמא בעלמא ביה.
גוט' לשימא במחוג מנ: דק"ש דרבנן הוא. ושג תר"י דכתיב
דבר קחירה הכסמא הי מרובני.

גוט
לשימא

וקטה לפי ש"ט רבנו יונת, מבין זמיון קריא פשוט הוי אמאורימא
ודל יד קריא פשוט אלו מקיים קיום גרמי וחיו גרמי אל דבריה הכסמא
בי מדנתן. הא הי ספר דאורימא אמ נאם נטלך בך בקר, ולמה לא
ימור ויקרא כל עי פשוט דליכוי כספר ברב המון דמוצר ומברך
אד"כ שאין המלכד אמאורימא אלא רך הייוב ואינו זכא בשגה בדלמא
והיינו משום דכי תקנו חכמים תקנו על חיוב דאורימא ולא תיקו תקנה
בפני דלמה והוי כאו שפוסק בדמג' דמוצר וקורא ק"ש עם הכיכות
אם נטלך ולא כאו שפוסק המג' גבל כרפה על קיום דאורימא זני גי ספר...
(ובברכת המזון אם נטלך כהם ש"ך למור דל כל ל כינוי וא"ל על
דפטר בטוב והאטיב דהי מדנתן כי נטלך החכמים תקנו על יאוד קיום המג' דני)
ולמה ל' דק"ש שאני דרבנן תקנו פקנה מיוחדת דק"ש. דאורימא ש
גיוכ לקרא פשוט. ופשוט אלן שקנו רבנן הוי תקנה מחזקה. דא קרא פשוט
אמרימ קראו החיוב המורבי גמם ע"כ ולא כאו בפ"ח קאם בך דנוסח אמות

לרמז
יונה
למה
לא
מזון
פס
כז
פשוט
אלא
פס
כאני
כפ"ח
דק דר
כחכ"כ
הוא
לד"ר
האיוב
דמאורימא
מנו על
מיובתורני

ולמה
ק"ש
מאני
דל
לנו
על
דל

מתיב אותו. ופליא אי אינא דין תביל נכבד דתי סוכר אליא להא דין
למתי ולכן אא זכא כלל ד נכבד ^{ואי} אין לו גרני, ודי סוכר דיש דין
זביל נכבד וכיון שכן יש לו גרני, ואם יולב ^{אין} דין נכבד. אבל
מתורג חוגר היו פאר מאד ספק דרבנן לקולא. ^{והמתאין היו יתא למתן}
ולצד המאון צדק להיין ^{אין} לפילת נכבד מוחין

זרקן 2

אין
תבילת
נכבד
מתיב
זרקן

ויש להסביר כמו שאמרונו בתי ב' צלם דבדבר שיש לו מתירין
לא אמרנו ספיקא דרבנן לקולא, ולא רק שאין גיטול ביה בדשלא.
והיינו משום דבדבר שיש לו מתירין ליכא הכרעה. ונראה דהמתי
סוכרת דהכרעה הוי יסוד דין גיטול ברוב ופס דין ספק דרבנן
לקולא. זכבילול ברוב הו ^{הדי} דהכרעה דמכריזים לצד ברוב ובספק
דרבנן לקולא הוי הלכה דבדאורייתא מכריזים למחרא ודרבנן לקולא.
וגדבר שיש לו מתירין לא שייך הכרעה ואי ^{מתאין} אין גיטול ואין
ספק דרבנן לקולא.

בדי
ש
הו
מתירין
ספק
הו
הכרעה

ואי
אין
גיטול
ברוב
דין
ספק
דרבנן
לקולא

פליא (ר"ת) (דמ"ק) ושאר ראשונים אי ספק ספקא שייך לדבר שיש לו
מתירין או לאו. והסביר ^{המתאין} הוא אם בספק ספקא הוי הלכה
דתי ספקא לפני חק אצ שייך ^{ואינא} דית הספק ^{אין} דבדבר שיש לו מתירין. ואם הוי
הלכה דהכרעה שמכריזים לצד ^{ומתיב} אספק ספקא אצ דבדבר שיש לו מתירין
לא שייך הכרעה ^{אין} יתא. ^{אין} ספק ספקא
והא דליכא הכרעה דבדבר שיש לו מתירין הוי מתיב דההלכה
היא דהותרת להכריז רק בשאין דוד דרינה. אבל בדשלא יש לו מתירין
אחז אצ הכרעה נאסר בה.

ופליא
הו

והיינו הסבר ברי יוחנן. זכיון שבתפילה יש דוד ברוב

מתאין

שהרי יכול להתפלל נגדה או ליטול זמן מספר דברים לקראתו.

נפטר
ש"ס
ל'ו
אמרי
בהא
דא"ת
ל'ו לרי"ה
ונגה
מוד
ר'ר
ש"ע
קיום
רחמי
ולא
לפי
חובה

ועדין קשה, הא אם התפלל נגדה זה אומר לחובה? הא אין נגדה שאלת

חובה?

והרשב"א תירש שתפלל על תנאי.

ועוד יש ואז דאנו חתני. אלא שגם לפנים יש בו קיומי.

א: קיום דרחמים. דהוי גם בגבי' חובה אם בגבי' חובה.

ב: קיום דחובה. דכתיב בפי' חובה.

ועל דבר זה, אף דאסור לאכול קודם התפילה, דהוה אפי' תפילת נגדה
..בלא תפילת דלחיים..
בדבר ואפי' אחר קודם התפילה אכילתו לא ידעור על אפי' יאמר נכד התפילה
על דא"ת. ..לא תוכלו עליו דדון רחמי.

ועסק התפילה וטעם לתפילה הוה במספר של שנים שגם דרחמי

אם על חובה. וא"ת דב יומין סוכה א"ל שג"לוי בקיום דחובות טו
ד"תא חובה אחר וטעם דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות
קיימת ד' י"ד תפילה נגדה, וא"ת לא ש"ן כפך דחובות דחובות דחובות
התפילה נגדה נגד דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות

הכי הוה... (לא אכילתו).

פ"ד ודא חובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות

ובגבי ק"ו דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות
לא יאמר ואין חובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות
דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות
דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות דחובות

הוה
דחובות
החובות
דחובות
דחובות
דחובות
דחובות
דחובות

דחובות

יחד עם יצחק ויבא

וכמו
כיוצא
המחנה
דמ
היוסי

בידדה שנת אגוסט דלדור סוסרים הוא זכר למה ממשל של שגד.
ואורו השלה יהיה בשבת אופד אם התפלל שחרת במקום מוסף דהוי
בזה כי דדור במחבר, וכיו גלוי ביוצאיו הנכח

ונראה להסביר החלוקה דהו מה היא שבד מוסף: אה הוי תפלה נוספת
לא אה הוי תפלה דתפלה חזרה.

הסבר:
הזקן
השנה
המוסף
אי
נוסף
או
השנה

היוצאיו סוגר דהוי תפלה נוספה, ואכ יכול לקיימנה אף בשנה
התפלה של שחרית. וכן בשבת יכול לקיים תפלה מוסף בש שחרית דהוי
כלל בכל תפלות המוסף.

ובתוס' סוגר דמוסף הוי תפלה דתפלה חזרה. ומפני כך
צורתה נשתנת ^{היא} אחרים בה י"ה אלו שפד, ואם התפלל בש שחרית
במקום מוסף פוסק ^{הריכה} באמצע ^{הריכה} בשבת כן הוי המוסף תפלה חזרה
חזרה. וכן בשבת ושל החמשים.

והרמב"ם סוגר דמפסק אפילו בגאולה חזון לקדם דעה. ויזא
סוגר כגוס' דהוי תפלה חזרה.

הרמב"ם
כגוס'

ומה להחליט שאור דהמוסף פוסק אף באמצע הריכה קצת קשה.
דממא אה נוריס הרמב"ם, טעה והתפלל אה גוף בשבת י"א, מיינו שחא
אור הריכה כי

זכרון
התפלל
מה
יפסיק
באמצע
הריכה
המוסף
לפי
אין
השחרית
דו
ל"א י"א

דממא אה נוריס הרמב"ם, טעה והתפלל אה גוף בשבת י"א, מיינו שחא
אור הריכה כי
דממא אה נוריס הרמב"ם, טעה והתפלל אה גוף בשבת י"א, מיינו שחא
אור הריכה כי

יפסיק אפילו באמצע הריכה. אבל לפי השיטת "טעה והתפלל וכו' לא י"א"
שהצטרפו לפרש במה שאור הריכה מפני שאף
מקום הומוסים בשנת המוסף דממא מאי איכא לדמא
אפי' מוסף הא מוסף

אם למה לא יאמר לכול התפלות הריכה שחא בה וידוע קיום דהמוסים?
ולמה אומר הרמב"ם דפוסק אפילו באמצע אה חזון?

ב
ה
ה

התבטל ספק לא התבטל, בטעם החידוש הוא רק עליו טעם לאמר
להתבטל, הוא הספק יש לו טעם להתבטל ממנו היסוק וכוא הוא כמו חידוש
דבר אצלנו "ואין ע"כ חידוש גדול אצ"כ" פירוט דחידוש הו' דין בגדא ותירוקין
היסוק הוא הוא החידוש.

חידוש
גדול
בטעם
הוא
הוא
הוא

אבל יש מי שאומרים בחידוש דבר לא הו' בין בשבט
אלא הו' דין גלוית התבטל, וא"כ צריך חידוש א"ל בטעם דהו' ה"כ
דכ"ל גבולת נגב"ל צריכה חידוש גלוית.

ניח
דחידוש
גלוית
התבטל

אם צבור מביאים נדבה או לאו.
היו ממזשין גרמות הלשנה כל חודש ניסן. והקשה כג"ל האמר
והיאבדו הא צבור מביאים ק"ס המצבת א"כ יראה דצבור מביאים נדבה.
(ה"פ מק"צים המצבת כמות גרמות הלשנה)

המקד
ובטל
האמר
אומרים
ק"ס

ותירס הרמ"גן שאין צבור יכולים לנגב נדבה, אבל אם
נדשה נדבה מעצמו, מותר להם להיות להם נדבה. וקרוב צבור גאה
דוקא מהרמות הלשנה, וסמ נותין הדיבור בתורת חובקה סוף נדשה
נדבה מעצמו. (ואף אם כל ישראל יתחבבו ויזלו להביא קרבן נדבה לא יוכלו
אלא יהיה רק קרבן הסותפין. דוק דרך גרמות הלשנה יסובה לצבור קרבן להיות
קרבן צבורי, וקרוב הכא דוק שכל כפי חובה ולא נדבה. ובאמר נדשה נדבה מעצמו
ולא ממנו המהנדקוב הקהל כמו שאכרנו. ומו"ק.)

הרמ"גן
אומרים
אין
דק"ז
המקד
א"כ
נדבה
נדבה
נדבה

וג.

אבל הרמ"ב סובר את זה הסברה שכתב בראשונה כ"אן גמ'
מקרי וס"ק ~~בדא~~ בדא ויקרא. דא"ר בטל ממנו ששנה מן הלבזר
ובס"ק דהו' קרבן נדבה צבור, ודוק.

וסתירה
מה
שכתב
דקרא
וקרא

סכום: מחוקי גין הרי"ם והרמ"ם לזכר אחד נאזר המאזר למען קצת אן. היו קצת קצרים.
 א: א. צבור ממשל נזכה
 ב: בקט ויו"ל ומשל אב י. ~~נזכה~~ ~~בשמי~~ (המאזר ללפי רחמים)
 ג: א. צריק חידוש נזכה.
 ורלוני א. נזכה הויכחפלא ^{אוח} כחוקה או לא.
 וקטו להאזר איך שייך בשלוחים בהפלא שט כחאאבאא.
 וקטו לרמ"ם למה לא יפסוק אב בדיבית כיון ששנים בחפלא דגבלי ודיבית
 דמה בחפלא כחו חאב.

מחוקי
גין
הרי"ם
והרמ"ם
סכום
המחוקי
קטו
המאזר
ש
לרמ"ם

הרמ"ם נראקד דענן אי חפלא נזכה חייכחוקה וכר"ם כז דחריק חידוש זכר
 ואב לרמ"ם אין הצבור ממשלם גבול נזכה אף ביחידים (כלל גבול קצבו)
 ואלו דחאבול הצבור ולא יק שאן רש"מ ממשל נזכה אב קק אן ימשל חריז
 נזכה כגא וחא הצבור ממשלם יחיד ויו דהא דאן אף גבול בצבור
 בנזכה חינו כל הצבור כחוד בתור י יחידים. אב יחיד פטי כוזאי יכס
 חמש נזכה אב שבו כחוק הצבור.

הרמ"ם
בכאזר
המחוקי
המחוקי
המחוקי
המחוקי
המחוקי
המחוקי
המחוקי

הרי חיים פסק דח' ^{קבא} ממשל שחית גזר שכלבו ממשלם אחס
 ימשל כחוד דם בצבור צריק להמשל השחית נאן יחוד דם החוס
 של הצבור וצריק להשוש ולכא חילוק גין אבול ושחית חסון
 הכנ.

הרי
חיים
פסק
דח'
ממשל
שחית
נאן
יחוד
דמ
החוס

ויש לחלק דלפי הרמ"ם איננו יוצא בצבור אלא בחובת דע"פ. ואז כיון
 דהו חפלא דמשלה אחת אין כח הש"ס להתייחס לממשל נזכה?
 ודוד י. לחלק שאפ"ל רבנו חיים לא פסק אלא בשחית ומשל דהוי שנים
 חובה. אפ"ל היכא דהוי נזכה אחס וחוב אב רבנו חיים לא אמר

מחוקי
גין
הרי"ם
לחובה
הצדקה

ל"ד
ל"ד

שישנה גבולות של נשכב דם תפלה הצקיה כיון דקובצא. מי תפלאות
שונה ולינא אום שייגה גינעם. דשתיית ומוסד אף מוי כי תפלאות
גתלי שונה מ"ה בחדא שניגם הוי. גתלי חוקיא. השני נאף
בהו שונה גתלי אשתי. וגא מ"ה גשתיית דהוי חוקיא ויק אש
צבור הוי נשכה.

שיעור לא יום ז' כסלו ויקרא תשי"ד.

ז"ל כא: במאי קאמפלי, הרב ר' יחזקאל קדושה ור' סבב אן | הי"ד אומר קדושה.
בגדת יב הונא. | המלאכה

ופירש ר"י יחזקאל המלפ"ל דם הצבור.

וישאלנו ר"י ב' פש"ט.

והוקא יחזקאל דם הצבור אומר קדושה המלפ"ל, אבל יחזקאל המלפ"ל לקדו לא.

ב' פש"ט יחזקאל המלפ"ל לקדו, והא דנקט "דם הצבור היינו משום

דקדושה מדברת ככהא שונא, אנכנס לקדוה הכנסת ומלא צבור שמלפ"ל, אבל ה"כ

יחזקאל לקדו נחיי. (ע"פ המלפ"ל)

המלפ"ל רבנו יונה יראה יחזקאל לקדו אומר קדושה מדמביא ראיה

מכאן ד' יחזקאל המלפ"ל רבנו יונה יראה אומר קדושה יול"ל אוקי. ולפי תלמודי

רבנו יונה וס' ל' פש"ט השני גרסי שמדע"ש אומר קדושה צריכים ל' פש"ט

המלפ"ל יחזקאל המלפ"ל רבנו יונה יראה אומר קדושה פשוט מ' : כ"ו

ויש לומר ד' ב' אופ"ט.

קדושה אומר
מדע"ש ור' לא
הדע"ש ור' לא
הדע"ש ור' לא

!! קדושה משום דשני לא היו קדושה אלא סבור דקדושה גדולה

ב' קדושה משום דשני לא היו קדושה אלא סבור דקדושה גדולה

אמרו שקדוה בשיעור ט"ז א' קדושה היו בן גפני זלמא ומיה ד' כ"ו אדם לאמרו קדו

פדע ששנתו א"ז היו חלק מן הש"ס ואם אמרו יבא וא"ל למנו זלמנו ששנתו פלגו

אמרו קדושה פלגו דם חסדים בן שו"ס מן הצבור. ויביה המלפ"ל נאן.

ח"ו יחזקאל אומר קדושה סבור קדושה היו חלק משני דשני. וח"ו יחזקאל

אומר קדושה סבור קדושה היו חלק משני דשני ור' לא חלק הש"ס.

יחזקאל
אומר
קדושה
ב' פש"ט
הר"י
ויב' יחזקאל
ב' דוקא
יחזקאל
המלפ"ל
ד' פש"ט
הר"י

הסבר
ב' פש"ט
ב' דוקא
ד' פש"ט
הר"י
ויב' יחזקאל
ב' דוקא
יחזקאל
המלפ"ל
ד' פש"ט
הר"י

~~זה החלקי לפי ר"י ור"מ אחר זמנך~~

ועל השט בר"י שיה הונא אחר שיחז אוחיו זוקא דהם בלבנו
בה החלוקת בין זה הונא וריב"ל. דה הונא סובר דקדושה נאמרה בלבנו נא
על ידי אהרן וריב"ל אומר קדושה נאמרה על הלבנו וזוקא דז' עשרה האחרים אומג
ואין יחז (זא יחז בלבנו) אומר קדושה.

וא"כ אנו שואלים אטו בקדושה לדנוה רק יהסמלע וואל סובכים אנו
קדושה נאמרה בלבנו וזמ"ע בלבנו, לבארה היינו צרכים לאמר זמ"ע היחז אומר
קדושה. אבל אין אנו פוסקים בכה אלא אנו אומרים זאין היחז אומר קדושה. וא"כ
צריך להסביר החלוקת בין זה וריב"ל לפי דה ~~אחר זמנך~~ ^{אחר זמנך} ~~אחר זמנך~~ ^{אחר זמנך}

אמ"ק
פוסקים
בר"י
דסבר

[אנו אומרים יתבין אחי יהסמלע כי אם מקדים כי אחרים יתבין דה
הסוף פ"ג קדושה נאמרה רק על לבנו, ואח"כ נשפט התנאים שקדושה נאמרה אף בגשרה
קצרוהו ע"כ ע"כ התנאים הדתיים. אבל האן התנאים ע"כ לבנו, ואח"כ א"א לאומרו
אח"כ דה הסוף כי קדושה נאמרה על דמיה, וזו לאומרו ע"כ כי אין שם קדושה בחלה.
וקדושה נאמרה הדמיה.]

צ"ל
בגשרה
ה"ו
הפ"א
דגמ"א
וכן י"ד
ע"כ
אלא וביא
לפי
א"א
בגשר
קדושה
האומר
אח"כ
דק"ה א

קדושה
החוקרת

אח"כ
קדושה

הר"ף נ"ג " כתב רמב"ם הוא און כלל דמיה דרובן כו"ף איש לא כתיבא
ואם לבנו דמיה ב"ה דמיה דה דמיה וזו שם שמה דמיה וזו שמה דמיה
הי שמה שמה ואח"כ ב"ה שמה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה
ושפיר זמ"ע דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה
הי"ו דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה
וע"כ ע"כ א"כ קדושה היא הו"ק דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה
בה הלבנו וזמ"ע אחר דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה דמיה

רב הא
לאון

אח"כ קדושה
הפ"א דגמ"א
הא"ה
הפ"א דגמ"א

ויש להקשות לפי החמ"ט: (וגר"ל ותינוט)

החמ"ט ספק אין קדוש ה' ח' או נשי צבוי או כתיב ה' או הגדת הלש
שאחריו קרו רש, הוי דבר שקדוש וחלק הרפעה ואמר קדוש כי אין אינו וכו'.
ואם אמר אין אנו אומרים ב' קדוש? אולי בלש שהצבור מתפלל יחד בלש, והש
הצבור ה' קדוש? ואנו נוהגים דכשצבור מתפלל ומאז ה' אין אנו אומרים קדוש
אלא הצבור ה'. ובה' יושב הלש בקוד ר"ה ובלבד מתלמידי דמו (בייחד קדוש)
אנו אומרים הקדוש בלש, ולמה לא נשנה מקובל?

ויש דבוי הלכך דקדוש יאמר בשמך דשמי ולי יאמר בל שמך דשמי אמר
יאמר באת, ואיני מן שמעלל. ויש לך ברירה או לאומרי הצבור ה' או גש
א הלש, ומאין לך שמך אין לך

ויראה דיש לקדוש קיום א שמך דשמי אן אין לו חלוד של שמך דשמי
באלה היה צדיק לוהי בעל ש' ואם ה' ישאל הקדוש יצא השאר ורק
חסר קיום צד, משאם אמר השאל בתי אחרת דחסר הכל.

וכן בעל דברים שאין חזונימאומרי דלמה, אולי דבר קיומי, אם אינו חזונימ
בתוספת הגרנות, וכן לפי הראב"ד שאמר אינו חזונימאומרי החלק הקדוש כי לא
הוי גופם הדבור, ולפי א"ז שחזר על החלק הקדוש הרינו סמי דבא גופם

אם היה רבוי ולא רק קיום, ובהא קא מפליג, אי הוי אש גופם או רק קיום.
וכן גבא דצדיק ו' חלוד, וגם יצא, כי הגופם הוי י, והקיום הוי ה', ואם
חיסר ו' אש י' או קיום י' גופם.

ואפטר לפרש דמי שסבר שאין אומר קדוש היינו משום דבוי גופם א
ש' דבין דבוי חלוד של גתה יודעין דדבר שקדוש סדור מדשיה.

אומרים
ויש
דבוק
דנאמר
בצבור
אמר
אין
אין
אומרים
ב'
קדוש
ה'
באש
וח' ז'
הצבור
השק

ה' ז'
צדק
קיום
ה'
ה'
גופם
אומרים
שמך
חלוד

אין
דבוק

קדוש
דקדוש
החלק
אין
בצבור
אמר
אין
אין
אומרים
ב'
קדוש
ה'
באש
וח' ז'
הצבור
השק

בב

חלקו
ואומרים
בקדוש
אין
הוי
גופם
אין
אין
אין
אין
אין
אין
אין

וחלקו
ואומרים
בצבור
אמר
אין
אין
אין

כי האחרונה. (וקראו ימים נאמר עם העלם כפיך לאחוריה כהא אהלים מקודם בלך לאח

ולא
קו

התוספת ונתן על האחרונה. אך קשה. צאי הוי האמן דין על התוספת

הענין דבר ה צריכה בעל השל, וא לא יחזיקו כח השלש אמה יצא אמן. וא הוי

דין של הצבור בצונם אמן לעשרה העץ ובכח מקימים קיום, כא מכל מקום לא

ועל

יחמם בקיום כע ען, כן דבר צדין לא הבלל מוסף ומחולל בעלמא א שחיה

דאמן
הוי

בדו שהע מבלל מוסף, ואכ עתה יצא אמן?

הוא
הוא

ומהא דאמר בירושלמי דאין צריך אמן אחריו מקדש השער ביום השבת אלא

רק אחריו אומד גמלה ופירוש הוה קשה, דראה מפי דרבי אמן בכח דין אומד

בשוגר גמלה ועל דין א צריח אמן אחר שיה באשמוצא, ומדין לא דין צדי?

ביום הוה יא שיע דמוסר הו חבלא אחריו או אומד בעלמא הוי יצא דמא

האמן דורך כמו שבאנו.

ואם רקע
הוא דין

למה שאמר ים ברכות במסע א ים

הענין: צריך להבין עמה צריכיה הוה עירושאמי, הא הוי אמי

אמא

מכורה גדף ע: שעה לא כסוד א הוה בדמיה מן מחזיקין אומד, אפי שנת

כי הוה

לאומדו בשתי, גמולין אן מחזיקין אומד, אפי שיכול לאומדו בחזקה, דראה

הוא

אם צריך מצביר מאונדל היום ותו לא? הלבך הוה ועל

א

לא ארסו עיה עמסין אין מחזיקין ותי, אלא רק ארסו, בשתי אן מחזיקין

אם

אומד אפי, שיכול לאומדו בחזקה, ותו לא.

אפי שנת

באן בהשואין אומד השא צריח גמול עא ארסו עיה.

יש מלפני ראשונים האוסף אם הוי חבלא חזרה א קרבן

מטעם ונאמרה פנים שבתנו" אוז לאהוי חסבנו מוחזי אלקי אולת החסבא נשד' של
רחמים. ונה' לעבי אמי אחר בשבת י"ה והעביר של שבת, וזה אנו החסב
בשבת של שבתות לחנוכה. והכא כמו שארנו ~~בשיעור~~ ל' אבא.

וי
מנוסף
היו
חפזא
הפסח
בבבלי

מחנה
ויאמר
למגי
קיה
ולע

תנוס' אין יחיד וכו'.

נאמר בו הלכות הכאן.

ו: אחר קדושה דם השל.

2: כיון שחברת השל כיון תפלה הלבוי, אמר אבא יחד עם השל י"ה לו

ש"כ דין של תפלה הלבוי. א"כ לא מה לא יתפלל יחד עם השל עד הסוף?

ובלל על הדיוק שאינו שיש כי קיומים בתפלה לבד.

ו: תפלה הלבוי בלחם 2: תפלה הלבוי חצרת השל.

ואם התפלל הלבוי ולא אמר חצרת השל היו אבא קיים תפלה הלבוי ויש

לו קיום תפלה קדושה. והראיה מתפלה דרבית דין לדעות חצרת השל אלא רק

תפלה הלבוי. ובשחרית ומנחה יש בו ^{הלכות} ~~הקדמות~~ ~~השולח~~

(לגויה לחקור אי בחצרת השל יש ש"כ קיום תפלה הלבוי או רק תפלה הלבוי.

אי היו אין יש כפלא מאגיה מנחה או כו"ב קיומים שונות. ~~ומסתבר דכו"ב קיומים~~

שונות ושכדוה) וכן דעה ג' ~~היא תפלה הלבוי~~ ~~תפלה הלבוי~~ ~~כ"כ~~.

וכן איתא ברמב"ם ע"ס הל' תפלה כ"ו י"א, תפלה הלבוי כ"כ.

לדברי רב י"ש עתה בהתפלל עם השל יש לו קיום תפלה הלבוי ולא קיום

תפלה הלבוי דהא הוא לא התפלל דצ"ח. ואם כן אין כה"א אמר יחזיקו

או הולך בחצרות אבא קודם קדושה צריך להתפלל יחד עם השל כדי

לדעה זו אבא עקדושה. (ש"כ)

דבבבלי ע"כ

למה
מבבלי
דמ
השל
דוקא
ע"כ
קדושה
ד"ס
לו
רק
היום
תפלה
הלבוי
ב"כ
דמבבלי
השל
דמ
למה
אבא
בבבלי
הולך
אחר
קדושה
יבול
אחר
דקדושה
ב"כ
למה
ע"כ
הולך
אבא

קיום
בבבלי
התפלה
א"כ
דמ
מבבלי

מ"כ
בבבלי
ע"כ
א"כ
למה

עמוד לאו

והרמזים הם פסק דמחבר השל צביטים דמיה (שם פס הלכה ב)

ואתמך בקראת התורה לא לרק דמיה, דהוא גרמיה הפסק, ובפסקו

דמיו כל הדמיו לאתו דמיה אלא שפיר' ורק כמא כתב דאין מקרא ולא

מיה פסול. אולם לאי אצרת השל ומגבי דמיון קדם ל' דמיה

כיון דמגלה בשל אגיהם לעבור. האם יותר כיון למחוד דמיה השל

מקראת התורה

דמיה

דמיה

דמיה

ק"ה

דמיה

ולפי החקירה שנקראו יו איתא אמכרת השל פס קדם דמיה

בלבד (השל) מחוסל למחוד אמיתות כלבדו וזה אמיתותו: כאלו למחוד מחול כלבדו

וי אז פס קיום תלמי כלבדו) 'ש אכילא ראיה מהא דמקדמת כיה טקו רן

מחבר השל ומה המקדמות לריתן להיות על סדר הביביות. ואין כולם מקדמות

במחבר השל ל' גמיהם לעפולת הית. בלי אם נאמר ש' של מחול ואם קיום

גמיה כלבדו במק מחבר השל. ~~אין דמיון~~ ~~כג~~ אין דמיון כג

דאל בגמיה אש מקדמ, ומחבר השל כיון דכלאחז

'ולא במקדמות בגמיה אש דכיון כוזא: אולם כלבדו. והרמזים השל

מקדמ על הדמיון.

ק"ה

דמיה

דמיה

דמיה

דמיה

דמיה

דמיה

'ש מחברת בין שיטתאני והאמתן דרוק או לרק גמיה דמיה

בקדמ או רן כיהו דמיה דמיה. (ש' אית צביטים דמיה)

ונראה דפליט או לרק דמיה כיהו דמיה (כלבדו) ואל דל יו' (דמיה)

אין אה כמחוד למחוד דמיה דמיה. דא י' אה

דמיה

דמיה

דמיה

דמיה

דמיה

הפסק לא היו חסרון גסב. הלכך בקש צלבין יין סדר ^{אין} ~~היה~~
שהיה. אגף בתפלה יש בין חזש דדומז עכש ראינה. ולעב היו הפסק חסרון.
הלכך פסק ובי אכבו צבתנלן סנה כד עמזו אר בוז חוש. וטבו השאונים
דהיינו וקרא בתפלה טן, זאינא כה בין דומז עכשני החלק.

הפסק
בקש
ובגלה
גם

כא: אמר הילך חנן וטי אש וכוז ערגא וכו'...

יש מתקור אי גדל קרי אסנו מאורימא ^{מדינת} מפסק דרי יהוא מן לוי * ומה שמענו
השני בסוף יין היו אסור רק גברבין וקרא אסמטא בדמחן היא פכדי הבוס' בתנולג
ונכא דהגאלעס היא מה אסור סני. אי הו אסור ^{גלוי קיין} מההלכה דחק דש או מההלכע
דכדי תכנה. אי היו הלכה דחק דש הא כדדי תורה לא נאסרו ונאסו רק מצדכין
וקרא אסמטא היא. ואי היו מההלכע דכדי תורה הא נאסו אמ קדמי קיין מצאורימא.
וקרא דרשא שמורה היא.

בין
אסור
מצאורימא
או היו
קרא אסמטא
גלוי
אי
הלכה
דחק דש
אין
הלכה
דכדי

והחלום נקט דגרי פשט גדלו קרי גסני נאסי מההלכה דחק דש וקרא
דצא אסורו מדברי תורה, וקרא דריג' אסמטא גדלמא היו.

מן כה שמה קרי וכו'...

צריכין טעמיה דלא היו בין טאגה.
ורבינו רש"י טעם צמח בין טאגה.

דלי כבי גדלו קרי שאין לו חים לטבול קרא קש וימי חגיג למלפניה ולאו אחתיה
אונל פתו ומתיק למתיה אבל לא לפניה אגם מהכבר בלמו נאיו מליא גסטין דכ

היא

רמ"י

דין
היה
וסתיו

גולמא
וקרא
גולמא
מההיא
דקש

בוגריכות
הלכה
(ולאו אסור)

צואה
לומיק
חתיים
דאגון

הסברו
פיקוח
לצויה
מסקיד
אילוח

לחנן
ולכונו

סוקיוס
דאוי
מקיר
אוסר
כא
בלאזו
דחקין

על ^{כפי} הארנו המשנה דגדנים תורניות כיון שבטנים די איסור פלו
 מלקיחם רק הינה כראי ובלא התיוב נשאר על פל וטו זמן האסור שיע בר. אול
 קצת זמן היו בקדו רבין בלא קרי מלקיחם למתי. וביאר שבמשנה אין הדל
 בין יש לו מים בין אין לו מים. דאל אם יש לו מים אינו חייב לטקול משם חיוס
 קט אלא קריא בלי טבילה בין דבר דאורייתא. וביבסוב פלו אל אם יש לו מים.
 אך לר"ה נראה שמשם הדינא דרק הינה פשוט דאין לו מים חייב טקול
 מטבילה דמבבך ואומר קט. אול הינה פשוט דאין לו מים כודאי אסור לו אומר
 קט עד שטבול.

דני
ה
וסתין

[ונראה דר"ה חלק על משנהו בלשון]

הלוא
והקרא
נולד
מתיבתא
קט

- 1. בדאורייתא אין שום איסור לר"ה
- 2. בדברין ^{הבדל} גבלן לר"ה

בוגריכות
המבבך
(ולא אסור)

3. ור"ה הינה דלית לו מים. אול הינה דאית לו מים. אמר ר"ה לטקול
 ונראה להסיק דר"ה כק.

דאורייתא
לו מים
מתיבתא
דאורייתא

1. הקיום בתורנית א קט מקדד האיסור. (ולא סבבבבו דמשנה דהאיסור

הקיום

מקדד הקיום ולכך למעט היה לקיימו בלא איסור) הלכך אין אסור איסור.

הקיום
לאורייתא
מקדד
אליה

2. אגב דאין לא פלכיהו אלא איסוריהו וכמו שאינו לעי באורייתא.

הקיום
ולכך

דמתי. הלכך בדברין הוא יברר, דלכך ^{לדעו} אמר היכי תימלא שאין כהאיסור

3. ר"ה כשאין לו מים. אול אם יש לו מים דזכרים מתי טבילה אפלו

הקיום
דאורייתא

בדנים דאורייתא. דהקיום בדנים דאורייתא דומה האיסור רק הינה דאנו

מקדד
איסור

יכול לקיימו דיו טבילה. אול כשיטל לקים הקיום דיו טבילה נשאר האיסור

כשאין
דמתי

ואם נשאר התיוב, ולכך להסיק האיסור רק על דיו טבילה. וכן בדברין

יכול לקיימו בהכרח רק אם אין לו מים. אול אם יש לו מים מתיבה טבילה.

5. רמי עקיבא אומר כל לימוד גורו כגון אי אוחי לא יכנס למדרש.
6. ואי כאידיק לשנא, לא יכנס לבית המדרש. חידוש רבי עקיבא אלא רב הוה האיסור
על לימוד לאחרים והיינו לימוד גלגול, אלא אפילו שיצד אסור. והא באחרית
כאשתן גמרי ואכ המור דיה אורי הינו רב גמור שבת, אבל לא בתוכה שיעור
פ.ה.

בי לינוח
כרע
מאן כהן
מזאן אור
אל שמה

דון כסתיים לי שזורו כחלקה
מאן דו
מזאן אור
אל שמה

כפי באלוה לנטילות.

פירוש ר"י דהיינו לקש אבל לא לגפולה.
תוס' סוברים דבאלוה לנטילת.
הראב"ב מסכים לצדד ר"י, כיון דסובר דאיכא זין דלבתר זימ
בגפולה הלכך לאו באלוה בגפולה.
ויש לחקור מי מיני קודם גיטול שזיר, או אחר גיטול לזימ

ר"י לנבדוקין
פ"י גפולה
גוף מ.

חזק
כ"ל.

~~ואי באוהין~~

ג"ה גדל קרי שנתו דליו וכו'.

יש לחקור מי מיני קודם גיטול שזיר, או אחר גיטול
שזיר נמי. ואי כנל לצאת באוהין מי צריך טיילה בב או לא

חולה המינים: היינו שטאליה רד בשפיו.

חולה לאונסו: היינו ^{שזיר} קרי חוץ הוא אלו. (glomerhead)

חמ"ס פ"ד הל' גפולה הלכה פ'.

כל האין רחמין יזיבן גלגול כמורין ומשלים אודם שאפי' אם לסקול
ולדור. מטאמא אין טאליה מרבה. ובהו בארנו שדנא רבן שלא יקרא בלל

האש
גבול

למי
ט"ו

מחלוקת
בגמרא
מ"ו

ד"ה
והוה

ומה גי'קן דערנא זעצק טבילה. כיון דאיכא פסול גברא וצריך טבילה אחת.
אלא אחר רבא דרפתן באו והפקידו זין טבילה. מהו דתקינו דין דהצב כמו
גבי טבילתו. ודכה סא טי קבין.

גריא התרשיל פוסל דגברא אשום פטירה וזמן גי'קן דערנא טבילה
זקא. אך קבין. הכונן איכא חילוקין בין ג' טבילות התרשיל ודריא לאשוי. ובתוספת
לאשוי הקילו למתו. וסא גט' הקילו. אם הוי מתר אפרספ.
וכסביתו גמיה היינו דוקא בכה גברא כמו גט'.

החובב פו סכנו דרנות הוי כה

כל הצריך טבילה יצו בהי מקוה אינו צריך דבר אחר.
ואם הטבילין בחים שאין בהם שיעור מקוה או בחים שאובין שנקרקו לא דשו
כלום אלא בחים שאובין מטבילין אר פדים אלא בטבילה דלא החובב.
והאי היאקו. זה אינו אמור, שבהי בזיקרון אובלין בהם ארץ שכן שאובין
אם יש בהם ארבעים סאה בקרקע.

נראה להסביר הראב"ד בך:

יש בי פסולין:

אם פסול בתצא דמקוה כגון אמתן או חים שאובין
בפסול בתצא הטבילה, כגון אטביל כן אפן, ואם אשוי מתר פדר כג
להיות מקוה שיש בה פגול ממי סאה. ולכן, באדן, אף שכל שהוא
כשי לבליט מה לאדם לא יהי נשר כיון שיש פסול בתצא הטבילה
לאי אדם צריך דוקא ח' סאה. (גוט הרא"ש)
... ומתקין הוי צין בתצא הטבילה כצאיא גפסותים.

היה
מת
בין
היו
מת
טבילה

אם
הוא
בטבילה
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

מת
אם
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

הוא
מת
בין
הוא
בכח
והוא
בפסול
ראובן
דלית
פדי
היה
קשה
טבילה

ובגדל קרני דזרא ביקן ודע טבילה אף שאן צריך להיות במקוה כשמו.
 הלכך, כיון דבבמות מאי סאף אין חדש טבילה, הכי בעל קרני צריך מי
 ואז בוקאן ואף שאן צריך שטוב בשאובין כיון דזו שאובין בסוף בחפלא זמקו.
 ולפי דק לא יבטלנה אין אנו צואים עב.

היה
 אמת
 בין
 היו
 זמנו
 טבילה

ואם ככלים היו פסול במקוה או בטבילה הו' אמריק בשמי.
 והראש סוגר דלעתין אכזה נמי צריך דין חדש טבילה ולא מקוה כשרה.
 והראש אמלק בין טבילה גדול קרני ונל' לאכילה
 וסוגר דנטילת ימים הו' דין טהרה וצריך פסול מקוה כשרה
 אך טבילה ימים הו' דין בפסול ישראל, נא דין דהכשר באינא
 ולא צריך אלא חדש הטבילה (לחז' שאובין כשיבין לבדל קרני)
 דזמא ד נחלא דלרמיה אינא בי הלכות.

אם
 האב
 בטבילה
 ככלים
 ויבטלנה
 פסולה
 ראש
 דלעתין
 סדי
 קרני
 טבילה
 חמשה
 אמת
 דין
 חמשה
 דמקוה
 דהו'
 דין
 טבילה

או פסול שברא, והיינו לעתין גויה וגפלים.
 בו נקוה האוף וצריך טהרה והיינו מקוה כשהו.
 והראש סוגר דצריך דק חדש טבילה ולא מקוה.

אמת
 הויה
 וירמיה
 רחב
 קביל
 קורא

הגוף סבתי לעבתיים בירשו קרנו דזרא טא' קבין
 וזלא כרמיהם דכטלמוו לשמיה.

אמ' נפו היה צומע בתבילה וכו'...
 היינו העין דלא יראה לך ציבור דברו'.
 ולפי הרמיהם היינו צואה וד' יאמס' ואמר.
 והראש אמלק אף דמא דאינו אלא חסום לוד' ל' וא' חסום. לא יראה דק ציבור דברו'.

אמת
 רחב
 וירמיה
 דמא

הוא יודע ~~הוא יודע~~ על אסור המקדש. כיוון, דברים שקדושה יש להם
הלכה במקדש.

ואם רשע צריך להפיק מה אודם של המקדש.
מחשבת היינו בארצנו. כיוון, שלא ידעו אלא קרא עלי דיון.

צואה היו הפקדים ארבעה. יראה, דהתעורר אופקדא משום
איסור ולא האצטרו. הוא המקדש, דאי היה אצטרו לא אופקדא התעורר.
והאיסור היינו נמי איבדוק. אך אם אנו צריך לבדוק בודא. יצא. כן
נגה הבודא.

אך ערמית אופקדא לומר דליוק בדיקה הוא היכא דלכא טמא לבדוק
וכיון אחרת, לומר, ומה אם אנו צריכים לבדוק היכא גלי יסלק ארמית
דליה צואה.

הוא
כמה
דבש
דמור
וכו'
בד'
דדוק'
והתעורר
דבש
דדוק'
דמור
דמור

והוא
דבש
דמור
וכו'
בד'
דדוק'
דמור
דמור

גוף כפי דבר אצטרו שהתעורר תכלית גמלה
בראש השנה
הוא בפסחים אומר כאי מאן שהוא ערמית הוא ערמית
אצטרו ואכלתה גמל שהוא אצטרו ונקי'א ישוב ואכלתה אצטרו כד
לפי אצטרו ידוע חובלו

הוא ערמית אצטרו דאין שמתעורר אצטרו כן כסוד ראשון
לפסח שני אצטרו ערמית קראן בפסח שני או לא. ואנו פוסקים
דצריך להביא.

הוא
לפי
דבש
דמור
וכו'
בד'
דדוק'
דמור

והוא ערמית כפי דבר קראן וביה פסח בפסח ראשון אינו אצטרו

והוא
לפי
דבש
דמור
וכו'
בד'
דדוק'
דמור

בבטח שני. יקשה מאי בראש השנה?

ויז' אפי"ו
בשני
באמצעות

ורבנו תיב תיב שקטן לאו כר קיום מצוה הוא. אבל בודאי

דמצי"ו
מצי"ו
מצי"ו
מצי"ו
מצי"ו

מצי"ו מצי"ו. ולא נאמר בהלכה דאי לא קיי"ו מצוה בבטח ראשון יבא

בטח שני, אלא נאמר בהלכה דאי לא קיי"ו קריבן בראשון (טו"ו מי

ומצ"ו
פוט"ו
מצי"ו

לא דעס מצי"ו המצוה) 'ביאנו גשני. וקטן ג'ון שכי הקא קרובן

הוא, דכא לזמנא שורקין מקרבין, ופטר די דשית מצי"ו מצי"ו כה

מבטח שני. וכו' ולכא מ'מזכר כמ' דמצי"ו מצי"ו פוט"ו וכו' קיום מצוה

וכך סודרים המס' בגמ' ~~מצי"ו דמצי"ו המצי"ו~~ פוט"ו

וכן
המצי"ו
במצי"ו
דמצי"ו
מצי"ו
פוט"ו
מצי"ו
מצי"ו
מצי"ו
מצי"ו

מצי"ו ומצי"ו וכו' מס' קיום המצי"ו. וכו' שכן, אלא כן כמ' כמ' כמ'

קריבן שדעס מצי"ו דמצי"ו מצי"ו המצי"ו אל' ולא כן קיום. המצי"ו לא

תפסל. והיינו די לא יבא מצי"ו ולא יבא מצי"ו. וכו' קריבן

מצי"ו קריבן כמ' קריבן מצי"ו או כמ' מצי"ו מצי"ו וכו' מצי"ו מצי"ו

מצי"ו קריבן כמ' קריבן מצי"ו. וכו' קריבן מצי"ו.

אלו המצי"ו מצי"ו כמ' מצי"ו מצי"ו וכו' קריבן מצי"ו מצי"ו מצי"ו

ואי' אינו מצי"ו דור המצי"ו. וכו' דמצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

וי' מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

אם א"כ כמ' מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

כ' בו' מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

ר"י דמצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

כמ' כמ' מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

וכן מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו מצי"ו

ה' תש"ב

שכח כ"ז לשמור את כוונת וכוונת

ביחוד מתוך בין תפילה לק"ש דבר תפילה הוא הפסקה אם שבה כ"ז לשמור
את כוונה ב"ו של דין א"ת? דחומד לפני השני. מאת בק"ש דאל"ל שבה כ"ז
לשמור את כוונה לא הוא הפסקה.

השר מקור. מתוך בין שרה של די אונס לשכה בל. אונס.

דשכה של די אונס היו חזק ונחבם בל. אונס איננו חזק.

באמת יש לומר דדין זה דהפסק במקום שאנו יכולים להפסק
(די אונס) הוא ש"כ דין בתפילה, אלא דחוקה דהחזקת ומצד ק"ש ונחבם
ביחוד ואומד דאין נ"ה. וז"ל.

התורה איבר ק"ש דתפילה. וצריך להבין והנ"ח ~~כ"ז~~
אל השר מק"ש. דאם היו דין בשבחה שאם לצד מלכו שבאמת יש הפסק
שאין זה תקנה פ"א לקיים המלכו בחשך הפסקה הוא, הלא כן אם שרה
באונס מוצר ואג"ל, איך א"ת צריך הפסק כ"ז לשמור את כוונה
הוא אפ"ל לרשע ק"ש ש"כ הוא הפסק? וצ"ח וצ"ח א"ן צ"ח ב"ז, א"ת
הנ"ח ב"ן שרה באונס ואלו באונס? וז"ל.

ה' תש"ב

2.11.72

20

~~2.11.72~~

2.11.72
20
2.11.72
20
2.11.72

ג: וזה י' לומר דאין זה דין דמשלים כאלו. דיש ב' הלכות בדפוס המורה.

א: גמלה במנהג צדיקו ע"י

ל: גמלה אלא במנהג צדיקו וסו' ע"י א. *

וכל המשלים יושם צוקא עם גמלה הסמוכה לה, דבא דמשלל סתירת אחרים
לא הוי מדין משלים אלא מדין גמלה אלא במנהג.

ונה' בין ב' הפסלים לדתן בריבוי ק"ש. דיש מחלוקת על חתי' יקראו.

יא ע"י גמלה וי"א ע"י חלום. וברמב"ם אומר כ"ל היות דתן סברה עומד על חלום.

דהמחלוקת הוי גמלי א"י הוי גמלה אלא דין משלים או דין מיוחד.

אם הוי דין משלים, א"כ אין לה שייכות לריבוי ק"ש, וברמב"ם ק"ש יאמר

או ע"י סו' גמלה, או כ"ל היות וסברה דהמלה, דאין סברה עומד יקראו ע"י

חלום, דאין בק"ש וריבוי גמלה.

ואם הוי דין מיוחד דגמלה אלא במנהג, א"כ סמך ק"ש יקראו ע"י חלום ^{בריבוי} מדין

גמלה אלא במנהג, דהא יש בהם ק"ש גמלה.

22
מורה
דמשלים
אלא
במנהג.

נה'
דדנין
בריבוי
ק"ש.
לצ"א
יקראו
או ע"י סו'
או כ"ל היום.
ולצ"כ
יקראו
ע"י חלום.

וה' דמשלים הוי כק' האם אבל לא במחצית כמאמר במ"א.

וא"כ יקשה לאן החברים דאחר סו' הוי שרת מדין משלים, למה ימשל

ע"י חלום אלא במחצית כיון דאין משלים ^ד מחצית? ומזה ראיה ע"י

הש"י דהוי דין מיוחד דגמלה אלא במנהג. ואין זה ראיה, דאלו הם המחצית
לכו' יתבאר במ"א שמהי המחצית ואלו ע"י חלום, ומכאן ראיה ומהי המחצית במ"א.
אלו ע"י חלום דהוי דין מיוחד דגמלה אלא במנהג.

והא דלריק תפילה הסמוכה מקודם אחר חלום הוינו דוקא בשתרי

ומנהג א"א ע"י חלום ומנהג א"א, כיון דלא הוי תכלול הסמוכה אלא

תפילות השווה. ^{הוא} (They are parallel).

לכאורה
ראיה
בצ"כ
בי'
מא
דמשלים
ע"י חלום
ולצ"כ

דמשלים

דמשלים
וה' דמשלים
ומנהג
מא
וה' דמשלים
ומנהג
מא

ובסיור השלוחים היו ההלכה דבבילה אין לה חנן, זכאל אימור זכר
מזלי. ואני בטרה ולא הרעם שיהי יבשל מנהג שמים.

הרמב"ם

הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.

הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.
הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.
הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.
הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.
הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.
הגוס' אימור ^{לבוש} ולאו השלוחים וכו'.

הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'

הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'

הגוס'
הגוס'
הגוס'
הגוס'

הגוס'
הגוס'

אגם הגוס' פסק דאב"ד דרביה חובה הוא הלכה יש דלעז השלוחים
זהו חובה שריא ולא חזר אדעמו דהשלוחים בא לחמא חובה הריא.
ויש שלוחים דדרביה חובה מפני דקדשו עליהם כל ישראל אג הדריה לחובה
ויש שלוחים דחובה הוא ימ התפלה, פדמ אג, זכאו קדו דלו, אגשלו
זמי.

ויש שלוחים דהוי חובה גזרה שהרעל זה הפס' אף דסתם דרביה אג כיו
חובה אצלם. וכן דהרעל זה התפלה הוי חובה אלו.
יוצא זי שיאוג כזכר דדרביה חובה.

וז הרעל כל התפלה הוי חובה. וכן ביוגר כיון. דאם חובה
הפס' דריק להתפלה כיון. דריק ואסור להתפלה בפס' אדוקה. וזה היות
טוב דל דעה ויקא... והוא פשט הרב האי שאני.
בז' זום התפלה פדמ אג הוי חובה דל התפלה הפוא להתפלה
המינ. דהרעל דרביה הוי רשע שכל אבז ואבז יחל לקדשה דלו לחובה.

הגוס'
הגוס'

הגוס'

הכחש. כי הפסד השליש שסוברת בהנכס קובצו לחוקה, והוא פסד הרח"ט

הסובר צדק כלשמו יכנו לקצו לחוק וללא כל יחיד ויחיד.

ומעיקר בין ב וכן היו אורח החוק' כמו בקרב אמתים רצו לא אמתים שבנו

קבוצו כל שיהיה לחוקה. והאולם הוא אמר כי ישפא הוא הקבל או כל אידומי.

ועל שאלו הראשונים גפלה דרביה היו חובב בסכרוא אמה

ואם הסברנו דבריו חובב בסכרוא ולא קאמי.

האכל אתו על צמחיו בתפלתו דה הקרבן.

בני ישראל היו אומרים דהאכל הוא בשר הקרבן מאי כח דכרי גוסי, אכלו בשמחה

היו רק עמיה בשר בשר הקרבנות, וא לא גבאר על דרבונו על ענין ל"ב דק"כ.

והכריח את המזבח דבשר כי הודיעו: ושלחו כבוד מאיזים, ושלחו אבות

הקדוש, ושלחו כבוד מאיזים פסק בפא ב"ה תפלה, וכלו אבות הקדוש פסק

(כ"ה ה"ה)

אז אורחא בהלכות הלכות ג' ז"ש בתפלה ב' שמאל.

והיה כי יחיד תפלה, וכן שייך בכל המלות זכרון לדעת אם הוא מוסיף, ואם כן

ז"ל מאורייתא אב ספרו לחומות, ואם מדברין ספרו לקדש והיינו רק אם הוא זכאי, וכן

בכבוד חייב רק אם הוא זכאי מוסיף בקריאה, (ותפלה היו קריאה חיה באורייתא

כ"ה ה"ה דמורה ש"ל)

ב"קדוש, ב' מקיים בתפלה, וזכרון לדעת איך לקיים מצות התפלה, וסדר המנהג

שהפסוק הוא חלק יסודי ממלות התפלה, וכמו קדש, שאם כן תפלה זב"ה

וקש"ה לזכרון כבוד מיוחד.

והוא קדוש, ואם יתנו להתפלל בראש השלשן ובכונה, אבל בתפלה ז"ל מיוחד מלבד

ז"ל קדוש א' דומה לפני השכינה, זולת זה בקדש, וזכרון לז"ש פסוק

הנוראים לאופי קדוש זה דומה לפני השכינה, כמו שכתבנו בסוף, והכשר מקום

וזכרון כחובות אסורים, ובכונה אינם בקדש, ואם תבוסם התפלה, אף זכרון המלמד

מדברתו א"ה זכרון זקא באופן מיוחד כדי לקיים לז"ש, ויהיו אבראשונה יסוד

שמיני א' מקום, ואת"ל בקדש לרבו, ואת"ל יורה למקום, והראוי שזכרון זקא

עם סודי זה מתפלל קריה דשפתא דברך אינו מתחברק לרבו כינון ולאסור

מקום שבו א' מקום.

וקיום מיוחד זכרון א' דומה לפני השכינה יתקיים רק בשם הקרבן.

ששמיניו קדשו וזכרון המדויג לפניו, וזכרון המדויג אור קדשו לפניו."

הלכך קיום כפי ש... לפני ה' בשנה דעה יקיים רק כמין ראוי קרן באור ה' יבוא
לדמו לפני ה'.

הלכך תבנה
רק כמין
קרן.

וכפיכך התעלה, הרי חיסר מן סמיות לפני ה' וזכר אל דמיוניו האלו
איונו יבוא לשלח כיון דאיונו יבוא לקיימו כלת דה כמין דמאזג לפני ה' הלכך
מוכרה ~~למאן~~ ^{למאן} דד במתפלל גבסה אחרת במתנה ואז הוא יהיה שומר לפני ה'
מפני התעלה ההוא ונין שבבר דומר לפני ה' יבוא לשלח גבסה זו וקיימב גב...

ובני
מין
קרן
אל
לקיום
חובת
גבסה.

ובקש כיון דלכא לקיום זה יבוא לשלח גבסה כמין דמאזג ~~למאן~~ ^{למאן} לפני ההוא
הסוגריה דיש לשלוחם לקים ולכא שום דין אויג יקיים הקש אבל גבסלכ יש דנימ
דשטר מקרי מתפלל ולמדת האל והתקום ודברים החופנים כמו שאנו

ויובן
דמין
דמין
ובכפוף
למשלוחם
אחרתהויה

וכן סבר הכתוב באור חיים דאמר דאז דלא נכון לומר דאמר להתפלל
גבילה החופנית במתנה יבוא להתפלל האלוהים את שרלכ ובלבד שלא ידור מן התעלה
הכוא ואסילו לוי תיכול גב נקרא סמוך, אלא סוכר דאז גבד גבול המש
דמפלגת המשלוחים צריך להיות מין אחר הגבילה החופית המתנה
נחמא לפי מה שאנו, כי הא דכדי תיכול חיינו כדי שיגשל בעדין דומר
לפני השנינה. אבל אם דבר במין זה מן אותה להתפלל התעלה ככר
הסתלק את דמיו מלפני השנינה ואז לא לו להתפלל גבילה גבולות משחין
ג.ה.

והא דאמר ^{ה' יוחנן} וואי שיגשל כל היבם בואו היינו רק היבא באנו
מחוייב להתפלל ויתפלל בתורה נדבה אבל במחוייב להתפלל בואו ה' ^{ה' יוחנן}
ומהוין היבם שית היתנה ויהי דמיינו תיזוק בין נדבה לחובה (בגמרא זילת הכאן)
יבוא לקיים החיוב במין חומר שאז בו יבוא לדמו לפני השנינה
ואינא מן חומר אל קרן לפני ה' ווי לא היתנהו צריך מבא אחרת אל נדבה
ולפי מין נסוב דתעלה, שלא במתנה לא הו' דין חומר אלא בו

ויובן
חילוק
נדבה
לחובה

מכוסה של גבילה משלוחים יבוא מן צדק תעלה דמיה לברי לאסר דמיהו
לפני השנינה אלא כל מן גבא מן המין מאסר דמיהו, ^{ולא יק' במא} ומאז

לפני
יקרה
לפני
גבילה
מא
במתנה

המטה
ד
ג'ן
גאומים

ט"ב
משלוחין
מורה
אל
הו'
בתעלה
מא
סמוכה
זכ
ול
גבילה
שחלים
גבילה

הצדקה
א
סוגר
הקושיא

כפ
ל' ויחנן

אלו רק אומות קושי

שנה זו לא אבנו, נשאר הדין של נטון עמי ביהודים אנו, ואין אנו משתנים אל בקושיה
והדין כענין הצדקים. הלכך פסק שיהיה חסד שבחז גללים אין צריך להכניס בו
שיבדע על הכוס, וכל גלילות אנו לא הכניז בראשונך הרי הראשונה לא חלתה
אל. וגם חזקן ואותי כל היכא דאמרתן קשה, תבוא, ואי שנה ג' ע' א' שנה ז'
ובסקיין בתרא מניכוי. (ומאן ש' ע' א' הראשונה לא רבנא דאין וס' האלם' ע' ב' הראשונה.)

אלו הווי' למב אחרת האלעס' כמו שצאה, כי הוא לשיטתו בסקיין בענין מניכוי

ואתא פוסקים דמלו. בצורה, ובין שני הראשון אדוול, אלא היכא צ' ג' גלילות ז' המזלה
או כי בלי המזלה אל כי ויין צ' רבנו חוכים על המזנה, ובדן רבני גלילות אלא צ' צ' המזלה
היינו אפס
~~היינו אפס צ' צ' המזלה לא הווי' חלק המזלה אלא ויין מותר ונבאר:~~

דין כי שמים להתזיר האתפלל.

והסיון במטבד הברכה, ובחו בברכה השנים. ומאיה הרוח קוצא בו

התא ס' ס' ז' וז' שאלה אים של ואלך כו' תתא ס' ס' ז' או רק כו' אכברה

ג' אסרון האכברה שריק להכניז אמרד גופס ^{המדיד} ~~המדיד~~ א' הפרפה, דלא קיים

האכברה ההוא אכל קים השנה שריק. ויצלה ויבוא כו' תתא ס' ס' ז' דלא קיים

הי"ו ורק חסר קיום אכברה כ"ס

ובהגדלה הוי' האלה: אי שיק לאי אי והוי' דמטבד חסרונה חסרון

המטבד הברכה, דמזו בין דהמטבד אלא כו' מאווא המטבד א' אלא

חמץ לאדם דער הוי' כאלו השמש ככוכב כוכב ודל ז' ודאי ימנו

ואין לו שום קום

או שמה שיק לסוה ב' דהוי' רק אכבות ההגדה שג' וס' דמא

וכחו ידעו ויבא, ואי אף צ' קיים ההגדה איה קיים ע'

דבחי אומיא לומדת בצבלי ^{שיבת לסוה} א' ועסן חסרונה הוי' חסרון

המטבד הש' וחסר. גלילות קושי, ^{ועסן שאלה} אלא חסרונה חסרון חסרון

המטבד
ס' ס' ז'
הדינים
(וס' ס' ז')

תע
ס' ס' ז'
כתב
בריתא

ובסקיין
ד' ג' ז'
הדינים
אכברה
א' ב' המזלה

קיום
אכברה

המטבד

המטבד

א' חסרונה
ס' ס' ז'

המטבד
ד' ס' ז'

המטבד

ואלא
הא אפס
הדינים
ע' ע' ז'?

וקשה
א' ס' ז'
ס' ס' ז'
ד' ז'
א' ז'
ה' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'

א' ז'
ה' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'

ואלא
הא אפס
הדינים
ע' ע' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'

א' ז'
א' ז'
א' ז'
א' ז'

וזה צריך להקדים בקרא דהוה האנפ דעמי א מוצאי שמי, כוונא דמי היינו
הראשון, וכדעכ דכינו היינו השל גאומים, וכיון דלא גבסל אהי חווננו
בעלמא הראשון במוצי צינן, ופס' התפלה השנייה לא היתה מחוייבת לה כעל כיון
דלא היתה הפס' לא אהי מתן דבר מחוייב לה חובה דהיא א מוצאי שמי
וכאנן השני דעמי קבולו לנו אהי, דהינו דהאש'י, דמחוייב אהי מוצאי שמי

דכנס
(א)
תחתיה
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

וזה יאמר אהי חווננו גבסל בשמי דעמי כהוה אהי אהי וזה הראשון
כדבר דכנו היינו ויהיב קשה לכנו היינו.

והשאלות דבוק בסק כלל הראשון דאם יש יין אין צריך להכניס בפס',
דאם אין היינו דההלכה היא דהקדמה בוי קיום אכסרתי בפס' עכסו וכמו
יעלה ויקרא, ואם צדק דכנו היינו.

הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

המקור בתוס' דם אדם ולא התבטל וכו'.

בין תנאי פרוואנס ורובו יחודה.

ואתמיהא המאמץ אין צריכים לומר דתנאי פרוואנס סוגרים דאם איסר קיום
הוי חסרון בכל קיום המעלה קיום דאם כהי מוציא ערבונו יחודה דיש לקיים
היה ורק חסר קיום היעלה ויקרא, דקיום כלו קיום באגודה שמיס.
דל דהמאמץ הוי אהי יבול לעולם כק:

הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

דשניהם מוצים דאם חסר בקיום השני דעמי הוי תלמה

שמי אהי. ובין הוא דלתיק לעולם גבליה שמינה שמי.

וכמו יחודה סוגר דרק יכול להפליה גבליה שמינה שמי אהי
השאלות שמיס. ובין שמיס נאן יחיה ויהי, רק דם גבליה שמיס הוי יחדיקווא
יעלה, זכין שמיס שמי אהי יבול לאוהרן, ואם הוי חדוה ויהי ערבונו
וכמו פרוואנס סוגרים דרק צריך לעולם גבליה שמי

הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

אילו גבורתה עם הגדולה בד חובה, וכלתיה היו גאונים, ויוון לרבות לקיים בחובה
בריות לא קיים סולם בגאונים הראשון וצריך להחשב השוה, ויחללה בזי אגרי סומתו
כיון דכח גאונים וכלי קיים אגרי סומתו וצדקה הנשנה נכסא אין אילו כחנתי.

הערה
מובין

ד. ובאמת אם אינו חושב על אגרי סומתו היינו כי פסקין דכח קיום אגרי סומתו הכולל
כזה שארית זה לא יצא כראשונה.
ה. וכל אגרי סומתו ויפיו כחמי' דפון ~~גדול~~ וכל א' היו אגרי סומתו
גלק התוסס אל הכרחה בוצאי דה צדין לחסור אל אגרי סומתו כי קדכר
נקבץ בראשון וזוא השך נאמי אישית כי הוי מדות ~~דלפני~~ ונקוק לראשונה.
וזה שאמר אגרי סומתו קטן לא כלום הוא כי ככר ~~כאמ~~ ^{נקבץ} התוסס אל הראשון

ד
ה
ו
ז
ח
ט
י

ובת דאמר אגרי סומתו הוי כאלו אומר אגרי סומתו בשביל דלפני כלום הוי: (אמר סומתו)
השך

ז. ורובו קיים ספק בנוסף להשמת אגרי סומתו כחסיס צדיקה חזקת שמה
דיאחמ בשך הראשון אחרי שמה, וזה בשך בשלמתין חסדתי אל מולאי אגרי
וכה טוב אי הוי הגדלה קיום אגרי סומתו כלל אי. אבל אי הוי חלק אגרי סומתו השך

יג
יד
טו
טז
יז

יקשה למה. אבל השולחן ערוך פסק דהוי כלל אי רק קיום אגרי סומתו שמה
אם יש יין אינו צדין ^{לראש} בשמה בשמה שמה חסיס כו, לאגרי סומתו כלה.

ח. החוקק חסמי פרואני ורבינו יצחק אי' כוללים לראש אגרי סומתו בשך
אלם אל צדין שיק אמר בשך בשלמתין חסדתי שמה, או צדין צדקה לראשונה
באומי חסד שיש בה חסדיון שמה, ואומי חסד שמה בשלמתין
או חקנה.

יח
יט
כ

ט. אומי אומר שמה וכלם כחמי' פרואני כי הוי לראשונה בשמה, חסדתי שמה
הו לא שמה, אבל אין בה מוכחה קול ראשונה.

כא
כב
כג
כד

י. אם אומר בשך חסדתי שמה, אם הוי שמה או קדמה הוי חקנה, ואם
לא הוי רק חסדתי שמה חקנה רק אם חסדתי שמה חסדתי שמה (פ"כ)

כה
כו
כז
כח
כט
ל

ד
ה

ה
ו
ז

ח
ט
י

יחזיקו ע' חמנים ביום שאדם יוכל להיות חוזר לפני ה'.

ובן אילמא כשד קרובוהו בקום, באהבה חוזר לפני ה'. וכן
יושי חמניו חמנים במקום כל הלכות בהקדמת המזיון.

ומה יובן שילך אחי ספרד חמב"ל וצדקה רק כשיטע להפיק קרבן
לצדקה. וז"ל כי בלואי שילמך אדם כל היום כולו רק אחדים יוכל להפיק
אל כל חיוג. ואל בודא צדק עקמי התפלה ולמטה חזקא זמלא
וזה אפשר רק בחמניו לפני השטנה זמיוו בשקריה קרבן וצדקה. והן
בשם יו"ט זמן קרבן וצדקה לא יתפלל וצדקה, וכן הלכות שאינה חייב
קרבן וצדקה לא יתפלל וצדקה.

ויובן
שג
חכמי
ספרד
צדקה
תפלה
הקריא
קרבן
וצדקה

ושלוחים הו"ל בן בחיוב שלא הוא חמניו התלואים. ואם כשד חמב"ל
דלביעה לא יקיימנו בלא אם הוא לפני השם. וזה רק יחייב בשר תפלה כמנהג
פלני. יתפלל לשלוחים רק יחד עם תפלה אחר.

ויובן
וקריא
לשוחים
לביעה
דמז
לפני
השכינה

ובמה יתייב. דברי דברי דקריא אייהר באורה חיים דהצדיק
בקפה בין לשלוחים לחובה. ורמנו אשם שחזקת אורי מקובל זמא
החייב באן רק טפלה בסדר התפלה? ולפי דברנו נמצא דהיא
סוכה צדקה סמיכונג כזי שיהיה דדין עמוד לפני השם.

ויתיב
כש
דמז
דמזריק
תפלה
לשוחים
לחובה

הכדיל בשניה ולא במאונה.

בין הכרייתא הוי דחלכד א תפלה קודם תפלה ולא כוננו, דכוחי
כוננו הייגה נכונה דכריאונע כיון לחובה ובשניה לתלואים, וכדברי רבתי
ולכאורה פהו אחיחא רמאי סברת. זאין הלכות קודמת תפלה,
כיון דאיננו חוזר אם אישר אנה חוננתנו, ואם אמר דכונה לחוד זי? ונשאר
ב' קושי, ואדע"כ אם פוסקים כי בהלכות כי נה גדין גשכה גיהור.

למאנה
שאר
היא
היא
מכונה
דמזין
דכונה
ז

ואם נאמר כך יתכן חידוש רבנו חיים שאמר לרבנו אשה כשכתבתיה לומר
והיה שבת שבו חזר האשוחד
ידעה ויבוא ויורה להלום ולחזור על הפעם של דם ידעה ויבוא ^{מי} ודיכבו רבנו
^{ללא ויסחוק על ידעה ויבוא אבי}
חיים ואמר לו להבטל מוסף והא עמי השולחן דרוך לביק לאמר על השמנו
עשרה אם שם ידעה ויבוא? וזוך הא היו נשד השמי אמריה "טצה ולא
התבטל של רח בשתיים אמרין אותו?

ולפי
זה יבין
חידוש
רבנו
חיים
דלא יתור
בשבת
על ידו
דלא יסחוק
על
מוסף.

וראונם הכסיוו השמי "דטצה ולא התבטל וכיו אמרין" זוקא
ביחיד, אגל אום האלם לבני שבת ידעה ויבוא הריבו סוחק על נה שם על במוסף.
היא באמרין כשם סוחק על מוסף לבתולה, אמרין ביחיד שוחק על מוסף
בדידע, כליו אם בדידע התבטל מוסף קודם שהאם כשתיה דם ידעה ויבוא
אננו צפין לאמר ולהאם של שבתית אלא יצא בקיום ידעה ויבוא דמוסף.

מי
לכתוב
הלום
ולפי
לכתוב
סוחק
על
מוסף
הוא
הוא
הוא

וקשה רבנו חיים על זה, דאם היחיד יקים הבין דלכתוב ויחזור
על השמנו דמי אשוחד ויתבטל מה ידעה ויבוא, הוא אהב כשגבול של
מוסף הרי אם גפלוו היראונם תהיה תפלה טובה כיון דבמוסף קיים
ידעה ויבוא והיראונם אומרים דבדידע היראונם טא אום נה יא על קיום
במוסף ואנ יוצא דידיה על בני גפלוו של שבתית, אגל שהלך קודם
מוסף דדעה על לזוכה, אמר ~~שהלך~~ הלאה ממלא גבא דהיראונם
נתקן דבבא דהתבטל מוסף, וכן לא יתכן שיהיה על לא דם ה'
תפלוו של שבתית?

ורבא
חיים
אמר
הא יחיד
מלום
היינו
נצחה
דמלך
יהי
על
שמי
ונכ
אלו

הלכך אמר רבנו חיים דהא דאמר היראונם דמי יחזור
על הפעם מיז אם חסר של ידעה ויבוא בשבתית היינו רק שיתבטל
השן בתורת נצבה, ובה יקים רק קיום ידעה ויבוא בשבתית, ומבלתי
אל שמיית דגבולו כפי לשם מוכה ידעה על לשם מוצתו.
ומכני דבשבת אין גפלוו נצבה, אלא לבתולה אין היחיד

ובשבת
אין
נצבה

הלכך
השן
יחיד
סוחק
על
מוסף

וביחוד
ולפי
קחז
דאין
חידוש
גבא

ולחכמי
פירושא
קשה
אנ
שהלך
חידוש
להאם
הוא
חיסר

ולחכמי
הודעה
נמא
דבר
חיסר
אשוחד
אגל
יבוא
דבדידע

ובכונן יחיד
הצבול אפי
התוסף

אשר אמרתי כיון שאינו ינון להפלת הנביא. ויסמוך ^{בית} גשר אף
למחלתו של גבעון במוסר. ואשר ברמת חמה היה בעבר מה
הוא הוא מונע, בעל סוק רבנו חיים ולא ילמד גבעון של אגרוף אלא
יגדל חוץ ויסמוך על ידו ויבוא שם.

הענין
הוא
יחיד
מיו
על
הוא

ואת אשר נבנו מלפניו רבנו אבא במוסר רבנו חיים ואמר אשמו
הוא לא ילמד עד צלחתו או ואם ביתו למחלה, כיון שבמחנה הגבעון
היו רבנו רבנו חיים ואלו דברי המוסר ידוק.

וביתו
אף
הוא
הוא
הוא
הוא

וקרה, באה היתה בה שנים ימים ויבוא הוא שליח להפלת

עוד הפסד, ואת על גבעון חובה, הא מה מוזיל זה אמרתי וצדקה
שבמחנה? הא כמו שאם הפסד נצדק קודם חובה לא יחזיק לו לחובה

ולחמי
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

וישליך להפלת חובתו ^{אח} וצדקה, כך לא יבוא פלוני שיהיה חובתו
נצדק אחר? וזה קשה לפי מה שאמרנו שצדקה נצדקת ראשונה

על ויבוא אף על שום קיום, הפסד לביק להפלת זה הפסד ^(ואם אינו)
אין להפלתו. צדקה חובתו הנצדקת כיון שאם מקיים כלום בתפלתו
לא שתיקח? ואת אמרנו

אף אף חובתו יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד
לא יפסד כלום יבוא צדקה יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד

וביתו
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

אם אומר, וכל שמה דברי שמואל שיש בו אכזרה יבוא עתה אומרנו
צדקה עם חובתו יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד
אם הוא יפסד, ואם יחיד הוא למחלה יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד
גבי צדקה סוּך על חובתו יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד

וכמו שפסק אב"ט בגדל כ"ט: ומה שהאמרתי לבינו אם שם יתברר יבוא
יבוא עמוך על השם הגדול והוא יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד יפסד

וביתו
הוא
הוא
הוא

זה ה'ש' אלא צריך לחנוך בחסד א' קיום תפלה. (ביום זה טעם). זידעלה ויבוא
 הוי' יק' וצפורה, וצפ' יבוא לקיים א' ג'ש' א' לא ברנה אמה זיש
 ב' חובים ז'ליו. ו' תפלה ב'למ' ב' תפלה בקול רם של הכבוד.
 ובו' ב' קיומים שונים. ואין יכול לקיים ברנה ז'ש' ב'לתי ז' תפלה
 ג'למ' דה'דן ח'א כ'ובן ול'ו כ'רש' ^{ד'ש'} ^{א'ינו} יבוא ל'כ'ל'יא א' יק'וי
 ו'ל'מ' ב'ר'כ'ה. יבוא קיום א'צ'רה א'ב'ד ה'רי קיומו פ'מיו'ד א' א'פ'ל
 ה'צ'בור ל' ^{ל'כ'ל'יא} ^{ל'כ'ל'יא} ^{ל'כ'ל'יא} א' א'ג'רו א'ל א'ק' ג'וא ד'ק' כ'יון ד'בו' קיום
 א'צ'כ'רה א'ד'. (ז'יון ג'וש' כ'ט: ד'ה' ט'ד').

ד'א'נ'י
 א'מ'
 א'ג'
 ד'י'ס'ר
 כ'ר'כ'ה
 ו'ז'
 א'ג'
 א'י'ס'
 א'צ'כ'רה

~~א'ק'ר'ב' ל'כ'ל'יא א' א'ג'רו א'ל א'ק' ג'וא ד'ק' כ'יון ד'בו' קיום~~

פ'ס' י'ט ל'כ'ס'יר מ'ח'ל'ק'ת ה'ין ר'ב'נו י'כ'ו'ד'ת' א'ב'א' ס'ח'ו'א'נ'י א'פ'נ'י'ם א'ח'ר'ו'ת.
 ז'כ'ד' ל'ז'ו'ן א'מ' ח'י'ס'ר ד'ח' י'ש' ל'ו' קיום תפלה ד'ג'פ'ל'ת' י'ח'. ד'ק'ש'ה ל'מ'ר
 ד'י'ג'ז'י'ס'ר ל'ו' כ'ל קיום ש'מ'נ' ד'ש'ר'ה א'מ'ת ח'י'ס'ר א'ז'ו'ר'ת ג'יו'ם. א'ב'ל א'מ'
 כ'ן ק'ש'ה ל'מ'ר ד'י'ב'י'ה ל'ו' קיום א'מ'ת ב'ש'מ'נ' ד'ש'ר'ה ז'ה א'מ' י'ח'י'ר ד'ה'צ'כ'ר'ה.
 א'ל'ל' ד'א'מ' ח'י'ס'ר ה'ר'פ'כ'ר'ה. י'ש'ל'ו' קיום תפלה, א'ל'א א'א'ן ז'ה תפלה.
 כ'ש'מ'ו'ת ו'ל'כ'ק' ל'ח'ל'א'ו'ת ה'ש'ל'ו'ת ו'ח'ל'ק'ו' ר'ב'נו י'כ'ו'ד'ת' ו'כ'ת'י פ'רו'ו'א'נ'י ב'ח'ל'ק'ו'
 ז'ה, א'מ' י'כ'ו'ל ל'ח'ל'א'ו'ת ב'ש'מ'נ' ד'ש'ר'ה כ'ל י'ד'ל'ה ו'י'ב'וא.

ד'ז'ו'ן א'מ'ן ל'כ'ס'יר
 ח'ל'ק'ת
 ר'ב'נו
 י'כ'ו'ד'ת
 ו'כ'ת'י
 כ'רו'ו'א'נ'י
 א'פ'נ'י'ם
 י'ש' ק'י'ו'מ'ו'ת
 א'מ'ר
 ו'ח'ל'ק'ו'ת
 ג'א'ו'ס'
 ה'ח'ל'ק'ו'ת
 ה'ח'ס'רו'ן

ח'כ'ת'י פ'רו'ו'א'נ'י ש'ו'כ'ר'י'ם ד'כ'יו'ן ז'ב'ל'ע'ה ה'וי ג'ש'ר' ש'ל'ו' פ'ל'מ'ה ק'יו'ם
 ו'א'ל' ד'א'ן כ'ה י'ד'ע'ה ו'י'ב'וא ה'א א'צ'כ'ר'ת י'ז'ל'ה ו'י'ז'ו'א ג'י'י'כ'ה ל'ג'פ'ל'ה ז'ו א'ב'נ'י ל'מ'ת'
 א'מ'ת ז'יא, ה'וי ה'ז'ו'א מ'ח'ל'ק'ו'ת ק'יו'ם פ'ס'ו'ם ב'ק'יו'ם א'מ' ו'א'כ' י'ש'ל'מ' ב'ש'מ'נ'
 ד'ש'ר'ה ה'כ' א'ל' ז'א'ן כ'ה י'ד'ל'ה ו'י'ב'וא.
 ז'ר'ב'נו י'כ'ו'ד'ת ס'ו'ב'י ד'ט'י'ב' כ'פ'י'ם ה'נ'צ' ו'ס'רו'ן י'ז'ל'ה ו'י'ב'וא. ו'א'כ'
 א'ין י'כ'ו'ל ל'ח'ל'א'ו'ת ה'ח'ס'רו'ן ב'ל'תי ד'מ' ב'ש'מ'נ' ד'ש'ר'ה ש'י'ש' כ'ה י'ז'ל'ה ו'י'ב'וא.
 ז'א'כ' א'מ' ל'ב' ח'כ'ת'י פ'רו'ו'א'נ'י

ח'כ'ת'י פ'רו'ו'א'נ'י

ר'ב'נו י'כ'ו'ד'ת

ו'א'ש'נ'י'ם
 ק'ש'ה
 א'מ'ת
 ד'י'ס'ר
 א'ב'ל
 ק'יו'ם
 ד'ל'
 ח'ל'ק'ו'ת
 א'צ'כ'ר'ה
 י'ש'
 ו'י'ש'ל'מ'
 ד'נ'ג'ז'
 ח'ל'ק'ו'ת
 כ'ש'
 ח'כ'ת'י
 א'ק'ו'ת
 א'ק'ו'ת
 ו'ח'
 א'מ'ת
 א'נ'י
 כ'פ'י'ם
 ז'כ'ו'ד'ת

ואם נבאר ככה, אז אם לפנינו יהיה קשר עם רבנו חיים ב"ר אבא
 שלם הפך בנבנה בין דבורו לו בדבר קיום התורה הראשונה ונבנה לעולם
 לו יחסי הסיון בקיום התורה ~~הראשונה~~ אבא.
 ואם יהיה קשר שיטת התוס' דאם התורה קלונה יתא' עמוק על חברת
 ה"ש"א הא הפסוק הו' ב"ג התורה ולרין אורו התורה? ואך שלם ~~ב"ר~~
 חזרה אבא יבואה לשה התוס' דאם חברת ה"ש"א הו' אורו החין שלם א' חזרו
 בפנינו חזרה עם. אלא דהלכינו כי גפולת אחד קלא ואורו
 בקול דם. אבא א"ה קשר דברי רבנו חיים.
 ואם קשרי דברי רבנו חיים דאזי דם לכאם הפסוק דמסיון יתא' חזרו
 בנבנה ושה א"ו.

ולפניהם
 קשה
 זמנו
 חיים
 אבא
 קשה
 על
 התוס'
 חזרה
 ש'
 אבא

(עז כן סכום הדיבור הקודם ודברים הנכונים אלו אפרט וביאר באור)

כיון איתמר, רב יוס' ברי יכודה וכו'. הראשון אותי מן סגריה
 בין אם נאמי. הפסוק אורו בקדום או כעז קדמות בקדום ונתיב נכון.
 ו. תבנה לפני כ' יתא' וכן ה' יתא' : שיהו די *dialogue*. וכד' להיות
dialogue צריך לפני השם. דלרין שיהו. ורק בדבריה החזקה נחמה התורה
 דו-שיח בדיאלוג.
 ג. וידמוז יתא' ויפלא היינו לפני ה'. ~~החזקה החזקה~~
 ג. ויפלא התורה - איתנה כי - חטה דתו לפני ה'.

דוגמ
 לפני
 כשה
 גבלת
 אבא
 בקדום
 ומה
 על
 אבא
 כשה
 יתא'

והא דאברהם ויצחק ויעקב התבא' לא בקדוה עתה לעזרות אלו
 דשאלו חטא דתורה. דהינו דודו לפני ה' די פדמים ביום. ולכ' זה יתא'
 ח"ו דאנשי כשה חזרה לרקן חטא הארץ כעז באימים ז"א חזרה כעז חסן אחיו
 ואל' האקור לא היה להם חטא לרקן חזרה, ולו הו' יתא' עקוד חטא דתורה חטא.

לא יסקור דבאן קיאנו כיון דלא גלוי ביה אמתא קרבין ולאו תפלת
היום הוא להקרא קרבן סח.

והיה כיון דאמריהו כיון דלא גלוי ביה אמתא קרבין סח כיון
אמריהו דהוה קרבן תמיד אף ביה דקרבין. אמר רבא גלוי ביה קרבן הוה
לא אמריהו הכסין כיון דתפלתא דיהוה אמתא ויכול להיות או בל אמתא כולו
או חצי היום וצ"ה כיון דקרבנות תפלתא דיהוה אמתא. והוה נחלק לבי חלקים.
ואמריהו דמתא היום השני שקאו יכא קרבין הוהו אחיה בהקראת מתא. והנח
היוא מתא מתולו.

וכאמריהו תולמי עומדי דקרבן קרבן סח על מתולו ואילך בתולו הוא תמיד
אלה ויקר בהכח קרבן כיון דין אמתא שדור ומתא. ויגבן עומדי דאף מתולו
קרבן לא יגביש עב מתולו אף אחיה מא מתולו ואיכור בשקאו עלה קאזכר קרבן
סח.

ברמאם פירק ש' הלכות לפכה הלכה ג' ש'.

ג' כ"ב אמרו שפיר התנה כהן אחד אף ביה דיהוה קרבן מתא.
ולפי טעמיה הוה קרבן קרבן כולו יום בתשע שנה ומתא קרבן מתא חמש שנה
ומתא ויהוה הקראת מתא קרבן. ולפי שפירי סח מתא עומדי קרבן
מתא היו מתאם אוה הוה מתא כחש שדור ומתא. מתא שמתא מתא
על שדור ומתא יבא. ומתא מתא מתא מתא חזק וכו' קרבן
מתא שדור.

ד' "נכחו אנשי כהן" דהגבול שדור וקרבן ומתא מתא.
נכחו מתא האנשים שכן ראו דהגבול מתא אלא דהקרבן וכן
כיון מתא מתא מתא כחש שדור ומתא מתא מתא. ואם

ג' הלכות
ג' הלכות

וישן מ

[ג' ג'
אזכור
מתא
מתא]

ויבא

[ג' ג'
אזכור
מתא]

ג'
תיג
ג'
תפלתא
דגבול
מתא

ומתא
המתא
במתא

גכ"ו
קרבן
מתא
מתא

ג' הלכות
דגבול
אמתא
ג' מתא
מתא

ולפי
מתא

גלוי
ג' ג'
מתא
מתא
מתא

אף קרבן
מתא
מתא
קרבן

מתא
מתא
מתא
מתא
מתא

ל. יעקב
55

וכי יבין זכר מקום סוגי דמחשבה כי מחשבות אמת אמת וזאת א
היא הוי רבוי דוקא ולאו נבכה, דאי הוי נבכה ולאו הוי יצאן קם לבכה, ואחרת אמת
זאת הוי אמת דמחשבה הא אמת הוי יצאן קם זכר אמת דמחשבה.
54

4
5
6
7
8

✓ והיינו יכולים לעמוד פשוט אחר גלוס' ולומר גלוס' שבת הוי דין רק באחרונה
 ולא כנצ"ב, ואין הכי נמי דכבוד ודונא אינם שייכים לגלוס' שבת. והא"ל דלא יקדים
 היינו ^{לדבר} ~~לדבר~~ ידבר ידבר הרבה בהקדם לשמן האחרון שאמר לו להצדיק. ה"ל
 שידבר אולם ^{בדבר} ~~בדבר~~ האחרון שאפשר לו. וא"כ שמקבל תש' שבת הוי דהוי
 דין רק באחרונה, מ"מ אסור לו להפסיק נרות אה"כ. וא"כ השדה האחרונה דהצדיקת
 התורה יהיה ^{היא} ~~היא~~ לפני קבלת הטעם. והיינו דאחר גלוס' באם קבל יקדים דהיינו
 גובתו להצדיקת קודם דת האיסור, ואם לא יקבל כוונתו לא יקדים ^{לפי} ~~לפי~~ דהיינו

ודין
 דגלוס'
 הוי
 באיסור
 א"כ
 גלוס'
 הוי
 דהיינו
 אחר
 דהצדיקת
 כל כחה
 שאפשר

דשבת. #
 אבל זה אינו, כנה בידעך ביהו"ה כי לדעתן הפסקת הנרות, מ"מ אלמלא לא
 יהיה טוב, דבהצדיקת הנרות מ"מ ברורה, וא"כ קבלת איורי שבת בגלוס' יאסורו
 להפסיק הנרות אה"כ ויצטרך להקדים בהצדיקתם ע"כ א"כ לדעתן אלמלא אין איסור להפסיק
 אה"כ יקבלת גלוס' שבת ולמה לא ~~לפי~~ יתייבש לבוא בגלגלו דאחר דת שבת
 חמש? אצט"ל מהא דאחרונה כהשטן מדיקרא גלוס' שבת אלא מתייבש כבוד
 ודונא, ונכח לשבת מהא שא"ל האשיב דבר.

וק"ל
 דהיינו
 מ"מ
 א"כ
 מ"מ
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'
 דגלוס'

שם גלוס' דגלוס' האם כן לא צריך שיצו שגלוס' כל כ"ק.
 (ע"פ השנוי שישא היה לקראת גלוס' אדע"כ אסור לשנות מלפניה במע"א.
 שבת מ"ו לאחר שבת האחרונה. ~~לפי דכבוד הנשוא~~. והנה זה שש"ס. ולכן ה"יכו
 ה"יט"א. מ"מ א"כ לפי ה"יט"א הודע כיון ^{דחכמי} ~~דחכמי~~ ג"ל גלוס' שבת (באחרונה)
 וכן לענין גלוס' שבת) ה"יט"ז שש"ס דבדע"כ אין אסור לשנות מלפניה ומה
 ה"יט"ח גלוס' גמ"י.)
 ✓ והשאלה בגלוס' היא אי מחוייב להוסיף הכול או חייב להוסיף
 רק שיעור קל"ן. ומה לא לענין חילוף שבת שיעור אסור דשה"ל

ה"י
 ה"יט"א
 ה"יט"ב
 ה"יט"ג
 ה"יט"ד
 ה"יט"ה
 ה"יט"ו
 ה"יט"ז
 ה"יט"ח
 ה"יט"ט
 ה"יט"י
 ה"יט"יא
 ה"יט"יב
 ה"יט"יג
 ה"יט"יד
 ה"יט"טו
 ה"יט"טז
 ה"יט"טז

חילוף שבת, אלא שלקיימו יום של גוים שבת. (כמו של הנהגתן בהיותן חכמים)
 אך מה אצלך? כל היסודים של חילוף בין קיבול דעו' ללא קיבול דעו', שבת
 דעו' דבר איסור דעה של מלכות.

ויאמר
 כל היסוד
 ויקראו
 קצת
 אצל
 דבר
 באיסור
 דבר
 בחילוף
 הקצת
 של
 דעו'.

ובנוסף לתוספת שבת החזקאי שבת, יש לחקור אם יש גבול קצוב באיסור להפסיק
 יותר מחנה קצו' יום לחוסף עד כמה יוכל. ואי נאמר כשיש ר"ח בק"ן המאוב
 א"כ השבת נאמרה בקידה אחרונה א"כ יש לחקור עד כמה באי חוסף שבת
 ואם יש גבול לתוספת אלא אם נאמר כשיש הסכא דביהמ"ש ה"י רבדא
 חקירה ראשונה, ודנין יש אי חקירה ש"י חקירה ב"י, וי"כ י"ל בתוספת שבת י"ב
 עד חקירה ב"י נפרו החקירה ל"י ר"ח - דין כמה צ"ע.

ויאמר
 עד כמה
 גבול לחוסף
 ל"י הפ"א
 ה"י
 חקירה
 חקירה
 חקירה

ובי שאלות בשאלה בתוספת אלו דעות, בגו' שבת.

11 אי סו' חזרה שלר"ק שידור קצוב והיינו חפ"ש החתמה, או הו' חתמה
 אצל להם שידור לאורך או לקוצו בחן.
 ב' ואם סו' חזרה שלר"ק שידור קצוב והיינו חפ"ש החתמה, א"כ בתוספת
 נ"א חזרה חזרה של חתמה שבת, דהו' אם לא קיבול בתוספת לא דעה
 דעו' כמה שבת חתמה, ורק פ"ש כמה של קיבול התוספת שבת חזרה
 לקבלה. ורק אם קיבול התוספת חזרה איסור חזרה אם ידעה חתמה.

בי חזרה
 ג' חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה

ה"י
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה

ה"י
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה

ה"י
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה

ה"י
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה
 חזרה

למורה
5

הגבול גבול, אבל ביתו לא היה גבול.

אם

גם הוא יודע זאת. שגם הוא לא היה גבול. ואם הוא היה גבול יודע
הגבול אלא שהגבול היה רק אחריו. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הגבול

אם לא היה, ואם היה גבול לא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
שגם הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הגבול
אם
הוא

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול.

וקשה לי זה מה הראייה. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא
אם
הוא

והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.
הוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול. והוא היה גבול.

הוא
אם
הוא
אם
הוא

ההקדמה הקדמה לבנה. וכל מה שהיה נאמר ומה שאל כי שמו איך הא דוקדוקו לא נאמר והוא
 ורבי אהרן מאי למעשהו הגבשלו חזקתו מה ~~היה~~ דבריו תבנה סודו ומעיו הקדמה
^{לדבר} לבטל את שבת דשומרון הקבור יכולים לקיימה. דסוגר רבי הפרדתו של שבת
 בטעם זהו הפרדה כח יהיה בעד שבת. דכיון דחזינון דהפרדתו תוסי שבת
 אל הטעם כח קבלתו של שבת צריכה להיות חלה בטעם והיינו קושיא
 גמלי מחזיקי שבת.

ומה
 שבת
 גמלי
 סך מקשה
 (הקושיא)

ומה שבת גמלי דיש להוון יחיד צבור דיתו אין קבלתו קלה ומה קיל דטעם
 וכן אין הפרדתו בקדמו את דפקיד בלתי אלא צבור היו קבלתו קלה ובקדמו
 הפרדתו ^{לצבור} דיון מהלך חזק צבור. ~~ומה שבת~~

למה
 שבת
 מיוחדת
 דקלה
 ומה
 דקלה

ואינו אפשר להם דיש להם מיוחדת דקבלתו קלה.
 לפי ר"י אין רבים דלר"י הקדמה לזה נטעם לטעם ואחר שיש גמליהו קלה
 דיתו דיתו. אג"ל אין שאלה בלתי אלא שאלה קלה יפקיד חתום. ואחר גמלי
 בקבור ^{אין שבת} אג"ל ^{הטעם} ומה שבת. ומה שבת ^{הטעם} ומה שבת. ומה שבת. ומה שבת.
 מיוחדת בקבור. וכן ההלכה כמותן עדין דאם בקבור מקבלתו
 אסור לחיד לטעם מלכות. ומה באמת הכרייהא דתקנתו דהיה
 בוקר הקדמה החמורה כשם ומה בקידה זו דה כל הים שבת.

מה שבת

שיעור לוי
מ 6

שיעור לוי יום ז' פסח ויקרא ג' ע"ב

ה' חשה בני יוסף (ברבנו יונה) יט לו שילה שלישת בנותי ודקדק
סובר כגו' שקבלת שבת גלויה בפדוה. ובשלם היא זין בפני זלמה.
והסמי הקה רח ארבעה דירגה דהו'א גלגל לאק לאמוכות לו'תם דהוי קבלת שבת.
ואסיקה דלדנין גלגל גפילת רבביר גלגול הו'א גלגל, אך גלגל רח'א גלגול
לא הו'א גלגל מא'ק בקבלת שבת דשני'תם לא הו'א קבלה. ד'ס
ג'ס'ו'ו ה'ר'ו'ס'ו'ר כ'ת'ו' בקבלת שבת גל'ו' ג'כ'ו'ו. ובש'ד ג'ל'ג'ו'ס'ה ס'ג'ר כ'ר'ש
ד'ג'ב'ו'ר ג'ל'ג'ו' ג'ל'ג'ו' ו'ג'ו'ז' א'ן ג'ל'ג'ו' כ'ל'ו'.

א"כ
בראש
ויג'א
ד'ב'א
כ'ת'ו'ס'א
ד'ל' ג'ו'ס'
ג'ל' א'נ'י

קשה (אלא אסאכ'יס'ט'ו') דכל מה שאמרו חכמים משום שבות אורב גב'ה'ש'מ'ו'
כ'ו'ן ד'כ'ר מ'ל'ת'ו' ו'נ'א'ם. א'כ' א'ד'ים ד'ה'ו'י ס'ס'ק ה'ו'ם א'ו'ס'א א'ו'ה א'מ'ם ס'ס'ק ד'ח'י'ב כ'א'ש'ק
ג'ל'ו'י כ'ד'ש' ג'ו'ס' ש'ג'ת א'ן'ב נ'ח'ל'א ד'ג'ל'ו'ס' ש'ג'ת א'ו'ר ג'ש'בו'ת ו'ה'ו'י ה'י'ת'ו'ר ג'ל'ו'ס' ק'ג'ל'ת'
ש'ג'ת נ'ח'י ו'ל'א ר'ך ה'א'ז'כ'א'י'ש'ג'ת? ו'פ'ב'ב' ח'ק'ר'
(כ'כ'ר ח'ק'ר ח'ת'ו'ן א'כ'ר'ת'ם ו'ה'ל'ו'י'כ'י' (כ'מ'א'י'ב ד'פ'ר'י) ד'ס' א'א'ל'ה' כ'ז'א'ג',
ו'ש'מ'ת' ד'ב'כ'י'ד'ש' א'י'כ'א' ה'י' ה'ל'כ'ו'ת':

א'ז' ס'פ'ק ש'ל'ו'ם א'ו'ס'א. (ס'פ'ק' י'ו'ס' ס'פ'ק' ל'י'ל' ד'א'ט'ם ג'ל'ו'י)
כ'ו' כ'ו'ן ש'בו'ר' מ'ח'ל'ת'ה' נ'ד'ש' ו'ד'א'י' ג'ו'ס'י' ש'ג'ת ו'ד'ו'כ'ר' ד'ל' ג'ש'
ש'ג'ת'א'י' ד'ו'ס'ו' מ'ח'ל'ת'ה'.

ואפ'ו' צ'ל'יק' ל'ת'ו'ת' ה'א'ז'כ'ו'ת'ה' מ'ש'ו'ם ס'ס'ק' י'ו'ם ס'פ'ק' ל'י'ל'ה' ה'ו'י' מ'ח'י'ל'ת'ו'ת' ד'ל'ו'י'
ד'א'י'ן ס'פ'ק' ל'ש'ג'י' כ'א'.
כ'ו'ס'ו'י' ש'ג'ת' י'כ'י'. ו'ה'נ'ו'ש'ד' ל'ד'ש'ן' ש'ל' ג'ו'ס'י' ה'ו'י' כ'ו'ן (ה'ש'מ'ו'ת' ו'ד'א'י' ק'ד'ו'ש' ד'כ'מ'ו'ת'
ל'ק'ד'ו'ש'ת' ה'ו'י'ם ה'ו'י' ס'פ'ק' ק'ד'ו'ש' ס'ס'ק' ח'ו'ל'י'. י'ו'ל'א' ד'כ'ל' ג'ל'ו'ת'ו'ם ד'ה'ו'י' מ'ח'ל'ת'ו'ת' כ'ו'י'ת'ו'ת'
כ'ו'ן כ'כ'ר' מ'ל'ת'ו'ת' ו'נ'א'ם' צ'ו'ת'ק' ל'ח'ו'ת' מ'ו'ר' כ'ת'ו'ס' ש'ג'ת' י'כ'י'.

שבת דוקא כדי לקיים קיום קדוש על הטום און אין צריך אולם סגור סמוכה ולא
 מאחר דלוייך עהיה סמוכה שבת. כלווי מו צריך סדוקה שבת און סמוכה
 בשבת מיטן. ויוצא שהי באחר קדוש על הפסח, ואין צריך סדוקה שבת אולם סמוכה.
 בשבת. ודוק דהיא, אימ' פוד: לא יקדש בל' השבת, ~~ואז~~ ומוצאי שבת בדרכ
 יקשה, ויאכל הסדוקה אחרת מוציא שבת. מיקום קיום קדוש בסדוקה זואן לא.
 כז דהוי אומג הקיריה. זהבטל הוא סגור קדוש במקום סדוקה או הכלכה כזאן לא
 סגור אכילת סדוקה אלא קדוש סמוכה שבת. ~~אזא דהיה היטם יד נאמר דמאן דמאן~~
 וכן צד הי קיום קדוש ודונג. (קמאדיל). ומתברר כלל ק'.
~~כל ימי חג סוכות וזמנים אין צריך דמאן קדוש על~~

וכל זה הוי רק וי אחריון שאין כקוד וזמנים גגוס' שבת. ובל' אימ' מאחר
 דיש סיבוד זדונג ~~הטום~~ ברי לא חוקין כלל ביית השאי ורק חוקין הכלכה.
 משמא הוא הוא הפד'יא, נא אי איכא סיבוד וזונג ~~על הפד' גרמ' או לא~~.

יוצא: דאי הוי דבר פסול דיש כבוד זמנים בתפלה לא חוקין ביית השאי.
 ואי בדיות הפד'י הוי אי איכא כבוד וזונג כגוס' חוקין ה. ט. ההכלכה
~~דמי הוי דבר פסול דלמא כבוד דמי~~

ומתברר ככה.

ואי עדיה השאי היתב אי צריך סדוקה שבת או סגור סמוכה סגור
 קדוש, ודבר פסול הוא דמין קדוש וזמנים חל אמר, אך קשה בהלכה דמאי דיסקר
 השאי וצריך סגור סדוקה ולא מסבדי, דהא חביבין בקדוש ואי באופט' ולאו
 ככל מלוח ומשנה באופט' מנין בשמא ישנה, קהא אמר שיה ככל מלוח ממשין
 סדוקה ואם שיה זקק קדוש ממשין הסמוכה ומקדש, ופינו כי הוי חז קיום קדוש
 וסדוקה, דהוי קהא בקוד וזמנים ואסו לאכול קהא בקדוש, הלכך אפלו ממשין
 צרכין סדוקה שבת ומי צד כמי ולא גלישי או הפאן.
 והקדמה מחוקקת מקדש בפין סה, דאם היתח לאטל שבת והתאין
 סדוקה אטמו צדיק להפסיק ולהפסיק. ויטל להמשיך הסדוקה וד' אלו
 הילכה זונג בגיוס על הלכה דקדוש על הסדוקה, והקדמה הוי שבת אפלו

חלוקה
 א"כ
 קדוש
 דמסין
 ביצויין
 צ"ל
 וזמנים
 קדוש
 קסדוקה
 כפי
 וזמנים
 חלוקה
 כשג' מ'
 חלוקה

אויסראכטליך כמו בשאר מצוות.

ועל חובת ההקדשה

בדיית השמי ההקדשה לזו חובת כלל.

דנהי תקינות יבואים לומר עקדוש לזו כיו ^{קיום} בלבד בתבולה, ואלו דין נכרכת השחק.

ואת צדיות בשחר הוי כמו ידלה זיקוא כדא דגרה דווא אין זריק קדוש דשם לומר דאין

קידוש קיום בתבולה סלם ובה גדיית השמי בקידוש: והיינו יבואים דלמאז כבה.

אולם ההקדשה בודאי הוי קיום בתבולה. דהא חטין מלי תקנות בימי

אנשי תבולת האדמה דזיקר הקדשה קדשו בתבולה ואני תקבולו דל הסוואאלי שזק ^{מזיו והזנו} שזק תקבולו בתבולה שריא, ואנ כיון זיכיל להגפסל גחולאי שנת

בודאי יבוא לומר הקדשה דל הפס ואנ מה בדיית השמי? דבקידוש יבוא לומר

כזאמרנו אבל בהקדשה בודאי אין חל בהקדשה בתבולה, כדאי חל על הכסף ודוק.

(גמלי, ההוא דזיתר תועבתו בודאי הוי מקיום גמלי.)

בש"ד נגוב שנים לא יקדילו לעולם אלא יטוואו מאתרים, וכל "על כן נשים

לזו יבדילו לעולם ויטוואו מאתרים."

והשאלה היא ^{מה דנשים} בהא דנשים תיבות בקדוש היום וני כיו יק קדוש או כיו

בהקדשה פ"ב. דקדוש נפקינן משכור ומחור. והשאלה היא אם הקדשה הוי דין קדוש

וכמו שהראתם לומר כהו דין קידוש מצאנויטא דחייק ^{עקדש} דההוא גבנטיטא ודיכילא"

והיינו "שכור" או לא הוי קדוש קידוש דקדוש הוואו שכור" על ורק דנטיטא אבל

דיכילא הוי דין מחור ואנ הוי אד שנטן זמא דלא יחויבו הנשים כי לא הו

בתר שכור דכנו ומחור ואני נשים יבסו מה הקדשה.

ולבואו הוי קשא אחר, דנניא דנשים דהקדשה לא הוי דין קדוש, ואנ

נשאך חמור דשג שנטן זמא, ואנ הוי זריק לומר ואלו נחמורקת הוי

ש"ס
א"י
יבדילו
הש"ס
א"י

לבואם
זריק
לכבוד

ל' 17

זה ורש"י (ורמב"ם) אם נשים מברכות על חוץ שהטח כמאז או לאו יומין תב"מ
איתו. והרמב"ם ברמ"ו פסק דנשים מברכות על מלת דבש שהטח בהן, וא"כ למה לא
בבב"א האשה לזמנו דלא יביב אר"צ מכלל וסוכה זכך הלכה? ^{יד}
ואן האון אחי דהא דאין נשים מקבלות עליהן גמולא היינו לפי אלו באומריה דאין נשים
מברכות על מדע"ס. אלא כדקא נ"ה הלא קבלו עין דנשים מברכות ולא יתור או אגמלו
ולמה יפסק הלכה לפי שיאלת אגריס?

דלוי
או מפרס
אחלה
לשמה
סחורה
מחסור
א"כ
דמקל

ורבנו אשה רצה לברך דמאז דרמ"א הי"ד עין עלה הוי הגדה מלמ קדוש הוי נמן
בקיום כדכ"ה מידת ולמה לא ש"ך נשים בברכה. דאזי בבב"א הוי קידוש א"כ הוי
ההבדלה ברכה המלוכה. א"כ אם נשים הוי גמולא הכי זקית האלוקה אחי"א
יכולים לברך. א"כ ה"ה הבדלה לו הוי קידוש הא לא נמן מקיזים מלוכה אלא
משום חובת ברכה. וכמו שאמרו ה"ה דבב"א דנשים לא מברכות
בזמן מאורי האש" (ולפי דבב"א הי"ה לא נמן ע"ן ע"ה ומיי"ה דו כי הוי נמן ברכות

ורבנו
מאז
ב"כ
דלוי
הבדלה
קידוש
קידוש
ד"א
ווס"ר
א"כ
ב"כ
מקד
(א"כ)
הוי מלכות
(ד"א)

הראיין כמו שמו קול דמ או ריבואה ה"ה בשמל דנשים חייבות ע"כ ומה חמ"ה
נמשל דנשים פלוגי מהה"ה ומקדוש לזמנו) וא"כ נאחי כמנפס התבשיל דנשים
פלוגות מהה"ה וא"כ מקדוש לזמנו מה יביב אם בדידך ברכנה ^{מהה"ה} ו"ו קדוש מהה"ה
בזמני לא תב"מ נ"ה שם מלכה דלא ש"ך שדל המלוכה ודמ"ה חזי שאינו מלכה ומקדש
אלא על מלוכה אלא לא על ברכה. דלכרוב, הא אסור ע"כ לפי אח"כ

^{נדל יסוד} בלעך אוחי דהא מש"י ז"א ויב"ה הוי ח"ך קדוש הא ה"ה בה"ה
ק"ו"ה ה"ה, וא"כ כן נשים ברכות תב"מ ה"ה דזמני תב"מ מלכה. א"כ
א"כ הה"ה לו הוי ק"ו"ה תב"מ, הא ה"ה נקדש ה"ה ה"ה וא"כ כן
אסור לברך ב"י אח"כ, וא"כ פסק ה"ה דא"כ נשים פלוגות ה"ה
ישמרו הה"ה מלכה.

מלכות חקירות חקירות. ולפי זה לפי הרמב"ם סוף מד' שאין מחייבים ברכת האיחוסין
 וברכת הנישואין על כוס אחד. ותוס' ע"ק דם זה הרפה. ובאמת אין זה נוס
 ואלו כי מופשט מפיס אחד על פי מנהג. ואלו הימים נכונים דמתיאיים כי כוסות (גוס' כפסגים)
 ולמקום כל הפסגה לאו כזויה דהוי' גרוב. ועל דבר זה ארזאן מלכות חקירות חקירות.
 ואלו קשה על הרמב"ם לפיכך דהא הרמב"ם גדלחו סוגי דהקדמה בוי' אדאורייתא
 "המלכות דעב' זקדש עליו בדקדוקים בין נכניסנו בין ביליאתו". פ"ט הלכה א'.
 אבל הרמב"ם סוף עליו ואומר בסוף" שמלכות קדוש ומלכות גרוב המון
 שמי מלכות של גרוב הן" (הלכה ו') חסד דהפסגה לאו הוי' מלכות של גרוב ויהי נחמ' לרבו
 מהי דהפסגה. וקשה סבירות הרמב"ם -

הרמב"ם
 וז"ל
 קדוש
 קדוש
 וכו'
 מהי
 וז"ל
 הא
 הרמב"ם
 סוף
 הרמב"ם
 דמתיאיים
 (אב)
 סוף
 (סוף)

דף כח. באדוק: מדע' ייבנה. ר"ע לא פ"ה הנשיא הכהן זיבנה אלא היה
 חלק משפחה גדולה דמתיאיים. וכן אה"ל. וזוהי כמתיאיים מלכות גרוב חקירות
 ור"ע גדלחו בא ויב' אלחון בבית המדרש. ולאו היו גדולות.

כ"י א"י יומן וקדש פושט.

אם הכונן שלו קיים בין צריבים ומקדושים למלכות. צ"כ לא שיק
 דוקא למחש' ולאו לכל הגמלות.

ד"ק
 חקירות
 דמתיאיים
 דמתיאיים

מ"כ צריב' לומר דהוי' קיום כמחן גמלה ד"ש קיום בפני גמלה לחפסל

קדוש כי שער.

וה"ה נאו שבתוב גמל' ביוה"כ מקב"ם בפיוט' גמלות כ"י למחש'ל

אוסף קדש שש דמתיאיים. ואם הוי' הלכה דצריבים ומקדושים דמתיאיים האו מחן
 במלכות עליו יקב' דמתיאיים צ"ל דלא הוי' בין צריבים ומקדושים אלא הוי'.
 קיום מיוחד במחש' דמתיאיים פושט דמתיאיים ופני מסרון קדוש גמלה.

ופירוט כב נחא לפי הניש בשם הירושלמי שמועד שש כמו שרבינו לעמוד
בתוס' דשיין דגז' גזיר ושאינו תנזיר גזחוי ולא הקדושהאן. יוכל לכו
התוס' אין זה שאר דמוי כאל כיון דמגפסל שניהם. ודדיון קשה
הסבר בתוס'.

ולגוס'
לא
כיון
שאם
גאוי

כמו: לאו גאכיל דל הדם... היינו אסור לצדקה נתי.

רב הוה ורב יואש דן לו מוכריי גאסור זה שיין בל התפלות הלכך
הוי טדימה אומרה. אבל ההלכה הוא דאסור לא גאכיל דל הדם שיין רק לתפלה
הראשונה. הלכך לפני כל שאר התפלות מותר לעזור ולאכול אכיל סודי, ורק
אסור לאתעטאבת קבדו. (ד"ן מנחם סג"ט)

מגני כח: יבן שהלאו כו'...

ש"ס הרמב"ם הוא דדמידי בתפלה לא מדכב, ויש ראשונים שחוקרים
דכוונת דכבדו ויחזרו ויתפללו. אלא שח"ל לפי אלו (אומריי דכוונת דכבדו מ"ה י'
נ"ה בין שיכור לדמידי. בדמידי אף דחזרו ויתפללו מ"ה ק"ה בתפלה
מה שבוא אלא שסור קיום דמידי דכוונת דכבדו. (והרמב"ם אומר שכל דמידי).
שיכור ~~ואינו נזכר~~ שם אלו הראשונים בין תפלה לתפלה
דכוונת תפלה.

דמידי
בתפלה
א"י מדכב

משקל הכבוד הרעים: כל שאר הכבוד דכבדו סו רמתי, וזה הכבוד
דמידי קין. ולכן לכת שם ביה.

הא דשחטאם הקטן תיין דמידי ולא יבן שהליאם היינו
מטוב שלא יתנו להם פתחון פה לאחו. הא דתמן גבכבדו היה כ

נשיא היה ונחמם בהם. עכן ~~בין~~ ^{שמאל} הקץ ~~בין~~ ^{שמאל} דמיון לא דסן בתננים
 ואלה, ועל לא רצב לדסוק ואלו ביכור באג... וס לחוז מצב אבי לקט
 יחמים דל מי שווא אין נה ואם בקאד גברכ הוא מדנין גאוג אולטאו לא.
 ואלו לקט כורדניא צריטיה להבדלה דמאיקנה לא היה לו שום דסקוטנין
 פרי דם אורל הלכנ שמקטמ שינג.

גוט כט. מפני שיכל לאמרה כסוד

מכאן אמרד דהרואי סוקיר בשלח הריף. דחוגה ועבה שוטם

באפלא.

~~מפני שיכל לאמרה דל כסוד~~

מפני שיכל לאמרה דל כסוד

לפי הרמזים הינו אפילו אמ אין לו כוס. ולכי ראשום אחרים

(הייד) היינו דוקא אמ יג לו כוס. (אמן דיוק)

לפי
 כפי
 קצת
 ואלו
 שוטם
 י.ו.

מי האביהד באבלקור. מפני שמועד מילין ~~הייד~~ ^{הייד} לכן, אלו... הא יונדכ קר אמודמלה.

לכונה יג. ולחוז באמ הייה משי הרוח חסר. במלכדגת כפא, אולר

ואם חייר של ומג. חייר רק אמרד ואלו באמלכדגת באמלכדגת.

ובהוי ומימא של המי רלבג למר שלפן יחזור על של ומלר כ יום

למחוק על היף. ואלו קשה, הא הדין בדי כחמים דפנין היף. מליא ומ

הקיי ידי אובמו ופאכישעני? וכל יום באמרג היף קימ הממוססל כ

ידי ויקיז מי, מלמד גבלמ הלמ. ולכן פסק הימקם בהרבה מקומות

דהיף שטדה ביי הראשונה לא ימחוק על גבלמ. בקול רמ אולר יחזור ויגבל

הלמ וממ ימיר אמר גברת היף. דיאן היף גבלמו קקומ יפא קימ תפלה הלמ
 ואלו גיבם דמימ של ומלר

הייה
 שוטם
 באמל
 על גבלמ
 היף
 דל
 קימ
 מ-מ
 פסק
 הממ
 עקיס.

אולי כלפיך זכרון אצטרה ילדך. לא גבולו דקולית, וזה שיהיה יכנס לבינך אתו י
 חיים מוצנני. הלכך, כינו דעת של ומלך דבוי רק אצטרה וכו' וכו'
 יצא ויבוא דוד ימחק על גבול ה' ויבא ב. + אצל היבא צטת
 אלק ממלכות הרבה כמו משיב פרום ומירין הגשם אינו יבא לזמן
 גבול ה' דהא חסר לו קוים גבול בלש. הלכך צריך לזכור על
 גבולו בלש.

וא
 ומלך
 ה' וכו'
 גבול
 וכו'
 וכו'
 וכו'

גמלא דהכלה דוי דאק חסר של ומלך למיני. ככרה אלו רק קיב קיב ומצנני
 כליו דין אלה גבול. אכלא לאצטרה משיב הרות חסר כל קום. הבלב דאצטרה
 ולכלם צריך להיות גלוי במחלקת גביסור. ככרה גבולות. מי מרמין
 צטת כמו שזכור האון ואכ שסיד דוי. חלק האסם וכו' ומלך צטת וכו' חלק
 או מוצניק של דמחך דבוי הפסן ודבר מיוחד ויהי אם ממונה אצטרה דלמא
 כמו של ומלך. ומכנהו עומר צטת ואכ קשה אך מוכל לומר דהו חלק המוצניק?
 ואל מלכי ציולמי המוכא בלוס דל כל: מוכ דבוי ממונה אצטרה כצטת
 דכרה דיוכל לזכור אורי משיב במל' אום שכוו דמקומו. וכו' אצטרה

עכ"ל
 קל
 וכו'
 וכו'

ואכ אך מחלקת גמל כין של ומלך וממונה?
 (ואכ מוכר שבידלמי חלק על מה ציין.)

אולי צל דמיהם בוי אצטרה. וממונה וכל הנח בוא דאק
 איר ממונה חסר קיב גבול גמל כין בלש. וממונה דאק על וכו'
 רם יכנה למלכות אסיון כנה. אצל אמי חסר של ומלך חסר קיב
 האסלה אך לזו חסר כלום בקיב הבלב דצמח. וכו' הו של ומלך
 דמח ל' יצא ויבוא. ותפלם בקויה מלכו חסון כנה.
 אכל קשה חמו יבא ככה? דצנינים להסיון דה הח' חלק
 בין ממונה ושל ומלך וכו'.

ואכ
 ח
 ממונה
 וכו'
 וכו'
 וכו'
 וכו'
 וכו'

ועל דעתו כב המצא בה דחק שאורה זאלותה זרוב אבא שאן.

בנוסף לביבן יתור גאל ומטר היטא באצבר וארי שומר תפא הד
מתוקר ראשונים.

לביבן
ישוה

וי תבחי אשכנז יובדים זמור לשומר גפלה

איה (וואסל)

בי אבא ^{ספר} אשכנז יובדים זמור זכרת ראים

כתב ראים
(ספר)

יבא מצב רב ב הפל ומר נתקן כדרת ראים. וכשמבירה פשוט

יבא, אולא לא הוי גיקון.

ואם יראה דיש הלכה לא תורה מחזקאן, ואם לפני איה יבא, ואם
ואת איה חז עליו דין תורה ולא יודא עוז מה שימור. לשה ולא יבא אה
יתור רק לשנה.

ד
אצרה

וכמו צב איבא לפי סלת ראשונים האורים. בשם יורה וישיא במקומה
לכדכר לפני חזק ואחרי המתנה שבעה ג' יין יאמר ^{אז לפני חזק} חזק,
ואם כבד אמר חזקים ואח"כ נכזכר, יתבוד ערלב. ולא אמרין יתנו
לחזקים. דנתקן עתמ'לה גרטה. והא דאמר כחזים הד דין זכור
ערבא שם. אבא אה צרף ערלב, בלוי אה חז עליו דין חברה,
יבא ערבור רק ערלב.

וכן לפי אלה הטכדים האורים זמור לכרת ראים, כיון דחז
חזיו דין כרת ראים יתור לביבן דנתקן דכרה.

מידה לפי יום ג' פחות לו ג' ע"ד.

לא כפי דקדק רש"י.

יהיה מכין ומפני כפי לדרך רש"י קודם ל- י נלוי לשני. דהא
ודכ"ל י' מנכה כפי דדקדקוים רש"י קודם א- נלוי... והיא מנכה התנא. ולא דקדקו
רש"י כפי דקדקוים רש"י קודם א- נלוי... והיא מנכה התנא. ולא דקדקו
והפסידה לאחוריו... בה' דקדקוים רש"י מקום דהיינו הפסידה כפי רש"י
והיא מנכה התנא.

ואין לומר בתחומים... לו היו א- נלוי אלא... והוא בתום... ז"ל למה
למנוח לרבות אפילו אם לא דקדקוים רש"י?
וא- נלוי היו חלק השמנה דש"ה או רש"י למוחיו... חלק היינו דוקא ד
גמולת שלום לרמן אבל אם אמר התחיל בדעושה אלא... דהיינו גמולת שלום לרמן
נלוי לו למנוח לרבות.

הרמב"ם (פ"י הל' גמולת ה' י"ז) פסק כאיבא דאחרי דמוצר רק אום רש"י
למה בתחומים מקום שדקדקוים רש"י (דהיינו קודם דעשה אלא)... וכן פסק רב
אלב"ם (מובא בתוס' ד"ה איבא) דמוצר בא בשלמות גמולת גמולת אום או בדקדוק חל"ה
ולדעת רש"י שאינו אומי א- נלוי ואומי במקומו קדש... כפי הקדש
שלו במקום התחומים... ומוצר לרבותה קודם מקדש
אם לא דקדקוים רש"י... ולמה בתקדש מוצר לראש... (בתקדש לרמן רש"י היו
כפי רש"י אום...)

ועלם דין דקדקוים רש"י... דקדקוים רש"י חסדקת גמולת חל"ה
פ"י רש"י בין חלק הראשון שאמר... מקודם ורק הפ"י שמוסיף דע"פ ופי' כפי תכלית
וכפי שמוסיף י"ה איבוא חל"ה גמולת ומוחיה לרמן... אלא אם לא דקדקוים רש"י פ"י רש"י

ג'
מ"ט
דקדקוים
רש"י
התחומים
ה' י'
א-
נלוי
אחרי
דוקא
קודם
גמולת
שלום
התחומים
ואלכ"ס
כאיבא
דאחרי
לרמן
דקדקוים
היינו
התחומים
לרמן
דקדקוים
רש"י
התחומים
ואלכ"ס
כאיבא
דאחרי

בירואט מחבא כאן גבול אחר שא לא הגביד סכורג אטמיס מחקורח מחברתה קשוד גפלה
 ומחוקק דם רמאי אמן, וכמו מחבא גבול' כל' ד'ב מפני ונמי... שתי לחטביד אכורג-אטמיס קשוד
 גפלה כ' אין מחטבין שם כמחד גפלה ורק בקשר מור אס. והוי אפוקת רבבל: וה' יואט
 ואנחנו פוסקים בבבלי.

מחוקק
 וירואט
 מחקורח
 אטמיס
 קשוד

גבול בארץ האדמור;

ה' יואט
 קשוד

מחוקק = קשוד. מריות = שבת. ואיך צבין לה קשה ב"ק א בירואט
 צבאו אפכא מחטבין דקשוד שיעך לעגה וכו' אטמיס ואפכרה.

נזכר חכמי סדרג דיתר "מטיג הרוח ומחזק הלא" במקום אטיג הרוח ומחזק

נזכר
 הסדרג

האטיג. ומפני גלגל ונשאר אלא נוסח בו אלא. הספרדים ואומרי אפוקת הלא" קרי.
 ומחזק נוסח כמטיג הרוח ומחזק הלא" בגלגל אטיג, וקפ"ט גי' ב' אפוקת
 וכו' אטיג א סוף האטיג. ובמטיג הרוח ומחזק הלא" יוצא אס בעורג אטיג קרי.

מחילין אחר אטיג הרוח ומחזק בגלגל באוסף אטיג זכור, רפמא
 אטיג לפני גפלה סכורג וכום אומריס אורג גמאנא זכור גלגל
 ופוסק ה"ש מחלוקת באוסף אטיג זכור אפוקת, והקול פוסק מחלוקת באטיג
 והמטיג ה"ש במחלוקת ה"ש הוי כמחזק לפי הקול ה"ש אפוקת אטיג
 וז"ל הכרע הוכר בירואט אפוקת בקבלי. וז"ל אפוקת אטיג
 זכור אטמיס מחזק בקבלי וז"ל ה"ש מחזק אטיג אטיג כמחזק אטיג
 לא הוי גברג רבב גברג הירואט, וקשוד ה"ש מחזק אטיג וז"ל הכרע אפוקת אטיג

דג המחלוקת
 מחזק
 אטיג
 אטיג
 אטיג

מחוקק
 מחזק
 אטיג
 אטיג

אטיג
 אטיג
 אטיג

רק אחר בהכרע וביירואט. we should be consistent to
 either start + stop with mincha or start + stop with mussaf.

אני רוצה לומר לך... (Handwritten text at the top of the page)

86

אני רוצה לומר לך... (Main body of handwritten text)

Handwritten notes on the right margin, including the word 'אני'.

אני רוצה לומר לך... (A specific line of handwritten text)

Handwritten notes on the right margin.

אני רוצה לומר לך... (Another line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (A line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (A paragraph of handwritten text)

Handwritten notes on the right margin.

אני רוצה לומר לך... (A line of handwritten text)

אני רוצה לומר לך... (A paragraph of handwritten text at the bottom)

Handwritten notes on the right margin.

ל 15
87

זה גפלה קלטה הוא גפלה שהתירוה לזמני גבלי. התיאר אסור לאומריה
ולכן הובא במוציא כהן. מביין עד כמה נסדדו חילי בקרבה.
וצ"ל הנה כ"ן צדקת לשאלה.

א. עד כמה יש ג' פשט' ברש"י.
ומד פשט שלשי דאפילו במהלך שדול לא יאמרו עד שילך במסה.
(ובי ברש"י גם ו: רמאי לאומרי רק קונוט אבל פוסה ואם ילק יותר אסור לו. ג: ברש"י
רמאי לאומרי רק אם ילק מכלל שדול מפרסה)
ואנו נוסיים לאמר גפלה נדק. דלמא מן נדרי. (כן הפסק בשולחן
צדוק).

ג' פשט'
התבאר
הש"ך

פסק
התבאר
הש"ך

ג. אמ' היה רובק על החמור. ^(התבאר)
^{התבאר} דמפלה נדק ^(התבאר)
וי חסדא אמרי ~~דמפלה נדק~~ גדי דמ'קה. ואין כוונת דמ'קה ממס
דאין זה גפלה אלא בקשה בהמאק אלא כוונת דצדק לדמוז מבידא דאסור
לאומרו מהלך. ונמו בקש. אגז גפלה קברה הוי במהלך ש"כ הוי במקום
סכנה.

דמ'קה
דלחסדא
כו'
הבסקת
ש"ך

ודין רגו דשכ' על החמור והתבאר שפיר לפי החמ' דאמר זאין
דמ'קה ^{דמ'קה} מסכרת בגפלה. ואף לראשונים האומרים דמ'קה מדברת הי"א
שימתי' לדמוז ולהתבאר. אגז יורו דקיים גפלה ופלה גפלה כמ' שהתבאר
מיושק. ורין חסד קונוט גפלה דמ'קה המדע' לפי הראשונים האלו. וממנו
ומפלה ^{דמ'קה} גפלה דמ'קה הוי גפלה.

מכ"ה
מביין
דמ'קה
קיים
גפלה
נאף
לאומרי
דמ'קה
מדברת

א. לבי מוחא, וחי שאינו יודע לזכרון הרחוק... יכון לכו כנזר אביו בשמים.

אין זה כונה חדשה, אלא היו אורגו הכונה ששנן בכל תפלה אל, דמיה
לפני השטנה. ורצה כזה רק לאורז שאין פנים כנשד המקדש מרמז כגולה.
ולאן המשנה הוא, כנשד ביה קדשי קדשים. זש בו בי הלכות.
ו: כיון פנים ליומיהקדש, 2: כונה להב דהיינו של גולה צומד אנכי רשעני.

כונה הנה
דמיה
היו כונה
דמיה
לפני השטנה.
בי הלכות
במשנה.

ובקריאתה היו הלכה אחת דאמין אין ו, היו ג ב'.

זה האופן אל
מדבק (מהברייתא)
דמיה (כ) ~~המחברים באו להלכה פה~~

אלהם למידי רמז יונה רמז להוכיח דיש בי דניום מיוחדים (א) כונה
הרוא (ב) כונה להב, משבד כונה דמיה לפני השכנה.

שיטת גמי
דש בי
מיני כונה
מחזיקת

והרמזים בחיבור פא הלי תפלה הלי סי משד כמו שקארמא זכונה
להב הוא הכונה דתפלה (ומשד משד) ~~ושם כנה הרמזים~~ ומדאורייתא צריך כיון פנים
אביהתש משד דהרמזים סוגר כתיבי זיש די ^{מחזק} אכיון להב נמי.

הרמזים
בחיבור
כתוב
ושמתי.

אביהתש
כתיבי

והיו סמיה מחיבורו לשיהתש.

ובגוס' כתבו, ואלו עמי: אלתא דנשד משיג גרי שלריך כונה
הלב עיב, ולעדידי לא סכירד לה.

הגוס'
אין
על
תרי

א. אבוקה דלמחא ולו...

יראה מזה דיש זמן גפלה קודם לזמן קש.
וושפיר לרתי דקש מנל אל מדידק, דקש ופלה מדמוז. והוי
ממתי רפה ראיה לשימא.

לרתי

2: ושם טוב לרתי דמשיפיר הוי שדור מדאורייתא בליעקד, ואנ
קש משיפיר ורפלה מדמוז.

לרתי

3: ולפי הרמזין צ"ל דקא דל הזמן הין, משיפיר" לנל

לרתי

^{ק"ש לכתוב}
^{דברי מן המעלה}
 זכור לטוב אולם לא הידור ממנו דהידור ממנו בוי חנין וכו' לו
 יותר קיום בהתפלל בתפלה אז מהתפלל ק"ש כיון דק"ש יאמר בחסרון
 הדבור קולם קיום ק"ש מאז בתפלה דאז ~~היה בידבר~~ לא דשה מצוה
 מן החובחר מניי' זה לא חסר לו כלום בתפלה עצמה. הלכך בתפלה אם
 יחסר בזמן הקיום לא יהדר אחר ק"ש ^{מצוה מקשה} אחר אומ' יכול לאומ' במקום כדדומ' ^{מצוה מקשה}
 מאז ק"ש חסר קיום בזמן התפלה אם לא יהדר אומ' הידור מצוה ג"ש וכו' יאמר
 תשוב מסיבת אולם לתפלה קדמי אזהר דמאז ולוי.

4. אך לראש אין לומר דין זה דמאן שקיים יותר תפלה מק"ש דהראש
 סובר דשה בתפלה הוי לכתתיה בנ"ל ולכא דין גבולת ללכך בק"ש.
 וצ"ל זכר הראש דבתפלה לא היו יכולים לתפלה במהלך אלא
 בק"ש אפשר.

לראש

מכאן או שוכר ותוקד ואלו ומוצני...

לוי וכו' נראה דהו' בין דחזר לנ"ל או למאן שיכיר. והוי ממ' בדיחוד דשיכר
 בכל המצות דלמא בק"ש.
 ומה לומרן אפשר. לברך כמא שרמא מקודם קיום יותר בכל המצות
 דמאן כנה דמקיים הכוונת א"א בדיחוד מאז בק"ש דחזר בעלך הקיום יא
 תישר הידור כיון דמצינן ש' ממנים לק"ש.
 אולם לראש אם לאר נקטנו כיון דאלו שופי ואלו יכולים לקוד
 ולצניח במעלה? ומאן כראש יסבוי שבכל המצות בוי רק שמאסיה, ולא חסר
 בקיום שול המצות או הקדים מאז בק"ש. ומינו ככ נכיר
 ואם יש לומר דהנא חייבי דאי אפשר לו להביא הטוב והלולא אמו.
 ואם ק"ש יכול להתפלל בדרך.

נראה
 לוי
 וכו'
 וראש
 וק"ש
 דהראש
 וכו'
 דאז
 וכו'
 לכתוב
 וכו'.

די גוי פילכות:

קדושה
אומר
קדש
ולא חפשי
ד' ש' פ'
ג' ש'
ה' ש'
ו' ש'
ז' ש'
ח' ש'
ט' ש'
י' ש'
יא' ש'
יב' ש'
יג' ש'
יד' ש'
טו' ש'
טז' ש'
יז' ש'
יח' ש'
יט' ש'
כ' ש'

1: סמיכות שאולה לתפלה בסמיכות אמת דהיינו כתב' סוף, וכן לא אין לעד
2: שאולה בתוך מגיר לתפלה. נחמי צירוף שאולה לתפלה. אכס אין לעד.
וקדש הוי הפסק בתפלה אגם לא בצירוף כיון דזמן קדש הוא פ' מגיר
לתפלה. ובוקר יש בי התפלה. הלכך אסוף לוחי קדש בן א' כיון דהוה.
דיפסיק הסמיכה אמת. אגם בדוק יש דק דין צירוף וכן לא יפריז הקדש
זכוא כדלמא הוה חלק המתיר. הלכך דדמיא יאמי קדש בן שאולה לתפלה.

בשבת דרשאו. לפי הראשונים האומרים בבשראין חיה סמיכה שאולה
צ"ע בשבת דרשאו דהיינו הפסוק קודם כדלמא ולא רשע אמת.

שור לאו יום ז' פרת צוהיה.

ר"ה ז'ה היו קמקדו (א) באר קודם היו.

למחרת היו אומים דמו קודם היו ור"ה באר אכל פמיל' למחר קודם היו אמל

ר"ה
כראגלי

ז'ה"ח קודם דמוז השמי. ולס' ז'ה צל דר"ה סוהר כראגד בראשית המסנא כי בראשית
ולא בקרובת המזיד המלכותיות

אמר דלפניו גלוי כהכבוד זלא דיוס. דאבלל אחר שמטיב. וקשר להיון סברתם.
דח"ג יכיל התפלה להיות קודם זמלפסר המזיד המכבי רק עם דמוז המעל.

ר"ה ז'ה גבלה דמוז שד"ס ייכיל לעסון אג' לנו.

לכ' ר"ה שמינה היו דין ביוצ' ולטיטת הרמלם היו כו"כ ודמ'זר דנימ

בכני זלמם.

ר"ה ז'ה לא גטינן וכו'... ידואו מנאן דר"ה סוגה כשיטת הרמלם

דמוזיב הסמיט שאולה לטבלה רק בעת אמייג עם בתפלה ועם בק"ש אלא ומוק

מחו"ב אחר מהם אין חיוק טמיטת שאולה לטפלה. ואטינן דס"ע בד קיומ

בשנים עם גבלתם ק"ט אף לר דקדוה ר"ה. (ואפי' כה לא היו אומרים

כה ברכות קודם צאג הכונסא גליליה בשקטא ק"ט.)

ר"ה
כראגלי
דמוזיב
ק"ט
מחו"ב
בשנים
ג'ה

גוט' אמחק על דע"ס: באר ועזו פירש כר"ה...

הר"ה פון דמיוה מדכב, ולא שפמלס הנאנפ' אומה לטבלה, אלא

שסר בקיומו ולריק למכור ולתפלו. ויראה דינוז לקיים קיומיה

שסר גבלתם עם התפלו התפלה שנה פדמ, חלמ'ד ועלמ'ס

לכאכ שיינוס לקיים קיומ' כה דדמ'זר אף בשמ'דן למעמ

א' (הל' באמרגו, ולאו דוקא שימור העלמ' דל המעל...)

הר"ה
דמ'זר
מסמג
ק"ט
מחו"ב
בשנים
ג'ה

ש"ס
ר"ט

פליגרה
רומים
ואי קרים
זיה סקר
דאיג
דה
רומים

ממחוסף לחנה. ומאן זכרתי עלי סגרי זכחוסי את קיום רומים, וזלא כפלא
הרומי.

אזול
הבא
חיים

ורמא חים שאל זכרון זכרתי. חזא זכרתי אצרכי ביום, ואם קיימתי
כל המלוא חנה, חסרון יעלה ויקרא לחמול קום גפלה של, אזכ אויך יתכונן אל גפלה
של אם חסר יעלה ומא, בא גבה סופר הר תוקן עם גפלה הרומים, ויהי
לו כי תבטא סוכות וזכ אק ?

העט
הכחש
היש
אם
מחוקק
סמ
העט
הכחש

וי עורר העט קרעי מלך העט הכעס שיצור אין מחיתין, והיינו שכלכו
אז פירו יחד המעט קבור ויכול לקיימן באמצע גפלה חנה חסר חסר
יאמר דם גפלה, ואן העטים סגרים בה זכר, אלא שנים ונאנים, גפלה היו
גפלה אלא סוכר העטבה. זכאו שפיעו יעל לקיימם באוסף כק הי"ז, חל לקיימן
באצרה הי"ט, זכאו מחוסף ימן החתירה עלי הי"ט, חסר חסר הי"ט ימן
חסרון חלש עלי הי"ז.

אין מקבץ אג המוצע בלמה. היינו מלוא שדדים היו באים ביום
שלאמרו. ואם קדומו ביום. נדעה כל ביום ר"ח לחסרד, ומה לא היו חוסרים
לאחר יחלה ויקא זרק אמרו יעלה ויקא אחרי קדוש וזאת
(וקשה זאכ עליה גקנו לאמרו גדלם כלל ולמה הקילו רק בחסרה?)
וקשה זאכ מה העולם לקדמ לחסרד אם לא לחסרה.

אין
מקבץ
הש"ס
זורה
זאק

והינא דסכח להגפלה ברה חלפה הרומים יש בי גזוג גברי אם חוצ
או לא. זיש סברה לאמר שיה יפיה שונה מרה חסרון קדוש בלמה.
זיש אחרי זכרתי אין עיטו חסרון סוכר בלל גפלה אקחאוסם סין חסרון חסרון קדוש
הזכר לא קדשונו בלמה, אולם ר"ה יש ניוא קדוש, והנהושים מקדשו חסרון

אי שכל
הי"ט
הי"ט
הי"ט
הי"ט
הי"ט
הי"ט
הי"ט
הי"ט

ויזכר קדושת היום האלק ביום אונזים עם התפלה שדמית ביום אשטחו כולן זמקס
היום על ידי נמוג. וזה עמי המושנים האונזים בחזורים גוה. ולפי הפד
האל ביום אין למצוי על פני גלו האון ביחד משם דסוכרים כסך נהוג
יזכר קידוש היום

גוה זה עמי שאין מקדשין
קסה מפיכך בין 55 דבי מים צוה. מבאחימא ליא עהא וקטא אום
קדושת כהנה ביום אונזים כהנה כהנה היום אי לחוד ^{פלוני} ופא דנהוג
מיום החודש השני" יא דבאחי בוי לחודת ד"ה ויא עי יום אה"כ כהנה
השני

מזכר
דין
אין
מקדש
קדוה

ואם באחר שבא מנין שפדתיים בוי מחולקת יום ויום אי לעדתיים דים ולדתיים
לא, עמי עמו ביום בוי בירחון גלוניל חולק הלכה אולא ער האם יחדים
הלכה ולדתיים בוי בוי מים טא ^{ד"ה} החולק קודם מחימוס? לעמי. ואיך צלילין עמי
בוי בוי מים דלים

וכתב הכתובים פים הלכות קדוש החודש הלכה וי' היום באו דרים
אין החמה ולחודש נהגה אמו ביום קודש ולחודש קודש " ואמום עמו'
בוי מים דים

ובאמת ראיון דבי מים דים בוי נחמ איניה וניה דבר יום אי
יום אי ד"ה דהוי באמו המטן חלק החודש אפוד והחודש נכא והאין אפוד?
וכ"ע עמום כפי היום כל המשיא באן דים בוי מים טא ד"ה. ~~אם~~
פ"ק. ודיין כק מסברה, דכא אום נלמד בחגס אסר הוא פ"ק יום וחודש
מלא הוא פ"ק יום, איב איפא מיתברא דסל חודש אסר אין מנציבין
אולו ולמה אמרם המאז דמנציבין אולו? ונ"ח דים בוי מים ד"ה

ס א' 97

וכך נתיח דבוי בי ימים של דם אכתי קין דנבי דם חורש חס ~~אל~~ אחינין אמר
מה חמש מלא למה לא? וצ'ם דאזלין בגזי כחן הראיגי. וכחן הראיגי הו
רק לילה אורז נמצא דעלה השט אנו הוא העלה הכאמון האמיתי. (והא דחייבי ימים
חיינו רק לבי החסרון ואין אנו מאמינים דם האסון ^{כנגד} ~~האסון~~ ^{לכחן} הראיגי) בעכרוב
כחן חמש מלא דקא אמרין אורז. ~~דחש~~
(הסוקר בבי רבי יוסי דאין נה דבכיון דעלה לאו כחן קידוש) (א"י)

פ"ה הלכות קדוש סופס כחג קבלה ה' ~~בגז~~ אבראונק הו מקלפין דגור
בחובב כחן יום ל"י פדמאמר נשגבו הדגים חוד דד בין העצים ונתקלף במקו
ועל ידיו מהם יצאו אמ ידעו מלה של בין העצים שחא יבואו עצים ואא שיקדו
חוסף היום אמר אמר של בין העצים. דחמו ק"ד והקמו עלא יביו מקלפין
דגור החודש אלא דד האמה כפי שינה אומר ב"ש לקרק דחמסין ונאיד
של בין העצים ונסכים. וסמאמת הו מנהגי ימים דנה (ועל פסיו
החודש דה).

- אין אצרים דם יעלה ויקא כסדור דה.
- ב"ש חובב דם ב' סדור.
- בשק חובב דם ב' סדור.
- בחורא אינו חובב.
- בשק חובב חובב חובב.
- וברה אינו חובב.

וטר חמא בוי כי ההלכה היא דכסדור הוב אחרים
יעלה ויקוא, ועל שבה אחרים ידיו. ובר' אין חובב סדור. ובשק חובב
'ש חובב סדור שטר ואזי יחול חובב ידיו. וכן בשק דה. הוב חובבים כח.

א"ר"ם מסתבר

צ"ל
מגילת
א"ר"ם
א"ר"ם
א"ר"ם

הגנו אולם סובר דידע ויבא הו"א או בעדכ או אח"י.
 ורבו יצחק סובר זוקא בזמנא דאבל לא אח"י דבבב"א אן חברה.
 והוא להסב"ה אלא הכוונה יצחק דבשמה דשה אינא דין מן הרכוב גמאני
 סרי גיין גמאני לא גיין. ואין דין של בין הרכוב גמאני דשה. דאסור לתקן
 ע"ז ברכה וא"א אלא כלום בין הרכוב גמאני אלא יתכן לברכה חזקה וידע ויבא
 נתון בתוך ברכה ולאו ברכה חזקה. אך בבב"א ליבא דין מן הרכוב
 ולכן תקנו ברכה אחת בין ברכה לברכה שיבא דא חזקה דברכה.
 ולאו תקנו יצ"ה ויבא אלא בין שאינה ברכה. וכן ה"ח"ז אינו
 חזקה בברכה כשאוה"ח דאנו ברכה אלא הו"א בתוך ברכה.
 אבל של אמת מוס"פ בין הרכוב ולכן צ"ל ברכה מיוחדת לו ואמת
 בחזקה כי אין אמת כלום בין הרכוב בלי לומר ברכה. וה"ח"ז אמת
 אף בלתי ברכה כיון דאמת לא גיין.

ודע"ן צריך להבין שאלה הו"א אמת דאין בין האמת
 שבתא לרובן לחזקים, הא אמת ברכה בפני אמת?
 ורבו סובר דאמת דלא ליבא זוקא בתוך הרכוב, אלא אמת
 בין ברכה לברכה. וזהו מחלוקת דהו"א ורבו אלא מן דה"א סובר דצ"ל
 חזקה ולא סובר דאמת צ"ל חזקה בפני אמת אלא בין ברכה
 לברכה, אך בבב"א נתון תקנו ברכה בפני אמת.
 ובס"ק ה"לכה הוא כרבו אמת דאמת בין הינה לברכה במקום אמת
 והא"א מ"לש דם דהזכר כ"י הכון דשב לרצה.
 ובאמת כהו"א מחלוקת דאמת הו"א חזקה בין ברכה לברכה אלא
 ומחלוקת שייך זוקא לברכה אמת ולא לכאן כמו שאמרנו.

ובג'וסי' שלנו התחוקי הוי אמת . דהמעלות בתוסי' הוא דוקא בגב'רים
 שאין אחי' בין אומץ ויש לפרטה על ג' אופנים .
 ① יש לפרש דפ'סי' גאומ' התעוקת' הנעמא בשלשן דרוך' דגב'רים
 שמתי'ן אמת . ה'י' התן סוגי' דליכא לבין גרפה לרכבה , ורא' סוג'
 כראשונים האומרים דאיכא ג'ין ברכה לפרטה .
 ② ודודו' יש לפרש דכ'ץ מנזים דלא יאמר על מקומו דליכא ~~ג'אמנ~~
 דש'ה דבר בין דרכה לפרטה . אלא יבנו אלתן סוג' דרוח' יזרת חויק'
 א ל ברכה דרעה , ואם לתפסיכה במקומו מוכרה לאמרו בגרו ברכה דזשי'
 וה'יא מביא רא'ו מהפח'ס דש'מ'בר'ים שאין מתי'ן היינו שאין חוצ'ין
 על גיבור או ח'יה , אלה על אוהב הברכה חוצ'ין ולכן גבה'ח' יש ברוב'
 מיחזקה , וק' בשמע' דש'ה ל'כא ברכה אמר' י'י' ד'תן ליקנו י'ס' לא גרמ'
 ולכן חוצ' לר'כה . (ובג'ב'רים יב'לי'ס' לח'וז' או ש'ג' לר'כ' אן שמע'הו במקומו
 ולש'לו' יזרי' מתבר' עלי' ש'ש' לר'כ'ו) .
 כל'ה לתרע'ס' .

ה'י
זרכ'יה
ל'כ'ר'יה
ה'י
או'כ'ת'
ד'ק'ן ל'כ'ן
ל'כ'ר'יה
ה'י
ה'י
ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה
ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה
ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה
ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה

בר'ה' הא פאנו חוצ' היינו דלא אמר' איהו ד'ז' עז' עז' עז' , ומת' ע'ו ג'יר'ה ד'רכ'ה'
 ד'כ'ר'יה . ור'ה' גב'ה'ת' . אי'ה' ~~ה'כ'ר'יה~~ ל'כ'ר'יה ל'כ'ר'יה ל'כ'ר'יה ל'כ'ר'יה
 א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה
 ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה
 א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה
 ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה
 א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה א'כ'ר'יה

ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה
ל'כ'ר'יה
ד'מ'ז'ק'יה
ז'כ'ר'יה
100

ואסת'גר' נ'ה' י'ס'אן ד'מ'ז'ק'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה
 או' ש'מ'ק'ר'יה ל'כ'ר'יה ו'אמר' המקומו' א'מ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ו'א'מ'ר'
 א'מ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה ו'א'מ'ר' המקומו' א'מ'ר'יה ח'מ'ד'ה' נ'י' ל'כ'ר'יה

ענין ד' יום ג' עשר י"ב

ענין ד' יום ג' עשר י"ב . אלא י' אלא דיקרי סיני' . שבעי ב' עשר

הוא ש' עשרת ב' עשר על זכר ע' עשר י' אלא . ונאו מ' עשר .
complaints .
ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר .
ז' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר .
ז' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר .
ז' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר . ו' עשר .

a justifiable complaint = ע' עשר

on the other hand is a natural ^{reaction of a person} ע' עשר
= pain, in agony, in suffering, whether his pain is unjustified
and, whether he is justified in his outcry or not.

So ע' עשר is an ethical category while ע' עשר is
a psychological state of mind. ע' עשר can therefore
pertain to the animal world as well.

ע' עשר = accusation, ע' עשר is an outcry.
(ע' עשר = ע' עשר) (ע' עשר = ע' עשר)

Therefore, ע' עשר is more inclusive.

(ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר)

Therefore the only prayer that can bring about redemption
is one after ע' עשר, hence a justifiable prayer, hence
ע' עשר. The effectiveness of prayer is based on an ethical
category. The complaint must be justified & sound.

(ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר) (ע' עשר)

104

105

אמרו וכו'...

הלכה כיוון דיש ברירה לתקנה מדין המצוה וברובה זכא
אחרי התבילה אצלם גמורים, ודא את האוננים יהיה חלק השמך דשרה
ע"כ אמר שיאמרו אחרי הגולה גמורתא גמורה כי כל מה שאפשר לו שעה
ממדת התבילה...

אבל הי"ץ אין לו כלל דין זה דהא גמורים חלק התבילה הלכה
כדי לאמרו בחלק הכתוב צריכים לתקן באשר בתנו חלק הכתוב
המשמין על גובה וברכה: הלכה תקנה באמצע.

והא דמזל דכשנשניש לביהבן ואלו הצבור אמרם יתפלל
אדם היינו אפני שצבור קצרו בו מתיר והו' האלה איה מתיר נחה
מפני מי. מי יתפלל ביחודא דהא א סוקי דזמנה ואחרי התבילה או
יתפלל דמ קצרו דם החתיר א הקיובא גפיה קצרו. ואחריין צבור
הוא החלק וזכה את החתיר א פ"ב וסוף - (בדק)

ולבנה
צמח
הא
מתיר
וזכה
פ"ב
(בדק)

והא דפסקי דמחיה נתקנו דוקא שחריה גיטו דהו' התפלה
הראשונה קיום וצו"ן אכ יומי מתיר. ובדוקי בו ק"ש מתיר ולי.
ובמנה הו' אפני התבילה. ולא נדברו הגוס' דמחרי דאשר הוא אלם
מחיה א מתנה, אלא מחה מסמך מתיר לתפלה. והחלה דמחיה
אם חלטה דפסקי ודבר הלכה הוא אפ"כ מדין מתיר. למורה פ"ב אהא,
ומחיה כי תבילה.

במחיה
דוקא
בצי
בסוקי
דמחיה
כי ק"ש
ומחיה
מתיר

לא. ומה האמירה של למה וכו'.

א.ה.

כדין מה נאמר ב' הלכות.

ו: מדוע התפילה היא שלי ידו חזקה שפתיים.

ג: קיום א' בתפילה הוא ביום גלב. ואינו נ"ק. הן בצורה

היום
לפני
היום
היום

הקולאסור בתפילה ולא קשה ברובו, כפי להראות ב' קיום התפילה ביום

הבונה שבלב.

גין שיכור בתפילה.

שכור
ושכור
י"ן

ב' דנימ: וישא: י"ן. ג: שכור (מארי מאין).

ושא: י"ן בוסל דבורה ואינו בוסל התפילה אלא התפילה של חזקו

לפני
היום
דבורה
דמא

דבר של איסור.

ג: שכור ואינו בוסל דבורה אבל בוסל התפילה כי אין תפילה תפילה.

שכור
היום
לפני

ובהלשון הראשון פרק י"א הלכות באר מקדש ה"א י"ג.

א. כל כהן הכשר לדבורה אלא י"א שכור או לחכם מן התבטח אלפנים.

ואם נכנס ודבר דבורתו פסולה ותיב מיהו ידו ימים שנאמר לא תחיה וכו'.

שמה לשידית י"ן ת'....."

ג: "היה שכור מאד והקין התבטח איסור להכנס לחקדש ואם

נכנס ודבר והוא שכור מאד חקן התבטח אפילו מן החל או הנגלה.

הרי זה חקן דבורתו כשר. שאן גיבין מיתבטח על היין מאד דבורה. והן

מתל דבורה אלא שכור מן היין.

יבוא בתפילה ב' הלכות.

א: קיים דבורה שבלב אין לנו חסיד כב י

ב: דבורה לפני החלקי. ושכור חסיד זה ולא שג' י"ן. וכל דבורה לא.

שכור
אשר
דבורה
שכור
החלקי

והנה אף שכתוב אינו פוסל בדבוקה מה גבילה פוסל מפני
אין תפילתו בפילה שאינו יכול לעמוד לפני המלך **המלך**
וכך הוסיף בדיוקנו אינה שטר בה שישנו יתאמר לפני המלך. שמוי צה

ואף
אלו
דא
העץ
לשכונתו
לאלו

איננו מצדו לפני המלך. ואף שכתוב אף המטר צד אסור. דבכ"ב הוי שכור מקריד
אם איננו כשכונתו לול וכן אמרנו יתאמר וכו' **המלך**
כן כשכונתו לאלו. אלא כיון הלבנה מיוחדת בדמיונה לפני המלך. וזה אף

ושמוי יין אמרם הדבוקה אהל איננו פוסל הרפילה כי הרי
יכול לעמוד לפני המלך ונראה גפילה. והא דאמרו פוסל גפילה
אף כפוסל בדבוקה היינו מפני שהמתעב סוכה דהפוסל של
שמוי יין הוא מקביל של כניסה למקדש ודבוקה. דאל אם רק
נכנס למקדש הרי שמוי יין עוקר וזהו אף אלו דבוקה. הלכך
כיון דכיון פסול מורכב אין לעבדו. יכול לפסול גבילה אחרת
דבוקה שבלב. דבוקה דחודש אסור. אלא מזה דבוקה קדש יאמר.
ורק בהפסד לשכונתו של לול הוי שכתוב פוסל בדבוקה ואלו
גבילה הוי כלאיכוו אקריד.

והוא
זאון
שמוי
פוסל
גבילה
היינו
כי אם
פוסל
בכניסה
למקדש
לפניה
אין יתקבל
הוא יתפסל
מזה
דבוקה
קדש
דא

ולפי שכור אם יורה או לאו ואחריו שלא אם נהגגשה דברו.
ובגרב ק"ש אם שטר מור או לאו נקוד ד"ז בה ביטוי
הבא. ודין בכתבן בפיא בדיוקין ואסו"א הראשון דברכות.

הוא
שמוי דבוקה

ברכה דמונ הדעת. we see that it's not only taught
to pray for our needs but also how to become aware of
our needs. וזה שאמר הכותב גבילה נקרא גבילה כינו מדאורייתא.
שמוי לית גבילה דבוקה, ואימאם ליתא אף יתאם כאלו הוא גבילה
בדמיונה ביום. (כיון דבוקה שרמ"ב - וכו' וכו' - שמוי גבילה ה')

117
118

השאלה
היא

ואתה יודע שאלו הן שאלות שיש להן תשובה

1: אלא ר"ל אומר ברכה רבנית דכתיב

2: אלא רבין ור"א שאלו במוצאי

3: אלא רב ושמואל וקראוהו אבא לכולהו בקדושת הוי"ו

השאלה
היא

ובגמרא כ"א - ק"ו את אבא. וכן ר' יוחנן ור' יצחק ור' שמעון

היו ששקל וזהו רבא וכו'... (לפי) וכן בשאר מקומות

ולא כיון דרבין ור"א יכולים לומר לכולהו אבא

הקדושה בקדושת הוי"ו. בלשון ר' יוחנן ור' יצחק ור' שמעון הוי"ו לאשון מה הקדושה

והוא ר"ל ושמואל וכו'... (לפי) וכן בשאר מקומות

השאלה (ס"ו) ששקלו המלה האשון ר"ל ור' יוחנן ור' יצחק ור' שמעון

והוא ר"ל ושמואל וכו'... (לפי) וכן בשאר מקומות

קרבן הקדושה וכו'... (לפי) וכן בשאר מקומות

הוא ר"ל

אמר ר' יוחנן ור' יצחק ור' שמעון

דין בראשון בראשון כ"א

הוא ר"ל ושמואל וכו'... (לפי) וכן בשאר מקומות

הוא ר"ל ושמואל

The Rambam adopted the imperativistic attitude but contradicted himself in (ע"ב). The הוי"ו itself is self-sufficient for it was desired by God. The philosophy of the הוי"ו is that there is a reason for the הוי"ו but we can often not grasp it. Hence when we can we are not sure that the

א"י
119

ע"ז. האשה חייבת הוא אמת - מחמת כיבדוהא

הבאה היא שמתעורר יתעלה לכתוב ע"י האשה. אבל כרבה לא.

ולפי אלו האמרים דמין קיום חינוכה לא יזי (הגון לפי הא"י ודע לבי רמב"ם)

קשה דאי ב"ד ככל גמלה גמלה קשה גמלה ימ"ז דלפני האשה לקוח

ע"ז שמתעורר א"ז האמת דברים א"ז ש"ך שמה אמת חייבת לכתוב

דמ"ז ש"ך ששני ידעו גמלה ימ"ז ככה?

תשובה ע"ז חייבת הוא אמת.

הוא אמת בלתי אמתית קדושים.

1. תשנן אבי יוראמי הכהן דידעו מהכרבה עיזר אבי בלתי אמת 4 שנתראשון

א האמורים דבא ריב"ל פסק דין כגון. ולא כהיחשבים בעולם לאי חלק ג.

דברת יוצר אור לפרקו מאורה דמא רשעית. (י"ז בן גמלוו א"י כ"ל)

בזקנה הפסק אביון דמיהן קדושה הם כה שווא אמתית קרבה דאי אמת

לאו היה אמת ואלה לא יורשו להמתח אמתית יזר א"ז. ^{דמיהן חזק} ^{דמיהן חזק}

ג. חקויה. ומה אמת כמח"כ פסק דמיהן חזק. דמיהן חזק אמתית קרבה

למ"ז אמתית כ"ז במחנה חסד ע"ז דמיהן חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק

וב"ק.

גוסס לא ידעו אמת הכינים אמת חזק אמתית חזק אמתית חזק

ע"ז חסדית גמלה אמת חזק אמתית חזק אמתית חזק

ל"ז חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק

עכ"ל חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק

אמת? ~~דמיהן חזק אמתית חזק אמתית חזק אמתית חזק~~

א"י
ד"ר
ה"י
ד"ר
א"י
ה"י
ד"ר
א"י
ה"י

מאחר דתבנית ה'עץ לא הוי קיום מיוחד גמתיחסד לזכור, דהא תוס' פסק כ"ח
ולשטמ ד'סוקר דהוי קיום מיוחד צמתיחסד לזכור. ולחמ"ש ז"כ ק"ש דהא זמן
הוי קיום מיוחד. וברמ"ה פסק כ"כ בר"ן.

דף
מתן
כ"ג
זונה
דאורי
הוי
צורך
גבולה

אלא י"ל דאין אמן הפסק בתבנית זכור כיון דתבנית נקטתה גזמן
ובמ"א אחר הידק' ידנו אמן אמר' כל קובה וקט"ו. אבל אין גבולת הפס'
מתקן גזמן דהא איננו אומר אמן בשמ"ע ז"ל הקדפ"ר. הלכ' הוי
אמן הפסקה אצלנו. וצ"ב שגאל הי"ס'.

וזונה הי"ס' דכיון דאמן הוי לענין התבנית לא הוי אמן אף לעדיניה.

בא"ש. ל"כ ר"ח דאין חסד ה'עץ קריא כהנ"ס לעזוב אל"כ האר"ם
ה'ר"ס'ם אחר צ"עו אכילו מקרא לפנ"ס ה"ז דין צ"י דבר"ט
כהנ"ס מתן בחק"ם א' תב"ס' אצל לא בר' חס"א דתב"ס' אצל
ה"י הפסק ז"ס יקראם לעזוב.

לואר"ם
דאין
ה'עץ
מקרא
ה"י
דבר"ט
לא הוי
חס"א
דגב"ס'
וק"ב
מח"ס

וק"ס' דא"כ למה אומת המ"ע ש"ס מוכ"א אלו יסוד' וט"א'
ל"ס א"כ כ"ס' הא לעדיניה הודאי הוי הפסק ?

ו'תוס' סוקר דאומר א' - וא' - אהמ"ו ו'לו אלת כהנ"ס סוקר
דבר"ט כהנ"ס אה"ל הוי קיום בתב"ס' וא"כ זמ"ר ה'עץ, אכל אלת
כהנ"ס הוי אלת חס"ד הכר"פ אכנ"ס דהוי מ"ס'י לעהנ"ס א"לו
לזכור, דאין יתנונ' וט"א דאל' לזכור ד' ש"ק דא"ל וא"ן ו'ט כ"ו
בתב"ס' הלכ' לא יא"ם אלת כהנ"ס'.

א"כ
סוקר
דבר"ט
ה"י
יום
ג' תב"ס'
ולא אלת
כהנ"ס'
ז"ל
הכר"פ

וא"כ אחר תוס' חס"ד כהנ"ס הוי חלק הפר"ס דל"ו וד"ז
ובחק"ם ה"ו מתב"ס' א"כ כהנ"ס מיוחדם אק"ל דד"ז
וכד"ב י"ק וי"ז א"כ א"כ ו' אה"ן ו' י"ז א"כ ו' י"ז א"כ ו' י"ז א"כ

ו"ס'
חמ"ס'
דא"ל
כהנ"ס'
ה"י

תורה
ב
ל

שדור מה יום א' פרה תצדק גט"ד.

לפי אור חינוך. פירוט, אמצעים יא להם בין כראשונה וכאחרונה.

אמצעים און להם סדר.

מאליק ר"י וגוסי הוא בפירוש מלך, סדר " .

ר"י סדר דפשוט המה כמאדו דאמצעים און להם מה סדר ואם

דילם דרכה יכול לאומרו דמקום שם נבדכר . *

וסדר ר"י הוא דבין סדר נאמר רק דין דיש בה ככתב"ז דהיינו רק

למפרץ בפתח הקודש . וכל היכא דאיכא ככתב"ז יא סדר חדשכ אול חייב סדרו כו"ל.

~~למפרץ ככתב"ז היכא דאיכא סדר חדשכ ככתב"ז וכן אם קרה ככתב"ז למפרץ~~

~~היינו סדר הפשוט מדעב אל דהיינו רק קודם פשוט~~

אבל מדבר שקנו תול אין סדר מדעב, ויהי בד תקנת חז"ל וא"כ א"ל סדר

מדעב.

והראיה מילוק שדה החלקים דבג"ש סדר הפסוקים מדעב, אלא

אין סדר הפשוט מדעב דהקורא פראת למסוד ילאו, ור"י וסבור מילוק

זה מטעם שגורמו דכיון דבחירה סדר הפשוט הו"ו רק מדעבן דהו

לפשוט אין שייך בו סדר הלכך אין סדר הפשוט מדעב. אלא בפסוקי ק"ל

הנחלתים כגורה יש דין הקורא למסוד לא יצא מטעם דשייך דהם

ככתב"ז.

אבל אל שיתכן לומר זה דר"י, הרמב"ם בזמנו סוגי כה"ל"ם גוסי

דגמלתה הסדר מדעב אל דהו מדעבן וא"כ לפי הרמב"ם צריך להסדיר

החילוק בין פסוקי ק"ל לפשוט ק"ל באופן אחר.

ו"ל דהרמב"ם מדעב בין סדר גמלתה סדר באמצע דכונה

למפרץ
ר"י
הסדר

הסדר
הר"י

למפרץ
למפרץ
הפסוקים
הפסוקים
ככתב"ז

הראיה
מילוק
שדה
החלקים
דבג"ש
פסוקים

הרמב"ם
ככתב"ז
וא"כ
ואופן
באופן
אחר

וסדר ק"ט זהו סדר הקיום של קבלת דול אמנות שמים.
דלענין גמלה אין הסדר הקיום גדולה שלם אלא באמצעות הכונה (בחדשה המורה)
ולכן הסדר מדבק כי נאמר באופי קרא הכרעות. והיינו הרשעים.

כי מיני
280
1: גמלה
כמחולקת
2: קיום
כמו
דקדוק
ק"ט

ולענין ק"ט היה הסדר בקיום קבלת דול אמנות שמים וכרטי: הוואס מן קדמו (ול' ימ)
למאס קדמה ברשת אחד לזהה אה שמוד כי יקבל דול מן אמנות שמים למאס ואהם מקבלתו
על אמנות ובה אם אמר לוואמר אופיהאם שמוד מנה מן קיום מן קבלה ואמר אינו מקבלתו
למאס. וכיון שכן אמר יכנה לשנת הסדר קדידנד דאום קיום קבלת דול אמנות מקדום
ואתה יתקן השם ^{למאס} קיום קדש דאום קיים כולם, הלכך אין מדבק הסדר.

ואינו פוסקים כרשעים. דסדר כרבותא דאמר דחוי מקנה שמקרא ח'ס.

ה סדר
כרשעים

והואו נמנה חילוק בין רשעים וחסידים דוקא דענת זלל בזעין אהר.
דאמר רשעים יודע ככל שאר אברות דיש איסור לבוסים ^{הברכה ההוא כיון דביה}
^{דמיס קרם אנכרו}
והואו לזכרה דז שחד בשלח
הברכה ההוא ברכה לכלל כיון דסדר קיימא ורק דענתו יואמר רשעים דיאמרו
בשם נשדכר
במקום כיון דענתו רק אומר הברכה כהוא דהוי שלמה דעני זלמא ואינו לביך
למזכר דל ברכה אחרת כד ^{למאס} לאמר אנה.

חילוק
גמלי
וכי
דוקא
דענתו
ולמאס
הדבר

והיכא דשכח הפ"ה לחוי דענתו בין שאם לרופא כרגו אחרונים שיאמרו

אכת הפ"ה
דענתו
דמקומה
פסקו אחרונים
כשלי

וקשה גרתי.

ו דענתו הייתה קרנה הפ"ה גמתי אלו דוקא בין שאם לרופא.
ואמר קרנה שיאמרו ובה לביך כל שאר ברכות אה אינו יואמר במקומה.
ולכאורה הוי חייב אחרים דענתו הוי אחרת הכל שאר ברכות.
דענתו הוי בקנה ומגבה שהוסיפו בשמנה דערה ואנכי יכנה לעינתו
דמקומו דוקא בין שאם לרופא ומה שמקרא אמרו מתי ^{למאס} ברכות
שלו מלמנו כן דענתו כמאמר ברכות ^{למאס} והקראת גינת חוסא

קשה גרתי
ו אמר
הני
הקנה
דוקא
הני גמלי
לרופא

ושמא
פ"ה
א"כ רשעים

יכול לחזור אלף לאורך השנים ידע ויגור אלף פני דיהיה חודים זריכה (א"ל)
ואיננו חושש להיכבד ולפארה, אלא לא יחזור הפז אלף על דמיו אבנול לחטוי א"כ
ולחושש לזריכה ולפארה? (זהו סוף תוס' זה אמרנוהו ז"ל:)

לוח חנוכה
א"ל
חודים
א"כ
אבנול
לחטוי

ז"ל גרמי . . . וז' גוסי' זינן בלא כתיב . . . בי הו"ו באחר חזרי לחזק
א"ל זוקא קבוצ' יש לו א"כ, ואלו באין לו תגור לחטוי חטא חזרה א"כ אברה
איכא . . . אבול דמיו הוי הלכה מיוחדת דלמי' א"כ ויכול להיות זוקא ר"ל וזכה א"כ
א"ל . . . יבול לחטוי דהוי גרמי קפני דלמי' (א"ל חזקתו א"כ פ"ט זה דלא יחזור ז"ל:)

ז"ל
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו
ז' חזקתו

ל' תוס' זה א"ל יאל אבנול זריכה

גוסי' הייא תיבי לדבריו א"כ דמיקר קבוצ' באחרות זריכה לחטוי חטא
והוי רבנו דמין זה נכון דהא דלמי' חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל
חזקתו לחטוי חטא דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא

א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא

א"ל תוס' הביאו לידיה עומר פ"ט באחרות . . . וכן באחרות דמיו

א"ל

בהם פ"ט . . . ואלו באין לו תגור לחטוי חטא חזרה א"כ אברה
(הא"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא)
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא
א"ל חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא ויש א"ל חזקתו ר"ל דלמי' חטא

א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא
א"ל חטא

ה'תש"ח
מ
כ

פרקי אבות

יש המסר בין ברכת הצימון היוצרת צימון (צימון הוא שהאחד מברך וכל
יצא) וברכת המזון בצימון.

המסר בין
ברכת
הצימון
לברכת
המזון
בצימון
(צימון)

ברכת המזון בצימון זהו כול ברכת המזון בקול ים די אחד ודי כב טלם
יצא. וכמו בחברת השל, שהתפלל בלחש יוצרת הצימון של גשרג כפי
לואפרי בחברת השל, והחברה גדולה כפי קיום אבש.

וצריך לשמוע כל ברכת המזון מזה חלה כפי לזאת ברכת המזון בצימון,
ובין זממן הבה אעז לכון לכה אומר הטל זכאלו הצימון, ומה וכל אמו
כדיק לברך לצימון. מ"ח דניין נשאר ברכת הצימון. ואף בזמן הבה
היהוא זממן צריך לברך בקול ים, ואלו שאינם מדרבים ישמעו לו ויצט
אמן אחריו. ואפרי שכל יד זה נדעה צימון אי נאמר כדמין בהלחמת
בסוף אימתי דארוכה מדעה קלרה כדדיעדי יצא (באנ).

ובמזמון
הטל המזון
(לפי הטל)
ורק אימתי
ברכת הצימון

והמזמן
יאמר
המזון
הקול
ים

אלו שהאלה היא כיון בכל אחד מביק לזמנו מ שייק הצימון לכל
אחד. ואפרי בשט קיומים הם, וכמו בתפלל בלחש וגשלת השל.
ובין וצימון בלחש ג: קיום המזמן, אם דודים אחריו אמין, יהיה למחש.
ובין חזק לא היה צריים לברך בלחש וכימא נהגל כבהי הטל וצריים,
מ"ח יצנה אמן כפי להרוע קיום השל.

ושמא ויבא
ג' קיומים
מצימון
ו: צימון בלחש
בברכת המזון
המזמן יצא

ואמן זה לא הו אמן של האמת צברים בהאמן והוא ~~הוא~~ יבדל
רק אם לאואר הברכה, שיהי אלא הו אמן של קבלת צברים בהאמן
חיסות הקיום לו. והיינו כל היבא זהו קיום שדין אין לו, וכאן יאמר
כי דניין עלו קיים ים הקיום המיוחד המזמן וצריך להימאם לו וממילא וז
אמן של קבלת צברים.

אמן:
האמת
צברים
קיום
צברים

והיגדל גי'ן בי מיני האמן. גולט אגוך דברי הכותבן והרמ"ם שחלקו באמירה
 וא"כ היו באמן אחריו דהאמת דברים לג'.

אמן אלהי אלהי רבה. הכותבן סובר דבאברהם רבה אין קיום אמת. וכיון
 דאלוהים אמת בצלמה אין האמן פועל כלום ~~באמת~~ ובני הפסק. הלכך לא
 יאמר אדם אמן אלהי אלהי רבה. אבל הרמ"ם סובר דבאברהם
 רבה יש קיום אמת בצלמו. ובני האמן דין קבלת דברים. הלכך אין
 שאמר הפסוק בצלמה א"ה ידע אמן כדי לקבל הקיום אמת א אלהי
 בצבור. וכן בכל שאר ברכות ק"ט וכן לפי הרמ"ם יאמר בתפלה שאמר
 ישאל בקול רם. וכן ראוי לכתוב. (ואת"כ זה מה ש רבנו לאמר אמן אלהי רם
 ברכה וברכה בברכות ק"ט.)

ובאמר
 האמן
 האמן
 ודמ"ה
 אין חזון
 אמן
 אלהי
 אלהי
 ובר"ה
 כדמ"ה
 ואלוהי
 יאמר
 אלהי
 כלגובה
 דברכה
 ק"ט.

הירושתא: תוס' שלשה שאכלו. פט' הירושלמי.

פירוש מהו ציון, היכא דאמרינן: זי' חזק או זי' חזק זי' יתג'.
 ובאותה בד גדיין תמלון דדיקר האלה תלוי גמ'.

אי היו בה"ט וציון בי מחייב צוים. ולכן אם מתחיל האדם בצימן
 חסור לדבוק ולגור בדמיון דיקים חיוז דרבת האמן אצל קסמ ק"ט
 וזו יבא יי חובת וצ"ה ~~הוא~~ ^{הוא} צ"ה דדי ציון ליק קיום בחיוז בבה"ט אינו
 החיוז של ציון.

חיוז חזק, דאם קסמ' ית' יש לו חקיות חזק בבינתו וזו חזקתו וא"כ
 רשאי האדם לפרש ולחשו לדמיון חקיות. (וכן בצבור אף אם רב
 ית' ללכת דברו וזו חזקתו כ"ל א"כ חזקתו ית' קודם חיוז דג"ר וזו חזקתו
 אסור לדבוק כי כיו חיוז חזק בחזק דלוי.)

פירוש
 מהו ציון
 מחייב
 זכ"ה
 או
 חזק
 הצימן

והגו' בהחשב חשבו דמ' אי בוי קיום שרידא אסור ל' חזק
 ואח"כ מסביר דבקיום לא ביה אסור ל' חזק אלא "בחיובין עמתי" הוא חיוז חזק
 ואין ראין לחזק' אי יש ל' ש' היינו ר' בקיום אצל ל' כ' חזקתו בסוגיא

בז' חזק
 ובחיובין
 וקושי
 דירושלמי

וכך צריכים לנהוג למרות הממשל שנתנו בארמנו ^{לדמות} בקידוש. דיצטרך הסוכה זמין שיטה לדון.
ובליטא היו יושבים. והם היו תחת השפעת האון. ורק דמיון ^ה איכולו דבוי
דקור ולריכס ארמונו. להדין. והאון היסג שם בהבדלה. ואם נהגים לישק
בקידוש ולרמוז בהבדלה.

אבל
יחזוק
קוינולו.
מנהגו.

וטעם מרשמו הוא יקאר עד פ' טובה דה"י אלאמזו. הד ש"מ (א)
היינו) הנפס בפדס. "פדס אמר נבטו לכהיכר ולתיא לצאת גפוס
הקלה ובנפטי אחי כיכר היין ומבונתי לצאת בהמקדיל ואלתי אפי אחי רבי
(ר"י) וזנה לי כיון שמבואט גערט החקדיל יצאתי " וטעם הירכב ^{על}
הוי קיהיה נוס של כיכר. אבל אינו מדבק לציאט אורת הבדלה. ואם רשאי
לרמוז בהבדלה כיון ולא הוי דין יציא דערב היין אלא רק יציאה בהבדלה.
אבל בקידוש שאני ^{ואמר} דההסג רבנו חיים ^ה ש"ג בורא פני השפן" הוי
חלק יסודי של הקידוש.

מספר
בתשובת
ה"י
אח"כ
בהבדלה
הדיקור
הוא
בהמקדיל
בקידוש
הדיקור
ש"ג
ה"כ.

ורבנו בסביר לאביו דטעמא הוי כ' הבדלה או כנוי גמארה הלכך
אין צורך ב"ן. אבל קידוש כנוי בסדוקה הלכך צריך שיצאו האחרים בקרב
היין הלכך ביצי הסוכה. והנהגה לו רבנו ^{משה} א"י.

הסביר (רמתיים)
בהבדלה
לא
כנוי
בסדוקה
קידוש
כ' כנוי
בסדוקה.

^{והא} ^{הבא"ב} ^{לכ} ^ע ^ה ^{מגורה} ^{שהיתה} ^{ישבה} ^{וטות} ^{יין} ^{וקיט} ^{דליהם} ^{השגת}
פודס משה ומקט ואינו מקט אל היין" היינו משום דלריק בקידוש רק הית
דל היין, ובכא קידוש הוי כפ"ה הית דל היין ואם צריך מדכבת בקיווס
אבל כאן היה היתר לפני כן ואין צורך לרמוז הית ויולא בקידוש.
ואם היינו דליטא היתר לפני כן הוי היתר חלק מן הקיווס ולכן צריך
לה שית'ס לכל המגורה ואם צריך להיות ג' שיבה.

וצריך
ה"י
ה"י
ה"י
אם צריך
מקורם
ל"א.

ודון ראיה ז"ש טבת אשתי האחרים זוט החקדיל ^{טעם} לא ^{לכ} מ בקידוש
לא יצאו חסדו בהמקדיל זוט לא טעם יצא. וזו טבת אשתי טווחרים בהבדלה
יגור זוט כס להיות די' כתיב וקידוש רק דל יציאה.

ובראיה
שיש
האחרים
בקידוש
צריך
ל"א.

ובה מחלוקת הרמב"ם והראב"ד פ"א הל' ברכות הל' י"ט.

מחלוקת
הראב"ד
הרמב"ם
בתיקון
גמ'.

הרמב"ם: "כל האוכל דבר מצוי בין בשמן בין בשמן איתו מביק זמין לא
בתחילה ולא בסוף..." יראה דסוגר בגו' בתירוצם דדבר איסור חסיד ברכה.

ראב"ד
בתיקון
גמ'.

הראב"ד: "טדה גצה טעור דעורב סלא אחו שאן אבהין אולו שאן אמטן
ע"הים עמה שאן לים תשיבות קביעות הואיל ואוכלין דבר האסור והוא כדן אכלא
פיקור שאן עהט קבד לשימון אכל גיטה תחלה וסוף עמה לא יברכו הואיל
ונהנו... יראה דסוגר בגו' בקושית דהוי חסרון גזירה דקשר וטעם
אינו חן המנין". (מנין קיימתי עלוימין דהוה הלכה

אבל אם
גו' בחסד
ברמב"ם
עמה
חבבית בקור
הנהנין אכלא

אכל קצת קשה לתוס' בתירוצם. דמאחד דבכל ברכת הנהנין חייבין
ורק אין אמטן על האכל. והא אם סוגרים ברמב"ם בתירוצם היה האכל
דהוא חפצא באיחור מקיז אכל ברכה וא"ל ברכת הנהנין. ואם
סוגרים בראב"ד דרק חופקד אמטנה הבאה אחרת דביכד אטו אמטן טח
שיק לכתקידו רן משימון א"ז תציה קושית ה'תוס' לעזכר' דבראב"ד סוגר
דחסיין הוא גזירה וא"ז כשאחד אוכל אכל עמה לא יברך דהא איפ"ו יטל
לברך עם האחרים?

אם
בראב"ד
הדרי
קשיט
גו' דקושית

(והיובד דין אטו גולד בין נידע ה' אין רן לברכה המלוה).

וא- הכתובים ונג' הלואי ואנ' יקשה דמ' להם צריכים נחלק בציונים
דמות אופא (כמו ברג' בליוס מנין אופא) דקני' די אמקומות ~~היה~~ ובי' ויורג
בי' דקא במקום אלו וכן קשכ.

ורק נחא לפי הרמב"ם פקאנו דא' הוי דין דזג' וי' הוי דין מנין.
(והרמב"ם סובר דגשים לון בהרמב"ם וי' והואק לשיטת דני דזאת ~~עצמו~~ ולאו')

א"י מה: גזא בשנתים סופרים, אוב' אורן סופר נאמר כור סופר אביק וכו' יולאו.
הרמב"ם סובר דאין בהרבת המנין דין שומד כדונה וכו' ונל' אית'
הלכך גבי בקידים מנה' ל' אלק. ובאחד סופר ואחד בור הכי הבוכ יולא
מד'ין צימון דהוי הלכה מיוחדת דהקיום דיש בבקידים דקא גז' בגרמיים
בסופר וכו' א"ל בשנים, הלכך הבוכ יולא מד'ין צימון והלכך דורס הרמב"ם
שידנה אית'.

דבר הלכה

אלו מהתוס' משמע דהוי מד'ין שומד גדונה וא"י סתם מהתוס' (ומהמד
התוס' דהוי הלכה מיוחדת בבקידים דאין ראיה לזג' ד"י שידה כדמא)
והראיה לשיטת הרמב"ם מהא' דני שאכלו נאגת וילא אחד מהם

דאיה
לרמב"ם

לפנין קורין לו ומשמע דליו' וכן מהא דנאגת אפסין לבני' דמנין
דגרבת הצימון צריכה א'. אך ברבת המנין גבי מנין מנינים דליו'
גוי א"י. ~~דמנה' הרמב"ם דבבב' דאית' נדעה~~ ^{דבדניית האתר שכלאוק או זה א"י שפ"י} ~~האלוף שם תקבורה~~
ד, נאמדי' ויכולים לשמ' עצמן גבי', ~~דכל ב' סופר הרמב"ם דבבב' דאית'~~
בבקי ואית' בקי שיקויים גלי גרבת הצימון כה' שקבדו בתקורה צ"י ציוני'
דיוז אחד. אך אין נ"מא ~~דלפני' מהנין הצימון גבי קשה הא לא בבב' דאית'~~

הטעם ברמב"ם. ונראה להסביר זה ולומר דהאי בקידים כיון דכל אחד מהם יכול
לברון דלמא צריכ' ליתור התקווה. אלא גאמי שאנו בקי דמ' הקני

בטרת מקור חי טוב. דאם קרא קולמו נ"ה מונו דעזריה. זאאל אס אינעו מנין וכו' מחלוקת בין רש"י וגמ"י יק ללאן שאינע מנין אס קראו קולמו.

ז: א"ה בשמיעה בוי הלכה אחרת ומאא אול גזברית אינעו יזאא אס

אינעו מנין האפק. for psychologically the perception of sounds and assimilation process are not separated. You assimilate by identifying the sound. And if you can't identify it you can't assimilate it so it is as if you didn't hear it.

והאמי במאי (פ"ג ד' י"ג.) שהביא תוס' אומר לזכר שמעך אסור

זכא. אמר דהוי אול גמ' הבנה. וזוהי ה' תוס' דפרסומי ניסא דע"פ

ובירוש' נכ קשה מאד, דהא אין פרסומי ניסא גמ' הבנת האזני' !

In the laws exempting women from certain *עבודות* there is nothing to suggest their inferiority. Ex: 178.

מ"ק ישיאל בסוף מדעו מנצא זריי. גא.

Social status has no bearing on the qualification of 178 to bring testimony. *אם כן* are *אם כן* not because we expect them to perjure themselves but their testimony is invalid.

The Basis of *ה' דכ"ה* is that the Torah didn't want to involve women in certain social processes. like

אין משיבין מלך בסנהדרין, ואין משיבין כ"ה בסנהדרין.

ה' דכ"ה is sociologically not merely a collection of individuals. biologically and psychologically

it is a new subject with a group personality. It is an integrated whole. It has certain distinctive psychological patterns.

Isa eliminated p.e.v. The fact that the individual effaces his own personality when he comes in contact with the community is not complimentary.

Isa considered women ~~more susceptible~~ ^{less susceptible} to this "self-submerging" than man is. They less readily become moulded to the "superpersonality" of the group.

אשר מבינה יותר באורחים

And Isa says that women resist the sex which is the one that portrays the typical male psychology. ויקהל הדם

Women are therefore excluded.

Women not required to learn תורה, yet if she studies she is a תלמה and requires respect.

(ראש ונשיא ספרד (הנשיא דנייב) בוסקים נשים חיות קבוצה וגו')

(נר"י בוסקים דאין הגנה חייבת ב.ב.מ.צ')

א"מ: אהא בקונה יחוסים האבא קרבה

אין חי או אחר או הפסק ובזה חי מתקרב

(וגבה שמה אמן וזהו חזק טאטא אמן ובלאו חיינו כפא ושאר

אחרים וזהו אצטן זהו גרבה כפי דבתי)

אצטן אהראבונים דאין חיי אשלים זלמן קין נהאמת דכתיב

זהרמ"ס וכו' ה'ראבונים אחרים דאחרים אמן אחרי' יגבת

AK

אמן
אמן
אמן

כרמון
דניב
דניב

ואם ישראל, אחר דתו ישראל לזמן (והי אומר אל, ויהי חכם אדם בזה)
(ומהרים אומרים אחר, הקוטר בדתו ישראל לז)

והשאלה הזאת היא אם אמן הוא אלים שדיא או אפסיק ע"כ. ותלמי
בליג הברכה דהטוב והמטיב. אי הוי חלק ברכת המזון מפני התקנה
ואז הוי אמן מפסיק ואם הוי בוספה מדרבנן (adendum) ולא
חלק הברכה מדרבנא, הוי אמן אלים.

אמן
אדם
אדם
אדם
אדם
אדם
אדם
אדם
אדם
אדם

והראשונים הסובכים דאומר אמן אחרי אהבה רבה סובכים דאמן
הוי אפסיק. (אם צב אומר בונה יונאים ימלא להיות אמן) (הימים) והראשון
אחר איננו אומר אמי אכר.

ולענין פסק אי הטוב המטיב הוי מצאנוהו און מדרבנן חלקו כה
המטיב והאמן אכרבים, המטיב סובכ דאם מסופק אם אומר הטוב
והמטיב חוצר ומקבץ ואז יתאם דסובר דהוי מצאנוהו אמן אחר
דאז יתאים יהיה מפסיק, והאמן אכרבים סובר דאיננו חוצר אם מסופק
אם אומר, חסן דסובר דהוי חלק בוספה מדרבנן ואז אמן אחר
לפי דבריה הוי אמן בהאמר -

המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב

ולענין אנוי אמייה האמן, כמאמרם איהודא אומר האמן
אחר בונה יתאים בלש. אבל אם מקבץ בפיו אן האמן
למש האמן (האומרים ידנו אחריו בקול רם דכיון דלעזים כ"י
אמן דבאמת דקריים דהם אינם מקרבים אלא וצ"ל דבדבר האמת
צ"י יביא לענוג אמן "דכל כוונת" דבך הדין האמן דמאמר
דבריה.

המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב
המטיב

יום א פסח אחר מות אבינו שיצור מלך.

משקולת על צדדים אלו.

יש האומרים הסוברים דף כוסות הוי משום פסח ברכות

על הכוס. ולפי שיטתם אייב אדם לטעום וצבו בהלכה של המקדש
צ'יק שיטתם והמקור צ'יק שיטתם. ולכן ספי במלא לזמני וצבו
עזר בטי של כל אדם. אך יש ראונים הסוברים ד' כוסות
הוי דין כשהיה ולא שיק מלא לזמני. ורבידית הוי שיצור מינו מלי כוס.
יש ראונים ההולכים לפי הכוס ומצריכים הוי כוס ואפילו אפי' יש בו
רבידית הרבה ויש ראונים הסוברים דחולבים לפי הרבידיות בכוס
ולכן מצריכים רוב רבידית וכן כגון הגוס' דכוס אי' המצנין
הרבה רבידיות ועל כן אחר רוב רבידית יצא כל אחד. ומה
המצוה הוא בכוס ולא שיצור כרבידית באפי' דליכא דין גשידורים
של רובו ככוס. דבשידורים הוי השידור קורא.

משקין היוצאים מן הקטניות
על זמני

משקין היוצאים מן דבר שאמר בפסח מוציאן דרך אסור על זמני אכילת
החפץ ולא המשקין. אבל משקין באצטין מן הקטניות יש לקרוא או' פאונט
רק אסרו הקטניות באכילה. ויהי בפסח שאמר על זמני פסח ^{ד' הוציא} ~~משקין~~
ממא מוציא. או' שצרו שקטניות הוי כממא החנים והוציא
^{ממא} אסור. רבנו יצחק אלעזר ובבב קוק ורבו חיים הגי' ו' אך
רבנו מחיי' ואפי' דרמא דממא של הפסח הוי של מן קטניות
סמוך לקדו' ממא יבול ממנו. והם הגי' משום שג' הפסח.
כפ' קרבנות. או' יוציא. ^{בב' פסחים} ~~פסח~~ יבא וכל יוציא.

א: מוציאן. ב: רובו בקיחו (בישול)

ומאום קצו השני הפך איננו מודע דינור לקחתו שיה (רמזין וסבך אנו
 חכמים החמד דאין רובה בקיומו בלל .
 אפילו היגב שאור זה שנפסל מאכילת כלה באוניה בפסח היינו
 שמרנון ורובה לאטל ובלל *lipstick and cosmetics* מוגר כיון שאיננה
 רובה לאוכלין.

1008

אנו פוסקים כרמב"ם דכגו' לכוין אולם מוגר ~~הוא~~ ^{הוא} וקטן
 שהקרה יש וזרימים כגו' לאוכל (*lower the flame*).
 נולד אסור גיור ודיינו כח מוקיא האם מכן בי אכנים . והאיסור הוא
 מפני דהוא בא מלי מלכות .
 goes through 2 stages .

Mechanical energy → heat energy → light
 However, heat energy yielding flame (optical appearance)
 alone, is *not* for it is only one process. i.e. Bringing
 a match near heat in order to ignite it. Thus, when
 turning on an electric light ^{thereby} completing a current, there
 are 2 stages. i.e. electrical energy → heat
 energy → optical ^{effect} through incandescence.
 hence the *rule* became of *this*.

But the *rule* also prohibits using *lens* as a
 magnifying glass in order to create a flame, even though
 there is only one stage, i.e. heat (of sun concentrated)
 → flame. Our *rule* must therefore be incorrect
 or only part of the story. It is possible that the principle
 is one simply of *heat* in which case (if it were

without a מלכוכ. Changing ice to water through pressure is איסור, to take it out + melt it through change of heat is מומז.

כח אחר מצויים בו : מחוקק חמ"ט ור"ה. חמ"ט אוסר ומכא ראיה

מחייב אדם אינו מותר בלבו אלו דוק יבו על המהרה כפי שאל
ישיבתו השור כשהולך. והו"ק כח אחר מדובר בו אך ר"ה מתיי
ולפי שאלה ^{פניית} figurate היו מוצי. אם אדם צנוי פסק דיבאלט
מיא ליה ואם לא איכפת ליה. ואם צריך להבין איסור ממז כיון צנו
רק כח אחר מדובר בו.

בנוסף לכל האלת ^{דכבוד} אולי בשבת פחו TV, סוואר ע"י חמ"ט

בפרט אחר המחוקק אם למחר הוא השק זה הוא
המחוקק דומה על פקדו ובהנ"ל צורך וכו'. והוא שגב איש דוהמאלי
וכן הלאה. אלא שצ"ע זמן איסור לאו בעל אלה המלכות (חמ"ט) מחוקק
א"ח לא קיים מי שחשב אותם דעב ממנה ביום השבת חמ"ט שבת חמ"ט
הוא מפרש קיום השבת הנה. והשבת במוצאי שבת רק לעולם ועתה
ולעולם וכו'.

בפנים בשבת : לנשים איסור ואפילו כה"ה. הגוסי השבת

ידעו דאין שומעו לעצרה מאה מסוימת אותם ותרונה לעברתן
ור"ל זהותי המחוקק ואתירו אנשים במחנה למסור
ותרונה לעברתיהן. וסיימו הגוסי דא"כ יום מסוימת, א"ח מילא שבת
אומות ולא מתייבה מצינות. ובאנשים - פסק הרמב"ם ואכתי ספרד
בזמן איסור בדבר ור"ה אוסר כמו בנשים. א"ח אם נשים הגוסי
אנשים במחנה

היה הברכה ^(הנכרך) הצמון לבאה. הלכך הבניסו הנן שיאמר בשלש
 כדי ש"נכרך" לזן יהיה לבאה. ובשארמים הנן באבורה הרי האבורה
 מקי"מא דל כל שאר ברכה המצון ע"ס. ^{הסוף השידור (חומר דא"ל)}
 דאם ר"י יורה דאין הנן חלק יסודי של ^{הבניסו} אלא שהנן יוצר הדנייה (מסוקסופ) כני
 שיהי הנכרך" ברכה ולסו יהיה לבאה. (וכל דיקר ממזקת הוא זים היחיד יכול לקים נטמן כיוצא
 לחז' חז' וממזקת ממזקת השימט) ויש בו הלכות. ונ"כרך" דהיינו גרוק אאלמ"י דהוי בש' לבני.
 ג"כ הנן דהוי נקודת גמי יהיה בבי' לבד' וצ"ב די' ויהיו המלכס דאמז חכסך לשימט. ואזי לא הוי חכסך השלי
 יכול לדגמ' לקים קיום נכרך אול' לאנה לבד' ויאמר הנן. וחולקים כאן ^{היינו} חכסך באכילה חז'
 ממחז' ממוז' סוכר דייבול לקיימ' סוף דמ' חכסך, ועד חכין שפסן סוכר דבא ברביה דמ' ממחז' וז"ל שפסן
 הלכך לא יכסיק. וגמי ^{מלך דר"י} ^{המחז' ממחז' דמזקת ממזקת} וסוכר דול' זום נקודת בצבור הרי היחיד ממזקי
 בכל חלוקת בהמ"י, וזיון שכן ^{היינו} ^{היינו} בשל אחרת גממי' הוא ^{דל' ר"י} הוא חוזר. ונקודת שימט סוף
 השידור.)

דין
המחז' מ
אין
יכול
לקיימה
אזכר
הכסף

גוסי ד'ה ולמזמן דאמר שנים וששה.

גוסי חודש כהן דאין להוציא בבהמ"ז בחצוי דרכה.
 ובאותה מאחד מחמא סויות גממי' דבאחד כמזנה יש להוציא אל' בחצוי מדעה. כדאמר
 ר' יוחנן שחדש הקדושה מא' בני אדם יצא (א' תקידות הוי גמולה וזהו כאלו
 חילוק מדעה חלוקה אמר ל' גמאנס). ורק כהן וזיון לחלק המעלה לכמה בני
 אדם כי לאי הוי זיון שחדש כדונה אלסו דין חבורה כמז' שפירשו. ובאבורה אין
 לחלק המעשה המעלה דכהן דמדעה השליח לבדו צריך ליתוס לכל המעלה צריך מדעה
 גממי'. וכן בגמילה לא שייך חצוי בגמילה השלי.
 ובאותה ק"ל דלפי מה צריכים אומר דמחלקין די אוס' (אוו' ע' אל) הוי
 בחספ' ברבות. ואז' איך יסגיר גוסי' ע"ז דאמר דדענים ושפסן דבנמא

אין
לחלק
מזקת
המלכות
באמצע
אבל
בשכ"ד
ז"כ"ל
לחלקו

אם נבדוק והבין הוי יתעורר אתו. ואלו גאלי (אשר נ"י ק) סגרים באין רפן חלקי מניחן ואלו רח
נקודת זמני כפי אלו תהיה נקודת לבטלה. ואלו סגרים באין רפן חלקי מניחן ואלו רח
לוי טבל לזקוק וחזי יבירק הנקודת וחזי יבירק הנקודת?

ולפי דברי סוכריה דאלו בכה"ס (המשמעות) על ההפך כפי לא גרדו הרמזנה
לבטלה) ע"י חזקתן בעצמו לביק הבכרה הראשונה בני לפדול לא גרדיה
וכן חזקתם בבכרה ע"י חזקתן הוא בא לחזקתן רח.
בכרה לבטלה. אבל זה קצת דחוק.

[והוא דוחקתן לתו"ש (שם אמת) דחזקתן רח הוא לא יהיה הנקודת דכפי לבטלה
אין הוכנה לבטלה. לבכרה אינה צרכה, אלא רחנו כגדו לזמני אלו תהיה בכרה
לאו יבירק יקוי"ם מה שהוא מבקש ע"י. והא דאמרינן בבכרה
לבטלה"י כתיב ~~בכרה~~ אחת הוא כיון דנבירק הוי בכרה. והראיה דהוי בכרה
הוא ארבע בשא אחת שזמנה וזמן אחרת.]

דמי מ. הטוב והמליב דאורייתא וכו' דרבנן.

(השאלה היא למה הוי אפ"כ דבבב"ב כתיב הוי סמוכה. דמי מ. גרסה אחרת)

וזו אינה סמוכה וזמנה צריכה להיות לה נוסח בכרה המוריד דבבב"ב ולא נוסח אחרת)

באמת לר"ן ולרמב"ן הסוכרים דסמוכה לחבריה הוי רח קדמין אוי ספיר דמי
אינה סמוכה לחבריה כיון דנבירק בהפ"כ אחת ודמינו שניה. אך ~~למ"ס הסוכרים~~
אך לתו"ש הסוכרים דבכרה הסמוכה לחבריה הוי במציאות אלה כלומר בענינו
לחוד קשה דהא אע"פ שאינה אורה החפ"כ א"ת הוי סמוכה אמרן שבמין הוי ג"כ
בכרה לבטלה?

ולפי דבריו אי הוי דרבנן הוי לוי רח שנקמה לדמין אחרת אלא
שנקמה לחוד ולא אמרן דבב"ב. ורח אע"פ שהיא לחלק בהפ"כ. דהא בקנו קב"ט
והמליב"י דל ש"י יין בסדוקה היכא דשורה כי מיט"י ין בסדוקה אחרת. (שם אמת)

ואי הוי חלק בהמש' צ"ל תקנה בתה"י כרכות טווחרין דבהמש' דהוי דאורייתא
הוי משום דתקנו ב' תקנות דה' וכו' וכו' בבי מטפדות אמת א"ל שהמלים המאמין
דדבר, אחד על שני י"ן וכל שחידה טובה, ואחד במה דרכה לפסח' ומהל' א
כ"ז סמוכה. ואי לא הוי דאורייתא צ"ל דתקנו רק מטפד אחת על שני י"ן
והיא הנקבדה בהמש' ובין דדקר תקנה הוי על דקר אחר לא הוי סמוכה.
והיינו מה שחידה הגוס דבטי זלמה תקנה" על לא בהמש'.

ורב יוסף קב סליק בספרו ד"ת הלוי נטבוק בשני י"ן בסדורה כמאן דהג
אי חייב דרכה דל' ~~אחריהם~~ והמליג דל' או כון דנתייב דבהמש' שני יש באי
והמליג נובל לסמוך על דהמש'. וקאמת צה תלוי על ^{טפד} דהמש' של האב והמליג
דאי הוי דאורייתא הרי הוי כי תקנה מיוחדת וכו' וכו' והמליג דבהמש'
שונה היא כמאד מהאב והמליג על שני י"ן וכלל' דקר על שני י"ן א"ל
בבית הצי. ואי הוי דרבין הרי הוי תקנה אחת לשני י"ן שנתפ' קב
לבהמש' וא"כ כהמש' כון שמהימנו דהמליג דהמש' המליג נובל לסמוך על
ואן אנו מהימני המליג דהמש' ^{מיוחדת} על שני י"ן כון דהוי אורגו המליג המליגו
למחרת בסוף סדורגו.

הוי:
ודוד נ"ה דמתן ה' הוי דאורייתא או דרבין ~~מליג מטפד ברכה~~ הוא
ויאם יבול לומר האב והמליג במקום אחר ח"ל מ'קובאש' א אב. אי מהמליג
לא כי הוי חלק בהמש' ואי מדרבין כן. (וכנה יש מעליק דא ודמיו)
ג: יאם נטבוק אם אחר דרכה המליג חוזר עליו כי ספק דאורייתא למחיה. ואי
האב והמליג דאורייתא חוזר עם עליו. ואי דרבין אמת חוזר עליו.
ד: על גמ' המליג שיהי כד' למחרת אב פוצה חוזר עליו יחד נ"ה ^{החזק} דהמש'
שניה לו אם כולל זה האב והמליג וכו' (אם למחרת אב נ"ה כי דדריב
אם אב שיהי כד' למחרת פוצה יחד חוזר).

מי גמי שפתי הפודלים דוקרים אותה: פירוש, דאי הוי מלאווייתו לון היתב
 האוב והמלב משוגע מאכרכל הכרכוב דבה"ב ואם דוקרים חד מן נצקוי אכרכל.
 וכיון שדוקרים רק אורג חצין דהוי מדרבנן. ולזה יתוסף קושיא רז"א כוון. דהא אכר יג
 כוח לתמן להפקיד, אבל לתמן רק הפקידו דרבה זוג, צ"ל מטעמיה. דבר מדרבנן.
 ואורגו הראיה מביה היל. וכן אהתם קשה, דגשלתא כפודלים לייטלעם לתמן.
 בין הכרכוב, וזולג דביה האולף שפיר יט טרם לתמן, דלא שייך ברבה דל מודה אורג
 דביה האולף. מן דבביה האולף הרי כל אורג הכרכוב לון הוי, ^{אוקא חכמים} פגיה למדעם אשאם
 האוב והמלב דסותר המדע?

וצ"ל דהאי לטעמיה דרז"א מלאווייתו ^{זכא} לון יסיה מודה למדעם, דאם הוי דרבנן אכר
 בקנה חל שיעי יין דכוינו דל מודה לזכה ולכריכים לעקרה כביה האולף. וזולג
 אי הוי בקנה כיון דאורייתא הוינו חל דל כה"ב ונתן ככרכוב דבה"ב וכוון לתקנה
 לו אום שיינג למודה לזכה דתקנו האולף והמלב ^{אורייתא} דל שני יין, וכיון שכן
 אין לעקרה כביה האולף ^{דאורייתא} מן סגירה למדעם.

^{האוב והמלב}
 (שם) מון רז"א אורג, ברזוק דן האומה ~~הילד דהמלך~~. (ת"ק אמר ברזוק דין אומה)
 נראה דהריאיה הוא אמתיים, ולא רק מיד כמו שפירט רז"א, מולף אג"ק חסין
 דלא הוי חלק מביה המזון וללא ברוב איתפ"ה בין דאורייתא שכולל מיד עם כרכוב
 אורג דאי הוי חלק כה"ב לא היה על שייך לכוללם עם אורג ברבה אג"ק.

ר"ע מוי כרמליא.

ר"ע סוגר בתוס' בקריק קמא שפירט דאורייתא דדין אורג הוי גיבה קלרה,
 וז"ל כו נמי דבר תחיה וכו בקשה צריך למתב"ח ^{למתב"ח} בה נמי. וז"ל ר"ע הכא הוא
 ד"י הוא יוסף גמ"ל וכו'.

המים' בשומר קם זה יומה הנותן לפני כנה וכו' וכן הלכה. ופי' אלו (הראש' וכו')
 היה אפשר לעמוד על הקושי המשי. מן אפי' עם תירוץ החמור מוסי' אלא הני ברבות
 קטנה כל אורג ברבה לעצמה כדמארן בדמארן, כהו' ^{מהלך} הוי' מפרק ^{העצדי} זכה".
 ולפי הראש' וכו' אין לסדר גרית הכנסת. וכן וואר הראש' יגבא הדולמ
 וואר... כפיהנסי... וטאר שדולה היא בינ'...
 בצרכים לעדרה כפיהנסי. (ויזאי פסק כראש' ^{בדי})

בז' וישגה סמוכה לכיוק שאמר... אוד' שי' הפסק טובא פסוקי דמארה.
 ר"ס דגברתא וכו' וואר פוקי דמארה היא הקינה של הברכה הלכך לא רב הפסק. וגא דמאר
 .. אוד' שי' הפסק לונה" אכון לתא דכסבה דר' אמ' מוסי' יתר פסוקי דמארה, (שי' הוספני
 במסק' הלנסט דוד פסקי ברקים) ^(ד'ד) ואל' דמא' וואר דמכרות הדין גמון, צרי' ^{ויל' דמא' וואר גמון גמון במא'}
 למאר דמא נקרא גמיונות בשמן בין דהו' מצותה בכך ודוק.

וגברתא האורה יהוי' טאר יתר קפה לחמ'ן האוור דמאיות הוי' בדעתן וכו'
 דמא' לון יתא סמוכה כיון דדעתן הוי' סמוכה? ולבוסי' אז קשה כיון שאמר כל היבא חלונה
 ככך לא הוי' הפסק אל' גמיונות, וג' לא ית' הקראב הפסק?
 וג' הוי' גמיו' נ' יתא לעניהם דמא' בת' שברא. אגל פד' אנשים לא נקרא
 סמוכה.

דברכה ההכסיה: יש אמרוק הראשונים אי ברכת ההכסיה הם אמא...
 וכו' בפסחים אומר שם הכל הם שגד, אמא דהכסיה דמ' ה' של האור בוי' ז'
 וגא' למי' לידו חטן זה כי מונה גמון' לחלק ג' לזר' כל הידולמ'...
 ו' ולפי' אמרוס' שאמר דמא' היבא דהפסק הוי' מצוה ככך לא גוי' הפסק

צ"ל. זה דין כהנהגה אין שיקול בגורם
 עם במוז קטן וכן צריך לומר בסמוך הקטן הוא שיש לו גחלה אחת היא חלוקה
 כבוד לרבו הפועל גיורו... קצת מהכבוד הוא זה... וכל לסי' אגב ירמיה' נ"ח...
 ה' גורם בו ברכה ופסוק אין שיק' כבוד הרב בפי אלו מבקשים הרב
 ככל שאר מלות כמו נטילת אהל וקידה גופו? וכל אדם חייב להכניס ברכה
 אולם נ"ח והוי שפ"ר כבוד לרבו בנהגה נהגתן לו לאכול בתענית.

[ודיטא דברייטא "שים מחתינים זה לזה בקדוה" - גודווי הוימלסווי
 דרך ארץ]

בס"ד ומכאן אמר אין צריך למצוא מנוסח ברכה וכו'.

במ"ד חוקר אם הקדוש מתיחס לכבוד הפה אמרין שפ"ן חוקר, או מתיחס
 לכוונה באומרים מו"ב עם הם גדולי לכוונה של ברכה.
 ולפ"ז פשיטא דנודים כל הכוונה לכוונה של ברכה, והראיה מסדר פסח
 דכל אדם ואדם י' לו כוס לפניו ומתיחסת שידור ברוב דל הכוס לכוונה פה.
 וצריך להבין הוי אמתה אפי' זרק כוס במזרק יהיה כוס של ברכה, הא כולם בו אומרים פוגעים
 וצריך לומר דבשעת כדונג אפי' דכל אדם אומר י' לו קיוס ג' א"ת
 לשי' אדעה הברכה הוי הם בולט יוצאים במדעה של המקדש. דבמציאות גוי
 רק אמריה אומג ולאו ה' אמריה (אם הם ה' קניאט) זרק יש להם ה' קניאט.
 ולפ"ז כוס של ברכה איננה גלוייג דל הקיומ אולו של המדעה דהוי כוס
 של ברכה א' זה שאמר הברכה דהיינו דעובד מדעה הקדוש, וא"כ
 דבאורה הוי כולם צנינים לטוב מהכוס הוי אפי' דלוי.
 ומתוך המה דאין צריך בשגי' המכונה הפוזן גויין צריך לכל אדם
 מדעה פ"ד צ"ח אלא שם מדעה המקדש מתיחס לכל אדם ואדם.

והרצאה אדני דאני הוי חספלא איסור לא היה חזרה לעני.

ודוד ראייה אמר ^{הרמב"ם} ~~הרמב"ם~~ גדרה פס גטרה חמישה עשר דבר הרמב"ם
 דהמשנה אומר... וכו' כל די וכולן כל חמש וכו' כל ש. ואלו המשנים
 פירוש... וכולן... למה... ואלו אכלים ולא שופין אלא רבין... וזה קשה דלא אכלנו
 חובן כזה למען וכולן... ודוד אי כיוצא לזה, היתה המשנה צלע דמית באופן כאלו
 ולמה אומר רבין כל חמש... לכן אומר הרמב"ם, ואוכלים כל די וכולן תמונה
 כל חמש (כל אדם אכיל ליה נובא מיהא) ואין שורפים מפני איסור תרומה, ושורפים
 בש"ס... ואילו הרמב"ם היה חנון לאיסור חמץ דאורייתא ולכן אין רבין היה חמיר
 עד שש ורק קטן היה איסור. אלא דבתרומה איכא איסור התרה מצד רבין דהו
 איסור חמץ מצד רבין. ואז דהוי חמץ מצד רבין, למה לא שרף קמח? ולמה כי
 אלא דהוי חמץ דהיינו, האילו איסור חמץ אל הקמח כעוד למעשה זה הלכך
 כיון דהוי חספלא דהיינו אכילת יא איסור שרפה דה. והתירא איסור דו הלכך אמרין
 ומתניתין עד שש ואז שורפים כי נדשה חמץ ~~הוא~~ ^{הוא} חמץ חספלא.

ואמר... דאני קדי מקרי נכסיה" היתא ליה... ורמב"ם האומרים
 דהו דין מעלה בשאר חמשים, ואז שמי חמץ יבנה שייך מעלה השאר
 בדבירה רק בחפלא אל איסור ואלו איסור אשדתי. אכלם לבי החמץ קשה
 דהו דין קשר רשעים אלו מן החמץ... אכל אין שום נ"א או הוי איסור
 בחפלא ש"א או רק דקרא הא אכילתו הוי אלא הרשע ולמה יכיר
 על דמאי? ודוק.

צ"ל ו"ל דאזן הרמ"ם סוגר דבנוסד למצוה הכאז בדפירה בודאי
תלוי בחפצא. אבל הוא דאמר בני ברכה שנו" ה"ל דבברכה לא יצאו אף אם הזכירה

בקוקה לדשיה המצוה, ה"ל שבני לרשות הברכה הנשוא היה בדפירה סגה נחוצה.
ד"ש מחלוקת בין ריב"ז ור"א כסוכה פ' לולב בשאל (בגמל לפני הספ"א דהוי
אונסברי) ובמחלוקת דה"ל דל מצוה הפאה בדפירה ^{דש"ל} היכא דקנה השפ"ן בשטי רשות

או שטי מדשה, ריב"ז סוגר דקנה ולא הוי מצוה הכאז בדפירה, ור"א סגרי דלשבי מצוה
במכשילן אלפי שהחב"ו סגרי דיכול האל"שם לפקד אב"ט ור"א אומר שאלו פקד דולמיה.
הכאז בדפירה לא קנה ומאז ה"ל מהפ"ד - בשניהם סוכרים מצוה הכאז בדפירה הוי חלוקה שם
ב"ה אומר שטי איתו קונה, ה"ל ששאל אה"ל שטי סוכה...

ובפרק האזל בדפ"ן היכא דלמנה לשה ואפסאה לא יברך ואפ"ל ^{ה"ל} שטי לא
אפ"ל שטי דה"ל ה"ל →
קני וצ"ח ה"ל ברכה שטי. ה"ל יבאר מה צ"ל לשיטתו דלדפ"ן מצוה הכאז

בדפירה ~~ה"ל~~ לא קנה שטי. הלכך ה"ל דאז"ל ברכה שטי לאו דוקא אלא
כוננו כל מצוה שטי. והריב"ז דאמר דלדפ"ן מצוה הכאז בדפירה ^{ה"ל} ה"ל שטי קונה

מתי"ל צ"ל לשיטתו מו"ד דברכה שטי, דאז"ל דפ"ן בדפירה כיון שקטנה שטי, א"ל א"ן
ברכה דאז"ל דחקייא המצוה ה"ל לא יברך, (ולפ"ן ה"ל משה כריב"ז דאמר הולך דל לים דוקא)
דפ"ד וני"ן דשה הריב"ז פ"סרה כ"ו ואמר ברכה שטי חזיון גי' הלכות:

דל קיום המצוה צ"ריך החפצא להיות חפצא שלא גביה בדפירה. וכיון שקנה
בשטי פקד ה"ל ^{מצוה הכאז} בדפירה ^{וקיים} החפצא ^{ה"ל} חפצא קיום המצוה.

אבל בני לברך צ"ריך שסבר הברכה לא גביה בדפירה, וכיון א"ל שקנה בשטי
וכיון חפצא בדפירה א"ל כיון דסג"כ הברכה ה"ל בדפירה ה"ל צ"ל יברך.

מה שזכרתי ה"ל
וה"ל משה ברכה שטי?

ומה"ל שטי הרמ"ם. דמצוה הכאז בדפירה תלוי בחפצא. וכעסד לפסול
באוי דוקא בחפצא. הלכך יוצא בקול האופי חפצא כיון שא"ן ^{הקול חפצא} אבל בגימט

החפ"ן אין הקיום תלוי בחפצא דברכה החפ"ן, דאז"ל ה"ל יכול לומר ברכה החפ"ן בל"ה פ"ל
ברכה ה"ל יוצא. אבל כיון שהמצוה גמ"ט רק דרך הברכה א"כ א"ל לו לברך כי הפסד

היא זכירה, ונמו ספרת הדיקטיון.

קשר תשעים איש מן המעון שיך רק לגד זהו רק כהמנן צריך להיות ביתו
 ולא שיך גדוה כיון דגדוה אין צריך חזרה דגדוה גמולתה שרה. לכן צריך
 לזהב מיוחדת גדוה דכתיב "אל גשתיך דם רשע ופי .. וגמולן כיון זין
 חזרה דצריך "הי שאלו כומדי". ולפי החלוקה נאמר קשה כמו שהקשנו מקודם
 ד בקשר תשעים זין צריך האיסור לביא חסלנו א ויסור ואם מצד צד המצד "אי גדי
 מסקי נכסיו".

שדור א"ז יום ז' כסליו ב'תקנ"א

מז' ל"ז כסליו שהקדמו בשבילם.

ואם אומרים לפני שדור איך יתקדמו שדור חובת חזקת.

אומרים י' שדור חובה" למה שדור למדשדור. האחד הוא האבא שלי, האבא אומרים

ואבא שלי ^{השני} ~~השני~~ ^{השני} (השני הוא היתום למה שדור ~~השני~~ ^{השני}) והשני הוא אבא

חזקת. האבא אומרים היתום האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי

~~אבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי~~

~~השני האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי~~

אומרים ושל שבילם ה"ו "א"ו היא דומה האבא שלי. אבא שלי האבא שלי

ולמה הכל לפי מה שהוא הכי. כיצד האבא שלי האבא שלי האבא שלי האבא שלי

למה. אבא שלי אבא שלי אבא שלי... האבא שלי אבא שלי...".

ובירושלמי" שדור אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

כחול אבא שלי אבא שלי אבא שלי" (רש"י) ~~אבא שלי אבא שלי~~

ואבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי אבא שלי

גדלי פלומא
יש זי שאלט בזען צייוול קען אלס ולעזעה געהאט קענען זי

זקנה'ט. ווען זי'ט גי' אונט געמאכט ריב, צו'ראמ'ט 4 הי'.

בעהב'ת המען יש א' דינים.

ו' צעצ'ט רעכט אלעס לעבונ'ט. ו'כאל מוז'ט גע'קען קען הונד

קאן פארט:
ו' ע'פ'
מאנ'

מ'צ'ט ע'ס לעב'ט. (אונט זי'ט אלע'ק קען הונד-אונט כמו שאונט)

ג' ע'צ'ר'ת חבור'ת לעז'ת. דקען צ'ט'ר'ל לעמען י'. ו'כאל מוז'ט

ג' ע'פ'
מאנ'

ע'ס בע'ה דע'בר'כת המען קען מ'צ'ט לעמען י'. (דא'ס מ'צ'ט'ל ע'ס בע'סן)

ו'אונט'
א'ק'ענ'ט

צ'ט'ר'ל ע'ס דא'מען ד'ע'ק'ט א' מ'י' (דא'ס מ'צ'ט'ל ע'ס בע'סן) (ו'ע'ר'ת מ'ס'ט'אט)

י'צ'ר'יק א'ם בע'ה י'וד'ד ו'פ'ור'ת ז'ה'א ז'ד מ'ז'א'א ז'א'א

קאן ע'פ'ען
ג' ע'פ'
מאנ'

צ' קען מ'ל'ט'ל ע'ס'ט'ל לעז'ת, (ו'כאל מוז'ט מ'צ'ט'ל ע'ס). ז'א'א

אונט'ר קען א'י'ט'נו י'וד'ד ע'א' מ'ה'ר'כ'ים א'פ'י'ל'ו אונט ג'ד'ר'יס'ה (ר'י'כ'ע'ל) מ'ע'פ'ען

מאנ'

אונט לעמען ע'ז'ר'ה. ו'כ'ה יש מ'ח'ל'וק'ת ר'א'פ'ו'ט'ם:

מאנ'

א' הרמ'ט'ם כ'ופ'ר ב'ד'יק'ר ז'ין ס'ני'ס ו'אונט'ר א'ס'ור לע'צ'ר'ל קען א'י'ט'נו

י'וד'ד ע'א' מ'ה'ר'כ'ים כ'אל ו'כ'אל.

א' ה'י' אונט'ר ע'קען א'ס'ור לע'צ'ר'ל ע'ס'ט'ל ב'י'א'ן ו'ב'ה'ה'ט

א' ע'פ'
מאנ'

ו'ב'ת'פ'ע'ל'ה. אונט'ר ק'ר'יא'ת ה'ג'ו'ר'ה אונט'ר. ו'נ'ס'יר ז'ה ב'י'ע'ד'ו' מ'ה'.

א' ה'ר'ג ס'ופ'ר ע'ס'ט'ל אונט'ר מ'ד'יק'ר'א ד'ר'י'נ'א. ו'ה'י'ינו ר'ק לע'ז'ר'ה

א' ע'פ'
מאנ'

ז'א'ש'ע'ה אונט'ר ה'וא מ'ז'ר'ה ע'ס'ט'ל א'ס'ור. ו'ל'מ'ד'ע'ה ה'ח'א'יר אונט'ר ע'ז'ר'ה ז'א'ס'ר

א' ע'פ'
מאנ'

ס'ני'ס לע'מ'י' ג'ד'ע'ה לע'ב'ה'ט' כ'ד'כ'ר'ו ה'ר'י'.

ז'הו ס'כ'ום ה'מ'ח'ל'וק'ת ב'ז'ב'ר. ו'ד'ע'פ'ען נ'ב'וא לע'פ'ע'ר' ב'ש'ע'ר'ג ו'ל'כ'א'ר

ס'כ'ו'ת ה'ח'ול'ע'ק'ים ו'ל'פ'ד'א'יו ה'ד'ע'פ'ען ע'ל

מאנ'

ב'נה ס'ני'ס קען מ'ה'צ'ט'ר'ע'ב'ט לע'ב'ו'ר'ה ג'ת'ק. ו'מ'א'ור מ'א'נו ב'ה'ר'ג.

מאנ'

ה'וא ק'ל'מ'א'ט כ'י'ן ז'א'י'נו צ'ר'יק י'וד'ד ע'א' מ'ה'ר'כ'ים. ו'מ'א'ור מ'א'נו ד'ל'ע'ס'ט'ל

מאנ'

ובתפלה
שניהם
לא

לדעה (ואל). ובתפלה שניהם אינם מלאכים כבאור.

וזכר ~~לד~~ להסין זמן כה וסגרת החולקים בה. וליחוד חילוק הראשון בין
אש לרקטן.

הגדה.

ויל בהאדרה סוברת דין דשורה לתפלה בנוי על דין קדושה ואין דבר
שקדושה בחור מדשורה. ולא צריכים סתם י בני אדם ישראלים, אלא דין
דדבר בר דעה אנשים מקדשת בקדושה מיוחדת. ולקדושה זו הדין דקרא בו
חיובו להצטרף לה. ורקטן, אף שיודע למה מברכים, מופקד מדין זה לטייטל.
וכן לא יוכל להצטרף לדעה לבדו. "פרהסיא" לדעת קדוש השם. זאמרו
אזל אום הדעות מתבונן לעדכיון מלתו נאמנו שדג צורה, או גשדג צורה
ובתם שגרת הדעות, אם בצורה יסבור ואל ירה. ואם בפרהסיא יברש ודל
יעבור. ודרשו בש"י "פרהסיא" זו היינו "דעה משראל". וכיון דלשילת
האדרה רבב קטן מופקד מדין קדושה, דמופקד מדין. ונתקדשת בתג בני
ישראל, אש אם לא יצטרף למתן ^{על צורה} ^{על צורה} "פרהסיא". *

מדין
דבר
שקדושה
ואין
סגור
מדין
בר דעה
ואל צד
לדעה
סגור
וכן
שם

אולם בהבנת המצון היו העם מיוחדים בגד סתם מתן ד' בני אדם
מישראל. ומד ועל זה היו קטן היוודע למה מברכים קו.
* ואם אם נשים לא יצטרפו לציבור "פרהסיא" בקדוש השם, לפי שיטה זו, כיון
דנשים מופקדות לתפלה, ותפלה גמול בהלכה דדבר שקדושה, ואם זה סתם
הקדוש נאמנו דאינו נחלשות בהנהיג קדושה וכמו קטן, אש אם לא יצטרפו למתן
דעה על צורה "פרהסיא".

ובהל
היו
קטן
ד' בני
סתם
מתן

ובדמילתם לכאורה היינו אנוכחים זהבדמ דנשים וקלניא לא מצטרפין
אם למתן פרהסיא אם לתפלה, היינו אשם דמופקדות מצדו שהקדושה.
אבל זה אשם כי מתן דחילוק הראשון בין קטן ואשם לדעת גרבת האמן.
ומתן. אשם כה"ל בו דבר שקדושה, אם קטן יביה מופקד. ואם לאו נחה בו אשם מופקדת מתן

דמילת
ואין
אשם
קטן

וכתוב כי הן לקולא גלא קדימ ידעה, וחומרא דדי אורי זקא.
 2. וזו חולק עם המהם בדין הלטאות וקטן למתן.
 3. וזה סובר במשנה זו של הרמב"ם, והמהם סובר לא כי קדימ
 דאורי להיות שלם לקורי.

3. וזו חולק קטן הווד. דעת דר"ג מלכין יודע ופורח
 והמהם רק יודע. וזוה ר"ג סוכה כר"ג דף ט:
 וה"י מורה למעם נוהג למתן הלטאות למתן (אם יודע)
 ואין על דבר אם מונה למתן וקטן דק יודע או לר"ה ומלכין בורה
 ומזה לר"ה דמשנה זו של למתן תבנה.
~~ואין לדבר אם ילכד עם למתן תבנה כ"ה א"ו בקטן~~
 דהא"כ כרמב"ם

CLASS PROGRAM

NAME Nissim Shuchman ADDRESS 967-B St. Philip St.

SCHOOL _____ CLASS _____

		PERIOD 1	PERIOD 2	PERIOD 3	PERIOD 4	PERIOD 5	PERIOD 6	PERIOD 7	PERIOD 8
TIME	FROM								
	TO								
MONDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								
TUESDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								
WEDNESDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								
THURSDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								
FRIDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								
SATURDAY	SUBJECT								
	ROOM								
	INSTRUCTOR								

COMPOSITIONS

NAME Richard H. [unclear]

NO. 101

איסוריה הנאכ
 ועוד: צדק הוא מלך השופט. אם אסור כמו כסף בתוך
 היב נקברת. ויום ~~כח~~ צדק הוא הוי נשופין.
 רפי הסכה אלו לפי המסו ויו נשפין זלמקס נקרוי.
 יצו צמחוק רמקס נאם ויהי גמלא.
 1: נשפין
 2: צונש מוקור או מנה מוקור
 3: נשפין או נקברין.

אין אומרים שיה אלא על הין. בלי הלכט אור היו אומרים צהיו
 אומרים שיה כשה צדיק בון הלכט ואומרים צהיו בעת מוק הין.
 ובממו הדי הלכט הוא שיה עכט של גרטי, קדש על הין
 צדקת אירוסין ונאמין וכו'...

וטמא יש קיום שיה בקדוש וזו הקדש על הכס מס
 קיום שיה על הין. ופסלות בסויוא זמין דמקדש אויבטן וזמטן
 גממא הו אמרין אין קיום ביה על הין. אכל גרטי בקדוש (קדוש)
 מוק ואז ביש לוי קיומין ולרטי י קיו מיומז דסנוכ
 שיה על רק על הכס אלא זמ על הין למז וכל הפאולוס
 האמרים מוקרם על וזי
 ונתענין אמרא מוקרם

אין
 אור
 צדק
 אסור
 זמטן

לפי
 אינו
 קיום
 מוק
 שיה
 וזמטן
 אמרים
 מוקרם

אנא מוק... לפניה
 סכד בתוק בהכ הוא ברט גמא גמא
 המי שקב צהוי יק קיום הויה ואז סאק צדיק יק צמחוק.
 ופארא באי גמא וזמטן שיה רק אמרו וכל אפניו ממו
 קו. גמא על קו שיה וזמטן גמא וזמטן וזמטן

סכום הידוע בין ---

2: קוצא פרי האדמה איז צוית הפכי.

3: גרומא ומצרות . . .

דעה פרי מצר. ראבי קוצא: קחוקטי: ומה הוא
השם

18: רמקם
הגמא מציא בהוכי אב סודים ופיו: ^{פיק הלכת מצרות} וזה עמים וציגים
19: רמקם
הגמא מציא בהוכי אב סודים ופיו: ^{פיק הלכת מצרות} וזה עמים וציגים
(ראקד בעינוס לטב הוא ממלק ע"כ.)

~~המלקי רמקן ורמקם גירוס וצדק.~~

20: רמקן.
גירוס פכ פירו ^{בדען גירוס וצדק} רמקן
(פריק לרמא איפכא צדקו כראש ומלמא דמלקי (ראקד בעינוס) לטב
המלקים בגרומא ומוצב במצרי)

21: רמקן
גירוס פכ פירו רמקן
(פריק לרמא איפכא צדקו כראש ומלמא דמלקי (ראקד בעינוס) לטב
המלקים בגרומא ומוצב במצרי)

22: רמקן
גירוס פכ פירו רמקן
(פריק לרמא איפכא צדקו כראש ומלמא דמלקי (ראקד בעינוס) לטב
המלקים בגרומא ומוצב במצרי)

23: רמקן
גירוס פכ פירו רמקן
(פריק לרמא איפכא צדקו כראש ומלמא דמלקי (ראקד בעינוס) לטב
המלקים בגרומא ומוצב במצרי)

הוא מן היין .
קמא דמל . מל .

שִׁיר בְּכֵן חֲדָשׁ-ק. יו"ב ז' סָרְסָר ^{כִּי גָאָה} ~~מֵעַד~~ ~~מֵעַד~~ ~~מֵעַד~~

לְהִי גֹשֶׁת כִּלְכֵל מַחְרָסִין. הַהַגָּה חֲסִדָה דְמֵאֵרִין בְּרַחַם הַהַרְוִין.
וְהוּסִי חֲדָשִׁים הָיָה מֵבֵר יַרְכֵב הוּא בְרַחַם הַגָּאָה לְרֵיבִיָּה אֶלְעָזָר הַמְלֻבֵן
זֵיב מְלַמֵּד שְׂמַח. אֲבָל אִם אֹמֵר יַרְכֵב הוּא מַחְדָּלִיק בְּבֵן אִישׁוֹ
מַחְדָּלִיק הוּא אִישׁוֹ וְזֵלֵה וְכִי מֵהַיָּן מֵהַיָּן אֶתְּן לְרֵיבִין לְקַדֵּשׁ אִישׁוֹ אֶלְעָזָר
וְכִי אֲחֵרָה דְהַיָּן לְמִסְלָח אִישׁוֹ וְאִתּוֹ.

מִטְּאֵלֵה וְהָרִי אֶלְיָהוּ.

דָּן הַא הַגֹּסֵל הַמֵּיחַ בֵּן מַחְלִיק יָד וְקֵר וְיָהּ לְכֵךְ לְפָרְט
קְרוֹבִי ק' לְכֵי גִיָּה ^{הַלָּל הַלְמוֹדֵבֶשֶׁשׁ} וְהוּסִי גֹסֵל זֵיב ב' מְשֻׁרֵר אֲוֹד
לְבַחֵר מֵרֵם. וְהַיָּן סֵךְ חֲסִדָה וְהוּן דָּאִישׁוֹ פִּדְוִין בְּרַחַם וְאִתּוֹ הוּן
שֵׁה יַךְ לְקַדֵּשׁ. גְּאִיָּה גִיָּה פִדְוִין דְהַיָּן מְדָוִי שֵׁי וְאִתּוֹ מֵה לְעִירָה
דְלֵיָּה בֵּן פִדְוִין. מֵהָ קְרִיבֵהוּ הָמַסְּ לֵהַרְבֵּיִה מַחְלִיק קֵר וְקֵר.
~~מֵהָ בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי דָאֵן לְפָרְטֵהוּ הָמַסְּ מַחְלִיק קַדֵּשׁ~~

בְּמֵלֵה בְּחֵן

גֹּסֵל שֵׁיָן אֲחֵרֵה מֵהָ וְכִי ~~דְהַיָּן מְשֻׁרֵר אֲוֹד~~

^{אֲוֹד} ~~מֵהָ בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי~~ אִין אֲחֵרֵה מֵהָ ^{אֲוֹד} ~~מֵהָ בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי~~
בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי אֲחֵרֵה מֵהָ וְכֵרֵה שֵׁלֵן מֵהָ הַשִּׁירָה וְהַקְרִיב לֵה אֲחֵרֵה
בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי אֲחֵרֵה מֵהָ וְכֵרֵה שֵׁלֵן מֵהָ הַשִּׁירָה וְהַקְרִיב לֵה אֲחֵרֵה
בֵּן רַבּוּ מֵיָם וְכִי אֲחֵרֵה מֵהָ וְכֵרֵה שֵׁלֵן מֵהָ הַשִּׁירָה וְהַקְרִיב לֵה אֲחֵרֵה

בְּמֵלֵה וְהָרִי אֶלְיָהוּ. אֲבָל אִם אֹמֵר יַרְכֵב הוּא מַחְדָּלִיק בְּבֵן אִישׁוֹ

שפודים כצמח הקיץ. והורו האנשים שאם ילכו ^{לפניהם} באוב פנוטכ
 כמו בקרבן ויטלית לים המלח. " (כך היא מצינו להי ל.)
 ובהלכות דוחין ודוחים ^{כ"ח הל"ו} מותר לפנות הכקשט במשך
 הנה למחלה אפילו בפירות, אלא כצמח הקיץ לא יפנות ואלו
 גפוח. " ועירובין על כל פנים שאם יפנותו יפנותו אלא לפיכך כצמח דבא.

וקשה למה פסק המלך מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 ואלו מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 שוב פירוש ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח

[בדיוטין הולך על הקדש ומעיש הולך על שטח וקדש]
 (ויבאו לירושלם חמור מצינו מהקדש ולמה קדש)
^{הא המיו פסק דכ"ח}

למה
 יבא
 מצינו
 ונמצא
 רב
 חמור
 מהקדש?

אלו על מהקדש היו מלכה ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 דכ"ח מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 אבל כצמח דבא לו בו מלכה. מצינו ונמצא יבא ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 ובהקדש מלכה יבא ונמצא לוי ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 לא גלוי קיומך שנוכח דפני הקיץ ואלו קדש ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 ואלו קדש ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 ודמיון הקיץ ואם פזק סתור משוין ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 קיום הגור קדושת שטח נמצא ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 שם ואלו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 אבל מצינו שמי ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 וידיקת דדינא מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 שם קיום הפרט מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 וקיום שם שטח ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 יש מצינו מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 על ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח
 מצינו ^{הא המיו פסק דכ"ח} הא המיו פסק דכ"ח

האמת זכר פן יעשה לקצב (11) ...
 How can you avoid the pit of sin?
 ושמע וגו' דברי אלהי אלקים אוי למדן יקנו
 וימיה וכו' ... ואם ויחזרו שרם ורדו באנכס וכו' ...

המאמר באזור פני כנען וכו' ...
 "שכל אברהם יתן אמו דק" ~~אם~~ מסוף איכטל" ~~אם~~

שמי עמי חור מן הין.

הוא פלא קבד סדונה. האפק
 קבד התי מבק קבד. הוא מסין הין הוא זמל אטס אט
 הו אף אט חיליו קבד סדונה אט.
 דים הי הלט.

ווי ציך אטס.
 זיזל אט אט קבד סדונה.

יש אט אט אט - סכס סכס סכס סכס סכס סכס
 זיזל " סכס סכס סכס סכס סכס סכס
 ובר הוט בקבד.

סכס סכס סכס סכס סכס סכס
 זיזל אט אט קבד סדונה -
 implier

הוא פלא קבד סדונה. האפק
 קבד התי מבק קבד. הוא מסין הין הוא זמל אטס אט
 הו אף אט חיליו קבד סדונה אט.
 דים הי הלט.
 ווי ציך אטס.
 זיזל אט אט קבד סדונה.
 יש אט אט אט - סכס סכס סכס סכס סכס סכס
 זיזל " סכס סכס סכס סכס סכס סכס
 ובר הוט בקבד.

כאשר צריך לטפל באלרגיה...
במקרה של אלרגיה חמורה...
יש להימנע מלשתות אלכוהול...

האם יש צורך בטיפול...
במקרה של אלרגיה חמורה...
יש להימנע מלשתות אלכוהול...

כאשר צריך לטפל באלרגיה...
במקרה של אלרגיה חמורה...
יש להימנע מלשתות אלכוהול...

aspirin is not OK.
allergy pills are OK on a regular basis if the allergic person
is advanced in his allergy.
vitamin pills are OK.
laxatives are OK.
alka-seltzer if taken as routine is OK. If
not routine is not OK.

גרמאני; אי און דאז אייננו מקור ויא ושלז הנאק לצגיא בלו. הוא וואק
המאס ורציו מקור. ואלא אחר צה בקק כי ים סוואן לפעק.
זכאל אחר צהוי בורא כחי העם. ונשח אהי כגוק נא שדיקנו
לרבווא וראוי לאכלה קצי ברב וקתיר מקור שפאל וקע.

ואם שורה שמת סתם רחבם אוחי טה כ"י פירק ט"ה פ"ג ה"ו ה"ל
וט הרכה דלא ישרה הפירות חזרה. באיש ושרדקז ותרוחה
זכוי קדוש רק דבר אכלה הוא. ין זל מניה שמת זלמה
ונק הלאה. ואין יא חלו בשל דבר אכלה ~~שאל~~ וסך דאוקה
הי אף אמ אונט אל דבר אכלה. ~~ו~~
ז"ל כי הלנה. ואלו דבר אכלה זכוי הרכה קכא הרכה
כולה - ואלא אם ואל נהיה שאל אכלה חזמה היי גפלוה.
זי דבר אכלה איל אין דבר הפהי לעסלם בכפ
ועלם ח"י ומקור, ין זכר מצו וכוז שמה ואמו חזמי
זכוי דבר אכלה שאל אין הפהי שאל בכפ
ואלו דבר אכלה הי דבר ואלס וכוז שפליה הוא ל"ם
ימי שקל בחמה.

ג"ל
הימקם:
שכיל
אזק
מצד
זכוי
הלא
לגן
אכל
[ורגל סובה
זכוי כתי
באכלה
לקצמה
כאן עמ]

האל
מקום ה"י גרמאני פ"א. הרבואה נינוה עולכא
שביח הוא שגיב טאח ופי...
נלשמי ולמה קלם דקיה שרכה
ולסוק קר שדכו לוק או ילך ה"י ושלח השמן וכו'...
וכן במדעי טני. וכן קטורה. ~~הלל ופיעו~~
אכל פיה ה"י מילה ויוקל ה"י...
לקידת ואלן גבס דמים. ואם פונה קידור ז"ן השמן

היהו צריך לשמור המון צמיחה נכסיהם בקדושה אפלא
דין וצדיק ליהיה נזק אכילה קדושה האפלא האכיל
זקן ישרה אלא דנכסיהם המון קדושה הן צמיחו דקא צי אטייה
פ"כ ה"ל שמעתיכם ה"ל יק' אכילי כמותה...

ודרך אכילה טוהר ה"טו צ"ט קיום אכילה כמפלא.

ודעו נתיב המצוי דין:

אזקי מציק: יט אכילת ק"ל ^{המזון} וכו' לא נזק אכילת
ואפשט ע"כ ליהיה ששנה מקרייתן. והיחזיק פוסק דבצמיחה לא חלם אומה.
פזערו ה"ל גמורת ה"ל א"י ה"ה סקד וק"ל כמזון ^{הפ"ל} ^{א"י} חלם חמשה
פ"א ה"ל ג' והשנה שנת וצ"ג ג" | ~~מזון הקין~~ ^{פ"א} ^{מזון} ^{הקין} וא"י
חלם החומש" וטון ה"ו מדע אכילה אלא לו נכסין. ~~ד"ר סוסר~~
וטון פ"כ פסוק חמשה. וישראל ח"ק במה רק אש אונולו נכסין
אכילת הנהן בקדוה חלמה.

דעו דמציק בתרומה ה"ד זה גרמי. ~~ה"ל~~
^{י' אלו נזק אכילת}
^{ל' אלו נזק אכילת כסרי}

וכאן אזקי מציק זה לא הו' אלא כנזק ונזלם, אלא דגמלא
~~ה"ל~~ טון נזק זה אלא דבני נזק אכילה. וברכה
למדבר בגזעני אכילה צקיום דתרומה. האכיל לו
מדיק אלו במשפ מציק אכילת
האכיל אומה ה"מפ"ם שפ"ר. אש ה"ה ^{ה"ל} ^{כנזק}
אכילת לו ה"ה מקור בלא. אכיל ה"ו נזק אכילת
ואלו לא דוק אכילת גפ"י ה"וא, אש יק

• בקרבה אל כפתי המוא נספ, וכן שנית -
 כי לא הורגתו כי גיבור על החטא זקנה נתיב
 גיבורו כי יצא אל הארץ אל המים אל המים
 ז"ל זקנה איתו נתיב, אולי יאמר הרי זה
 על המים כי שמואל וא"ל א"ת משה את אשתו
 הברייתו. ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~

סידור ש' יום ע' פרשת נבחים

ש"ס ע"ו קמחא דמ"א

מתעורר הוא אם לזכר פתי פאונד בי צוית פירי

ומהמני חינו דרכת פת פת צריכה להיות כפדא או לאו דמשיב האכר

איכא יאית דלא דרין צורג פרי

מציג ציין קאל דליאו צורית פרי ח"ה אריכין כפדיי והמני משוא גפתיא לכפדיי

אבל אין זה נכון ^{בהאזנה} מטעמי ההלכה אין סופסין או האריכדיג וכו' זמתיים וזמתיים

מכאן יש להפסיק על גבורת חסקה ^{על} ולענין דבדריה ואיסורי אין דין צורג הכר אלא דין חפלא דפרי
~~ואיכא מתוקי עם בין דמתי וסאמאמתיים~~

ולוקי אל אם אמן הדורה ולא נאמר ההלכה דמשקה הוצא מן הרגים

הוי אורגו הלככה כמו הפרי דהא ליטן אולו ההלכה הוא דהוי

אורגו החפלא דפרי ~~דפריה גלוייה בלדיה פרי~~

החכ אמתין או ברב לא גילוי ~~דפריה~~ פרי איהן אין לעמוד

כ"י בתפלא דפרי הוי יין ושמן אורגו החפלא דפרי אבל

אם הקינה גלוי גבורת הפרי הא יין ושמן לא הוי צורג

פרי וא"כ למה יכיר בפדיי? אלא חזינן דלא כדיתן צורג

פרי

איה ע"ז עלוי וכו'

למהך נ"מא דאורי בשמן ויין פרי גבט ויש לה צוות ^{במרכה קלאם גיטש וילכי}

פרי לעלמן וא"כ נ"מא הא דאורי ליה דלוי וכו' ... דאור

להים צורג פרי דשמון אפרי גבט דם לעהכ חצכה

אבל עפי כה המאמתיים דלא הוי פרי חכש וגירוש סא ^{ג"כ}

ז"ן הוא הוא ערבים דהכלכה הוא זלא עורקים ^{כ.ס.ס} וא"כ קשה גימול המ"י ?

ר"י "וידיקר הפרי זכך נטעונו האכך פרי הא"י .
אז"ן דר"י לומד כמגן.

וכל הראשונים צומדים צדדן אפי צורת הפרי וקראו
לפי אומג התפלא אך ילמדו?

לחמ"ם זה שנת בית מברבים שכל נהיה בדדון כי יש להכלה
מאדן לא קל האכלתו והכלכה הוא דברו לפי בית לאכלה הוא .
ובקיום אכלה בתפלא בזי אכלה כזיק אכלה התפלא . ופי"ג הרמ"ם
דואם הכיכה אה"ל זל התפלא צ"יך לכהו זיק האוא וזיק
אכלתו.

אז"ן הוא הגימול המ"י . אהג שאלה הא כפ"ת"ם וצ"ת"ם אפי
צ"ו"ת הפניך זה אינא ~~זא~~ מחלם לז דר"י צורת הפרי
ועל אפי אפי מחושה כפ"ה"א לא מפני ~~זל~~ ^{זל} הו"ל לכותם

אלא מפני דהו"ל שאלה כזיק אכלתם . וזיק אכלתם הו"ל
ממד דל"זו ^{כ"ו"ג ש"ה"י"י} מתיאקטו לזו *purpose of its production*
וכר"י לכה יצא מאל פ"ו וכו' . . . זל אפי הפניאל
כזיק אכלתו הרי הוא אה"ל שאלה אכלתו לא בא זל האכלת זיק
כ"ו"ג נ"י"ו .

וקר"י י"ג ז"ת"ם מתיאקטו 2 הסמ"ם אה"ד'
ע"כ כראשונים אה"ל שז"ת כ"ו"ג אה"ל (ועיקר הפרי
לכה נטעונו ומ"י"י).

ואני קשב איש צדיק יש בן זרואה למעשה בחור זכאי.
הוא כהן הטהור צדק ספק הלכה לקולו וזוהי הלכה זמורה
התורה הזאת היא אור ההלכה כזוהי וזה קשב לומר:

ק"ש סוקרים בללל עלו היו זילן אלו יריק.
מיני כלימי. צדדים כים אלתמ.

כי הכיב ב' מיני אלתמ

ל' כי מיני צדדים או הכיב כי צד זילן.

2: ספן וראו מיין צד

ונה בין מיני כלימי כי קללי כים כי אסור בהלכה.

ודור כנוצז בתור. אלתמ בתור מדוויימא. צדדים אומה בתור.

כלי כים מדוויימא ומדוויימא וזכרן ^{אסור} ~~אסור~~ בתור.

כלי כים כי צדדים אלתמ. אלתמ ^{אסור} ~~אסור~~ כי.

אורי ונה כי אלתמ. הוי אומה ^{אסור} ~~אסור~~ כים.

~~ואני קשב איש צדיק יש בן זרואה למעשה בחור זכאי.~~

יורד וזוקא וכו' ראי נר רבי דנין כמי אומרת כי במקל בתור

אלא יורק ומקא כי אלתמ ראייה אלן המקיל ראייה דמי כמי

אל כמי.

ולא ספק בדין

אלא אלתמ אלתמ כי אלתמ יורק וזוקא. וכו' ספק ^{אסור} ~~אסור~~ אלתמ

הוי ספק אלתמ. וכו' בתור אלתמ ספק כי אלתמ אלתמ אלתמ

בדין וכו' ספק אלתמ, וכו' אלתמ אלתמ אלתמ אלתמ

כלי כים
אסור
בהלכה
אסור
צדדים אומה
כימי מדוויימא
זוקא
אלתמ
אלתמ
אלתמ
אלתמ

0330

2012

ל: משיגים = משיגים. מאי האי דקמן לא יכילי האי ל' האילנות...

ל: מאי האי דקמן...
הכל ביתר שמה אכלה הוי איסור בה (אד"ש בלדידי וכו')
~~למאד הוה אלוהים דמשיג דמשיגין ליה כל ביתר שמה~~
קודם גוסר גוסר ^{משיג} אקוללו. ואחרי גוסר אקוללו ודז הא לא אש.
ולמה יולל אקוללו הא אנה צדיק עבד ג' אשויס דרדיין
ודכך בשר הפרת

הרמק"ה אומר "אם הוליא פירג ופירז לתר המעשר
מזה אקול אומר שהי הוליא פירגין וכל דין שיעיר ממש"
(כ"ה ה"י שיעיר ויולל ה"י. 3). ומכ כומר גכה שומר
ובכל דין שיעיר ממש!"
הגמ"ה: prevention

prevention is not ~~founder~~ of ^{fruit} only
if " prevents ^{fruit} from assuming ^{growth}
growth affords ^{fruit} cannot add any new aspect
of ^{fruit} which the ^{fruit} does not
already possess.

ואם אי פודן דבאר שמיסן הוה צדיק אילג גוסר?
אם לא פאדן הוה אומר דדשיגין ה"י ש' שיעיריט
דמשיגין. ^{ה"י} אכלה ה"י ש' שיעיריט דמשיגין
בבאר שמיט - ^{ה"י} (ה"י ש' שיעיריט דמשיגין)
ומה הוה צדיק אילג שמיסן ככה. שיעיריט ה"י ש' שיעיריט
ה"י ש' שיעיריט דמשיגין - משיגין ש' שיעיריט

צבוא פרי האדמה למוט' אין צריך פרי דגא מוט' אמר צחקק דפחא
על סמך אל' דלא הו' פכ'.

ותצין ע"ז ^{דכ"ו} צ'אן צכין פרי בבפחא בבפח' דלו טר' דל ס' הו' בפחא
כ' בפקד מפי' ~~ד' מ"ה~~ קשה לת' בפחא יפול ע"ז שיהט' בין
צאנ' בפחא אין צריך פרי ומה כח' דלא נטר' אינשי אנצרא
דכ' דהא אל' אשאלו הו' זיק טר' מ' בפח' דילק' על אול' אלו הו'
פרי.

ושמ' ע"ז היה צריך להיות כמו פלפולין כי לט' וכו'...
ועג' לו יפול יק' דלא אמר לבפח' אלא בשמ' י' ש' כן צלכו'
דכ' אול' הפרי' גזינן דומ' לט' אינשי אנצרי זכ' אלו אלו
אנצרי זכ' הו' בפח' דהו' יק' דלא. ואם לא ינשי אנצרא וזכ'
י' וז' ג' דלא ע"ז שפח'.

~~אל' ויק' צכ' ויק' אלו יפול יק' דלא אמר לבפח' אלא בשמ' י' ש' כן צלכו'~~
~~אם לא ינשי אנצרי זכ' אלו אלו אנצרי זכ' אלו אלו~~
אל' דכ' נל' ע"ז.

ישנה ג' הלכות: אם מלמ' פרי ע"ז טע' ל' הו' זכ'
אול' הפרי, ואם לא הו' הפקד' א' וק' וק' וק' וק' וק'
דוכ' דמ' זכ' אול' ע"ז צריך ע"ז נטר' ו. ~~אם לא ינשי אנצרי זכ' אלו אלו~~
הפרי ואל' מש' האול'.

מ' אלו מ' אול' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק'
דקמא דמ' אלו זכ' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק'
דמ' זכ' אול' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק' וק'

קנימן $\frac{C_{10}H_{16}O}{1} = \frac{C_{10}H_{16}O}{1}$ באמצעות

לוקר. = גנסי אמר בורא פני הדר.

הרמב"ם - פ"ח הל' ברכות הל' ב' . הקנים הארוכים וכו' . . .

כל האמרים אומרים בפ"א וק"מ בפ"ד דה . . .

ואני אומר ~~הוא פ"ד~~ שכלו נהיה בג"ח.

הרמב"ם הל' ז' השולח. הדר, האומה, שכל.

הם הטוב שקנים הם כסל. They have classified as perennial קנים

הוא a perennial that comes under category / ז' .

כגב האומה אומרים בפ"ד. וק"מ הימ"ם לא י"ב קנים בא"ב דא"י אמר

היול"א מן דפ"ח, דמאזכיר דל"ה שכל.

ואני ~~ל"ה~~ ולפי הרמב"ן נראה דה"ל פ"ד אמת. מה לאומה אמרים

דג"ח וי"ב ה"ל ה"ל ג"ח וי"ב - סגרים האומה ק"ל ה"ל ה"ל

ז"ל י"ן ושמן אלא כ"ד ה"ל ז"ל כל פ"ח דמאזכיר אמר ה"ל ה"ל

ה"ל ה"ל אמר חלק ה"ל וכן י"ן ושמן וחלק בפ"ד. ולפי זה

כ"כ ז"ל ה"ל ג"ח ה"ל ה"ל ה"ל בפ"ד. וכן אמר רמב"ם.

וב"ב אמר דמ"ה ה"ל ק"מ וי"ב או ג"ח ה"ל כ"כ האומה.

הרמב"ם הוא דל"ה סוכו דה"ל ק"מ בת"ח וי"ן.

ג"ח כ"כ בפ"ד אין ל"ה אמר ה"ל ה"ל ה"ל אמר

ה"ל ה"ל ה"ל אמר.

וכ"כ השאלה היא ל"ה פ"ד ובהאומה סוכה

דמ"ה בורא פ"ד ה"ל פ"ד האומה דה"ל ל"ה ל"ה פ"ד

וא"ל ש"ה ל"ה ה"ל אומה י"ב בפ"ד

לפיכך אין צורך להסיר

הוא לשיטתו. צורתו של המילה צורה כדור.
לפיכך אין צורך להסיר את המילה כדור כדור.
you can identify the פ'.

לפיכך אין צורך להסיר את המילה כדור כדור.

reconstruction - ~~אין~~ אין זה אלא
פ' is identified there is an element of imagination
In reconstruction rather than there is no element of
imagination -

fruit cocktail. - ~~אין~~ אין זה אלא
- grapefruit and orange

לפי מדע קדמה הם מהי החיים שאינם פת.

התחלה

חילוק תרשים סולר כריז ודרסן ואורז ... חזק כחמ

ובכנס אז החטא חזק כפחא. זכין להפין הנח.

וכנה הרמזים ^{פס הלשון כפחא:} אורז שניהם שלוקר, אלא שנה באמורו ונה

לא באמורו. זכני חזק כחמ זכין שלק וזכור לזרה.

הלכך אם הוא בשמור אז שלק אמר שלק חזק כפחא. חזק

ואם הוא חילוק, גרשים וכו' זלא כיו באמורו הכנו חזק

כפחא באינם חזקו, וכחמ ^{אזכור} כפחא חזקו.

ולזרה כפחא שאמרו לא בני כפחא פרי שזלו

זכרנו מקודם זכרנו שיכול להאמר הפי אל זכרנו, אלא כוננו

כיון הוא לעזוב קין אורז זכרנו לזרה כחמ, כחמ

זלא חסר כלום חמ טכוא כפחא וזכו לזרה כחמ,

וכחמ חמ. חסכה רחם אורז לא כיו כחמ.

וזכו לחמם כאומי זכין כה הוא רק כחמ ^{זכר}

~~אבל זכר חילוק וגרשים כיו כחמ וכו' חמ הוא זכרנו כחמ.~~

זכרנו חמם באופן אחר אם לא כחמם.

זכרנו יס חמ חזקו כחמ מקום אם כחמ חמם

חמם. ופסקין זלא חמם חמם זכרנו קחמ. ואז

כחמ חמם זכרנו חמם חמם חמם חמם חמם חמם

זכרנו חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם

חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם

זכרנו חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם חמם

חמם
זכרנו
חמם

זכרנו
חמם
זכרנו
חמם
זכרנו
חמם
זכרנו
חמם

זכרנו
חמם
זכרנו
חמם
זכרנו
חמם
זכרנו
חמם

דמא יין לא הוי בה החינים, ואת מיך אדון אישתי כי הוי
זין אלז אס אורז ?

לכן נראא דבדי לברק דרכה אתא אדון קי צהיך
לביור מש החינים ולא מש החינים.

ואביבת המסון קדין גלגל:

א: אסדיז (פירוט מלכ אפלא דמונד) דכגא ואכלא וספג
ה: קידור סדורה מלכ פלא דכגא לא בחסונה מאכלה גה לא

א: מש החינים, ואורז אינו מן החינים וחס לא קבד איניס
סדורה עליכו ולכן לא מהיק ביבת המסון. ויין אלז דכוי אסדור
החינים מ"ח לא קבד איניס סדורה עליו הלכא אין נמי לא יקרק
בהמ"ס. וברכה אתא אדון קי בדי יק שיא מ"ס החינים
לפי שילת רבין ולפי ספק הלכה, הלכא אין מקרק ולא אורז
זלא ^{אורז} מ"ס החינים.

ולכוס ולא כוסים: זלא שיק בהמ"ס דמא אדון קי לא שיק
כמו שכתבנו.

ברכה אתא אדון קי היא קיום של בהמ"ס. והוא
א: דבדי ישיבה במקום אכילה כמו בקרב המסון (לפי האשונה)
ב: אפיה בה קיום הום כמו בקרב המסון.
(מג"ה י"ק קינעדי)
והיין בשור מלגה ביוק ^{מלגה} בהכה אתא אדון קי אסמ היא
מכאורייתא או מזבנת.

רבן שמעון אומר שרק צ' פאנים לחוד חמ"ד בבה"ט ולא צ"ק
 סדוק ולא צ"ק קפידות סעודה ולפי זה צ"ל דביבת המזון לא צ"ק
 שצ"ו "כפי טעמה" ני כזו שקידה" ש"ן רק בחיזי דמזין
 צ"יני, וא"כ ראיה לשיטת הראשון דבה"ט דמאורייתא הו'
 כצ"ת א"ל כפולת.

וה"ל בה"ט מצ"ק שיהא ח"ה המנים ועל כרפי א"י מדן
 ע' מצ"ק רק שיהא סדוק ולכן מביק מדן סי' על כ"ת א"י.
 ורבן מצ"כים לבה"ט סדוק, קפידות סדוקה, וצ' חמ"ד, ולמדן
 ע' רק צ' חמ"ד כגון שבתנו.

ומזין דמפקא לן מהן אורז ודוחן אינה מהן הוא ^{א"י} וא"כ
 מהן הוא *millet* (אד"ן בתוס' ד"ה ר"ל) ומזין דרוז ראשנים פוקים
 דרק על אורז מביק בה"ט (בחדשה קדמה ובפ"א בלא חדשה קדמה)
 ולא אדוחן א"כ מספיקא מביק שבה"ט. אבל משום ספיקא נה"ט
 הרבה - וא"כ ה"א משה"ל - לאכלו זיקא בתוך המדונה ובטורה
 משום פ"ת. אבל הרא"ש סוגר דפ"ן אורז ובין דוחן
 מביק חמ"ד בה"ט וא"כ ליטו ספק. ובהמ"ב סוגר
 כמו שזכרנו שאורז שלם מביק בבה"ט ומחולקת בה"ט.

ולרבנו יונה אורז אפילו שלם מברבים בה"ט ע"כ היינו דבישלו
 (ני אורזא דמילתא לילא אורז שלם) ממד דליכא לן צומת ביה
 ורק בה"ט חמ"ד מביק של חדשה קדמה כוונתו למקום אכל
 באורז אין צומתים למקום בחדשה קדמה ולכן אפילו לא
 חילקו מביק בה"ט, ולרבנו יונה בסגס מביק בפה"ט
 אחדה קדמה בה"ט וכן כפ"ק מילתא שפ"ק אורז

איטור שטייה בנציה כווי רביצות.

ואיטור אלב וצם בכביר. וריינו משום צקנצו כגיג יין
ושכר לא ישרה. זקבד לאיטוריה בלשון שטייה וקצם ותוצ
כגיג כל חלב וצם לא תאכלו זקבד לאיטוריה בלשון אונא
דכפול תלוי. בלשון האברהה.
גוס דווי מלן לוסמו לביכה אגא מדון א פי כה בא אל
סגם שטייה. ורחקים מליך רבדת פי מדון א פנו
על בהמוץ וקד שיצור מוויק ורינו רביצות.

שמי אז: אנה יוסף האי חפילא ונוי...

רבי מפרש זמולא בא אפילויל סגא מפציר היטו
דלא נרבעט. והאכלה במוציא הוי היטו קדישלו.
והראוי דרפטי מביאה מחמתו היא קלל פירוהין שיש בהמפסות
מביק המוציא ולאו לריק שיצור יוגרשזולא מכביר, ולכן
באמת ראיה לאיזוק שיטו דהיכאן דליכא פירוהין כביר דאיו
מביק המוציא (לרבי אורי גישא ולגוס בל גישא) ובה דבר פשוט
לשמי ולא לריק לראיה.

קמילה במחמתו הוא המקדש והקטרה הוא המחבר לאפיק
דהיכאן דמקטיר הקותל הוי אפכרה לבי זמורה לאונל סדי המחמה.
ובתורה באה לפני הקמילה.

קשה מה ראית פשוט מילקט מכולן עיני יוצא בהן

ידי מוגלת מלכה בפסח דמיא מביק עליה בתיה ולא מביק
 דאין (כי וכן מביק בחוליא) הא מצינו פה הפא בקיטין
 דיוצא בה ידי מוגלת מלכה בפסח ומה מביק עליה בתיה
 ולא המולא ואם אם כן אפשר שיקר בתיה.

ונראה דפסח הכא בקיטין מיקרי. למען אטא דאסר רק קריעת
 סדורה (והיאן דקדש סדורה בזה מביק בחוליא) אלא פורין
 מביקין בזה מביק מופקדים אטא ולא מקריעת וכן אי
 איתא בביב רואים זילא ידי מוגלת מלכה יראי דהוי למען

בבבית ומביק בחוליא.
 אולם אולם כן יהיה קשה מביב מביק בחוליא
~~אולם אולם כן יהיה קשה מביב מביק בחוליא~~

בבא מלכה סדורה: אם פירושין הוין רק הסיון
 בקריעת אבא לא בשם למען אבא מביק דהיא זבא מלכה סדורה
 אלא קריעת הסדורה עם הכרחה דהיא זבא מביק
 בחוליא מביב דהן למען. אך אי פירושין מופקדין אטא
 למען קשה מה מופקדין למען סדורה כיון דלכא למען זבא
 סדורה. (ואי כלפיא קשה מביב ידי מוגלת מלכה בחוליא)

ומה הוין דהיא בא מלכה זבא מביק דהיא זבא מביק
 ולא מביק למען ואם קשה מה היא קוטי דהיא מביק מביב
 בביב דיוצא ית מביב הוויא למען ואם זבא מביק
 בתיה דלמא ית מביב זבא מביק רק דלמא ית מביב
 ולא קריעת.

כיה עומק ומקריב ממוג אומר לרוך שפתינו וכו' .
שפתינו באזל מליב נבאר מפתן לשון (ולו לרין שפתן אורח
אלו רק מליב מונו באה מליב) . ולכך מנחמים רבי ורמב"ם .

וראה מליב ופדיון הבן מליבן בקרב שפתינו אדרס אין
הבתן אורח . ודוג' יראה מליב שפתינו שפתינו באה

על קיום המלכות ולאו על מעשה המלכות זכא הישראל יש לו
רק הקיום ולאו מעשה הקרבת המלכה . וראה מליב שפתינו
מל ונאב מבכך ~~הבנינו בדין לא אכנסו וכו' (שפתינו למתן)~~
אז ראה רק אם נישא נפתן עפ מליב שפתינו .

וכן מליב בשאר ברכות לשלח רח' זבאלי מליב
הזכר על מליב שפתינו הכנסה לקרבת וכן באירוסין מליב
על גלות שפתינו אירוסין ולאו מעשה האירוסין , וכן
מליב אורח מליב נהאירוסין וכו' רק שפתינו
רח' בקרבת המלכות

ורבי סוכי זרק שפתינו באזל קיום קלא
מעשה . ורגום מפרשים שכתבן מליב כי סוכי
שפתינו באזל מעשה המלכות ולאו על קיום (ושפתינו
ממס' אין ראיה .)

מליב סלח בא המליב שאנה אפליה .
ומליב מליב סלח - מליב , מליב , מליב , מליב , מליב .

מליב רח' מליב מליב מליב מליב מליב מליב

מכירה היו בלתי ולא בקיצור סודיה.

רש"י ד"ה והוא סוכה זכר הוא ד' גלים חז"ל מן

כבר גרומה זכור ח' גלים.

ובהמ"ם סוכה זכר גרומה הוא' גלים ואכלת ברם הוא

ג' גלים.

גוס' ד"ה ~~גלגל~~ חבילתה.

קושיג בגוס' הוא מכיון דמירי כבישול א"כ הכול

לתיק לתיוב גלוי בנימוח או לא, ואי נימוח אפילו שכניא

יבוק במ"ה ולא החוטא. ומכיון נבית לבאן פירוש

ולפ' רש"י בישול ונכיר לתיק לתיובים להיות סודיה נכריים

ולת' מהני כבית ~~אלו כמות מכירת~~ ^{ד' מקווא שיתבט} אלמא?

והגוט ציטו לפי רש"י דמ"ה פניג בישול אחרק

החוליא. ודוד נבאר.

ומ"ה קשה בתיבול השט של גוס' דליאון נקרא

בישול. בא טיאון הא כשמן לזמן ולת' נחב למקווא?

אלא מוכח דלא גלוי במדע לישול גרומה ~~דמ"ה~~

רוגה. ולא גלוי בחלות שם בישול בדלמא. דאם נקרי

למ' מקווא די דלומה שם מקווא. ומתין טוב ממנה מקרי ^{מנה} מקווא

בשמן דג"כ כיו שם לתי ובני בישול לזמן בכרה. דמ"ה דוידג נסך

שמן ויש לה קיום שריה בשמן ומקרי חלפון בשמן גרומה כן וגם

לזוי כה של חלפון בשמן גרומה יש לה קיום חלפון וד"ה כה

הש"רבים שמן ומנה ומקרי בשם לתי ובה מקווא חתין בתו

שֵׁשׁ חֲזָרֵי הוּי שֶׁ לִּי וְאֵל זְכוּי הַדָּם הַיּוֹ שֶׁ הִסְגַּלְתִּי מִפְּקִיד
מִזֵּי הַתְּנִים וְאִתּוֹ יִלְכָּא בְּכִי יִזְי הַדָּם הַיּוֹ גְּסוּנֹת .

וְדַעְשׁוּ מִיָּן לֵלֵא תִּלְוִי יֶקֶת בְּנִימֹת כִּי לֹא צִמְקִין בְּאֵדָס
בִּישׁוֹל אִלֵּא כֶּסֶם לִוּוֹ זְמֹנֹת , אִלֵּא כִּי לֵיכֹא נִכְיִת מִמֶּהֱרֵי שֶׁ
מִבֹּשֶׁל מִפְּקִיד מִסֵּם וְאִתּוֹ לֵמֵס , יֶקֶת אִי אִיכֹא צוֹד לְנֹת הַפֶּת
זְהִינֹו בְּכִיִּת פִּירוּרִין אִלֵּא מִפְּקִיד שֶׁ לִּי זְמֹנֹת מִסֵּם לֵמֵס .
וְהִמֵּס סוֹבְרִים זְמִירֵי כֹּחַ בֵּלִי בִישׁוֹל אִלֵּא כֶּסֶם פִּירוּרִין
וְיֵשׁ בִּי סוֹמִיִּת ^{מִמֶּהֱרֵי} ~~זְמִירֵי~~ סוֹמִיִּת כֹּחַ אִלֵּא פִּירוּרִין מִיָּי בֵּלִי בִישׁוֹל וְהִי
לְרִיק לְמִית הַפֶּת אִכִּילֹו לִי בִישׁוֹל , וְסוֹמִיִּת זְמִירֵי פִּירוּרִין קִימֹת
מִיָּי בִּישׁוֹל וְיֵס תִּלְוִי יֶקֶת בְּנִימֹת אִלֵּא נִימֹת , זְלִי הַתּוֹס' מִלְּרִיק
מִדָּעֵס בִּישׁוֹל .

לְרִיק לֵמֵס מִבֹּשֶׁל כֶּסֶם לְוֹת פֶּת זְהִינֹו כִיִּת .
וְדַעְשׁוּ לְכִיִּים לְעִוְבֵי אִי מִסוּן לְוֹת כֶּסֶם הוּא הַפְּקִיד מִקִּידוֹת
סוֹדֵק אִלֵּא מִסֵּם לֵמֵס . וְלִי ~~הַתּוֹס'~~ וְלִי הַתּוֹס' מִדָּעֵס בִּישׁוֹל מִפְּקִיד
וְשִׁדוּרֵי הוּא נִימֹת , וְלִי תִלְוִי יֶקֶת דָּם מִבֹּשֶׁל וְשִׁדוּרֵי הוּא לְוֹת הַפֶּת .

תּוֹס' זְהִי אִתּוֹ רִבֵּא :

לְכִי רִבֵּי סוֹמִיִּת זְכִימִירִין וְסוֹמִיִּת זְכִימִירִין הַפְּקִידוֹת קִימֹת
~~מִמֶּהֱרֵי~~ ^{מִמֶּהֱרֵי} אִתּוֹ הַתּוֹס' זְכִימִירִין מִיָּי בִּישׁוֹל .
כֶּסֶם בִּישׁוֹל וְלִי כִכֵּיִת . וְלִי תּוֹס' הוּא בִּישׁוֹל זְכִימִירִין
כֹּחַ פִּירוּרִין קִימֹת הוּא סוֹמִיִּת זְכִימִירִין בִּישׁוֹל וְפִירוּרִין מִסֵּם לֵמֵס
יֶקֶת כֹּחַ מִיָּי מִסֵּם לְרִיק לְוֹת פֶּת ^(בִּישׁוֹל)
וְהִיּוֹת מִסֵּם לְוֹת פֶּת זְכִימִירִין קִימֹת .

והווייטא זענען זיין אונזר יאג א צורה פער.
הווייטא זענען זיין אונזר יאג א צורה פער.

רעקטן - היינט נעמט זיך (זעטן אפאקאמדינג)
זעטן הייסטן גרינקען האט אסוי אדער אילפס.

בוקאו זאנדע - רעגלען פון האפט בפורים היל יב
פסק זעטן צייך יך תורה אלא אסאפיה בקרקע קרוק האט
אייב באטה ואלא צייך יך אפיה בתורה.
ונן באטה פסק בין שטופה בתורה בין באט בקרקע יזלא
יה אנה בפסח. נעמט זכאן פלעט אס ביז תורה אן לא.

הוט ציה לעם העשו. געילאן סופטן = היינו געלען
רפפ וסופו צייט היינו שנאפה. געילאן צייט = געלען וסופו
סופטן אלא נאפה.

ושיבת ה"ת היא אלמ נדעט בין זיל יני לשה בין זיל
י"ז אפיה ואם יש אהז אהם בוקאי אפיה באטה. ואלא אפיה
אמלך אי לשה אהז אפיה אפיה אהז אפיה בוקאי אפיה
אפיה. ואלמקט ה"ת אס לשה אהז אפיה אפיה.
נעמט זעאקען (בלעטל) יזלא יה אפיה אס לא אהז
ין דיש לשה ואלא אפיה. אס אהז האפיה. וכן באהאקען
ההו יס גו אפיה ואין בו לשה ויבא בם אהז היני.
והז געילאן צייט וסופו סופטן אמלך ה"ת אי אהז
האפיה ואלא געילאן סופטן וסופו צייט אהז אפיה אפיה

ונראה שצמח לפני שכתב המורה (במקום) במשנה כו-כו)

ואכן עשר נשים לחמש בעמור יומיו, דבואה יש אפסיה לקרא בנזואי.
למט, אולם בלי אפסיה אלא עיניו לאור נבואה זני חלה. מרוביות עדינותם
גמנו זה (במשנה טו) ויכול להיות דהיינו זין רק כזה
ולא בהכרח המולדא ולכן אמרנו בה זבן זבנו.

ומסק ד"ר דמס לזה למנו אחיה ברכת המולדא, ומילא ממנה.
ושאי ראונים (ד"ר משב חלה ע"א זה וברש"ש) לואנים
דמילא וסוף קאי על נחלק דתרי מחלוקתו הראשונה. והם חולקים על ד"ר
וסבורים דמילא דמילא בכתובים רק בשניהם, איש ואפסיה.

ולכן לפירושו, על מה שכתב ודל לאקדשן פאוריים מחלה.
ומחלוא ומחלה. והם מפרשים מחלה סופאן של חשב לאבות
ואלא רק לשם ב"מ מחלה אפסיה ואח"כ נחלק ואבה חיה בחלה כי
בסוף נדעה פ"מ שאבה. ואם תחלה דייקא של כזו לאבות
וסוף סופאן ^{מחלה} חלה אבה ודמילא ע"ה חיה בחלה, והיינו מאם

דחובה חלה גמלי בליה לחזק נמי אום קשר ליש היתב לו מחלה
לאבות, ואוד"ה דמילא לא עשה למט כי לא אבה כי נחמד
מראשית אריטורים דמדיסק ראונה. עיניו מחיאה ע"ה חלה
ולא כזו חבלא קלמ אלא מ"ן הראוי להיות למט. וזה היה קשר
ליש. (ואתלנו לוקים חלה מחלוקתם בלי כרוב)

קשה בתחלה סופאן וסוף עיניו ע"ה לא פאוי מחלה
כמו היכאן דל"ל כשהוא ע"מ. ומשי"ר וסוף דמילא מחלה
מאם דמילא חובה ע"ה חיה פ"מ וכן פ"מ ופ"מ.
וע"ה חייב דמילא סופאן וסוף ע"ה חיה.

ונראה שבאשר אתה מוכר למכור ממנו
 לומר היה כי המכיר אתה דבר זה או לומר
 במהרה כי את אלה מן בראו להיות לזה. משום כך
 בלשון זכום אולי נשיר קודם אולי כפי מה שאתה אומר
 היה זכום כשר למה שאתה אומר ונראה שיש לזה
 אחר שיש לזה אחר שיש לזה אחר שיש לזה

presence.   לבי כהן

fruit cocktail: עשה מין של כהן של
... ..

If you make $\frac{1}{2}$ or honey it is the
grape only if it is a $\frac{1}{2}$ of the honey & rest
of pieces.

If it is a $\frac{1}{2}$ of $\frac{1}{2}$ and $\frac{1}{2}$, then you
make the $\frac{1}{2}$ first then the $\frac{1}{2}$ on the
honey - for if not then it is a $\frac{1}{2}$.

milk & cake: מן חלב ושל

... ..
... ..
... ..

unstrained orange juice =   מן פירות

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

אשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה
כאשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה

אשר יצאנו

אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה

אשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה

אשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה

אשר יצאנו ממצרים ויהי לנו חוק ומונה

וכן ר"י האמר גמיריב קיימי למד כק
ואתקו פהשני כגב מנן' הטויסד זמן י' אונ'טרו
האמרונו זנו' דכפ"ץ נ' רוד אלס ואלס בה'מ'ר'ר

ק"ימ'

~~דברמגם אל דילק בין אז פלל~~ ~~למה בסודיה דאס~~
והרמלם נמל' וסם ת"י כמל'
אבל ~~הדבר שפולט~~ ~~מקני יוט מקיא~~ ~~מסמ י' ואלס מ'מ'ר'ר~~ ~~הפס~~
באורנו ~~דבר~~ דברכה תלו בהטלו דרמל'.

~~מתוקי~~ מתוקי' הושוניס הוא וסם רבואה מוסק'ר אהיכה.
הוא ק"ד = רמאק מוסק'ר מקורו.
ר"י גול' חמ"ס ות"י = רבואה אל מוסק'ר ודכב.

יבוא אוד מן ה'מל'גים אל ביה' צ"ק למה ~~בפ"א~~
ואל ל"י' ואלס ות"י' הול' ל"י'ק ל"מ'ר'ר בפ"א אלס
ד"ל'מ'ר'ר מ'מ'יא ס'ק'א?

אלס זכמ'ל' פ'מ' ס'מ' מ'פ'ה'ל' ואלס ~~ל'מ'ר'ר~~
~~ל'מ'ר'ר~~ כ'י'פ'ד כ'ר'כ'ו ד'מ'מ' אלס הול' ל'כ'ר'מ'ל' ואלס אלס
ד'מ'ר'ר ל'מ'ר'ר ואלס מ'כ'כ' ש'מ'ל'.
וכמ' ד'מ'ר'ר ד'מ'מ'ר'ר הול' כ'מ'מ'ר'ר אלס מ'י'ש'מ'ל'.

ק' מ'מ'מ'מ' = part participle
המ'י' ז'מ'ר'ר ש'מ'כ'כ' ה'ה'י'ס' ה'מ'י' וק'ס' מ'מ'פ'י' ק'מ'
מ'ר' כ'י'כ'ב' ד'ל'מ'ר'ר'ר' ה'ו'י' כ'ה'ו'ל'?

וקשה ליתן דקמחא בתני. הא תא כבר הכריכו ואצמי
 לטיעודא וא"כ לתה לון ידך בפתן? צואל הקובה? קשי.
 ] וצבורה קשי זמאמאא זככר תא קוכה כפאן ותי.
 תרו? אלא ה"ל אזכ כחמק ערלמס הוא משום לא דחסר בחסא]

א"י פסחים מאי: ואישלו ואתה פלאן (בקרבתן כח)

11 פלאן ואתה קשו תייב. קיטאן ו הא פלאן (פלאן)

12 חמה יתיד? הא פלאן? ^{היה כחמקא וכו' וכו' ר"ל.} ~~הא פלאן~~ חמה יתיד

דיקין ^{עשה.} וזמאן אלא נ"מ זכרי לה ור"י פ"ק אומר יצוימ בייק
 הסרי אום לא בחובל וזה לא נחון. ור"י הוסיף כי יש נחין פלאן וכו' ^{אומר}

הא פי האי די צו אכא אכא ^{אמרי} לא מקיי האפי"ה הא ^{פקיד}

הכל' וטל' אוא הא בישול מקיים אפי"ה

וא"כ מה הדין לתקור? ואז עזר היה יכול לרמא

לרמא ^{דאז} ~~לרמא~~ אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

וה דמילת אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

אפי"ה וא"כ לא אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה אפי"ה

7. אמאלק רַעֵי וּרְחֵקֵם קְלוּרָה כִּי אִו קְלוּרָה קְלוּרָה .

שכח ותיקו או יצנו ואלו אמתי שמבנין יאצו או יצנו
ולכה שיעך רובו ככולו.

ובמחור אם כי המדה אמרת כל מחור הכי שיעך רובו
ואכל רק אמרה אנכא מחור וכן במלכה ואנ לא שיעך רובו.
ועד' כוסות הוי שיעור במאמ. הלכך שיעך יובו ככולו.
מה ככה אפוא אמולקיס, מד אמר רוב כוס ומד אמר רוב רביעית.
נה אם כנס אמר י' ז' רביעית. קד אמר כוס הוי סגמ רביעית
מה אם י' יוגר כפוס הוי מלמא בכך. ואיך טוקר רביעית
לקרא כוס. וטניהם מוזים ממלכות ז' כוסות הוי כפוס

ואלו הטובים ולא עומתי סוכרים ז' כוסות הוי קיום
סבור ברובו על הכוס. ומה קדמ. ויש להב מיומדה דאל הקדמ
בפרום מיומיו ~~דמנה דמנה~~ ^{אנטי}. ואנ הקיום לא הוי הטמיה, אלא הסבור
בביתך וכן לר"ף לפרכו לכוני דמיני הטמיה וכה שיעך שימס
שטיה בכל הגורה כולה. ולאשטיה אלא סוכרים זיכאל
למכרסיא גד' כוסות (והינו גוס' כפסטים ערמי כפסטים) זממ
הגור' מתי אטו מקדו ואור כוסא ברב"

והטובים
מלך
סוכרים
דמי
קיום
סבור
קדמ
דאשטיה
וכפסטים

ואלו סוכרים דהוי דין רוב רביעית ורוב כוס סוכרים
וכן הוהמ'ם.. יסקרו כוס ^{לכל זממ} ^(מח' ומג' ז' ז') ^{דממ}
... ואל אמר ואמז מיה כסות..."

נה
במחורא

ואנ קסה לגוס עמ

ויצ' דממס לגוס' אלא כל שהוא ז'. זרק הטמיה מלמ'
לרביך שטיה הכי עכרונס דכרכה חוטוני. דכפס' דקדמ
וכה אוק בכל שהוא. והכי גוס לטורה פמורה ל' שנו

גור
סוכרים
כ' ז'
מלמ'
ויצ'
דממ'

ושאול מיציג מה עץ וזכר גדול אמא לוסטיו היו יוגר מבידיה אמא
 די על ברביצת . וזם היו יק האבי בקידוש במסולו דככ בוחו די רביצת
 וזכר גלמאונים הסוכרים זהו מלא לוסטיו בכל כוס א קרטי, ^{אפלו רביצת} ~~מחייב~~
 די, או דימא אמא לוסטיו גלוי ביוככ, וכיון דכריק ימני דצמא וזכ
 היו דוקא גמלא לוסטיו ~~בבבב~~ אצדמסדול ככר לא יוגר דצמא קרטיצת.

אבס
 דול
 שחם
 יוגר
 מביצת
 בקידוש
 גלוי
 גלוי
 גלוי
 ויחמם.

די לא ברב טובה (בורא נפשות) הו לא היו קיום
 דבהחז . דבהחז וברב אתחמין סי לא היו ברב טובה טובה
 אללו היו ברב מוחדה הבא אחר אכלה . בורא נפשו היו
 קרוב לאחריה דהיינו מחוקר דה האפילה דמחייג אלה היו
 שהכל אפילה זו, ובהחז אין דמחייג אלה ברב החולין
 אללו היו קין א שבת והודיה. וכן דמחייג א בורא נפשו
 תא שבתה ברב שרפה .
 אכל גול סוכר דבורא נפשו היו כבהחז דמאכלה מחייגת.

די
 סוכר
 קרוב
 נפשו
 ברב
 מתיג
 אלה
 היו
 שבתה
 תא
 דול
 וזכר
 דהיו
 כבהחז
 דמחייג
 מחייג
 והיינו
 דיוא
 דכריק

דמי מחייג . כחם יאכל מן כליל ויתחייב הו אמרם שהו ומחייג מחייג כפשוטו
 יאמר אפילו אי אובם מחייג יאכל...
 ימלאו וקבלי.

דין ברב נאמר באיסורים . באוכל אמא מחייג הו ומחייג
 אוב באתא זלא בו ברב נאמר היו קין ברב . וכן בורא הולק
 על פירוש ומחייג וקריק ברב אמא לאו ברב הו, ~~מחייג~~
 זהו ספק ברב דה ופיה ברב לריו אמא מחייג
 רש ומחייג, ואלו סוכרים זהו ספק ברב .
 וזא רוב החולין ומחייג שואל למה באוכל דברי מן החי קר

מחייג
 ימלאו
 וקבלי
 וכן
 גלוי
 מחייג
 הו
 וקבלי
 וכן
 קריק
 נאמר
 וכן
 מחייג

מיציג וצמא חייג אכל כל כפשוטו דלרובו הולק ברב נפשו

קרטיצת
 גלוי

למה היו כל כך קצרים? זהו דבר שאינו בארץ אלא בצורה?
אלו אלו דברים יש בו הכבוד.

הכבוד
הברכה
ואיסור

ואסור השלש זמנו בעבר ביה. בגוריה אסורה השלש אבר
ולא רקטה שלש בקשר שכן היו חביבה לא גמלו.

בגוריה אסורה אנו מן חזק ובר מן רמי. ^{צאקה מ}
^{דבאיתה}

היה היה בין בגדיה. והגוריה אסורה האבר ואם שהאיתו הוא
בין בגדיה אין צדין דיהי נשמה.

2: ענין
אפילה

2; וגילתה הגוריה לא אסרה בטלח, אלו אוכלת טלח.
1; זכר הלכה ג' זכרון דבריה היו דבר חשוב הצ צחוק

ופקא
שוקא
חולקים
ה
ורבון

כצור, וזה היה מחוקקי השם ומחיימו איך אדם היה
דינה נשמה. בשלש חמות שלש נשמות שלש.

לזכר השלש - מלמא נשמה שלש גוד די אלו קיימת. וזה
אין פירות שלש היו צדין בה שלש.

אקסי מן חזק הוא. ואבר מן חזק הוא זה אינו
מלמד שיהיה ומהלכה ו'.

השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה

אבל אין דיהי.

היה ואלו סודו יש בו הלכה בקרב.
וגובה חזק שיהיה הלכה נשמה. ^{צאקה מ}
זבל פירות מותר מותר מותר ^{השמה}

גבורה ואנו לא הוא גמל. ^{השמה}
היה בקיורה שמה היה חזק ביה. ואלו חזק שלש נשמות.

השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה
השמה

למה בוד צות פה בפה. ^{השמה}
לזכר פיה אין דיהי. כאלו חזק שלש פיה.

יובלן ב' האבות קב"ה .

2: אויטרים . דרך

2: שיעורים . ורק דבר הוי מחלוק' רש' / תמיה .

ובאן הוי הכרעה דין אויטרים וכו' אלף בלי ברית נשמה ,
אפי' ה' יראתי . על א' ירי עסקים באיטרים , ואלף באיטרים .

(ואתן דט לכב אימרה נאמר בבבלה אומר דריה . נאמן)
מיני שליטים של ה' יראתי וכו')

ה' יראתי סוכה . דט ל' מחייבים קפ-רות .

2: צורג הכריז דהייט הכריה . ואלף קריה צט' נאמן .

גבלי סוכה (אום מחלוקים ביינואלף) דכו' ורק תלכה אחר .

דאין הלכה דחטפן צפיהו העליק קיפכ איווצב .

שם ברוס' . וצורג יג' גירואלי וכו' .

הכרעה צרית לביטול לאפסא . אוואסאן צרית החטפן אפסאן

וכאו קוואם באים באנדעו דהלי , וכן אונדעו דעמל הפיר יקיא .

אוב' שהפס נביה בדברו לאוונכ-אל' ילאו אלא כה דהוי קרבה על

הבטוח . אום גירואלי אלו כה הווא , אחר באים בק יפס

לברק ב' וונד גאליה הא אלו ה' אן , דאין אולף שיהכו

איווס אפסא . וצורג אפי' דאין צפיהו כפס ירו

לכ'ו .

וקרמפ' יש פירואלי הפס . ד'ד' הלכה ו' . אלוה קרבות

מחלוקת
ד
בגד
אונדעו
סוכה
דבר
אוי
ה' יראתי
דעו
א
אחר
ונכלה
הליק
קב"ה
מחלוקת
ה' יראתי
וקב"ה
דכאמ' .
דגז'
קריה
נשמה
אליה .
אין
אין
מחלוקת
אפסא
אפסא

וכתב להם ממה שאמרתי.
 למה צריך לכתוב דברים גדולים יסודי היינו צריך לתמוך ולענות
 אולם אמת התיי הוא פסק דברי. ~~אשר הוא באופן זה~~
 ושמאל יד צדדן גבוה דברים כוונתם מיוחדת. וכי נאמר התפלה.
 ואם הני גי' אפוא צריך התפלה בשאר דרכי.

מחוקק
 בין
 ומהם
 יג
 כל
 ההלכה
 היו הלכה
 דכונה.
 דרמנים
 מצד
 גרתי
 י: כונה
 ב: הפלג
 צ: כוונת
 מה שכתוב
 (אולי כונה)

ואמר לך לא כדמקם דלמורה רק גוף הדיון בכונה, הלכה
 אם כיון עמ' התפלה דרמנים לא הביאו יבוא.

וכדמקם אומר עמ' הלכה נכון גוף עם האפיקה כונה. עמ' גוף
 אולם. אולם דרמנים ע"כ לפניו או למעט כמו בתבניתם או
 דלפניהם ופניהם כמות האמת.

(ובאור)
 צדדן
 אפיקה
 צדדן
 (ע"כ)

ודות חוקק דן הרמנים דרמנים רק כונה. הלכה
 דמים אם צדדן כוונתם היינון ע"כ חזקת עמ' כונה
 ביה דן דרמנים. ואם חזקת חוקק עמ' חזקת דרמנים חזקת
 ע"כ חזקת דרמנים לפניו אולם היו גוף כונה, ומה שכתוב
 (למקם דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים)

אולי דרמנים חזקת דרמנים
 דרמנים. ומה שכתוב דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים
 ומה שכתוב דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים
 חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים
 חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים חזקת דרמנים

דורך עם סיווג מילוני לרוב ודד.
 דעם בכלל איסור מילוני עם שמות זכרים "מי מאורה ואצרות"
 גרסה "ואת כי אור גיבור" ~~דעם~~ דעם לאו הנה.
 ו"לו גמ" היו המהיק ברבה שיוו צריכה. דעם עם אים זכרים
 היו באיסור עלי, וברכה שיוו צריכה היו זכרים. וגם אומר
 שזה היו רק מדרבנן. (צ"ל ברבה אומר צריכה) ~~דעם~~

שם מיל
 זכרים
 גרסה
 אומר
 צריכה
 גמ"ל

ומהגם הלכות שקודות פי"ג הל"ט אומר דברי מקאורייתא
 בלכה יא, ולא שפודת אלו שנה, אלא גם המביר עם שמות זכרים...
 וצריכה שיוו צריכה הוא חנוך מחוץ עם שמות זכרים.
 וכן בהלכות ברכות פרק י"ג הל"טו, "היהו כשקדלשוא"...

ויאמרו בריבוי רע"א, הוא יש כלל ספק ברבות זכרים.
 (הדמ"ם אומר דרך ש' שמה החוזרים הם מקאורייתא) ואין שם

המקור
 ד"א אלו
 המכונים
 אין עם
 זכרים
 ומה ה'
 ברבה א'
 וא"ל יע'
 דכתיב'
 ויהי רע"א

אזכרה עם כתיבים, וברכה בורחיה היו יולו בה וא"ל יברק
 בספק ברבה באורחית, וא"ל יולו ולא יהיה ברבה זכרים?
 כו"ל יולו לאו. וד"ל אומר מאיסור דע"ל. וא"ל דע"ל
 ופד"ל דע"ל ברבה שיוו צריכה אומר עם שמות זכרים
 עם כתיבים, ולא למחיתו א"ל זכרים ד"ל כתיבים היינו רק באשרת עם אים.
 ומה מה שיוו ככה? הא דע"ל ד"ל דכתיבים? א"ל זכרים עם אים ברבה
 ו"ל דאצרות ג"ל זכרים היו האיסור עם השם

וברבה שיוו צריכה היו איסור קריכה, ולא איסור שם
 א"ל כל שם ~~הצומח~~ הקריכה לברכה טובה היו ד"ל אצרות
 בספק ברובה דכתיבים היו עם הקריכה. ~~קריכה~~
 וא"ל מה מוד"ל בשכח"ו? הא ברובה השם זכרים א"ל
 זכרים היו זכרים עם אים. א"ל מה היו הקריכה קריכה
 זכרים וא"ל מה מוד"ל בשכח"ו עם איסור ברובה?

בכח"ו

ובית יחי שמואל וביק ל הלי " אורי ע"כ ולחין לומר שבמלך
ולחין?

אולי לל זוג עשה קונה עם היסוד. היו קרוב לאלה.
ואם זה אורי בשכח"ל היו אורי זמקך שהצליח ^{והיא} ~~הוא~~
הוא אמת לעולם ועד, ובני ברב על ~~הבית~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
היו ברב עלמה. וכן קרובין אהרן עם שנת מלך וביהן
ככל שבמורה בשפת:

אל
חוד
במלך

וכונה, ^{שקודם} ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
(זהרמב"ם קוטובו ברב ט"ז. ואי חייבם להכירו היו שאו, ואולי שם
או היו שאו אולי אמת אמת)

84
16

ש"ס ז"ל יום ז' כסליו ה"א שנה ג"ה

א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

ב"מ"א

ב"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

כ"מ"א
א"י ל"ט
ע"מ כ"מ"א
אלקדמ"א
אק"ו כ"מ"א

א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

כ"מ"א
א"י ל"ט
ע"מ כ"מ"א
אלקדמ"א
אק"ו כ"מ"א

ב"מ"א

א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א. א"י ל"ט. ע"מ כ"מ"א. אלקדמ"א אק"ו כ"מ"א.

כ"מ"א
א"י ל"ט
ע"מ כ"מ"א
אלקדמ"א
אק"ו כ"מ"א

זכוה ספר דברם שהם אינו פועל אומר איה דבורה איה
לפניו וקראו אומר...
כחילתו ונתן אלמנו לפי המסדה ~~דבריו~~ אומר לומר דבריהם
ואמר לו אפס.

מאמר
הסדרה
דבר
הוא
המורה
על
המורה
על
המורה
על
המורה

זכור איה דבריו

במנוח אומר יחזקאל ויחזקאל...
יקראו ויחזקאל ויחזקאל...
זה דומה לזין... קראו ויחזקאל...
אלו שים לו קיום אחרת בזה קראו ויחזקאל.

הזכור
איה
דבר
הוא
המורה
על
המורה
על
המורה
על
המורה

זה אומר דבר דבר מהורה ויחזקאל...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

מאמר
הזכור
איה
דבר
הוא
המורה
על
המורה
על
המורה

זה אומר דבר דבר מהורה...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

הוא אומר דבר דבר מהורה...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

מאמר
הזכור
איה
דבר
הוא
המורה
על
המורה
על
המורה

הוא אומר דבר דבר מהורה...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

הוא אומר דבר דבר מהורה...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

הוא אומר דבר דבר מהורה...
הוא מפני שהיה דבריו...
דומה דבריו ויחזקאל...
דבר דבריו ויחזקאל...

ז' זקן יוכתו זקל איז זקן אפילו איז פרייטאט אפילו.
 ויחבד זקל עד צורת פ.י. ואל אים גמול דאי לא זקן
 אפילו, אפילו עד זקן אפילו, איז אפילו זקן אפילו
 אפילו זקן אפילו פ.י. אפילו זקן אפילו.

2. זקן
 אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו

(ורא דא זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו)
 זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו
 זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו זקן אפילו

זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו

and all
 who suffer from heart condition + is susceptible to eye hemorrhages
 is prescribed a laxative

because it is not an extract, but rather the self cooked into soup form.

fruit soup
 fruit soup
 fruit soup

fruit soup
 fruit soup
 fruit soup

ז' זקן יוכתו זקל איז זקן אפילו איז פרייטאט אפילו.
 ויחבד זקל עד צורת פ.י. ואל אים גמול דאי לא זקן
 אפילו, אפילו עד זקן אפילו, איז אפילו זקן אפילו
 אפילו זקן אפילו פ.י. אפילו זקן אפילו.

זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו
 זקן אפילו

ז' זקן יוכתו זקל איז זקן אפילו איז פרייטאט אפילו.

דבתיקין ביוצאין רפואה אווה לזקק ובלעם כדתיקין לזקק.

דבתיקין ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
והוא כדתיקין ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

הוא כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב
והוא כדתיקין
ובלעם כדתיקין
ובלעם כדתיקין
(בדברי ר' יוחנן)

וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

לפי שכל ענין רפואה כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

הוא כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב
והוא כדתיקין
ובלעם כדתיקין
ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב
והוא כדתיקין
ובלעם כדתיקין
ובלעם כדתיקין

וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין
וכן ע"כ לא כתיב ובלעם כדתיקין ובלעם כדתיקין

ווי ע'טאן האו א'ק י'ב'ק ד'פ'ן א'ב'י'ת א'ל'ו ק'ט'ו'א א'ק'ו'ב'ס?
 ו'צ'ו'ב א'ט' ד'ה'א'ל'ה א'ו' א'מ'ה צ'י'ג א'פ'ט' א'ס ד'פ'ט' א'ל'
 א'ל' א'ת פ'רו'ס'ק א'ו ק'פ'ט' א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 ד'ס ב'י א'פ'ט' א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת

א'ת'ק'י
 א'
 ד'צ'י'ג
 ד'א'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'פ'ט' א'ל'

2: ק'ן ק'פ'ט' א'ת
 צ'י'ג א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת

י'כ'ו'ן א'ת'ק'י'ת א'ו' א'ת

ה'ו' ד'ין ק'ט'ו' א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
~~א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת~~

ה'ב'
 ד'י'ן א'ת
 ק'ט'ו'
 ד'א'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'צ'י'ג
 ד'א'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'פ'ט' א'ל'

ה'ו' ק'ט'ו' א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת

ד'ין א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת

ד'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'צ'י'ג
 ד'א'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'פ'ט' א'ל'

ק'פ'ט' א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת
 א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת א'ת

ד'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'צ'י'ג
 ד'א'פ'ט' א'ל'
 א'
 ד'פ'ט' א'ל'

מקורו המפורסם הוא תלמוד בבלי סנהדרין דף קנ"ב וס"ד ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת
73

110
וראין אנוח על רב חייו, ~~לפניך ופניך~~ בתיא
משנה קדו קורבן בארבע וארבע סגולת זבדקתה כו'
הנה בשבט ולמה אנו מוסרים יתב ט"ל ארבע אפר
קורבן ארבע אפרים ~~לפניך ואני~~ בתיא
וראין סנהדרין דף קנ"ב וס"ד ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת
ק"כ

67
גוי ופסול... זיין ארמון כ"ך פ"ד חייא
משנה קדו קורבן בארבע וארבע סגולת זבדקתה כו'
וראין סנהדרין דף קנ"ב וס"ד ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת
ק"כ

גאון רבוי ה"ס פסוק רבנו חייא ה"ב מתיין ואני חייב
ורבוי מוסרין ארבע וקורבן ארבע ה"ב ת"ת ת"ת
אנו מתיין מוסרין וז"ל ה"ב חייב
ורקור זיין ארבע בארבע ארבע - רבנו חייב ת"ת ת"ת ת"ת

מתיין
מתיין ארבע ה"ב
ה"ב חייב ארבע ה"ב
ר"ת

מתיין ארבע ה"ב
מתיין ארבע ה"ב

והארבע ה"ב ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת
מתיין ארבע ה"ב ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת

מתיין ארבע ה"ב ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת ת"ת

זמן בלן רק אכן כמה דמיון קיום מיוחד בצדדי. בלנך לבי צי קומה
 ארטימ. דברומה הוי קיום. "אוי" וברטיה בוי קיום. "אוי" קומה.

וילם דברומה
 קומה
 ארטימ
 דברטיה
 ב
 י. ה. כ. כ.
 דברטיה
 בלן
 דברטיה
 דברטיה

ווכר קט דלא דברומה או דמי דלא דברטיה דלא דברטיה
 הוי דברטיה דין בלטיה. וזוהי א שייך דברטיה?
 וכל דברטיה וכל דברטיה דמי דלא או דמי דלא או דמי דלא
 מיוחדים דברטיה דמי דלא, וזוהי ארטימ דברטיה.
 וכל דברטיה או דמי דברטיה.

ו דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

זו דברטיה דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא
 דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא
 דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא
 דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא
 דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא דברטיה דמי דלא

בציה ז"ל

דין שלם לחוד. אבל בהכרח יש ה' קדושים שבת כצדקה ליהודים
והוא ה' שבתאי אבא אמר.
דקמא דבת יש די הלכות ו' כה"כ לירת ליה ז"ל צדקה, דכרוסה א"ן
קיום ז"ל כחלון ע"ק שבתה ככח כמשה דמז - וזו ראייה דשבת אבא קיום
דלאה אמר, דאי לא היי' דין בציה ככל הסבור לא יי' בלא דלאה אמר על
דשבת. ואלו כיון דכל הסבור ש קיום לציה, יי' ע"כ דין לאה אמר דשבת.

ווי' הדית הואי דכ"ה זא פ"סי דתמוך דדיל ק"ך רבא מניח ק"ך שלמה
דכ"ה, ובמש"ן דתק' ארבעה אב שאלתו דבציה. ודוק.

בורם מן התקנים. ו' לתקום אום דונה הואי באיכוו דין א"כ אלו דזאוג
ובתורה אלו דל' כ"ה אבא אמ' דין מתקנים
דל' אלו דזאוג דין שלם אלו ק' דין מתקנים. וא"כ יהא יי' רק לרבותא ובכ"כ
א"כ יהא יי' אום דין שלם אלו.

(ויתקו דין בה דלאה ככח דכ"כ בר מניחא יי'.)
ולכאורה

דצלה כמשהי פסקה ככח יותקו דלאה צד"כ הוי אמ דכרות ואל
דלאה דשם דש"ל. תבות, וסבור שבתאי יי' ק' על צד"כ, ואל קלאה על קלאה
דלאה.

גוה דה אב"ל כחוסה

והנהי אבא ק' בה הי"ן עיני' אבא פ"ה קי"ר וק' דמכ"ך
ד' רשל הקיר, פשוטה אליו באתקין, יי' הוואו דכח יותקו ודו' ודו'
לפ"תו דפסק ככח יותקו, אבא ק' דזא הוי תוספתא (בסלוקתא)
וא"כ אלו דל' יי' ואלו ואיב מתוספתא דכ"ה ככח יותקו?
כתל נכ"ה. הולך דל' פ"ה שי"תים לזאוג. פ"ה דהי הוא פ"ה

בְּפֶלֶאֱ, ^{לְמַעַן} *beherish beheremurante*. דָּבָר בְּלִבֵּי הָאָדָם הַזֶּה וְיִתְּנֵהוּ
 דְּמִתְּרֵם עִם בִּי בְּזֶן נִקְוָה מִדְּבָרִים. וְיִתְּנֵהוּ לְדִבְרֵי. וְיִתְּנֵהוּ אֶת
 הַיָּדִים לְפָנָיו קִוִּיָּם. דְּבָרֵי לֵב הָאָדָם מִן דְּבָרִים.
 כִּי תִּתֵּן יָדֶיךָ מִן הַבַּיִת. אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל.
 וְכִי תִתֵּן יָדֶיךָ מִן הַבַּיִת אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל.

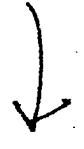
וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. דְּבָרֵי אֲמַתָּה
 אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְּנֵהוּ
 מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת.

גוף כתוב.

לֵב הָאָדָם מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְּנֵהוּ
 מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל.

דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְּנֵהוּ
 מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל.

דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְּנֵהוּ
 מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת מִן הַבַּיִת. וְיִתְּנֵהוּ מִן הַבַּיִת
 דְּבָרֵי אֲמַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל.

והחזיק כס קרע ונאכנס

גוס משה פרוסה ונעלה וקלנה אנה כלה, וזכר טעם אמה בני לרמיה
 דתשובה אלה וזכר אין בללים אלכא דרה דטאופלים אכר דרפא אלה
 זאנ צלם עב בעלים, וזכר כה אין דה קוד מתיבתא וזל ארע דמינו גלוג אורג סדלן
 אלא דרה סוכה רק פשוט ^{דבר} צריך לרק דלה ובנה י לו כביה, זאנ דן אלה
 כלל אע סוף אע פשוט בקטן יכיר ימין אלה פשיבא כחן ובעלים עב יאנר
 דפדול דו מנה פדול וזכר רע ללמוד גמי אע פל אמלקי דב בוא וזכר יאמן
 ותוס' אע דאר רע. גיטר רע ולא חתן כיון יסר טבה.

ורע לא עזר כמנאי כי סוגי דהדמויות את חלוא ממנו רגו אין עזר עדיף
 זאנ דכחמא אין שייך אום ^{פדול דדיף ומטעם סברה} כוא, דפדול שייך וק
 דקיום כמיוסד כמא דגלויחום אע חלבו ולו כפסבוג בלל

סכום אגרות אבא דין שלם רחמי ברואי דב מיא דהוא דכח יומן לב אגו
 ו. ליה חייב בר אבי הוי שלם דין דב קל נאטרו. ובראי צאבי דדלי.
 ב. לויק גמרא הוי שלם ברוב כלפי ח. ובראי דאיה זין כל ימ
 דכח הוי ילק שבעה דכח דכח דכח, ודיק אמן אהא אהא
 ש. וצדק: בל אהיה זין שלם כל דכח דכח, ובראי דאיה זין אהא
 דהא אהיה זין אהיה. ובר דין דהא זין דכח. (ז"ל דאיה זין
 ברוב מיא דהוי קאי ולאו טיק אהא.)

חז"ל

B. זוז מחוקי מהאם י. נא דהוה ושלם.

1. זכ"ב דהוה ושלם הוה שויים.

2. ליה יומן שלם מביד דהוה זכ"ב דהוה. דהא קיום קיימ דהוה זכ"ב

קיימ דהוה קיימ דהוה זכ"ב דהוה. ושלם מביד.

ליחודא דהוה זכ"ב דהוה מביד דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב קיום

דאיה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה מביד דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב

חז"ל

לכ"ב י. דין דכ"ב, ומנה זכ"ב דכ"ב י. דין שלם

דאיה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה

יומן ומנה דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה

זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה.

וצדק י. קיום קיימ, יכח, דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה

מנה ח. ח. ח.

והא מחוקי הוי ברב הוה דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה

דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה זכ"ב דהוה

צדדים המלאים

שיתף מלאה במשך ולא במשא.
נבנה מלאה במשא ובמשע.
מת מלאה במשך במשא ובאולף.
בב מלאה במשע ובמשא ובמזכר.

כמה ימים טומאתם

שיתף ונבנה מלאים יום אחד. ונבנה ע"י טבילים.
מת מלאה 5 ימים. ובדי הצד ע"י וט' מאתד טבילה.

ולד, אב, אמי, אבות, הטומאה

השיתף הוי אב, והנושע בו הוא ולד או הושון.
ב) הושון בנושע אב, ומתקין משכ דוש שנים.
ג) ושנים אנים מלאים אגל פוסלים הטרומה.
ד) והיבוי בוסעם בקצלים.
ה) מת הוי אב, אבות הטומאה.

אב הטומאה מלא אב, וכלים
ולד הטומאה מלא אב, ומתקין.
ב) הושע ~~הוא~~ המת הוי אב הטומאה.

מתקוואות. מ' סאה : סאה יד קב. יתב = 3' ע"י. מ' סאה 960

ועמד כג עס קרע. ונאכעס

גוט משה פרוסה ופלה וקרב אוב כרע, וויב טאן אסוב כבי קראוי
 ז מאכט אים וויב אין בלעם אלעא דרה דראוועלעס מאכט זען אונז
 וואס צעלעט בעלע, וואס צו אין זי קעט מאכט זאל ארע דאין אונז אונז
 אלא דיה סוכה ריק קענען אונז צייג איר דעיה ובענה יס לו בהיה, דאין דן אונז
 בעל אונ סטאין אונ קענען ייגן מאסן אונטע פשיכות האון ובעלעם עס יאונז
 קענען יא אונטע סענז ויזכל העי לענדע גאט אס ער אונזער רוב הוא ורוב יאונז.
 ורובי אונטע העי גאלט יא ווא אונז כיון יפה בענה.

ורע י לא ענדע כראוי ני סוכה דהדי מורא אונ חלמי אוננו הני אין עדה יודים
 אונז בערעט אין שייך אונטע ~~אונטע~~ אונטע סוכה הוא קענען אין יק
 בקיום האונטע דא אונטע אונ חלמי ואלו בערעט אונ.

סכומי גבול אבן בין שני בראשי רב חיינו רב הווא ורבי יוחנן לבי גבול
 1. לבי חיינו בר אבי הוי שאלו זין נב קל נאטרו. אהרניז חגי עדיס.
 2. לאויק גמא הוי שאלו בלעדי. א. והרניז גמא זין לביז.
 3. כפר הוי יצק גמא לביז דם הכר, ודיו חנין רחם מאבי.
 4. ודיו ימא לביז זין שאלו בלעדי כפר, והרניז, אהרניז מאבי.
 5. אהרניז לביז זין שאלו בלעדי. ופה דין שם כן בכבי. (והא דאוינו
 בריה באוינו הוי קטיני ולאו טיף אלו.)
 6. דיו מחוקי מה אם ים נאק שדול ואלם.

תול

1. לבי שדול ואלם הוי שויים.
 2. לבי יוחנן שאלו מכיז גדול וכן הלכה. דשם קיום לביז לבי וחס
 חזי. מדע בעלום כלי הלביזי. ואלם מכיז. א
 3. אלוהי בטיים אין שאלו מכיז אולי לבי יוחנן דהוי קיום
 מוחז דאורי חלה דלו מכיז שאלו קיום זי.

לבי ים דין לביזי, ומדע לביז דגדי ים דין שאלו.
 4. והלכה למדע אין מחוקי רבי ויהי כי פוסקים דרבי
 יוחנן ומדע דרבי יוחנן דהוי שאלו דין במכילא ודמא
 כל שאלו כרמא.
 5. ודיו ים קיום קדימו, ישראל, דאורי חלה, ואלם מכיז בלם
 מחזי חטיים.

רבי

וכן המחוקי הוי ברם הווא אם רב הווא מוחז גמא (כגמל) ואלו
 דה הווא מוחז בלם ברבי

אין הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה
היא
היא
היא
היא

הנהגה

והנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה
היא
היא

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

הנהגה זו נהגה ופירושה, ומה שיש לה
היא, ומה שיש לה

106
4.

את שם: היה אני .

אנשי ישראל. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
קדום לכל המצופה. ולפי זה יאמר יק חתומה. + ~~היה זה~~
~~היה זה~~ ויקן הוא לא יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

יחסי
יחסי
יחסי

היה זה יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
כבר אמרתי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

יחסי
יחסי
יחסי

לפי המצופה, יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
אזכור באתר "יחסי" (יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.)
נקט גרתי כי יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

יחסי
יחסי
יחסי

דברנו "יחסי" יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
שאמרנו אמרנו יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
היה זה יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

אזכור באתר "יחסי" יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
האדם הוא יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

אזכור באתר "יחסי" יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
אזכור באתר "יחסי" יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.
אזכור באתר "יחסי" יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי. יחסי.

יחסי
יחסי
יחסי

אבני הגנין. כלום הפקוד מחמת סכנה אחרת.
ועתה היו חלוקה, וכו' דברי התורה.

מכתב

הלכה כפירוש רש"י בתורה.
(המורה כי חלוקה זו היא בטעם)

וכי אדם סופרים ממנו, ואדם יש לו זמן דמיון אחר.
ולו דבר (אג?) וכו' וכו' דברי רש"י, ואם לא היה.

וכי דבר, ולו כן נקרא במקרא הפסוק, הלכה כיום אחרים.
וישנוהו לו, ודבר וישנוהו לו, וכו' וכו' דברי רש"י.

וישנוהו לו, ודבר וישנוהו לו, וכו' וכו' דברי רש"י.
וישנוהו לו, ודבר וישנוהו לו, וכו' וכו' דברי רש"י.

מכתב

בדבר שכתב רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.
ביום אחרים, דברי רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.

בדבר שכתב רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.
ביום אחרים, דברי רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.

וישנוהו לו, ודבר וישנוהו לו, וכו' וכו' דברי רש"י.
בדבר שכתב רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.

בדבר שכתב רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.

מכתב
בדבר שכתב רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.
ביום אחרים, דברי רש"י וכו' וכו' דברי רש"י.

מחנה מ

אין תמיד צריך אופן אחד? אופן דבשפון הוי די הלכות. דבשפון
 וקווא ברי דאס גאנץ ^{האיל} קלומת מביאמת. ויש לפש דבשפון הוא "האומה".
 דבשפון הוא יכול להגבוי בבי אופנים. א בפלון כמחמה, דבשפון
 די הדר שמה "האומה". ובראיה דהוי כלל ב הוא נתיק דס דר
 דהוי דבשפון אן מולת דבר אחר דילן די קבוע ויהא בשמש ^{דמא}
 דהוי הוי אפס דבשפון סלס דמא אחר לא שארי דבשפון אלו יאית האילקו דבשפון?
 וצדן השאלה בשביל הו אמת היקר. אה הוי מלכא אפני דהוי כולל
 יור, איה דמחנה מחנה. כבאין ומן, שפון אן איה הוי דלי
 ודי מחנה ון מוטה זונא, ~~דיה איה ויהי דבשפון~~
 שביכול פויר אה מקיר יאיר דס פשו.
 א מחנה דמחנה שפון מופנה ופנה דהוי מחנה כולליות
 ומחנה פויר, איה לא מוטה ויאיר ביק אן החלף אן לפנה לאום אמר
 כלן דהוי ישר דל אה, וכדי הוי מחנה רבי ומחנה.

קשה הא
 דמחנה אן פויר דהוי דבשפון הוי דבשפון דבשפון
 אהיל אהיל דבשפון דבשפון דבשפון
 וקווא
 דבשפון דבשפון דבשפון דבשפון

מה הוא דבשפון ודבשפון.

רוח האומה אומרים שפון ב *perennials*
 = *perennials* אפי זה יהיה דבשפון.
 ויש האומרים הסופים דבשפון האוי ב *perennials* אלו לבר
 דבשפון. אה הכור דבשפון דבשפון ויש אלו מחנה דבשפון.

קטנים הם הם פשוטם אלו הם קטנים
וכמו שכתבנו הם הם פשוטם אלו הם קטנים

הוא

הוא הוא הוא perennial הוא הוא הוא

הוא הוא

הוא הוא wild הוא הוא הוא

הוא הוא wild הוא הוא הוא

הוא הוא cultivated הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא
wild: 1
of cultivated
perennial
with or
perennial
stems

הוא הוא הוא הוא הוא הוא
הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא
הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא
הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא הוא הוא הוא הוא

הוא הוא
הוא הוא
הוא הוא
הוא הוא
הוא הוא

הן זכרוב טוג כבא כח. קמטנו זכרוב -

קריק החמטא מינא דהאן פירטאן אליו פילאונגים הסופים זכרוב
 אורוב טקזר אורג לא זכא (זש"א) הא פהחז הדי ברטב אפרוב
 נאכ אזיק זכא בקריק החמטא מנע? (הדי ~~במאן אמר~~ זכא)
~~די עגז אסוד~~ (רשקא = גדי עגד זכ אסו)
 (רמקן = קדיזקו זכא)

זכא דמיני כאן רק בלשון הכתובה זכונא קאזוטן זכאל עיק
 אל באוועג ובל שום אנכרות שפאט נחמק זאל גבתי זכא
 אבמאר זמר באמיאר .

שדרכי י' . יום ש' פסח וילא ג'יה .
מ: אפא . כלב כ'י .

נ"ה בין שם ומלכות באתימה אין מלכות זרק
שם . זכור ^{הגיונה} ברכה צריך צוות ברכה הלך צריך שם . והגיונה

למה
אין
צרכים
מלכות
באתימה

ולמה זרקא שם ולא מלכות?
ויל' בכל ברכה שאין בו שם אינו ברכה והוא אין לו אלא בין שמה קבו שמה
בכל ^{הגיונה} ברכה טוין שיק חזמנו לחובת גכככה דצדין כפ' ירוס . ויכרכו
את ה' א"י ישראל . הלכך צריך לפשו למי הוי השמה . ומכני צדין
לפני שם ^{הגיונה} רבנו אל דולם ברכה . ומלכות לו הוי בין שמה בכל המה
בואה . מהלל וקדשה לא נסבר מלכות . ומלכות הוי ^{קרא} די ^א גברכה . והגיונה
אין צריך להגאיה להלכות מיוחדת דברכה , מ"ה צריך להגאיה

נל גסמ
בין גסמ
דצדין
לפני
מ"ה
מלכות
אין
בברכה
גברכה
צדין
ה' י'
בלתימה

~~לברכה~~ למושע שמה ככה צריך לפשו למי השמה . *
(ויל' מלכות באתימה מה מלי שמה: מלכות דבתימה בולר הספיק אה 100 מלכות דבתימה

הגיונה אורח י' שנים דבתי דבסמ שתי ברוק דתי

ויל' מדער הוונ אמרי שמה תלידת המדעני ואומרים אורגו יוסטא
אחריון אית' טבדי אה אה וקדשה אצרתה בא גבר יוסט . ומתקן א' שפכ

דן
אורי
משור

ט' רמון ^{הגיונה} או עדי יום אחריון . וטו אומרים וכו' מדער בגילוי השעה
במה השמילך . טוין לומר וכו' מדער איה לא גיער ^{הגיונה} אשונלי

מלכה
ספרי
דצדין
אורג
הגיונה
הספיק

כאמאק או נגמס למח' ומזר , לא דכרתי ממלכותי ולא שבתהי' ג'ו
דברכה צדינה איהו . כפיון .
ויל' מלי מתקן א' די דין דאין ינא לפני כלנה תורי .

ומתקן א' הוי גינה ברכה הו מדענין ודניס התאוננים בפרט הוי
המנוניה (מתקן א' שמה שמה) ואין שיק ברכה נפלא

מקד
לול
דצדין
אשונלי
הגיונה

הרונה ? וכו' ספדי למח' פוט כפיק בק' , או אורג דבניס מדעניס ומתקן א' מדעני
ויל' לפאורה הוי איהו למח' כפיק מ' דברנה ה' ה' ומאורימא , ספדי

על הבנת כשר וטובת המצוות

אולם רוב האנשים חלקים על גוסי. וצדק למה שלד צדק דוקא
(ואם דנוסוקלי הא אלא אם כהן זאוריאל האו אל כל כרסה
לא חסר קיום? ללא חסר במצוה? ולפי הדריק שנסע אה"כ
בקרש דש קיום וכו' הוי כרסה זאוריאל ג' האו, דואו לא
ב"ה הוי חסר קיום הקונ'לה)

ואם לאו
כגש
ק"י
וא"ל
המט ק"י

וה כרסה הכרסה בדו אסיון למצוה הכרסה אל הכר מהתמן. מה קש

למה יצא כוונתו חסר כיון כדו יק מדרבנן ולמה יצא חסרון המצוה הכרסה

וה' אכלו מה: "לכניו מנין" ~~ה' אכלו~~ "דיין ד"י ש"מ" ~~מק"ל~~

ואם כמי
מ"ג י"ה
למד דלה
ולו בה"כ
והתפסלו
כדמ אולם
הכ"ו ק"י

שלא יצא לפני אכילתו הרבה... אק"ו לאכול מה חסר" וק"ל למה

בגדש ד"ה דהו ברב המצוה ולא הולך על כרסה הענין?

הו ד"ה לשיטתו דאין לפולא בכרס ויק דכה"ה י' לאחד לפוליא ~~הוא ממואל~~

ב"ה לכולם, הלך על זמיהי בכה"ה

מה המי למד שם מבהנת ואין כמא ראייה מבהמלכה?
(משם למכרבים על חמיה סק מכרבים דל כל מצוה ומלכו ומה' ירש אונג" כ"א ה"ה)

הנין ד"ה כמחיק דבה"ה וכה"ה הוי לם אומן החייב. ומה קש כה"ה

בה"ה דו מדרבנן (פרק ה"ה קורא) ד"ה ק"ש אכל תחמם ~~הוא יברכה מדרבנן~~
מ"ה כק כה"ה ואם כה"ה מדרבנן קשה כוונתו מדרבנן (אור"ה ק"ש אכל כ"ה דה"ה)

א"ל י"ה ט"ה
ל"ה
דמיהי קהל
ונ"ה ד"ה
נ"ה ג"ה
קודש
למה דקדוש
הוי קיום
מכ"ה ומכ"ה
ה"ה מדרבנן
ו"ה ק"ש
ק"ש
דנוסוקי

ואם י"ה דקדושים יש הלכה מיוחדת דהו זין הלואה מקום ודן אכלו

מזכירה וא"כ צ"ה כרסה לשר אנכילה וא"ל מאוריאל. ונ"ה א"ל

בכרסה הא כרסה לפני אנכילה. אבל ר"ה. למה צדו ברב הכרסה

למה קשה ככא מדרבנן כוונתו ~~מדרבנן~~ ~~הוא מדרבנן~~

וברובים א"ל ראייה ויכולים למחז על קיום כרסה כה"ה דקדושה

הוי מאוריאל, וכו' נ"ה בין קודש וחילין

וקשה הא ה"ה למה דכרסה משר רידי מקודש הלולים, וצ"ה קשה

דבא קודש הלולים בני קודש וא"ל מביא ראייה לכרסה? ול"ה ח"ה בין ה"ה

לחילין

כ"ה כוונתו

אברהם וקצתו על הימצ' עליו כלום, ובכרחה הכי הייז נכני, ובמאן
למוד הוא צמקל ע"י יק' עליו כלכך אומר.. מלק' הסולם " צוקא. וברח
הי מקבל עמ"ט על כל הסולם. עלכך אינו עינין לפרט כלום.

וברה
יון לשמה
3

א-י אברהם היו במקום מלכות.

בי גיתלוקוס
למוס. בא
1: אל מוס
22: קא-
אברהם
3: אברהם
4: אברהם
5: אברהם
6: אברהם
7: אברהם
8: אברהם
9: אברהם
10: אברהם

קק' הא קרה עלו יודל "א-י אברהם" ונס בכרחה צמקל על יודל
..א' אברהם במקום "א-י מלק' הסולם" וא"כ עמ"ט כ"י "א' אברהם" זי קעס?
" ובכרחה רומני צע"ס ב"י חסד, זא"ן ליתלם מכלה ב"י. כמו אמר חסד.
קק'.. וקאמ' מלכות בכרחה חסד ב"י מ"י. כלכך אל ב"י כה מלכות.

י' וז"ל: מוס' זורח צולם צוקא ובכרחה למרע נ"ה ב"י ה' זמלק סוס
2. ובכרחה דע"י. "מלק' כרחה".
מלכות קע"ס. "א' אברהם" ב"י מלכות.
או כדכ"י רמ"י חלק י"ד מלכות קע"ס.

11: אברהם
12: אברהם
13: אברהם
14: אברהם
15: אברהם
16: אברהם
17: אברהם
18: אברהם
19: אברהם
20: אברהם

י' וקק' ונס מלק' קרה ע"י מלק' ~~הוא~~ כ"י. מלכות דל ע"י
במלק' פכ"י 3 א"כ קע"ס, הא מלק' ישימל וראולו נמנה במק
מ"ן מלכות? ודק.

וברה
קע"ס
מלק'
י' וקק'
מלכות

מלכות מ"י על המוס' ואל מלכות ואל מלכות קק' צמקל ב"י מלכות.
מ"ן מלכות מ"ן מלכות קק' מלכות ואל מלכות קק' צמקל ב"י מלכות.
על מלכות מ"ן מלכות קק' מלכות ואל מלכות קק' צמקל ב"י מלכות.
מלכות - יודל מלכות קק' מלכות ואל מלכות קק' צמקל ב"י מלכות.

ג. מלכות
למוס
במלק'
מלכות
מלכות
מלכות
מלכות
מלכות
מלכות
מלכות
מלכות

ב. מין שלם. 118

מן הסתם היו צינן זכור שסמך לו בלי מין קללה, וכן אבא
זהו שכתוב בלי מין קללה, ומשן כיון האמרי כבי לחזק דלמי
באין אבובין דמין קללה אין צינן דם דא אבא ומאלי.

והא
הוא
עצ
דמי

זו קללה שפסקה
אם בני כדן קללה אגון דוול עם קללה דלא צפק
לחטובו → ולדמי חטוב
לחטובו. ממי חיקיי קללה. אכל אכל לא הוי ממין קללה אמרי.

מ
ע
ע
ג
זכא
מח
ע
ע

החכם בל מלך עם ה' יא
דלעג סדיריב וסמך אמר
הינו ממנה לאוכלו אלו
כיון שנקד אמרו אצק
לו לא ממנה לאוכלו (ממנה)
ומיין דרמיה סמך דמי
אסדר אכאו לא נהגן אצק

דן ספק? הכתובים אורח אבני דמספר לא נהגן אצק.

יולא דבמי ממי מלי פלמור.

1. מין קללה.

2. ובלעג לא נהגן אצק.

כהנין ופסיוני. parasites.

בשר נקיו אכל כמין ופסיוני
אכלו וכליון דזכור עם
מלמך. וכן המלך embryo
ובגדיו מלי אוץ אכלא חסר.

כמין
ובפסיוני
מלמך
מלמך

וקטל לא אבאין בזיה אשר ולאו קוסיב?

ויף דמא דמי יידי עממי דבסמא אין צפק פרו

אלו יק שדמי אור.

אדומה בשר דלש וילקוב מן הארץ. ומנה מי יונק מין הארץ.

ולר"ז לביסין סיב דין ג.

1. אמא ממני parasites הו מין קללה.

2. דמא ממני אכל עממי, ואלו שם דלש ממי אין natural process

קטל קוסיב
ממי
הוואיסט
ממנה
הו
דבבולו
מין קללה
ממי פסי (ממנה)
זרק עם
ממנה וממנה
מין הקרקע
ממנה דמין
ממי יונק מן
הקרקע.

תהליך אוסף natural process of assimilation
(parasite live by another plant assimilation) + growth

הוא = something which falls off

הוא זה ש...
ממנו...
הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...
הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

הוא זה ש...
ממנו...

היה

דואר זכאות מה ~~הוא~~ קנה זכאות?

פיקא
דרכי משג' וז' דין גיש

והוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

ש"ס
נזק
זכאות
לפי
ד"ר
ב
זכאי

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

הוא נקרא ~~הוא~~ כחוב והוא קנה כחוב אחרת. דין נ"ס. זכאות

ואתה אמן כב זיכור ליהוה כלל חלקי הרמקם ונתנו' נסא
דין אמרה דמדיק שבכום חפני' דכו' מין קללה. והרמקם
מיילי' בק חל מין קללה. גלפך מדקן שבכום. ומד מדקן
שכחא חל קוסו (נובלוג) דוד סומה מדדער.

עין ל
דמקם
ולל
חלק דין
הוס'
גראווא
גראווא
ולו כלי.
דמקם
דמדיק קוסווא
דכו' מין קללה
והי' שכל
והי' מין
אלו כדקן
קלה.

ורוס' סאגר דאג לא היו זרק קללה מדקן דרכה
מבורכה דד שיטה ^{קוסו} והרמקם מוצפלו, ואם ~~היה~~
פאורמטע יבדק בפכאן ואל לב יודע הכמקם.

וידע
דמקם
מחוק
דיו
דמדיק
שידור
דנובלוג.
דכדכ
כא פרי
ד לא פקע
היו כמין
קלה ונתנו
והי' מין קללה.

אולם דמקם רק אמר סגס ואין ראיה דמיילי' בק קללה
~~דמקם~~ דמקם סוכר דכס גבאן מן גאל קוזם ביטולו
היו מין קללה. גלפך: דמקם חל חוס', וכל גבאן מן החל קוזם
ביטולו היו מין קללה ~~היה~~ ויהקן שבכום עס מומה דמקם. וגם' יאמר חסדאן
ובדוסר קללה כמין שכלותו.

חוסדאן

אלכך דמקם הכמא גלי לא היו מין קללה אלא יאמר נאל במח
מדיק/ה דהאן קוזם ייטא גלי היו חסדאן גלי דורו פרי.
ולפון לא היו הלכע גמדיע פרי, אלאו יק הלכע דקללה,
ולא מנחיש שיטה פרי שכלפ ומנובלוג, אונ' יאל אגרי פרי
הע' אלא נאל דכק קללה כמין ד סמטוד פרי יאמר יהיב
ע'כ גמדיע קללה ויהי' ממויני' גמדיע גלי דוד דוד
ביטולו דוד אמר ביטולו

ועס
גמדיע
דין די
הכמא גלי
וד נאל
מדיק
ולל
הכמא
גלי
דין
קלה
כמין שכלותו.

הסדר
דבר אג
נתיבות
אגריה
נתיב

רב שש: לכאורה רמימו לא נכונה, דכא כאלו אתה לא ברב לאמרין

זהא בפרהיט פוטריה, ורא מתיב ברב, ופטר יי בפרהיט.

וקל דרב שש לא מצינו ~~בפרהיט~~ פוטריה, אלא ^{למדי} בתי כון דבולק

לברק בהיט היו כמו שאל מתיב ברב כלל, ובה ילוי כי הוא מתיב יי ברב

אפניו. הלכך צריך לברק אמרין עי כי רב שש. ובה מה שמתיב רב שש

הלך ורב שש אומר דילן אמרין מתיב כלל. אכע לביק אומר דבפרהיט

פוטריה אומר און דאון בפרהיט פוטריה און מצי דנין.

* דכ מתיב ~~מתיב~~ סוכה ^{וי} דבפרהיט פוטריה כן מצי און דלא ניין

און דלא מתיב כלל.

ואפי צדא יא מתיב בין רבמתן ורבמתן אימאנל סוכה אלא

גורק הסוכה רב שש אומר אין לברק בהיט רב מתיב סוכה ~~לברק~~ דבפרהיט.

ואפי צדא ובה סוכה, דבפרהיט ~~רב~~ דנין יא אומרין רב

רב מתיב דלא רב שש און דנין מתיב אלא ~~לברק~~ דבפרהיט

~~מתיב~~

ואפי צדא ייא. לכאורה מתיב דנין רב מתיב סוכה כולל.

אור פכוו הילכא

מתיב הסוכה = טפס. (לפני). כמו דנין ותיב

טפס מתיב הסוכה מתיב: טפס דנין ותיב טפס ואוכל לברק הסוכה.

ואפי צדא. כילק חל לתיב וילפטר וילפטר מתיב הסוכה

ואפי צדא ייא. כילק חל לתיב וילפטר וילפטר מתיב הסוכה

פאורי הסוכה = דנין מתיב מתיב הסוכה. מתיב

ואפי צדא ייא. מתיב מתיב מתיב מתיב מתיב מתיב

דאזיגן האט זיך געפונען און געפונען און געפונען
ברב נחמן. דאן געזען און געזען און געזען.

און

דאזיגן האט זיך געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען

הבינה
קודם
היה
למה
הסוד
אין
אשר
היה
נפלא
היה
גדול
היה
הסוד

און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען

אשר
היה
הסוד
אין

און געפונען און געפונען און געפונען

און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען

היה
הסוד
אין
אשר
היה
הסוד
אין
אשר
היה
הסוד
אין

און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען
און געפונען און געפונען און געפונען

זכרון
דברים
למנוחה
בנוסף
היו דברים
שנאמרו
וכיום
נשמע
לאהוד
בנוסף
היו דברים
אחרים

זהו חמ"ד בפסחים אי"י דברים הדורש זכרון, וכו' לא שיש להם
הדורש זכרון.

~~דברים~~
בגמ' פ"ט יאנו אחרים קשרהו
הי' יוסף טוב אדם ~~בית~~ - כל העם הוא כדי לפטור חרות
למנוחה ברכה הפאנויים (וכראקד)
וזה בגמ' "אין צדוק..." "ואם יאמר יקוץ האין אחרים.
לפניה אצרת של מנוחה ברכה חנוכה עליה.

כחן קמח סאי"ז

1) י"ז בתמוז בסימן הוא פ"ק ומאן כ"ס"ן.

~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

2) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

3) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

4) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

וכן נראה.

1) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

2) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

3) י"ז בתמוז משה גרם ~~הוא מלא בפרוק~~
הוא מלא בפרוק

ואפי' זה לא נחשב יבין פתה בואו ככספן וגלוי אם טפה לשם
פג' 111 לשם אשמה.

137
16

יחס והחזק מקום כדלכ' ~~היה~~ נחמן.

גוס' צ"ה עממיות.

קשה קושיה ה' תוס' זהו לזה נ"א הכא דמין מקור המוציא דטו
והוא בולק בשיטת ה"ה. וא"כ למה מאל. לפרוק המוציא?
היי פת המוציא בשיטת. והמוצא שחזרתי לא היו להם כלל וא"כ איך יתאים
לקבוצ סדורה עליהו? ולוא ביה שאלה מביא ראיה דגוי להם סתם ציטא
לקבוצ סדורה ויקשה למה חזרתי כיון דגוי בולקו רב. הוי שפיר גלוי
דלא אשום כק.

לימודי טעם יום שבת וירושלם

היום אומר דברים רבים על ירושלים וזו היתה.

רב פפא וכו'. כיון דאמא דעמא מסדנה בוזא לביק וטעם ~~דעמא~~ ^{דעמא}

זכרון.

דעמא דהיסא אמרנה בוזא בוי הייסא דטעם: והכאוי חרב זכרא זקת שקא אמרנו ונצטיקת
הייאנוק נאט יזו ואינו חפיק
ביהכנור. ויאוונל בידים מצומצמת יזקרי ^{הייאנוק} (הייאנוק) וזקרו. והכאוי דאנון פארי אכל אמרנו

היסא
מסדנה
בוזא
הייאנוק
ביהכנור
זקת
שקא
אמרנו
נצטיקת

ונוון פארי מערב וזא פארי מערב. האק נוטל יזו ואינו חפיק.
הייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

הייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

וקיום טעם טעם ככל מסדנה. והכאוי חרב זכרא זקת שקא אמרנו

והייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

זכרון. וזכרון. וזכרון.

אין לי אמת לא יודעין עלה אפס כיון דזיק מריח דגין יהיו סבורו

הייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

מפני כהן וזקן אמרנו עלה אפס כיון דזיק מריח דגין יהיו סבורו

הייאנוק
נאט
יזו
ואינו
חפיק

אזעקא דבגדל הבית. והייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

זכרון. וזכרון. וזכרון.

ואביק נאט יזו ואינו חפיק.

הייאנוק
נאט
יזו
ואינו
חפיק

אזעקא דבגדל הבית. והייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

זכרון. וזכרון. וזכרון.

אין לי אמת לא יודעין עלה אפס כיון דזיק מריח דגין יהיו סבורו

הייאנוק נאט יזו ואינו חפיק.

זכרון. וזכרון. וזכרון.

הייאנוק
נאט
יזו
ואינו
חפיק

והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

יש ב' אוננים. || בין אשתי ואבתי נמצא (לפניהם)

2: אתר הידני.

|| ב' אשתי ואבתי. קרה אם יטול כוס או מין: יטול -

הוא בין אשתי ואבתי. יטול: לא יטול. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

2: אחי ידני: גם קשה. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

אין לברך בסדר כוס ק"י כוס?

הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

ואין בין אשתי ואבתי. יטול: לא יטול. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

לפי דוקא על כוס. ויאהר דירק אוק כוס

אין. ואם נשכו קופה רחל, נדעה הכפידה השלישי. נוסף למאמר

בין הכוס לפני האמנה ובמאמרו. זה אגב שני אשתי ואבתי. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

ואם נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
ואם נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

כיון דיש קדמ דלתיק ה' כוסה מותר דל העשה הוא.

פועל פיון סגור כפתיים דעמי דיתק ה' כוסה.

דגל

והנה פדחיה מלוא כלל זיונה הכוסה ברמז.

כלל זיונה הכוסה ברמז.

והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

אשתי ואבתי
קשה
הוא
יטול
כוס
אצל ספרים שונים ואצל...
אין לברך בסדר כוס ק"י כוס?
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
ואין בין אשתי ואבתי. יטול: לא יטול. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
לפי דוקא על כוס. ויאהר דירק אוק כוס
אין. ואם נשכו קופה רחל, נדעה הכפידה השלישי. נוסף למאמר
בין הכוס לפני האמנה ובמאמרו. זה אגב שני אשתי ואבתי. הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
ואם נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
כיון דיש קדמ דלתיק ה' כוסה מותר דל העשה הוא.
פועל פיון סגור כפתיים דעמי דיתק ה' כוסה.
דגל
והנה פדחיה מלוא כלל זיונה הכוסה ברמז.
כלל זיונה הכוסה ברמז.
והוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...
הוא נמצא אצל ספרים שונים ואצל...

זוהי הרי מלך עשירה ואלא כיון חתול.
(דעודי מסני' ארבעים עשרים. חזק אבן)

~~היזהר עשירי~~
?

אגבא דכחל הכיב סחבינן. ובה יבג' סח' דגדלו? אצטן זמא אבד אבסעבא
לא גמל דגמל אב לא הו' אבאז איהם סח' דדגדל. דמי טויגכ ביאכ גסולאן ואב
ב אטמטמט. ק'רא יוזא הסדגבה. וכן יק'ו. "אדגלגן אום יאט אטאול אט
פניו אינו מול". וזו דאום הכחל הכיב ימ' אבם לא יטיבו אטאול, הימ' א
גוי היסח הדגל. אצטן אטמט, דאמ אטמט לא בוי גמל דגדיב בייסכל
ולת'. הי גימל דגדל אג יבוא.

מתוך
והוא
כמאמר
דמשמ
או תכח
דקדק

דסוד' טווה אטמ קצרה. אטסון גמל' חלנה. דצק' אטמו' אטיגבו אטמטמ.
- מ'ים = אהר טמור הוא אטסון כחמול וכן הוי טולד קוקא הולמ' אטמו' הלכך
צ'יך אטמול כל הכפוס. וכן הי'ם.
היטוקר הבכי אטינה כי הם טמנו הימ' גטיה אטינה אטמט ד'ימ
כי אטנו דמ' אטינה.
הימ'. הלכך הלטיק אטינה בלעד אטינה, אגל' במטמ אטמטמ ד'י כוח
האטמט אט' אום אטמ אטמ' אטינה.
וליס' הוי דין דאטמ דמ' דהי' הלכה דמ' אטינה ד'י אטינה ד'י אטינה

מתוך
הוא
וכמאמר
במ'ם
אטינה

אטינה הימ' אטינה אטינה.

ד'י אטינה. היסח הדגל כי דטאליה.

אטינה. י'ש אטמטמ אטמטמ אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה
אטינה? אטינה דמ' דין בל' הכיבול, אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה
אטינה אטינה אטינה, דכל דמ' אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה אטינה.

כל כח
דגל
דמ'ם
אטינה
אטינה

מג. מנצי. בירק של הין
ר"ע ספרות הוא ארבעה ואלים. ודימה הוא שנסח -
גוס ד"ה ג"ק.
ס"ו איך הא ק"ה הין על הספרה לא ס"ה ס"ה

הספרות
הספרות

וסלס של ס"ה הין על הספרות. ודימה הוא שנסח. ודימה הוא שנסח.
ומינן מה"ז דספרות ויהי לה אורח הספרות דספרות. ודימה הוא שנסח.
~~דגבנו אל מה"ז דספרות ויהי לה אורח הספרות דספרות. ודימה הוא שנסח.~~
מלכו דל"ה. אורח הספרות ויהי לה אורח הספרות דספרות.
וס"ה ק"ה ר"ה ומה אורח.
ויהי גוס' (ס"ה ס"ה ס"ה).
(ואם ואם ספרות הוי דיהי ספרות ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס')
ויהי ספרות דל אמה ספרות לא יסור דיהי דספרות ויהי גוס' ויהי גוס'.
הוא דיהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.

הספרות
הספרות

X
X

ולכן גוס' ק"ה ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.
ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.
ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.
ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.
ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.
ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס' ויהי גוס'.

הספרות
הספרות
הספרות
הספרות
הספרות
הספרות
הספרות
הספרות

אם ד"ה ספרות ארבעה, ויהי ד"ה ספרות ויהי ד"ה ספרות.
ספר ד"ה ספרות ד"ה ספרות ויהי ד"ה ספרות ויהי ד"ה ספרות.

הספרות
הספרות
הספרות

גו' האיל

א.א.

י"ח: סודרים באין סודרה פוקדת אורח כעונם ואלא מן דמי אורח
 הכי דלמו אמיא אף והמי לא קדמו לכה ויק הוירו דמי אלוים אמיא
 אף דלמ אמיא סודי מוכי הוי ניאא.
 וירבע אלמנ אמר דקדמו קרה ויפקדו אורח כעונם.

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

אם דלמ האוב דמאטי: א.א. ג' ב' ג'
~~א.א. ג' ב' ג'~~

ב. דלמ דמאטי אורח כעונם.

ו. דלמ דמאטי אורח כעונם.

ז. דלמ דמאטי אורח כעונם.

האוב דמאטי אורח כעונם א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'
 א.א. ג' ב' ג'

הרמ"ק ע"ז הוי ברב"ה עם כל נאליה ונאליה שגלוונני.
 ותיב אחרונים אין מקיפים עליהם שנים ולא מפני הסנה.
 כגב ה'תקפ"ד על און מעדתי... עם איתא אחרונים
 ברב"ה על רח"ג ימים.
 אם אכל זבחים ימים י"ז יום י"ז יום
 אם אכל זבחים ימים י"ז יום י"ז יום

הכנס לראש קיום בכה"מ.

ואין לומר
אברהם

הראש אינו אלא קונוצ, אלא סתם אומ"ש שכן והנס לסתו

שטח
הראש
השני

זהו שכן הוי קונס בכה"מ וכנס הוי אחרי בכה"מ.

(ר"ט)

ולמד הכלכלה דגדויה, שפולר ואג השמן. ^{כ"ג} ~~השמן~~ ויגה היה בסודוה, כ"ג נטא

זהו מחלוקת דין אול- וולם לראש הוי הלכה בפני דכרכות, ולא בדק אול. והוי הלכה

דמקא. אצטן מראשם דקדומה הוי צורת הכפי' ותר' אוד. ^{הפ"ה} אף שאין המראש

הפ"ה
הראש

דורס לנרת ככרי' לגובה, מה בקדומה סוגר המראש דב דאיכא צווא

עליו קודם וזוהי הברכה האמית.

וראשם ניגא מה טריא אגב שכן ויין זהו שכן מלוג דכה"מ

הפ"ה
הראש

דכרימא קחיימו מיניי בסגס כקואו לסתו שכן, וברי' גאון גאון מיניי

בהלוג דין אול ^{דמראש} צמיחי דשמן א מלוג דכה"מ -

והי' לומד במיניי גיין אול ^{דמראש} כה"מ ולא הוי בכוס א ברכה, וכן הטאקד

שטח ר"ט
(הפ"ה)

דרי' לומד ויין קיום בשם בכה"מ. וכן רגזי גאון דהי' לומד במה...

הפ"ה
הראש

והראשם אפ"ה (פ"ה) ילכנת ברמת הלכה י"ב) דמאמיה קימ

הפ"ה
הראש

בכוס א ברכה. וכוו הכלכלה דמאקד ^{מיניי} יעמד גקסות מוזומקס

(במשנ' דמאמיה מה המאמיה יעמד אפ"ה דמאמיה אומרימאן מרוק.)

אפ"ה דין אפ"ה דקדימ דיקרת יאמס גידו הימניה. וכן אמ"ש או אפ"ה

הפ"ה
הראש

אליו יבין יאמסו בימיו.

גכוס מלגובה הוי הלכה דמאמיה מימא. וכיון שכן לראשם דכרי' דין אומיה נטא.

הפ"ה
הראש

מוזומ ממה מה בשמים קיום בכוס קריכה.

והראשם שוב פסק גלכה כה"מ סתם כפ"ה א' כלי' צי?

הפ"ה
הראש

ולא דיוס פ"ה שכן יין ובסמיים - גאולכ אמה לא יכא קבסה מריכה

הפ"ה
הראש

ולא יחזקי גש יוקם דטאל אפ"ה מדיקת הנימיה מלגובה מריכה

הפ"ה
הראש

ואלו
אום הטוב
והטוב
נתן
באשר
דברתי
או הו
היוטה

וכס ממשתי מביאה הרמזך ה' אולם על הרמז

סבי החימוני: ה'י'נ'נ' ה'חמ'נ'נ'

מתי (המלל'ה: אום מפסי'ה'ה'ת'ן' ע')

הרבה האמר
אום קיום
בכח'נ'
מפסי'
אום
ל'או' (א'
הרמז'ם:
ג'י' קיום
אום
אום ה'א'מ'י'ו
המלל'ה'נ'

לכאורכי השאלה הוא אום בונה מתממש'ן אום חנא קיום קהמ'ס א'ו א'
רמז'ם הביא דב'ט' למד'ן' ע' מקום טמ'ס (כ'ר'ק' ע'י' כ'ל'ס' א') חמ'ן' ע'י'ו
קיום דברתי' (ל'ט'ו'ר'ה'
כ'מ'ט' ז'ר'ט' ה'ר'ל' ד'וק' א'י'נ' ע'ס'
ד'וק'ן' ד'י'א'ר'ט' ... ה'ר'י'ן' ג'ד'י'ק' ס'ט'ר'ט'ו' ס'וק'ס' כ'ח'מ'ק'ר' ר'ז'י'

קיום דברתי' וק'ן' ק'ט'א'ר' כ'ר'ו'ת' י'ו'ן' ע'ק'ו'ם' ה'ל'כ' ל'א' ע'א' ע'ק'ו'ם'
ו'ש'פ'ו'ת' ה'ח'י'מו'נ'ו'ת' ה'ב'א' ה'ר'ל' ע'י'ס' ז'ק'א' כ'פ'ת' (ו'ל'א' א'י'נ' ד'א'י'ן' ז'ל'א' ה'ו'י' ק'י'ו'ם' ב'ר'א'ג' ע'ל'
ז'י'ט'א' ע'ל'

ואלו ה'ו'י' ס'פ'ק' אום צ'ר'י'ן' ק'ד'ו'ת' מ'ק'ו'ם' א'ו' ע'ל'ן' (ג'ו'ט' ב'ט'א'י'ם)

~~והטוב מייאנו מביא ה'י'ן' ה'פ'ל'ס' ע'ל'ן' ק'ר'ב'ן' ע'ל'ו' ע'ל' ע'ב'
ז'א'ו'נ'י'ם' ה'ד'ו'ר'ט'י'ם' מ'ק'ו'ם' ל'ז'ו'ט'ו' ה'ו'י' ק'י'ו'ם' ב'ר'א'ג' ע'ל'~~

ה'ה' ע'ל'ו'ט'ו'נ'י'ם' מ'ט'ע'ה' צ'ו'כ'ט'י'ם' מ'ק'ו'ם' י'ת' ל'ה'י'ו'ר' ע'ל'ק'ו'ת' ק'י'ו'ם'
ב'ר'ה'מ'ט' ע'ל'ו' צ'ר'י'ן' ק'ד'ו'ת' ו'ז'ל' כ'ר'ו'ת' א'י'ן' ק'ד'ו'ת' ו'ט'ן'
ז'ל' ע'ב' ה'ט'ו' כ'כ'י'ס'ת'ן' א'י'ן' ה'י'ת' ת'י'ר'ט'י' מ'ק'ו'ם' ז'ק'ו'ת' ע'ל' ע'ב'
ו'א'ז' ו'י'ן' ע'ל'י'ן' ק'ד'ו'ת' ע'ל' מ'ק'ו'ם' ק'ד'ו'ת' ע'ל' ה'ו'י' ק'י'ו'ם' ב'ר'א'ג' ע'ל'

(ה'ט'ו'ת' ב'ד'ר'ט'י' מ'מ'ק'ו'ם' ע'ל' ע'ב' ע'ל' ע'ב')

מתממש'ן חמ'מ'ט' מ'ט'ו'ק'ה' א'ש'כ'נ' צ'י'ר' ו'ה' ה'ט'ו'ת' ה'א'ט' ע'ל' ע'ב'
אום ה'ט'ו'ת' ס'ט'ר'ט'ו' אום ז'ר'ק' ו'י'ת' ה'י' מ'א'ו'ר' ה'י'ו'ם' א'ל'ל'ו'
מ'ט'ו'ק'ה' א'ש'כ'נ' צ'י'ר' א'ו'ת' מ'י'ק'ו'ם' כ'י' ה'ד'ו'ר'ט' מ'ח'י'י'ה'
ה'ט'ו'ת' ע'ל' ע'ב' ע'ל' ע'ב' ע'ל' ע'ב' ו'כ'ן' ל'פ'ט'ו' ע'ל' ע'ב'

ל'ז'ו'ט'
א'ש'כ'נ'
ז'ל' ע'ב'
א'ש'כ'נ'
ה'ד'ו'ר'ט'
מ'ח'י'י'ה'
ו'א'ז'
ז'ל' ע'ב'
ה'י'ו'ם'
מ'ח'י'י'ה'

ה'ט'ו'ת' ו'ה'ט'ו'ת'
ה'י'ו'ם' מ'ח'י'י'ה'
ה'ט'ו'ת' ו'ה'ט'ו'ת'
ה'ט'ו'ת' ו'ה'ט'ו'ת'
ה'ט'ו'ת' ו'ה'ט'ו'ת'

במה אום ל... אכזום "אומיח" ג... וזכו דקטס למה החפזין
מוזין למלאכו ולא לאפלה.

סווא דברכות שם יש אקרה אם צריך למקדל בגביל

להבדל על הטוב. וכן קדוש. כמו שמקטל בהיכנס

כן יקדושם בגיחנס ומג דבית.

אולם ישנם אמוראים האולקים ואומרים דשמי הבדל וקדוש

בהחזקתו בתפילה לא יקדים על הכוס, ואין ספק ^{דקדוש} ~~דקדוש~~ ידל קדוש

ולצורך להפיל.

3.
יש שהיה
האומרים
בבהבדל
אום קדוש
הבביל
אין להקדוש
על הטוב
נקדוש
אמקדש
בתפילה
מוזין דקדוש
אליה ואולי
למה?

בסתי קדו

אמרו, כוס ראשון מביך עליו כהנס והשני אומר עליו

קדוש כיום. ואמאי? ונימתינו למהויינו אמרו כסא?

אדכונא איל אין אומרים את קדושא דם כסי אמר

וכי. ואין צוהין הלית תלמוד אבילות. ושאלו איך מביהינן

דל סתם שם. וצנו און לו שמי. ושאלו מקטל

ואומים הפדל וקדוש אמר מילתו היא, גוברת במשון

וקדוש גבי מילי נעט.

הרמבם פסל היל שפג הני ו.

היה אולם פשר וקאמטק שג וכו' שמי סדודתו

ומבני כהנים ומפיל על טוס אמר.

ובדרב שגור מביך כהנים גמל (אם אומר חזקתא פסחא)

ומה'כ מביך על טוס שני. ולא אנוס אמר אין צוהין

4.
סווא
הש
קדוש
להבדל
מקד
מילתו
קדוש
וקדוש
המשון
מיל
מילתו
הרמבם
על/ורה
כלל
הטוקה
ולס
הרמבם
זכור
דקדוש
הבדל

והנהגה =
הנהגה
ויוון
קדוש =
אברהם
אברהם
הנהגה

מלכות אברהם אבינו (אנוג בויקטאטי באקוה גוי אנוורמא)

ובהנהגה והכרעה אומרי צעל כוס אמר קדוש הקדוש

אין אברהם גדולתו בן בקדוש צעל קדוש אל כוס אמר אברהם
אמר אברהם וכוא שנין אל אל כוס הוא

קדוש
אל כוס
אמר

קשה מצאנו בהחלק נשד הסופיא. והנהגה אל כוס
אומרי אלה קדוש והכרעה אנו מלואו וקדוש וכהנהגה גרי מלי
הן בקדוש דוקא אברהם מפורש וקדוש והכרעה אנו
מילתא לאו דוקא אלה עם הכרעה וקדוש ^{אז} מילתא.

אך ולכך להבין אין שיקם הקדוש אברהם?
וצל דלמא... אהז מילתא באופן אמר מרש וישלפ.

הנהגה אומרי בקדוש כי דברי אנוג אברהם

קדוש = הכרעה
הכרעה = אברהם
אל און קדוש = אברהם
אברהם אנוג

במלכות אברהם

במלכות אברהם אנו קמי דרש גימטריא באקוה אברהם
ובמלכות אברהם אנו קמי דרש גימטריא באקוה אברהם

5

בהנהגה אנו מלי אברהם אנו קדוש אברהם
אברהם אנו מלי אברהם אנו קדוש אברהם

אברהם
אברהם
אברהם
אברהם
אברהם
אברהם
אברהם
אברהם

הנהגה אנו מלי אברהם אנו קדוש אברהם
אברהם אנו מלי אברהם אנו קדוש אברהם
אברהם אנו מלי אברהם אנו קדוש אברהם

קדושה וקדוה כחוליה אחת...
אשר יצאנו ממצרים

קדושה וקדוה כחוליה אחת...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

התורה

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים...
אשר יצאנו ממצרים

לקדש גרמניה

(מחנכים) ^{מחנכים}
 (מחנכים) ^{מחנכים}
 (מחנכים) ^{מחנכים}
 (מחנכים) ^{מחנכים}

ובן לענין
 שבעה
 ושל
 שבעה
 כח
 חמש
 שבע

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

מחנכים
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

מחנכים
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

מחנכים
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה
 שבעה

ועל גיש ב' מחנכים מחנכים זה לקדוש גרמניה
 וזהו אסור מאד אסור לקדוש גרמניה זהו אסור מאד אסור

ה'כ"ט
ה'תשנ"א

ה'כ"ט, ואלו המעשים שזכרנו הן קדושים.

אזרחי ישראל ואלו המעשים שזכרנו הן קדושים.

אלו הקדושים הם קדושים, ואלו המעשים שזכרנו הן קדושים.

וכן כיון, גשמיית קדושת נאמן קיום הלי השמייה.

וכן כיון, גשמיית קדושת נאמן קיום הלי השמייה.

ובי המות לכה.

1. ש"ט, הפאנעם במחבה. בקידוש המקדש בעצמם לריק

למנוח ואחר וסע אשמה, ומחבה וסע בין כל נהג קבוע

ל קידוש אלה ולא בשאר נוסח. בקידוש השמייה

הוא בעצמו ^{קדושים} ~~קדושים~~ ומי יקדש המקדש ואלו סוטה

2. רבנו חיים אמו דאם שמד ביב קדושת היום ולא

שם ברוב פני השבן לא יבוא. ור"ה בפרנס עם אלהינו

דבהבדלה יבוא אלא שם לא שמד נהגים עם היום

ועוד, אלא סוטה דין שבן המסון לא יסלח בקידוש

מבפ"ס.

אזרחי ישראל ואלו המעשים שזכרנו הן קדושים.

אלו הקדושים הם קדושים, ואלו המעשים שזכרנו הן קדושים.

וכן כיון, גשמיית קדושת נאמן קיום הלי השמייה.

וכן כיון, גשמיית קדושת נאמן קיום הלי השמייה.

וכן כיון, גשמיית קדושת נאמן קיום הלי השמייה.

דבקידוש לריק. הסיבה כדי לקדוש וישלח דין

כהסבה דידעו, והכרחי אין לכה קדושת.

וראי
מש"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

וראי
מ"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

וראי
מ"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

וראי
מ"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

וראי
מ"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

וראי
מ"ג
הפאנעם
קדושה
המקדש
ש"ט.

ועל כן צ"ל שכל קדוש וקדוש הוא

לשון וכן הכלכלה והוא קדוש וקדוש

הכלכלה היא מן השמים והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה והיא חיה וקדושה

והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה
והיא חיה וקדושה

וכן כדמיון לאמר חפץ ויון חפץ חפץ חפץ
חפץ חפץ חפץ חפץ חפץ חפץ חפץ חפץ

קדושתו הוא כי קדושתו כדמיון חפץ חפץ

קדושתו הוא כי קדושתו
קדושתו הוא כי קדושתו
קדושתו הוא כי קדושתו
קדושתו הוא כי קדושתו
קדושתו הוא כי קדושתו
קדושתו הוא כי קדושתו

והוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה והוא חיה וקדושה

הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה
הוא חיה וקדושה

~~הנהגות חינוך~~

הנהגות חינוך

אחד ההבדלים הבולטים בין החינוך המסורתי לבין החינוך המודרני הוא
העברת המעלה מן המורה אל התלמיד. ~~העברת המעלה מן המורה אל התלמיד~~
והיות ההבדלים אלו כיום במחנה חינוך.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים. ~~הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים~~
הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

הבדלים אלו נובעים משינוי באופי החברה והחיים.

מחייב
הבדלים
הבדלים
הבדלים
הבדלים

הבדלים
הבדלים
הבדלים

הבדלים
הבדלים
הבדלים
הבדלים
הבדלים

הבדלים
הבדלים
הבדלים
הבדלים

181

... operates with two basic principals . . .

The Torah tells us of ... and the development of many generations till the birth of ...

For a Jew must understand his double role -

... ~~...~~ ...

When Abraham was given his mission ...

he wanted to intensify main role of ... ~~...~~

... = ...

Jews must remember always - as badly as they had been treated by the ... therefore ... must always remember that they must plead for all mankind

... ~~...~~ ...

... ~~...~~ ...

And Jews must help ... be released by our own realizing the ideal of ...

However we must never lose sight of ...

of centuries - Tella of ^{וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}
He can't contain his anger & demands -
revenge -

And in a moment he again remembers -
וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע
And changes the theme -

And says וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע
For a Jew believes that ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} must also have
ability to do ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}
He speaks in ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} of ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע},
But he rather -

^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}
True ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}
But he also remembers ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}
But rather

The ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} were given to keep the
^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} of ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} -

^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} command those ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} which
violate ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} -

^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע} ^{וְיָד וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע}

He who violates then violates the spirit
of man

"והאסתר מלכה אשת מנשה כבוד ודבירה אלהיה"

And a ...
And summer says in ...
הקנאה והמאונק ויכבוד ויחכמה ויחכמה ויחכמה

וכן, כל בנות אלה ...
(מכבוד הכבוד משהו)

And they ...
are responsible in all ...

But not only angels fell because of beauty of ...
Ideals and morals also fell into the ...
because of the beauty of ...

Those rabbis & leaders who used ... for ...
and holy ideas for filth -

The idea of ... is one of these fallen ...

...

מה זה קומוניזם?
 What is the individuality?

!! פתרון הפנים

פנים בדבריה היו שם דבר אחד. "למה נהלו פנים?"

פנים, הוא פנים. ~~למה~~

The man of man -

כמה שכלכלותיהם לא יראו פנים של משהו משהו

והוא ר"ל, ה"ל ששניהם פירושים (סם וקניא)

למה נהלים כ"כ...

כי אנונימי וילאוואון וגדל שם טוב...

אין האג והאם אלוהים הלא אהבה רבה... אלוהים נהלים

דאולוס משה

לדבריה אין להם זולתם ומאון. ה"ל ששניהם פירושים

כמה ששניהם פירושים. ה"ל ששניהם פירושים

והוא פירושים אלוהים. מה כן כן וזה כן כן פירושים
 כמה ששניהם פירושים.

הוא פירושים ה"ל ששניהם פירושים

וזה כן כן פירושים אלוהים. ה"ל ששניהם פירושים

In this in his greatness -

proclaimed that all men
 have the same worth and the same
 importance - The smallest has that which

1. The man who reacts immediately to what is right or wrong.

Therefore $\alpha\beta$ was in singular.

So we ask a question why didn't $\alpha\beta$ react first as $\alpha\gamma$ reacted?

The difference between $\alpha\beta$ & $\alpha\gamma$ is this. When $\alpha\gamma$ saw that $\alpha\delta$ makes

$\alpha\beta\gamma$ he felt hurt to his heart.

Of a man his degraded - and more - the father - Therefore - said $\alpha\delta$ we must cover him -

Immediately after $\alpha\delta$ came $\alpha\beta$.

This is the man who reacts immediately to what is right or wrong.

$\alpha\delta$ did not choose between $\alpha\beta$ & $\alpha\gamma$.

He was not a man of ethics - but rather a man of etiquette. Not of $\alpha\beta$ but of $\alpha\gamma$ -

Not of $\alpha\beta\gamma$ but of $\alpha\beta\gamma\delta$. He ~~saw~~ ^{sought} to please -

$\alpha\delta$ was the man of $\alpha\beta\gamma$. His name implies this -

When $\alpha\delta$ told it to $\alpha\delta$ he reacted like $\alpha\gamma$. But suddenly he saw $\alpha\delta$ go in to cover his father -

1890-1900 - cost of living (index)
- 1900-1910 - cost of living (index)

Italy -
Benedict
Italy

Italy -
Italy

A man wants respect he must bring out
his individuality and his ~~self~~

A man must bring out his

and begin with ~~it~~ and end with

Italy

We may speak the same language, & same
business as ~~the~~, yet we must never
forget that something separates us from ~~the~~.
Over all can we build bridges -
But not over the ~~chasm~~

Something mysterious is in the Jew -
Italy

In what lies this individuality?

הקדמה

In this comes the second 210

הקדמה
הקדמה
הקדמה
הקדמה

When they can to correct

because they are the first

inside the

הקדמה
הקדמה
הקדמה
הקדמה

The definition of 210 is in 2 elements.

הקדמה
הקדמה
הקדמה

hunger drive - sex drive - to be realized

that it is impossible to kill

(הקדמה)

so a Jew must not perform

rather than

comes through

You may have from work -
with a measure.

~~Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, written in a cursive script.~~

Handwritten text in a cursive script, appearing to be a list or a series of notes. The text is somewhat difficult to decipher due to the cursive style and some overlapping.

L61